

Bí Mật Đêm Hè (Secrets Of A Summer Night)

Contents

Bí Mật Đêm Hè (Secrets Of A Summer Night)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	15
3. Chương 3	17
4. Chương 4	20
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	35
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	60
13. Chương 13	66
14. Chương 14	71
15. Chương 15	77
16. Chương 16	86
17. Chương 17	92
18. Chương 18	95
19. Chương 19	98
20. Chương 20	102
21. Chương 21	109
22. Chương 22	113
23. Chương 23	118
24. Chương 24	128
25. Chương 25	134
26. Chương 26	140

Bí Mật Đêm Hè (Secrets Of A Summer Night)

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Cobevicam Bốn quý cô gia nhập xã hội thượng lưu Luân Đôn với cùng một mục tiêu: sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-dem-he-secrets-of-a-summer-night>

1. Chương 1

Luân Đôn, 1841

Mặc dù trong suốt cuộc đời mình Annabelle Peyton đã được cảnh báo không nhận được tiền từ người lạ, một ngày kia nàng đã phá lệ... và nhanh chóng nhận ra tại sao cần phải lưu tâm đến lời khuyên của mẹ nàng

Đó là một ngày nghỉ học hiếm hoi của em trai nàng, Jeremy, và theo thói quen họ, Jeremy và Annabelle đã đến Quảng trường Leicester thưởng lãm buổi trình diễn tranh ảnh mới nhất (panorama). Những chiếc vé tham quan đã ngốn hết hai tuần tiền tiêu vặt. Với tư cách là những thành viên còn sống sót của gia đình Peyton, Annabelle và em trai nàng có một mối dây liên hệ mật thiết một cách bất thường cho dù cách nhau đến 10 tuổi. Những căn bệnh trẻ con đã cướp đi hai em bé sơ sinh khác sinh ngay sau Annabelle, không ai trong số hai bé được mừng sinh nhật đầu đời

“Annabelle” Jeremy quay ra khỏi quầy vé và nói “Chị còn tiền không?”

Nàng lắc đầu và ném cho Jeremy cái nhìn dò hỏi

“Chị e là không. Sao vậy em?”

Thở hắt ra, Jeremy vuốt vệt tóc màu mật đang rũ trước trán

“Họ tăng giá vé lên gấp đôi – hình như do chi phí sản xuất đắt hơn mọi lần”

“Giấy giới thiệu chương trình không nói gì về việc tăng giá” nàng phẫn nộ. Hạ thấp giọng, Annabelle lẩm bẩm “Quý thật” rồi nàng mở túi vải tìm kiếm một đồng xu nào đó còn sót lại

Cậu bé Jeremy 12 tuổi liếc mắt giận dữ lên tấm pa nô khổng lồ treo dọc những cột trụ của rạp hát... SỰ SUY TÀN CỦA ĐẾ CHẾ LA MÃ: MỘT BUỔI DIỄN VỚI NHỮNG ẢO ẢNH TẦM SÂU. Buổi diễn đã khai mạc vào đêm hôm trước, và cả rạp hát đã bị náo loạn với những vị khách mất kiên nhẫn vì muốn được trải nghiệm những điều diệu kì của đế chế La Mã và sự suy tàn bi thảm của nó - “giống như ngược dòng thời gian” - một người ở phía sau rít lên. Một buổi diễn thông thường sẽ có tranh sơn dầu phủ kín tường, bao bọc khán giả bằng những hình ảnh phức tạp. Thịnh thoả âm nhạc và hiệu ứng ánh sáng sẽ làm tăng sự phấn khích của khán giả trong lúc một diễn giả đi xung quanh giới thiệu về những khung cảnh xa xăm hoặc một trận chiến nào đó.

Theo tờ The Times, tác phẩm mới mang “chiều sâu” nhất định, điều đó có nghĩa những bức tranh sơn dầu được vẽ trên nền vải in hoa trong suốt, phát ra ánh sáng ở mặt trước và đôi chỗ ở mặt sau với những luồng sáng thẩm thấu đặc biệt. Ba trăm năm mươi quan khách đứng ngay đường viền trung tâm được điều động bởi hai người đàn ông, và toàn bộ khách tham quan sẽ được chậm rãi xoay vòng trong suốt buổi diễn. Sự cộng hưởng của ánh sáng, ly bạc, đèn hiệu, và những diễn viên trong phân cảnh đế chế La Mã là kết quả

được dán nhãn “hiệu ứng đặc biệt”. Từ những gì Annabelle đã được đọc, phân đoạn cao trào cuối cùng sẽ là cảnh núi lửa phun trào một cách vô cùng sống động đến mức có vài phụ nữ trong khán phòng phải hét toáng lên và ngất xỉu

Giật lấy túi vải từ tay Annabelle, Jeremy mở nó ra rồi ném trả lại cho chị.

“Chúng ta chỉ đủ tiền cho một vé” cậu bé ra vẻ chẳng có gì phức tạp “Chị sẽ vào trong. Thật ra em không muốn xem”

Biết rằng Jeremy nói dối vì lợi ích của nàng, Annabelle lắc đầu.

“Không được. Em sẽ vào trong. Chị có thể xem buổi diễn lúc nào chị thích – còn em thì luôn phải ở trường. Nó chỉ kéo dài 15 phút nên chị sẽ đi mua sắm đâu đó trong lúc em vào xem”

“Mua sắm với cái ví rỗng?” Jeremy hỏi, đôi mắt xanh ánh lên vẻ dò xét “Nghe thú vị quá”

“Quan điểm của việc mua sắm là nhìn, không phải mua”

Jeremy khịt mũi “Đó là cách mấy gã nghèo tự an ủi mình khi bước qua phố Bond. Bên cạnh đó, em sẽ không để chị đi đâu đó một mình, chị sẽ làm cho tất cả đàn ông gần đây nhảy bổ vào chị”

“Đừng ngớ ngẩn như thế” Annabelle lẩm bẩm

Đột nhiên Jeremy cười toe toét. Mắt cậu lướt qua gương mặt cân đối, đôi mắt xanh, và những lọn tóc nâu vàng đang lấp lánh dưới mũ nàng.

“Đừng giả vờ khiêm tốn như vậy. Chị thừa biết sức ảnh hưởng của chị lên cánh đàn ông, và theo những gì em được biết thì chị không ngại phải tận dụng năng lực đó”

Annabelle đáp lại lời trêu tức của em bằng vẻ ngoài giả vờ - sững sốt.

“Theo những gì em biết? Em ở trường suốt thì biết cái gì kia chứ?”

Nét mặt của Jeremy trở nên ủ rũ “Lần này khác rồi.” cậu nói “Em sẽ không quay lại trường. Em có thể giúp mẹ và chị rất nhiều nếu kiếm được việc làm”

Mắt nàng tròn tròn “Jeremy, em sẽ không được làm như vậy. Việc đó sẽ làm tổn thương Mama, nếu Papa còn sống – ”

“Annabelle” cậu hạ giọng cắt lời chị “chúng ta không có tiền. Thậm chí chúng ta không có 5 si-ling cho một tấm vé xem tranh ảnh”

“Vậy công việc tốt đẹp nào em có thể làm” Annabelle mĩa mai “nếu không có bằng cấp, không có những mối quen biết. Trừ khi em muốn làm nhân công quét đường hoặc cậu bé chạy việc thì tốt hơn em nên ở lại trường cho đến khi kiếm được một công việc tử tế. Trong lúc đó chị sẽ kiếm một tấm chồng giàu và mọi việc sẽ ổn cả”

“Gã giàu có nào chịu lấy chị mà không cần của hồi môn” Jeremy trả miếng

Hai người nhìn nhau trân trối cho đến lúc cửa rạp hát mở ra và đám đông lách qua họ để vào khán phòng mái vòm. Vòng cánh tay qua bảo vệ Annabelle khỏi đám đông hỗn loạn

“Quên buổi diễn đi” cậu nói thẳng thừng “Chúng ta sẽ cùng làm một chuyện khác – vui và không tốn kém”

“Ví dụ?”

Giây phút suy nghĩ lặng lẽ trôi qua. Và có vẻ không ai trong hai người nghĩ ra được bất kì ý tưởng nào, thế là cả hai cùng phá ra cười.

“Thưa cậu Jeremy” một giọng trầm ấm vang lên từ phía sau

Vẫn còn cười, Jeremy quay lại nhìn người lạ mặt.

“Ngài Hunt” Jeremy nồng nhiệt nói và chìa tay ra “Tôi ngạc nhiên là ngài còn nhớ tôi”

“Tôi cũng vậy – cậu cao hơn đến cả cái đầu kể từ lần cuối tôi gặp cậu” Người đàn ông bắt tay Jeremy “Sắp rời trường phải không?”

“Vâng, thưa ngài”

Nhận thấy Annabelle đang bối rối, Jeremy thì thầm vào tai nàng trong lúc người đàn ông kia ra hiệu cho đám bạn của chàng ta vào rạp trước

“Ngài Hunt – con trai của người bán thịt” Jeremy thì thầm “Em đã gặp ông ta một hoặc hai lần gì đó khi mama nhờ em đi mua hàng. Đối xử tốt với ông ta nhé – một chủ nợ lớn đó.

Cảm thấy buồn cười vì không thể dứt khỏi suy nghĩ ngài Hunt ăn mặc quá trang trọng so với tư cách con trai người bán thịt. Chàng khoác một chiếc áo choàng đen ngoài bộ vét thẳng nếp phần nào che dấu những đường nét cơ bắp bên dưới. Giống hầu hết những quý ông đã vào rạp, chàng đã bỏ mũ ra, để lộ mái tóc đen gọn sóng. Chàng cao lớn trạc 30 tuổi với đường nét rõ ràng, mũi thẳng, miệng rộng, mắt thì đen đến mức khó phân biệt được đồng tử và tròng mắt. Chàng có khuôn mặt đậm chất nam tính, ánh mắt cong lên vẻ mỉa mai và cái miệng không có nét gì phù phiếm lông bông. Một người quan sát từ bên ngoài sẽ dễ dàng nhận ra chàng là người không có thời gian nhàn rỗi, cơ thể và tính cách của chàng cho thấy sự cần cù và tham vọng tiềm tàng.

“Chị tôi, cô Annabelle Peyton” Jeremy nói “Còn đây là ngài Simon Hunt”

“Hân hạnh được gặp” Hunt cúi người thì thầm

Cho dù thái độ của chàng là hoàn toàn lịch thiệp thì trong ánh mắt của chàng vẫn phảng phất chút xao xuyến ngay dưới xương sườn của Annabelle. Không biết tại sao có chuyện đó, Annabelle lùi lại và rút vào vòng tay của em trai trong lúc gật đầu chào chàng. Dù không thấy thoải mái nhưng Annabelle vẫn không thể rời mắt khỏi chàng. Giống như có một sự nhìn nhận tinh tế đang diễn ra giữa họ... không giống như đã gặp trước đây...mà giống như họ đã ở gần nhau rất nhiều lần cho đến khi Định mệnh bắt nhả đã rẽ đôi lối đi của họ. Một ảo tưởng kì lạ, nhưng nàng không thể xua đuổi nó ra khỏi đầu. Mất hết tự tin, nàng hầu như bị giam cầm bởi cái nhìn sẫm soi của chàng cho đến khi hai bên má bắt đầu đón nhận cảm giác nóng rát và đỏ lên

Hunt trò chuyện với Jeremy cho dù tia nhìn của chàng vẫn dán chặt vào Annabelle, “Tôi có thể tháp tùng hai người vào nhà hát được không?”

Một khoảnh khắc bối rối lan tỏa trước khi Jeremy lên tiếng, với vẻ ngoài hờ hững “Cảm ơn ngài, nhưng chúng tôi đã quyết định không vào xem nữa”

Hunt nhướn mày “Hai người chắc chứ? Buổi diễn hứa hẹn sẽ rất thú vị” Tia nhìn đầy trực giác của chàng chuyển từ Annabelle sang Jeremy để đọc những dấu hiệu phản trắc cho vẻ khó chịu của họ. Giọng chàng trở nên êm ái khi chàng nói với Jeremy “Hẳn nhiên có quy tắc là không bàn những vấn đề này trước mặt một quý cô. Tuy nhiên, tôi không thể ngừng tự hỏi... là có khi nào, Jeremy trẻ tuổi, là cậu không biết chuyện tăng giá vé? Nếu đúng ta vậy, tôi rất sẵn lòng bù vào khoản chênh lệch – ”

“Không, cảm ơn ngài” Annabelle nói nhanh, tay nàng kẹp chặt vào cạnh sườn em trai

Nhấn mặt, Jeremy nhìn đắm đắm vào khuôn mặt kín bưng của người đàn ông “Tôi rất cảm kích trước lời đề nghị của ngài, nhưng chị gái tôi không sẵn lòng – ”

“Chị không muốn xem nữa” Annabelle cắt lời “Chị nghe nói có một vài hiệu ứng khá bạo lực và khiến phụ nữ căng thẳng. Chị thích một cuộc dạo chơi yên tĩnh trong công viên hơn”

Hunt nhìn lại cô, cặp mắt xuyên suốt của chàng hàm chứa nét mỉa mai “Cô mới nhút nhát làm sao, cô Peyton nhỉ?”

Bực bội vì lời thách thức rõ ràng, Annabelle nín tay em trai và lắc lắc

“Đến lúc phải đi rồi Jeremy. Chúng ta không nên trì hoãn ngài Hunt thêm nữa, chị chắc chắn ngài ấy đang rất muốn vào xem buổi diễn...”

“Tôi e rằng buổi diễn đối với tôi cũng sẽ rất chán” Hunt cam đoan một cách mãnh liệt “nếu hai người không có mặt” rồi chàng liếc mắt khuyến khích với Jeremy “Tôi sẽ ghét nó vì đã phá hỏng niềm vui thích của hai chị em chỉ vì vài đồng bạc lẻ”

Cảm thấy em trai đang xiêu lòng, Annabelle sắc cạnh thì thầm vào tai cậu “Đừng để anh ta trả tiền vé, Jeremy”

Phớt lờ nàng, Jeremy thật thà đáp “Thưa ngài, nếu tôi chấp nhận lời đề nghị cho mượn tiền của ngài thì tôi cũng không chắc khi nào mình có khả năng trả lại cho ngài”

Annabelle nhắm mắt và thầm rên rỉ. Nàng đã cố gắng hết sức để che dấu tình cảnh túng quẫn của họ...và để người đàn ông này biết rằng mỗi đồng xu các bạc đều rất đáng quý đối với họ là chuyện ngoài sức chịu đựng của nàng

“Không có gì phải gấp” nàng nghe thấy Hunt dễ dàng nói “Đến cửa hiệu của cha tôi và để lại tiền cho ông ấy là được”

“Vây được thôi” Jeremy nói với vẻ thỏa mãn được che đậy khéo léo và rồi họ bắt tay thỏa thuận “Cảm ơn rất nhiều, ngài Hunt”

“Jeremy” Annabelle bắt đầu một cách êm dịu nhưng sắc mùi chết chóc

“Đợi ở đó nhé” Hunt nói ra sau vai, chàng gần như đã sải bước đến trước quầy vé.

“Jeremy, em biết nhận tiền của ngài ấy là sai lầm mà” Annabelle quắc mắt về phía gương mặt không chút ăn năn của em trai “Ồ, sao em có thể? Không thể chấp nhận – và cái ý nghĩ phải mắc nợ loại người đó thật là không thể chịu nổi!”

“Loại người gì?” em trai nàng ngậy thơ chất vấn “Em đã nói với chị rồi, ngài ấy là chủ nợ ...Ồ, ý chị có phải là ngài ta xuất thân từ tầng lớp thấp kém” Một nụ cười nhạo báng cong lên môi Jeremy “Đôi lúc rất khó dùng chuyện đó để chống lại ngài ấy, đặc biệt là khi Hunt đúng là một gã nhà giàu mới phát. Mà em với chị cũng có phải thật sự thuộc hàng quý tộc gì cho cam. Chúng ta chỉ là cấp thấp trong phả hệ mà thôi, điều đó có nghĩa là – ”

“Làm thế nào con trai của ông hàng thịt lại là một gã nhà giàu mới phát?” Annabelle hỏi “Trừ khi dân cư London tiêu thụ thịt bò và thịt xông khói nhiều hơn chị tưởng, vì đó là những gì một ông hàng thịt có thể cho vào túi tiền”

“Em chưa bao giờ nói anh ta làm việc ở cửa hàng thịt” Jeremy trích thượng nói “Em chỉ nói em đã gặp anh ta ở đó. Anh ta là doanh nhân”

“Ý em là chuyên viên tài chính?” Annabelle sững người. Trong một xã hội mà việc nói hoặc nghĩ đến những mối bận tâm vụ lợi được xem là thiếu tế nhị thì không còn gì vô giáo dục hơn một người đàn ông chọn đầu tư làm sự nghiệp cả đời

“Nhiều hơn một chút” em trai nàng nói “Nhưng em cho rằng việc ông ta là gì, hay ông ta đã đạt được những gì không quan trọng, bởi vì ông ta vốn sinh ra từ nhà nông”

Nghe được sự chỉ trích trong giọng nói của em trai, Annabelle ném cho cậu một cái nhướn mày. “Em nghe có vẻ dân chủ tích cực quá, Jeremy” nàng khô khan nói “Và em không cần ra vẻ như thể chị là một kẻ hợm hĩnh – chị sẽ từ chối nếu một công tước trả tiền vé cho chúng ta giống như chuyện chị sẽ làm với một chuyên gia kinh tế”

“Nhưng sẽ không nhiều như thế này” Jeremy nói, và cười trước biểu hiện của nàng

Simon Hunt quay lại trước khi có thêm một cuộc cãi vã khác. Quan sát họ với đôi mắt cảnh giác màu cà phê, chàng khẽ cười “Mọi việc đã xong. Chúng ta vào ngay chứ?”

Annabelle di chuyển một cách nhất gừng để đáp lại cú thúc thận trọng của em trai. “Xin đừng cảm thấy bị ép buộc phải thấp thòm chúng tôi, ngài Hunt” nàng nói, biết rằng bản thân đang tỏ ra vô ơn, nhưng có một điều gì đó ở chàng đã khiến từng dây thần kinh trong nàng rung lên cảnh giác. Chàng đối với nàng không phải với tư cách một người đáng tin... thật ra, mặc cho tất cả trang phục thanh nhã và diện mạo lịch thiệp,

chàng không có vẻ văn minh. Chàng là dạng người mà một phụ nữ có giáo dục sẽ không bao giờ muốn ở riêng cùng. Và nhận thức của nàng về chàng không liên quan gì đến địa vị xã hội – đó là một cảm nhận thuộc về bản năng khi tiếp xúc với một cơ thể cường tráng và đậm khí chất đàn ông, tất cả đều rất xa lạ với nàng. “Tôi chắc chắn” nàng khó khăn nói tiếp “rằng ngài sẽ muốn đi cùng nhóm bạn của ngài”

Lời bình phẩm của nàng gặp phải một cái nhún vai lười nhác trên bờ vai rộng “Trong đám đông thế này thì tôi không bao giờ có thể tìm ra họ”

Annabelle có thể tranh cãi rằng chàng là một trong số những khán giả cao lớn nhất, và và có thể dễ dàng định vị nhóm bạn của mình. Tuy nhiên, tranh luận với chàng về điểm này thì thật vô nghĩa. Nàng sẽ phải xem buổi trình diễn với Simon Hunt đứng bên cạnh – không còn chọn lựa nào khác. Nàng thấy được vẻ phấn khích của Jeremy, tuy nhiên, một phần sự tức giận đề phòng của nàng đang tan biến, và giọng nàng dịu bớt khi nàng nói chuyện lại với Hunt

“Thứ lỗi cho tôi. Tôi không có ý tỏ ra chua cay như thế. Chỉ là tôi không muốn bị thúc ép bởi người lạ”

Hunt bắn cho nàng cái nhìn am hiểu dù ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến nàng lúng túng. “Một quan điểm tôi có thể hiểu được” chàng nói, mở lối cho nàng xuyên qua đám đông “Tuy nhiên, không hề có sự thúc ép nào trong trường hợp này. Và chúng ta không hẳn là người lạ - gia đình cô đã lui tới cửa tiệm của nhà tôi trong nhiều năm nay”

Họ đi vào một nhà hát hình mái vòm rộng lớn và bước lên một vòng xoay đóng xung quanh những đường ray sắt rên và những cánh cổng. Một hình ảnh thủ công tỉ mỉ về vùng đất La Mã bao bọc lấy họ, và giữa mé rìa vòng xoay và bức họa cách nhau 12 yard (khoảng 3m). Khoảng trống đó được lấp đầy bởi một hệ thống máy móc phức tạp gây nên những lời bình phẩm đầy phấn khích của đám đông. Ngay khi người xem đã nằm chặt vòng xoay, căn phòng chìm vào bóng tối và khơi gợi những tiếng thở hổn hển của kích động và hưởng ứng. Với một tiếng kêu o o của máy móc, và một ánh chớp xanh nhá nhem lên mặt sau của bức tranh sơn dầu, cả khung cảnh cung cấp một góc độ và cảm giác chân thật đến mức làm Annabelle ngạc nhiên. Nàng gần như để cho bản thân nghĩ là họ đang đứng ở Rome giữa buổi trưa hè. Một vài nam diễn viên mặc áo choàng và mang dép lê xuất hiện, cùng lúc một giọng thuyết minh bắt đầu liên hệ họ với lịch sử La Mã

Sự sâu lắng đó thậm chí còn mê hoặc Annabelle nhiều hơn nàng tưởng. Tuy nhiên, nàng vẫn không thể đánh mất bản thân trong những khung cảnh vừa được gợi mở kia – nàng cảm nhận quá nhạy bén về người đàn ông đang đứng bên cạnh. Khó có thể chịu nổi khi thỉnh thoảng chàng cúi đầu lăm lăm vài nhận vết không phù hợp vào tai nàng, âu yếm quở trách nàng vì đã tỏ ra quá thờ ơ trước hình ảnh chẳng lấy gì làm thú vị khi một quý ông trườn những cái bao gối. Không cần biết Annabelle đã cố gắng tỏ ra lạnh lùng bao nhiêu để che dấu sự thích thú của nàng, một vài tiếng cười khúc khích miễn cưỡng vẫn bật ra kéo theo những cái liếc mắt tỏ ý phật lòng của những người xung quanh họ. Và rồi, một cách tự nhiên, Hunt la rầy nàng vì đã cười cợt giữa một bài giảng quan trọng như thế, và điều đó khiến nàng khúc khích nhiều hơn. Jeremy trông có vẻ nhập tâm đến mức không chú ý mấy trò hề của Hunt, cổ cậu đang bận xoay vòng hào hứng để quan sát cỗ máy tạo ra những hiệu ứng kì diệu

Tuy nhiên, Hunt im lặng, sau một sự cố tạm thời của vòng xoay khiến cả sàn nhà rung nhẹ. Một vài người mất thăng bằng, nhưng ngay lập tức vững chãi trở lại nhờ những người xung quanh họ. Ngạc nhiên vì sự di chuyển bị cắt ngang, Annabelle loạng choạng và thấy nàng bị níu giữ trong một cái ôm nhẹ, bảo bọc và tựa vào ngực Hunt. Chàng thả nàng ra ngay khi nàng lấy lại thăng bằng và cúi đầu êm ái hỏi liệu nàng có ổn không

“Ồ, vâng” Annabelle nói không ra hơi “Tôi xin lỗi. Vâng, tôi hoàn toàn...”

Nàng có vẻ không thể hoàn tất câu nói, giọng nàng nhỏ lại chỉ còn là sự im lặng hoang mang khi nhận thức tràn qua nàng. Chưa bao giờ trong đời, nàng được trải nghiệm phản ứng như thế với một người đàn ông. Chỉ là thứ từ những cảm giác cấp bách gây ra, hoặc sự thoải mái mà nó mang lại, là vượt quá tầm hiểu biết của nàng. Tất cả những gì nàng biết trong một khoảnh khắc, là nàng đã khao khát được tiếp tục dựa vào chàng, dựa vào cơ thể nhàn nhã và vững chắc không gì có thể tấn công được, và trở thành một bến đậu an toàn cho sàn nhà dưới chân nàng. Mùi hương của chàng, làn da đàn ông sạch sẽ, mùi da thuộc, hoàn toàn không giống những quý tộc đầy mùi nước hoa và sáp thơm nàng đã cố mời chài suốt hai mùa lễ hội vừa qua.

Đỉnh chặt vào rắc rối, Annabelle nhìn đắm đắm vào những bức tranh sơn dầu trên đầu, nàng không thấy và cũng không nghe thấy những vật sáng và màu sắc truyền tải những dấu ấn của buổi hôn đang đến gần... bóng tối lơ mơ của đế chế La Mã. Hunt tỏ vẻ dừng dừng tương tự, đầu chàng nghiêng về phía nàng, tia nhìn của chàng khóa chặt khuôn mặt nàng. Dù hơi thở của chàng vẫn đều đều và đầy kiềm chế, nhưng đối với nàng có vẻ sự đều đặn của nó đã thay đổi một ít.

Annabelle liếm môi “Ngài...ngài không nên nhìn tôi chăm chú như thế”

Êm ái như một lời thăm thì, chàng chớp ngay lấy “Với nàng ở đây, không có gì khác đáng để ta nhìn”

Nàng không thể nhúc nhích hay nói chuyện, giả vờ rằng nàng không nghe thấy lời thì thăm dịu dàng chết người kia, trong khi tim nàng đập thình thịch, và ngón chân nàng cuộn tròn trong giày. Làm thế nào chuyện này có thể xảy ra giữa một rạp hát nghẹt cứng người, với em trai nàng ở ngay bên cạnh? Nàng nhắm mắt lại chống chọi sự quay cuồng không phải do vòng xoay gây ra.

“Nhìn kia” Jeremy nói, hào hứng nín tay nàng “Tới màn trình diễn núi lửa”

Bất thành linh cả rạp hát lùi sâu vào bóng đêm, và có một vài chuyển động đáng ngại phát ra bên dưới sàn nhà. Có rất nhiều tiếng la hét cảnh báo, một vài tràng cười và những hơi thở hỗn hển hướng ứng. Tư thế của Annabelle vẫn vững vàng khi nàng cảm thấy có một bàn tay đang đặt sau lưng nàng. Tay của chàng, từ từ trượt xuống một cách cố tình dọc sống lưng nàng... mùi của chàng, tươi mới và mời mọc xộc vào cánh mũi nàng... và trước khi nàng có thể gây ra một tiếng động thì miệng chàng đã sở hữu miệng nàng trong một nụ hôn êm ái, làm mê đắm lòng người. Nàng ngạc nhiên đến nỗi không thể nhúc nhích, tay nàng chới với trong không khí giống như những cánh bướm lảo đảo giữa đường bay, cơ thể nàng lắc lư khi tay chàng đặt hờ lên thắt lưng nàng, tay còn lại thì e ấp sau gáy nàng

Annabelle đã từng được hôn trước đây, bởi những tay trẻ tuổi xác lác đã chớp lấy thời cơ trong một cuộc dạo chơi ngoài vườn hay một góc khuất nào đó trong phòng riêng, nơi họ sẽ không bị chú ý. Nhưng không lần nào trong số những cú phốt tỉnh ngủ đó giống lần này... một nụ hôn chậm rãi và choáng váng đã lấp đầy trong nàng sự đam mê. Những xúc cảm tràn qua người nàng, quá mạnh mẽ để có thể kiểm soát, và nàng rung rung dữ dội trong tay chàng. Bị dẫn dắt bởi bản năng, nàng mù quáng ngửa đầu đón chào đôi môi mơn trớn dịu dàng của chàng. Sức ép từ môi chàng gia tăng khi chàng đòi hỏi nhiều hơn, tưởng thưởng cho phản ứng tuyệt vọng của nàng bằng một sự bùng nổ khoái lạc đủ sức đốt cháy những giác quan của nàng.

Ngay lúc nàng bắt đầu mất hết lý trí, miệng chàng giải thoát nàng trong sự đột ngột đến ngỡ ngàng, để lại nàng thần thờ. Vẫn giữ bàn tay mơn trớn sau gáy nàng, chàng cúi đầu cho đến khi một lời thăm thì thăm nảo nhột nhật bên tai nàng “Xin lỗi, ta không thể chịu được” Sự đụng chạm của chàng thu lại hoàn toàn và khi luồng sáng đỏ cuối cùng xâm chiếm nhà hát thì chàng đã bỏ đi

“Chị đang nhìn gì vậy?” Jeremy nhiệt tình, vui sướng chỉ vào một mảng núi lửa ngay phía trước họ, với những tảng đá nóng chảy dọc hai bên “Không thể tin được” Nhận thấy Hunt không còn ở đây, cậu sưng người dò hỏi “Ngài Hunt đi đâu rồi? Em cho rằng ngài ấy đã đi tìm đám bạn của mình” Jeremy nhún vai rồi quay lại phần khích quan sát núi lửa và trao đổi những lời tán dương của mình với những khán giả đang khiếp đảm xung quanh.

Mất mở to và không nói được gì, Annabelle tự hỏi liệu những gì cô đang nghĩ có thật đã xảy ra không. Chắc chắn là nàng chưa từng bị hôn ngay giữa nhà hát bởi một người lạ. Và bị hôn theo cách đó...

À, đó là những gì một quý ông nặc danh cho phép mình làm vì đã trả tiền – cho họ cái quyền lợi dụng bạn. Nhưng với hành động của bản thân cô... xấu hổ và ngỡ ngàng, Annabelle giằng xé bản thân để có thể hiểu được tại sao nàng cho phép ngài Hunt hôn nàng. Nàng lẽ ra nên kháng cự và đẩy chàng ra. Thay vào đó, nàng chỉ đứng đó và nhìn trần trối một cách vô hồn trong khi chàng - ồ, suy nghĩ đó khiến nàng phải rùng mình. Chuyện tại sao và như thế nào Simon Hunt có khả năng phá vỡ tuyến phòng thủ kiên cố của nàng không quan trọng. Sự thật là, chàng đã... và, vì lẽ đó, chàng là người đàn ông nàng cần phải tránh xa bằng mọi giá.

Luân Đôn, 1843

Cuối mùa lễ hội

Một cô gái có ý định kết hôn có thể vượt qua bất kì trở ngại thực tiễn nào, ngoại trừ chuyện thiếu của hồi môn

Annabelle mất kiên nhẫn sai bước trong bộ váy trắng xòe cùng lúc nàng cố giữ nét mặt dửng dưng. Trong suốt ba mùa lễ hội thất bát vừa qua, nàng đã dần trở nên quen thuộc với vị trí của một cô nàng-dựa-tường (wallflower). Trở nên quen thuộc, nhưng không phải bị từ chối. Đã nhiều hơn một lần chuyện đó xảy ra theo hướng nàng xứng đáng có được một điều gì đó tốt đẹp hơn ngoại trừ việc ngồi gục mặt ở một góc phòng trên chiếc ghế mảnh khảnh. Hy vọng, hy vọng, rồi lại hy vọng, cho một lời mời sẽ không bao giờ đến. Và cố gắng giả vờ là nàng không quan tâm – rằng nàng hoàn toàn hạnh phúc được quan sát những người khác khiêu vũ và tìm hiểu nhau.

Buột miệng thở dài, Annabelle đùa nghịch với tấm thẻ khiêu vũ bằng bạc đang đeo lủng lẳng trên dải ruy băng buộc vào cổ tay nàng. Hình bìa trượt mở ra để lộ một quyển sách gần như vô hình màu ngà xòe ra theo hình cánh quạt. Một cô gái sẽ ghi tên bạn nhảy của mình vào miếng ngà mỏng manh đó. Với Annabelle, một hàng dài thẻ trống có vẻ giống hệt một hàm răng đang toét miệng cười chế giễu nàng. Đóng phắt tấm thẻ lại, nàng liếc mắt về phía ba cô gái đang ngồi cạnh nàng, cả ba đang gắng sức để trông có vẻ không bận tâm đến số phận của họ giống như nàng.

Nàng biết chính xác tại sao họ ở đó. Tài sản gia đình đáng kể của tiểu thư Evangeline Jenner được tạo ra từ cờ bạc, và xuất thân của nàng ta thì bình thường thôi. Hơn thế nữa, cô Jenner thì đặc biệt nhút nhát và sở hữu một giọng nói cà lăm, và điều đó khiến cho triển vọng có một cuộc đối thoại suôn sẻ trở thành một quá trình tra tấn giành cho cả hai người tham gia

Hai cô gái khác, tiểu thư Lillian Bowman, và em gái là Daisy, vẫn chưa thích nghi với khí hậu ở Anh – và từ những cái nhìn sẫm soi thì có lẽ việc đó sẽ mất thêm một khoảng thời gian dài. Có lời đồn rằng mẹ của hai cô Bowman đã đưa họ trở về từ New York vì chẳng kiếm được những lời đề nghị nào thích hợp ở đó. Những nữ thừa kế bong bóng xà phòng, bọn họ thường được ví von như vậy, hoặc thỉnh thoảng, là những nàng công chúa đô la. Mặc cho hai bên xương gò má cân đối thanh nhã, và những cặp mắt xé đen láy, hai người vẫn không tìm thấy vận may trừ khi tìm ra một người bảo trợ quý phái nào đó chịu đứng phía sau và dạy cho họ biết làm thế nào mới hòa hợp được với xã hội Anh Quốc

Đối với Annabelle thì mùa lễ hội vừa qua thật là tồi tệ, cả bốn người họ - nàng, cô Jenner, và hai chị em Bowman – đã thường xuyên ngồi cạnh nhau trong những buổi dạ hội và khiêu vũ, luôn luôn đứng nép một góc hoặc dựa lưng vào tường. Và họ vẫn chưa nói với nhau câu nào, tất cả cùng bị mắc kẹt trong sự im lặng chờ đợi chán ngắt. Tia nhìn của nàng bắt lấy Lillian Bowman, người có đôi mắt đen sẫm ẩn chứa nét hài hước bất ngờ

“Ít ra họ cũng đã làm cho mấy cái ghế ngồi dễ chịu hơn” Lillian lẩm bẩm, “khi mà rõ ràng chúng ta phải chiếm lĩnh nó suốt cả buổi tối”

“Họ nên khắc tên chúng ta lên ghế” Annabelle nhấn nhó đáp “Sau một khoảng thời gian quá dài ngồi trên ghế này, tôi sở hữu nó”

Một tiếng khúc khích cất lên từ Evangeline Jenner, nàng vừa nhấc ngón tay đeo găng lên hất một lọn tóc đỏ phủ xuống trán. Nụ cười khiến đôi mắt xanh lam to tròn của nàng lấp lánh, và hai bên má nàng chuyển sang màu hồng bên dưới những đốm tàn nhang hơi vàng đang trải rộng. Có vẻ sự đồng điệu nhất thời đã làm Evangeline quên mất vẻ rụt rè của nàng. “Tôi không biết cô cũng là một cô-nàng-dựa-tường,” nàng nói với Annabelle “Cô là người xinh đẹp nhất ở đây – đàn ông lẽ ra phải hạ mình xin nhảy với cô”

Annabelle nhún vai duyên dáng “Không ai muốn cưới một cô gái không có của hồi môn” Đó chỉ là những mộng tưởng từ mấy cuốn tiểu thuyết nào là công tước sẽ lấy cô gái nghèo. Trong khi thực tế là, công tước và tử tước luôn vướng phải trách nhiệm tài chính to tát là duy trì sản nghiệp khổng lồ và gia đình đông đúc, vừa phải chu cấp cho người làm. Một người giàu có cũng cần kết hôn vì tiền giống như người nghèo

“Không ai muốn cưới một cô gái Mĩ giàu có cả” Lillian Bowman thổ lộ “Chúng tôi chỉ hy vọng kết hôn với một người Anh có tước hiệu vững chắc”

“Nhưng chúng tôi không có người bảo trợ” em gái cô, Daisy, nói thêm. Daisy là một cô gái mảnh dẻ, giống

một phiên bản thu nhỏ của Lillian, với cùng nước da sáng, mái tóc đen dày và đôi mắt nâu. Nụ cười tinh quái nở trên môi nàng “Nếu cô có biết nữ công tước tốt bụng nào đó muốn bảo bọc chúng tôi thì tôi nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều”

“Tôi thậm chí không muốn kiếm chồng” Evangeline Jenner thổ lộ “Tôi chỉ vừa ch-ch-chịu đựng suốt một mùa vũ hội không có việc gì để tôi làm. Tôi không thể ở lại trường vì quá lớn tuổi, và cha tôi...” nàng đột ngột ngừng bật, và thở dài. “À, tôi chỉ còn đúng một mùa lễ hội nữa, và tôi sẽ được 23 và trở thành một bà già ế chồng. Tôi rất mong đợi chuyện đó!”

“23 là chuẩn mực của tình trạng ế chồng ngày này hả?” Annabelle hỏi với vẻ giả đồ lo lắng. Mắt nàng tròn tròn “Chúa lòng lành, tôi còn không biết tôi đã qua thời vàng son của mình bao lâu rồi nữa”

“Cô bao nhiêu tuổi?” Lillian Bowman tò mò hỏi

Annabelle đưa mắt liếc trái ngó phải để chắc chắn rằng họ không bị nghe trộm. “Tháng sau là 25”

Lời thú nhận kiếm được ba cái liếc mắt cảm thông, và Lillian đáp lại chắc nịch “Cô nhìn không quá 21 dù chỉ một ngày”

Annabelle lèn những ngón tay xung quanh tấm thẻ khiêu vũ cho đến khi nó lộ ra dưới găng tay. Thời gian trôi nhanh thật, nàng nghĩ. Lần này, mùa lễ hội thứ tư của nàng, đã đi nhanh về hồi kết. Và một người chỉ đơn giản không dấn thân vào mùa thứ năm – vì nó sẽ thật lố lăng. Nàng phải mau chóng bắt được một ông chồng. Mặt khác, họ không thể chi trả nổi cho Jeremy ở trường...và họ sẽ bị buộc chuyển khỏi gian nhà khiêm tốn và tìm một nhà trọ nào đó. Và một khi đã trượt xuống đồi thì đừng mong có ngày trèo lên lại.

Trong vòng 6 năm kể từ ngày cha Annabelle chết vì bệnh tim, nguồn thu nhập của gia đình đã teo tóp lại đến mức chẳng còn gì. Họ đã cố ngụy trang tình trạng thoi thóp tuyệt vọng của mình bằng việc giả vờ có nửa tá người giúp việc thay vì chỉ là một cô ở-đầu bếp làm việc quá sức và người hầu lớn tuổi...lộn mặt váy áo qua đó mặt dưới sẽ đưa ra ngoài...bán những viên đá quý trên nữ trang và thay vào đó là thủy tinh. Annabelle đã hết sức mệt mỏi với những nỗ lực đánh lừa mọi người, trong khi gần như ai cũng biết gia đình nàng đang trong cơn khủng hoảng. Gần đây, Annabelle thậm chí còn bắt đầu nhận được mấy lời đề nghị bóng gió của những người đàn ông đã có gia đình, họ bảo với nàng là nàng chỉ cần hỏi xin sự giúp đỡ và họ sẽ đáp ứng ngay lập tức. Không cần phải có thêm lời miêu tả nào về những phí tổn cho ‘sự giúp đỡ’. Annabelle nhận thức khá tốt là nàng đang trên đường trở thành nhân tình cấp 1.

“Cô Peyton” Lillian Bowman hỏi “Người chồng lý tưởng của cô phải như thế nào?”

“Ồ” Annabelle hơi xắc xược nói “Quý tộc là được”

“Bất kì người nào là quý tộc?” Lillian ngờ vực hỏi “Còn ngoại hình thì sao?”

Annabelle nhún vai “Có thì tốt”

“Còn về sự đam mê?” Daisy hỏi thăm

“Không cần thiết”

“Trí thông minh?” Evangeline đề cập

Annabelle nhún vai “có thể thương lượng”

“Quyển rũ?” Lillian hỏi

“Cũng có thể thương lượng”

“Cô không đòi hỏi nhiều lắm” Lillian khô khan nhận xét “Nếu là tôi thì sẽ phải có thêm vài điều kiện. Người tôi chọn phải là quý tộc có tóc đen và đẹp trai, và có khả năng khiêu vũ điệu nghệ...và anh ấy phải không bao giờ xin phép trước khi muốn hôn tôi”

“Tôi muốn kết hôn với một người đã đọc hết những tác phẩm của Shakespeare” Daisy nói, “Một người nào đó trầm lặng và lãng mạn – sẽ tốt hơn nếu anh ấy đeo kính – và anh ấy sẽ thích thơ phú và thiên nhiên, và tôi sẽ không thích nếu anh có quá nhiều kinh nghiệm với phụ nữ”

Chị nàng ngược mắt lên trời “Hình như chúng ta sẽ không cạnh tranh cho cùng một người đàn ông”

Annabelle nhìn Evangeline Jenner “Người chồng như thế nào thì phù hợp với cô vậy Jenner?”

“Evie” cô gái lấm bầm, màu đỏ lan cả trên mặt cho đến khi nó chạm đến mái tóc bốc lửa của nàng. Nàng giằng xé với câu trả lời, sự rụt rè đang xung khắc với bản năng kiềm giữ sự riêng tư một cách mãnh liệt “Tôi cho là... tôi sẽ thích a-a-ai đó tử tế và...” Ngừng lại, nàng lắc đầu với nụ cười tự dối lòng “Tôi không biết nữa. Chỉ cần ai đó yêu tôi. Thật lòng yêu tôi”

Những lời đó làm Annabelle xúc động và gây cho nàng một vẻ sầu muộn đột ngột. Tình yêu là một thứ xa xỉ mà nàng chưa từng cho phép bản thân hy vọng – một vấn đề rõ ràng không cần thiết khi sự sống còn của nàng vẫn còn trong vòng nghi vấn. Tuy nhiên, nàng nhào người và chạm vào bàn tay đeo găng của cô gái “Tôi hy vọng cô sẽ tìm ra anh ta” nàng chân thành nói “Có lẽ cô sẽ không phải chờ đợi lâu”

“Tôi muốn cô tìm ra người của cô trước” Evie nói, với một nụ cười bên lên “Tôi ước gì mình có thể giúp được cô”

“Có vẻ tất cả chúng ta đều cần được giúp theo cách này hoặc cách khác” Lillian bình phẩm. Tia nhìn của nàng lướt qua Annabelle với vẻ suy xét thân thiện “Hừm... Tôi không phiền thiết lập một kế hoạch cho cô”

“Cái gì?” Annabelle nhướn mày, tự hỏi mình nên thấy buồn cười hay khó chịu

Lillian tiếp tục giải thích “Chỉ còn vài tuần nữa là mùa lễ hội sẽ kết thúc, và đây là lần cuối của cô, tôi cho là vậy. Nói rõ ra là nguyện vọng kết hôn với một quý tộc của cô sẽ tan tành vào cuối tháng sáu”

Annabelle thận trọng gật đầu

“Vậy tôi đề nghị - ” Đột nhiên Lillian im lặng giữa câu nói

Lần theo hướng nhìn của nàng, Annabelle trông thấy một dáng người tối đen đang tiếp cận họ, và cô thềm rên rĩ

Kẻ phá bình là ngài Simont Hunt – một người mà không ai trong số họ muốn dính dáng tới – và với lý do thích đáng

“Mở ngoặc” Annabelle hạ thấp giọng “Người chồng lý tưởng của tôi phải đối lập với ngài Hunt”

“Ngạc nhiên làm sao” Lillian mỉa mai thầm thì vì sự ăn ý của cả bọn

Một ai đó có thể lượng thứ cho một người đàn ông vì dám trèo cao, nếu anh ta sở hữu một vẻ ngoài tao nhã cần thiết. Tuy nhiên, Simon Hunt không có. Không thể có một cuộc đối thoại lễ độ nào với một kẻ luôn nói thẳng những gì anh ta nghĩ mà không cần biết những ý tưởng đó trần trụi và phiền diện đến mức nào

Có lẽ một ai đó sẽ gọi ngài Hunt ưa nhìn. Annabelle tin rằng sẽ có vài phụ nữ tìm thấy ở chàng ta một vẻ ngoài nam tính trắng kiêu – thậm chí nàng phải thừa nhận có một điều gì đó hấp dẫn toát ra từ hình ảnh ngông nghênh kia trong bộ lễ phục trắng đen lịch thiệp. Tuy nhiên, sức hấp dẫn đáng bàn cãi của Simon Hunt hoàn toàn bị khuất bóng trước tính cách thô tục của chàng. Không có một tí ti nhạy cảm trong bản chất của chàng, không lý tưởng hoặc vẻ thanh tao...chàng chỉ toàn là đồng bằng và tiền bạc, tất cả những tính toán thiệt hơn. Bất cứ người đàn ông nào trong tình trạng của chàng sẽ tự biết xấu hổ mà tỏ ra đứng đắn hơn – nhưng hình như Hunt đã quyết tâm không thỏa hiệp với chuyện đó. Chàng yêu thích việc chế giễu những lễ nghi và đặc ân của xã hội thượng lưu, đôi mắt đen lạnh lẽo của chàng sáng bừng lên vì thích thú – như thể chàng đang cười nhạo tất cả bọn họ.

Annabelle phần nào nhẹ nhõm vì Hunt chưa bao giờ hé lộ một lời hay có cử chỉ nào cho thấy chàng còn nhớ về buổi thưởng lãm tranh ảnh đã trôi xa từ lâu, đó là khi chàng đã cưỡng hôn nàng trong bóng tối. Thời gian đã qua, và nàng thậm chí còn tự thuyết phục bản thân rằng toàn bộ câu chuyện chỉ là ảo giác. Nhìn lại quá khứ, mọi thứ có vẻ không có thật, đặc biệt là phản ứng nồng nhiệt của nàng đối với kẻ lạ mặt trơ tráo.

Không có nghi ngờ gì là rất nhiều người cùng không thích Simon Hunt giống Annabelle, nhưng với bộ phận trưởng giả đã mất hết nhuệ khí trong giới thượng lưu Luân Đôn, chàng vẫn ở đó. Chỉ trong vòng vài năm chàng đã trở nên giàu có không thể so sánh, và đầu tư phần lớn lợi tức của những công ty vào việc sản xuất thiết bị nông nghiệp, tàu thuyền và đầu máy xe lửa. Bỏ qua tính lỗ mẫn của Hunt, chàng vẫn được mời đến những buổi tiệc thượng lưu đơn giản chỉ vì chàng quá giàu có. Hunt là hiện thân của một mối đe dọa rằng nền công nghiệp đang đặt những quý tộc lỗi thời nước Anh vào tình thế cổ thủ vào tài sản nông

ngiệp. Vì lẽ đó, giới quý tộc chào đón chàng bằng thái độ thù địch được nguy trang khéo léo ngay cả khi họ miễn cưỡng cho phép chàng gia nhập vào guồng quay xã hội cao quý của họ. Tệ hơn nữa, Hunt không hề tỏ ra nhún nhường vì địa vị thấp kém của chàng, mà ngược lại, chàng còn ra vẻ thích thú tự đưa mình đến những nơi chàng không hề muốn có mặt.

Một vài dịp hiếm hoi kể từ lúc họ gặp nhau ở buổi diễn, Annabelle đã đối xử với Simon Hunt một cách lạnh lùng, phớt lờ mọi nỗ lực bắt chuyện và từ chối mọi lời mời khiêu vũ của chàng. Chàng luôn tỏ ra thích thú với vẻ khinh bỉ của nàng và nhìn nàng đắm đắm với vẻ đánh giá trơ trên khiến mấy cọng tóc sau gáy nàng cứ dựng đứng cả lên. Nàng hy vọng một ngày nào đó chàng sẽ mất hết hứng thú với nàng, nhưng bây giờ chàng vẫn giữ khư khư cái tính cổ chấp gây khó chịu đó.

Annabelle đánh hơi thấy sự nhẹ nhõm của những cô nàng-dựa-tường vì Hunt đã phớt lờ họ và dành toàn bộ sự chú ý cho nàng. “Cô Peyton” chàng nói. Tia nhìn chai sạn của chàng tỏ vẻ không bỏ sót thứ gì, những đường nét cắt sửa tỉ mỉ trên vạt áo của nàng, sự thật là nàng đã quen dùng một nụ hồng mới nở để che dấu những mép áo sờn rách trên váy, và những viên ngọc trai giả đang lủng lẳng trên tai nàng. Annabella đối mặt với chàng với vẻ mặt thách thức lạnh lùng. Không khí giữa hai người có vẻ được lấp đầy với lực đẩy và kéo, với sự thử thách mạnh mẽ, và Annabelle cảm thấy dây thần kinh của nàng đang rung lên om sòm vì sự gần gũi của chàng.

“Chào buổi tối, ngài Hunt”

“Liệu ta có được phép mời nàng một điệu nhảy?” chàng hỏi ngay mà không cần rào đón

“Không, cảm ơn ngài”

“Tại sao không?”

“Tôi mỗi chân rồi”

Một bên mày của chàng nhướng lên

“Sao lại mỗi? Nàng ngồi suốt buổi tối còn gì”

Annabelle nhìn thẳng vào chàng mà không thèm chớp mắt “Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với ngài”

“Một điệu valse sẽ không phải là quá nhiều với nàng”

Mặc cho nỗ lực giữ bình tĩnh của Annabelle, nàng vẫn cảm thấy vẻ tức giận đang bám vào một vài nhóm cơ trên mặt nàng. “Ngài Hunt” nàng căng thẳng nói “không có ai nói cho ngài biết là cổ van nài một quý cô làm một việc gì đó cô ta rõ ràng không thích là bất lịch sự hay sao?”

Chàng cười uể oải. “Cô Peyton, nếu ta đã từng quan tâm đến phép lịch sự thì ta sẽ không bao giờ có được thứ mình muốn. Ta chỉ nghĩ là nàng muốn tận hưởng một ít thời gian giải lao sau khoảng thời gian liên tục phải làm một cô nàng-dựa-tường. Và nếu vũ hội này theo đúng hình mẫu thường trực của nàng thì lời mời khiêu vũ của ta có khả năng sẽ là cái duy nhất nàng nhận được”

“Quyển rũ làm sao” Annabelle bình luận bằng một giọng trêu tức thích thú. “Một lời tâng bốc đầy nghệ thuật. Sao tôi có thể từ chối bây giờ?”

Mắt chàng hoạt bát hẳn lên “Vậy nàng sẽ khiêu vũ với ta chứ?”

“Không ” nàng thì thầm gay gắt “Bây giờ biến khỏi đây đi. Làm ơn”

Thay vì lên đi trong sự xấu hổ vì bị cự tuyệt, Hunt lại toét miệng cười, hàm răng trắng bóng của chàng tương phản với gương mặt rậm rắng. Nụ cười đó khiến cho chàng có vẻ táo tợn hơn nữa. “Một điệu nhảy thì có hại gì nhỉ? Ta là một bạn nhảy được đào tạo khá kĩ lưỡng – thậm chí nàng sẽ thích”

“Ngài Hunt” nàng cầu nhàu với sự tức tối đang gia tăng “Cái ý tưởng kết đôi với ngài dưới bất kì hình thức nào, cho bất kì mục đích nào, cũng khiến cho máu trong người tôi lạnh cóng”

Nhích lại gần, Hunt hạ giọng đến mức không ai có thể nghe thấy “Rất tốt. Những ta sẽ để lại cho nàng vài điều cần cân nhắc kĩ, cô Peyton. Sẽ đến một lúc nào đó nàng sẽ không còn được cảm giác xa xỉ khi từ chối một lời mời danh giá từ một ai đó giống ta...hoặc thậm chí là một lời mời hèn hạ”

Mắt Annabelle mở to, và nàng cảm thấy một cơn thịnh nộ đang tràn qua vạt áo của nàng. Thật ra, chuyện đó là quá nhiều – dựa lưng vào tường suốt cả buổi tối, rồi trở thành mục tiêu công kích của một gã nàng cảm thấy khinh miệt. “Ngài Hunt, ngài nghe có vẻ giống vai phản diện trong một vở kịch tồi”

Câu nói đó mời gọi thêm một tràng cười toe toét, và chàng cung kính gặp người trước khi bỏ đi.

Bị bối rối vì cuộc chạm trán, Annabelle nhướng mày nhìn chàng trên trời

Một số cô nàng-dựa-tường khác cũng thở phào nhẹ nhõm vì chàng đã rời khỏi

Lillian Bowman là người đầu tiên lên tiếng “Từ ‘không’ có vẻ không gây cho anh ta ấn tượng gì cả?”

“Điều cuối cùng anh ta nói là gì vậy Annabelle?” Daisy tò mò hỏi “Cái điều làm cho mặt cô đỏ bừng ấy”

Annabelle nhìn đắm đắm xuống lớp giấy bạc trên thẻ khiêu vũ, tay nàng chà chà lên cái chấm nhỏ xíu bên mép, “Ngài Hunt ngụ ý là một ngày nào đó tình cảnh của tôi sẽ trở nên tuyệt vọng đến mức tôi sẽ cân nhắc đến việc trở thành nhân tình của anh ta”

Nếu nàng không phải đang quá lo lắng thì nhất định Annabelle sẽ cười chế nhạo những khuôn mặt cau gắt giống y hệt nhau của họ. Nhưng thay vì bày tỏ cơn cuồng nộ nguyên thủy, hoặc tệ hơn bỏ qua chủ đề này, Lillian lại hỏi một câu mà Annabelle không ngờ đến “Anh ta có nói đúng không?”

“Anh ta nói đúng về tình cảnh bi đát của tôi” Annabelle thừa nhận “nhưng không phải chuyện tôi sẽ trở thành nhân tình của anh ta – hay một ai đó. Tôi sẽ kết hôn với một nông dân trồng củ cải đường trước khi tôi suy sụp đến mức đó”

Lillian mỉm cười với nàng vì có vẻ đã nhận ra vẻ cương quyết ác liệt trong giọng Annabelle. “Tôi thích cô” nàng thông báo, và ngã người ra ghế, bắt chéo hai chân với vẻ lơ đãng không thích hợp với một quý cô tham dự mùa lễ hội đầu tiên.

“Tôi cũng thích cô nữa” Annabelle tự động đáp lại, bị thúc giục phải cư xử cho phải phép – nhưng khi những từ đó vượt khỏi miệng thì nàng đã ngạc nhiên vì chúng là sự thật

Tia nhìn ước lượng của Lillian tiếp tục lia khắp người nàng. “Tôi nên ghét phải thấy cô kết thúc bằng việc lê bước mệt mỏi kéo theo một con la và một cái cày cho cánh đồng củ cải đường của cô – cô xứng đáng có được những điều điều tốt đẹp hơn thế.”

“Tôi đồng ý” Annabelle khô khan nói “Vậy chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”

Mặc dù câu hỏi dự định sẽ có vẻ hài hước nhưng Lillian đã đón nhận nó một cách nghiêm túc. “Tôi sẽ làm việc đó. Trước khi chúng ta bị cắt ngang, tôi sẽ đưa ra một lời tuyên bố: chúng ta nên có một hiệp ước giúp đỡ lẫn nhau kiếm chồng. Nếu một quý ông thích hợp không theo đuổi chúng ta thì chúng ta sẽ theo đuổi họ. Quá trình sẽ vô cùng hiệu quả nếu chúng ta gia nhập lực lượng thay vì tự đối phó đơn lẻ. Chúng ta sẽ bắt đầu với người lớn tuổi nhất – mà đó lại là cô, Annabelle – và lần lượt đến người trẻ nhất”

“Chuyện đó không có lợi mấy cho em” Daisy phản đối

“Chỉ là công bằng thôi” Lillian thông báo cho nàng biết “Em sẽ có nhiều thời gian hơn hết thảy chúng tôi”

“Ý cô là loại ‘giúp đỡ’ nào vậy?” Annabelle hỏi

“Bất cứ loại nào cần thiết” Lillian bắt đầu viết nguệch ngoạc vào tấm thẻ khiêu vũ “Chúng ta sẽ bổ sung những khiếm khuyết của những người còn lại và đưa ra lời khuyên cũng như làm trợ tá khi cần thiết” Rồi nàng liếc mắt với một nụ cười hơn hớn “Chúng ta sẽ giống như một đội bóng”

Annabelle nghi ngại quan sát Lillian “Cô đang ám chỉ một trận đấu có những quý ông thay phiên đánh banh với một cây gậy phẳng hay sao?”

“Không chỉ có quý ông” Lillian đáp “Ở New York, phụ nữ cũng có thể chơi cho đến khi họ đựng phần khích thái quá đến mức quên đi bản thân”

Daisy cười bên lên “Đã có lúc Lillian trở nên quá điên tiết với một phán quyết tồi tệ dẫn đến việc chị ấy kéo theo một cột trụ quan trọng ra khỏi sân đấu”

“Nó đã gần như rời ra mất rồi” Lillian phản bác “Một cây cột lỏng lẻo sẽ là mối nguy cho một trong số những người chạy ghi điểm”

“Đặc biệt là khi chị quay nó vòng vào bọn họ” Daisy nói, bắt gặp vẻ sững sốt và nụ cười tự mãn ngọt ngào của chị mình.

Âm thầm cười cợt, Annabelle liếc mắt từ cặp chị em sang nét mặt có vẻ dăm chiêu của Evie. Nàng có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của Evie – rằng hai chị em người Mĩ sẽ cần phải được luyện tập rất nhiều nếu họ muốn thu hút sự chú ý của những quý ông phù hợp. Chuyển sự quan tâm trở lại với chị em Bowman, nàng không thể ngừng cười nhạo những khuôn mặt tràn trề hy vọng của họ. Không khó khăn chút nào để có thể tưởng tượng một đôi đập banh với những cây gậy và chạy khắp sân đấu với váy áo xấn lên tới đầu gối. Nàng tự hỏi liệu tất cả phụ nữ Mĩ có sở hữu sức mạnh tinh thần giống vậy...không còn nghi ngờ gì là nhà Bowman sẽ gây khiếp đảm lên bất kì quý ông người Anh thích hợp nào nếu dám tiếp cận họ.

“Không biết tại sao mà tôi chưa từng nghĩ sẵn-chồng lại là công việc đội nhóm” nàng nói

“À, nó nên như thế!” Lillian nhấn mạnh. “Hãy nghĩ về tính hiệu quả chúng ta sẽ mang lại. Vấn đề khó khăn duy nhất là nếu hai trong số chúng ta cùng có hứng thú với cùng một người đàn ông...nhưng chuyện đó hình như sẽ không xảy ra nếu dựa vào sở thích của từng người”

“Vậy chúng ta sẽ đồng ý là không bao giờ được cạnh tranh cho cùng một quý ông” Annabelle nói

“Và h-hơn thế nữa” Evie bắt ngờ tham gia, “Chúng ta sẽ không gây hại cho bất kì ai”

“Hết sức mô phạm” Lillian đồng tình

“Em nghĩ là cô ấy nói đúng đó Lillian” Daisy phản đối vì hiểu lầm “Vì Chúa đừng hăm dọa một cô gái tội nghiệp”

Lillian bực mình quắc mắt “Chị nói ‘mô phạm’ chứ không phải ‘đạo đức giả’, đề nghị”

Annabelle hấp tấp xen ngang trước khi cả hai bắt đầu cãi nhau tiếp. “Vậy chúng ta nhất định phải đồng ý toàn bộ kế hoạch hành động – sẽ không có gì tốt đẹp nếu chúng ta có những mục đích khác nhau”

“Và chúng ta sẽ kể cho những người nghe còn lại mọi chuyện” Daisy thích thú nói

“Kể cả những chi tiết riêng tư?” Evie rụt rè hỏi

“Ồ, đặc biệt là mấy cái đó”

Lillian nhăn nhó cười và lướt mắt khắp chiếc váy của Annabelle “Quần áo của cô tệ thiệt đó” nàng thẳng thừng “Tôi sẽ đưa cô vài bộ váy của tôi. Tôi có mấy cái va li đựng đầy váy áo mà tôi chưa từng mặc, và tôi sẽ không nhớ nhưng gì chúng đâu. Mẹ tôi sẽ không bao giờ chú ý tới”

Annabelle lắc đầu ngay lập tức, và cảm thấy biết ơn cho một lời đề nghị vẫn chưa làm bề mặt nàng vì tình trạng tài chính eo hẹp. “Không, không, tôi không thể nhận một món quà như thế, mặc dù cô đã rất tử tế -”

“Cái váy màu xanh nhạt với đường viền màu hoa oải hương” Lillian thì thầm với Daisy “Em nhớ nó chứ?”

“Ồ, cái đó sẽ khiến cho cô ấy có vẻ đẹp tuyệt trần” Daisy hồ hởi nói “Nó hợp với cô ấy hơn là với chị”

“Cảm ơn nha” Lillian phản kích, ném cho cô em một cái liếc mắt khôi hài

“Không, thật lòng – ” Annabelle phản đối

“Và chiếc váy làm từ vải mu-xơ-lin xanh với đăng ten buộc dọc mặt trước nữa” Lillian tiếp tục

“Tôi không thể lấy những chiếc váy của cô, Lillian” Annabelle thấp giọng cố chấp

Cô gái ngẩng lên khỏi những ghi chú “Tại sao không?”

“Một là, tôi không thể trả lại tiền cho cô. Và nó cũng không có tác dụng gì cả. Những bộ cánh tốt không thể che dấu khiếm khuyết thiếu của hồi môn của tôi”

“Ồ, tiền à” Lillian nói bằng kiểu cách của một người có rất nhiều tiền “Cô có thể trả lại tôi bằng một thứ khác chắc chắn có giá trị hơn tiền mặt. Cô sẽ dạy cho tôi và Daisy biết thế nào...ừm, để giống cô. Dạy chúng tôi phải nói hay làm gì cho đúng – những quy luật bất thành văn mà chúng tôi có vẻ đã vi phạm mỗi ngày. Nếu được thì cô thậm chí có thể tìm giúp chúng tôi một người bảo trợ. Và khi đó chúng tôi sẽ có khả năng đi qua những cánh cửa vốn đã rất gần chúng tôi rồi. Còn chuyện cô thiếu của hồi môn... cô chỉ cần mắc mỗi câu một gã nào đó. Chúng tôi sẽ lo việc kéo dây lên”

Annabelle sững sờ nhìn Lillian “Cô thật sự nghiêm túc phải không”

“Tất nhiên là thế” Daisy đáp “Có gì đó để làm thay vì ngồi yên dựa sát tường như mấy con ngốc thật là dễ chịu! Lillian và tôi đã gần sắp phát điên vì buồn chán suốt cả mùa lễ hội”

“Tôi c-cũng vậy” Evie bổ sung

“À mà...” Annabelle nhìn từ gương mặt mong đợi này sang gương mặt khác và nàng không thể ngăn mình cười toe toét. “Nếu cả ba người đã sẵn sàng, thế thì tôi cũng vậy. Nhưng nếu chúng ta có một hiệp ước thì tại sao chúng ta không kí kết nó bằng máu hay một cái gì đó?”

“Trời ơi, không đâu” Lillian nói “Tôi nghĩ chúng ta kí kết trên một thứ gì đó không dính líu đến mạch máu” nàng vẫy vẫy tấm thẻ khiêu vũ “Bây giờ tôi cho rằng chúng ta nên lập một danh sách những ứng viên hứa hẹn nhất còn sót lại sau mùa lễ hội. Và giờ thì hơi ít rồi đấy. Vậy ta sẽ đặt họ theo thứ tự xếp hạng nhé? Bắt đầu là những công tước?”

Annabelle lắc đầu “Chúng ta không nên dây dưa với công tước làm gì vì tôi không biết có ai thích hợp mà dưới 70 và còn vài cái răng trên hàm”

“Vậy thông minh và quyến rũ thì có thể thương lượng ngoại trừ răng?” Lillian ranh mãnh nói khiến Annabelle phì cười

“Răng thì cần phải thương lượng” Annabelle đáp, “nhưng được ưu tiên hơn”

“Được rồi, vậy thì” Lillian nói “Bỏ qua nhóm mấy ông lão công tước có ghen, chuyển sang bá tước thôi. Tôi có biết ngài Westcliff, là một – ”

“Không, Westcliff không được” Annabelle nhắc nhớ khi nàng bổ sung “Anh ta là một con cá lạnh lùng – và không có hứng thú gì với tôi. Tôi hầu như đã tự ném bản thân vào anh ta 4 năm về trước, và anh ta đã nhìn tôi như thể tôi là cái gì đó bị dính trên giày”

“Quên Westcliff đi, rồi” Lillian nhướn mày dò hỏi “Còn ngài St.Vicent thì sao? Trẻ, thích hợp, đẹp trai như quý - ”

“Không được đâu” Annabelle nói “Không cần biết tình huống được dàn xếp như thế nào thì St. Vicent sẽ không bao giờ cầu hôn. Hắn đã thỏa hiệp, cảm dỗ, và hủy hoại hoàn toàn ít nhất một tá phụ nữ - danh dự không có nghĩa lý gì với hắn ta”

“Còn bá tước Eglinton” Evie ngập ngừng đề nghị “Nhưng ngài ấy khá đ-đ-đầy đà, và ít nhất đã 50 tuổi – ”

“Cho ông ta vào danh sách đi” Annabelle cố nài “Tôi không thể kiếm được một mối thông thường”

“Có tử tước Rosebury” Lillian nghiêm nghị can nhắc “Mặc dù ông ta thuộc tuýp người khá kì lạ, và rất...à, ử ử”

“Ngay khi ông ta nằm chắc trong sổ thì ông ta có thể ử ử ở bất cứ đâu” Annabelle nói khiến cho các cô khác khúc khích cười “Viết tên ông ta vào luôn”

Phốt lờ âm nhạc và những đôi đang lượn vòng xung quanh họ, cả bốn người cần mẫn làm việc cho bản danh sách, thỉnh thoảng làm cho những người còn lại trong nhóm cười phá lên và thu hút những cái liếc mắt tò mò của những người tạt ngang qua

“Im lặng” Annabelle nói, nỗ lực tỏ vẻ nghiêm khắc “Chúng ta không muốn có bất kì ai nghi ngờ những gì chúng ta đang hoạch định...và những cô nàng dựa tường luôn bị cho là không biết cười”

Cả nhóm cố gắng chuyển sang nét mặt sầu thảm, việc có nghĩa là gạt sang bên những cơn co thắt vì tiếng cười khúc khích “Ồ, nhìn kìa” Lillian hỏn hển, quan tâm đến bản danh sách đối tượng kết hôn đang dài ra “Chỉ một lúc là mấy tấm thẻ khiêu vũ của chúng ta đã đầy cả rồi” Căn nhắc bản phân công của những người độc thân, nàng mím môi suy tư “Đối với tôi thì một vài người trong bản danh sách này có thể sẽ có mặt ở buổi tiệc cuối mùa của Westcliff ở Hampshire. Daisy và tôi đã được mời. Còn cô thì sao, Annabelle?”

“Tôi có quen biết với một trong số mấy em gái của anh ta” Annabelle nói “Tôi nghĩ tôi có thể khiến cho cô ấy mời tôi. Tôi sẽ cầu xin nếu cần thiết phải thế”

“Tôi cũng sẽ nói giúp cô” Lillian tự tin nói. Nàng cười với Evie “Và tôi sẽ nhờ vả cô ta mời luôn cô nữa”

“Sẽ thú vị lắm đây” Daisy kêu lên “Kế hoạch đã xong, vậy thì. Hai tuần nữa chúng ta sẽ xâm chiếm Hampshire và tìm một người chồng cho Annabelle.” Họ cúi người và vỗ tay, cảm thấy ngu ngốc và choáng váng và một chút gì đó động viên. Có lẽ vận may của tôi sẽ đổi chiều, Annabelle suy nghĩ, và nhắm mắt lại với một lời nguyện cầu ngăn ngui cho hy vọng này.

2. Chương 2

Từ nhỏ Simon Hunt đã biết số mệnh không cầu phúc cho chàng có một huyết thống danh giá, sự giàu có, hoặc những món quà bất thường, chàng đã phải giành giật gia tài của mình từ một thế giới không biết ban phát. Chàng dữ dội và tham vọng gấp mười lần một người đàn ông bình thường. Người ta thường cảm thấy dễ chịu hơn khi để chàng tự do đi lại thay vì đứng áng ngữ chàng. Mặc dù Simon độc đoán, thậm chí có lẽ nhấn tâm thì giấc ngủ mỗi đêm của chàng chưa từng bị phiền hà bởi cảm giác cắn rứt lương tâm. Đó là định luật tự nhiên rằng chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, và những kẻ yếu tốt hơn hết là biến đi cho rảnh nợ

Cha của chàng đã từng là một ông hàng thịt đủ sức trang trải cho gia đình sáu người và trưng dụng Simon như một phụ tá khi chàng đủ sức cầm dao chặt thịt. Nhiều năm làm lụng cho cửa tiệm của cha đã giúp Simon có được một cánh tay vạm vỡ và bờ vai nở nang giống một người bán thịt. Đã từng có thời chàng được mong mỏi sẽ nối nghiệp gia đình, nhưng ở tuổi 21, Simon đã làm cha chàng thất vọng khi rời cửa tiệm để tìm kiếm một cuộc đời khác. Dựa vào khoản tiền tiết kiệm ít ỏi của mình, Simon nhanh chóng phát hiện ra tài năng thật sự của chàng trong đời chính là kiếm tiền

Simon yêu ngôn ngữ kinh tế, những yếu tố mạo hiểm, những mối quan hệ nhập nhằng của kinh doanh, công nghiệp và chính trị...và chàng nhận ra ngay lập tức rằng đã rất lâu trước khi hệ thống xe lửa dài dằng dặc của nước Anh trở thành phương tiện duy nhất cho ngân hàng thực hiện các thương vụ của họ một cách hiệu quả. Những giao dịch chuyển khoản tiền mặt và đồ kí gửi, sự hình thành của cơ hội đầu tư kiếm lời nhanh, sẽ phụ thuộc rất nhiều vào dịch vụ tàu lửa. Theo những bản năng của mình, Simon đầu tư tất cả những gì chàng có vào hoạt động kinh doanh xe lửa, và đã được thưởng bằng những khoản lãi ròng mà qua đó được chàng đánh cược vào những món lợi tức đa dạng khác. Giờ đây, ở tuổi 33, chàng sở hữu phần lớn cổ phần trong ba công ty sản xuất, chín lò đúc rộng 9 acre, và một xưởng đóng tàu. Chàng là một vị khách – đầu có không được chào đón - ở những buổi khiêu vũ quý tộc, và chàng vai kề vai với những kẻ cùng đẳng cấp trong thành phần ban giám đốc ở 6 công ty.

Sau nhiều năm làm việc không ngơi nghỉ, chàng hầu như đã có tất cả những thứ chàng muốn. Tuy nhiên, nếu có ai đó hỏi liệu chàng có phải là một người hạnh phúc thì Simon sẽ khịt mũi trước câu hỏi đó ngay. Hạnh phúc, là kết quả khó nắm bắt của sự thành công, chắc chắn là một dấu hiệu của sự thỏa mãn. Theo bản chất của chàng, Simon sẽ không bao giờ thỏa mãn, hoặc hài lòng, và chàng cũng không muốn như thế

Tất cả những thứ giống nhau...ở một góc sâu thẳm nhất, riêng tư nhất trong trái tim hờ hững của chàng luôn có một điều ước rằng Simon không thể bị lu mờ.

Chàng bắn một cái liếc mắt lên lút ngang qua phòng khiêu vũ, trải nghiệm giống như mọi lần về một cảm giác nhức nhối phát ra từ cái nhìn của Annabelle Peyton. Với tất cả những phụ nữ sẵn sàng cho chàng –

và có nhiều hơn là chỉ vài người – không ai trong số họ chiếm được sự chú ý của chàng một cách trọn vẹn đến vậy. Về ngoài của Annabelle vượt trên nét đẹp thể chất, mặc dù có Chúa biết nàng được chúc phúc với một vẻ đẹp bất công. Nếu có một ounce lãng mạn nào trong tâm hồn của Simon thì chàng đã nghĩ ra hàng tá cụm từ cuồng nhiệt để miêu tả sự quyến rũ của nàng. Nhưng tư chất của chàng thì tầm thường quá, và chàng không thể kiếm được những từ ca ngợi chính xác sức đam mê của chàng. Tất cả những gì chàng biết là chỉ việc nhìn Annabelle dưới ánh sáng đèn chùm cũng gần khiến chàng khuyu gối.

Simon không bao giờ có thể quên được giây phút đầu tiên chàng thấy nàng đứng bên ngoài rạp hát, cào cào túi xách với nếp nhăn trên trán. Ánh mặt trời đã chiếu xuống những tia sáng vàng chói và màu rượu lên mái tóc nâu óng ánh của nàng và khiến cho làn da nàng bừng sáng. Đã có một thứ gì đó ngon ngọt...hết sức rung động...về nàng, làn da mềm mại và cặp mắt xanh lấp lánh, và vẻ sưng sốt ít ỏi chàng đã muốn rũ bỏ

Chàng đã đoán chắc là Annabelle đã kết hôn trước lúc này. Chứng cứ cho thấy là gia đình Peyton đã rơi vào suy kiệt không quan trọng với Simon, chàng đã kết luận rằng bất cứ một quý tộc nào với bộ óc nguyên vẹn sẽ nhận ra giá trị của nàng và tiếp cận nàng ngay lập tức. Nhưng đã hai năm trôi qua, và Annabelle vẫn chưa kết hôn, một hy vọng mỏng manh vặn xoắn bên trong Simon. Chàng đã chứng kiến lòng kiên định kiếm chồng của Annabelle, sự tự chủ theo cùng với những chiếc váy xơ xác của nàng...giá trị thật sự nằm ở bản thân nàng, mặc cho chuyện thiếu thốn của hồi môn của nàng. Cái cách tao nhã nàng dùng để tiếp cận quá trình săn chồng không có gì khác hơn một tay cờ bạc dốc hết túi tiền vào một ván bài chắc chắn thua. Annabelle thông minh, cẩn trọng, không chịu thỏa hiệp, và vẫn xinh đẹp, mặc dù gần đây mỗi nguy nghèo đói đã để lại một vài nét khó nhọc trên mắt và môi nàng. Một cách ích kỷ, Simon không cảm thấy tiếc thương cho tình cảnh túng quẫn của nàng – vì nó cho chàng một cơ hội lẽ ra chàng không bao giờ có được.

Vấn đề là Simon vẫn chưa tìm ra cách để Annabelle muốn chàng, khi nàng hiển nhiên cự tuyệt mọi thứ chàng có. Simon nhận thức được rằng có rất ít về lịch thiệp trong tính cách của chàng. Hơn thế nữa, chàng không có tham vọng trở thành một quý ông giống như từ một con cọp đói khát chuyển sang con mèo giữ nhà. Chàng chỉ là một người đàn ông có rất nhiều tiền và đang chán nản vì nhận ra không thể mua được thứ chàng muốn có nhất.

Cho đến lúc này, chiến thuật của Simon là kiên nhẫn chờ đợi vì chàng biết sự tuyệt vọng có thể khiến Annabelle làm những chuyện thậm chí nàng chưa từng cân nhắc trước đây. Cái khó thường lộ cái khôn. Trò chơi của Annabelle sẽ sớm kết thúc. Nàng sẽ phải đối mặt với sự lựa chọn phải kết hôn với một người nghèo hoặc trở thành nhân tình của một kẻ khác giàu xụ. Và ở trường hợp thứ hai thì giường chàng sẽ là nơi nàng kết thúc.

“Một cô gái chưa ngoa phải không?” một lời bình phẩm đến từ bên cạnh, và Simon quay phắt lại nhìn Henry Burdick, người có cha là tử tước được cho đang nằm chờ chết. Bị mắc kẹt giữa việc chờ đợi triền miên trước khi cha hắn qua đời và cuối cùng đã thừa kế được tước vị và gia sản, Burdick dùng phần lớn thời gian cho đánh bạc và bám váy phụ nữ. Hắn dõi theo tia nhìn của Simon với Annabelle, lúc này nàng đã tham dự vào một cuộc đối thoại sinh động với một nhóm những cô nàng dựa tường xung quanh.

“Tôi không biết” Simon đáp trả, tự dưng có ác cảm với Burdick và những kẻ cùng một giuộc với hắn, bọn chúng vốn đã cầm đĩa bạc từ khi ra đời. Và thông thường không có gì để đánh giá tính hào phóng bất cần của số mệnh.

Burdick mỉm cười, mặt hắn đỏ lên vì uống quá nhiều và ăn những món dầu mỡ. “Tôi dự định sẽ sớm tìm hiểu” hắn bình phẩm

Burdick không thuộc nhóm thiểu số. Không phải một số lượng ít ỏi đàn ông dán mắt vào Annabelle, với sự háo hức của một con sói lần theo dấu vết của một con mồi bị thương. Vào thời điểm nàng yếu đuối nhất, và nhận được ít lời đề nghị nhất, một trong số bọn chúng sẽ bước ra giáng đòn quyết định. Tuy nhiên, theo bản năng nguyên thủy, kẻ mạnh nhất trong bầy sẽ chiến thắng.

Bóng mờ từ nụ cười áp đặt trên miệng Simon. “Ông làm tôi ngạc nhiên đấy” chàng lẩm bẩm “Tôi sẽ kết luận là tình huống khó xử của một quý cô sẽ đánh thức tính cách che chở của những quý ông giống ông – và thay vào đó tôi thấy ngài đang đùa giỡn với những ý tưởng vô giáo dục mà ai đó sẽ hy vọng được thấy điều đó từ tôi”

Burdick phát ra một tiếng cười trầm giọng, bỏ qua ánh mắt hoang dã trong cặp mắt đen của Simon. “Quý cô hay không thì cô ta cũng sẽ chọn một trong số chúng ta ngay khi nguồn lực của cô ta cạn kiệt”

“Không ai trong số các ngài sẽ ngỏ lời cầu hôn?” Simon vu vơ hỏi

“Chúa lòng lành, tại sao?” Burdick liếm môi khi những suy nghĩ đề phòng đan xen trong đầu hẳn. “Không cần thiết phải cưới một cô nàng oắt con trong khi cô ta sẽ sớm có giá thích hợp”

“Có lẽ cô ta quá trọng danh dự”

“Nghĩ ngơi việc đó” gã quý tộc trẻ tuổi hào hùng quay lại “Phụ nữ xinh đẹp, và nghèo thì không thể giữ mãi danh dự. Bên cạnh đó, có lẽ đồn là cô ta đã qua lại với ngài Hodgeham.”

“Hodgeham?” thâm tâm chàng bất ngờ, nhưng Simon vẫn giữ nét mặt vô cảm “Cái gì bắt đầu tin đồn đó?”

“Ồ, xe ngựa của Hodgeham đã bị nhiều người nhìn thấy ở chuồng ngựa đằng sau nhà Peyton vào những giờ giấc kì quặc ban đêm...và theo lời của vài nhân chứng, ông ta đã chi trả cho mấy cái hóa đơn của gia đình họ.” Burdick ngừng lại và cười nắc nẻ “Một đêm giữa cặp đôi xinh đẹp khi cũng đáng để trả tiền tạp hóa lắm đúng không?”

Phản ứng tức thời của Simon là sự thôi thúc chết người được xé đôi đầu Burdick ra khỏi thân hẳn. Chàng không chắc là cơn giận lạnh lẽo vỡ tan nhiều mảnh đã được lấp đầy bao nhiêu với hình ảnh Annabelle Peyton trên giường với gã lợn béo Hodgeham, và sẽ gọi ra bao nhiêu lời bàn tán ác ý của Burdick về những chuyện nghe có vẻ không thật.

“Tôi chỉ nói rằng nếu ông muốn phỉ báng nhân cách của một quý cô” Simon nói bằng một giọng dễ chịu đáng ngại “Thì tốt hơn ông nên có vài bằng chứng cụ thể cho những gì ông đang nói”

“Bình tĩnh đi, lời đồn không cần chứng cứ” người đàn ông trẻ tuổi đáp với một cái nháy mắt “và thời gian sẽ trả lời cho tính cách thật sự của quý cô kia. Hodgeham không có đủ điều kiện để giữ một vẻ đẹp hoàn hảo như thế - trước khi cô nàng đòi hỏi nhiều hơn những gì ông ta có. Tôi đoán việc đó sẽ vào cuối mùa lễ hội, và cô ta sẽ mời chài một kẻ nào đó có túi tiền sâu nhất”

“Vậy sẽ là tôi” Simon êm ái nói

Burdick chớp mắt kinh ngạc, nụ cười của hắn bay biến khi hắn tự hỏi liệu có nghe chính xác không “Cái – ”

“Tôi đã quan sát ông và hội những thằng ngu của ông vừa chạy vừa hít hà theo gót cô ấy suốt hai năm qua” Simon nói, mắt chàng hẹp lại “Bây giờ ông mất cơ hội với cô ấy rồi”

“Mất cơ...ý ông là gì?” Burdick phẫn nộ hỏi

“Ý tôi là tôi sẽ khiến cho kẻ đầu tiên dám bén mảng tới địa phận của tôi rơi vào tình cảnh đau đớn về tinh thần, thể chất và tài chính. Và người kế tiếp dám lặp lại những lời đồn đoán vô căn cứ về cô Peyton mà lọt đến tai tôi thì sẽ nhận lại nó ngay lập tức vào cổ họng hắn – theo cùng là nắm đấm của tôi” Nụ cười của Simon hàm chứa mối đe dọa tàn bạo khi chàng dán mắt vào gương mặt sừng sốt của Burdick. “Kể chuyện đó cho ai khác thấy hứng thú nhé” chàng khuyến, và đi khỏi kẻ vô dụng phô trương đang há hốc mồm.

3. Chương 3

Phải trở về ngôi nhà trên phố của mình bởi người họ hàng lớn tuổi thường ra về người giám sát của nàng, Annabelle sải bước dọc theo hành lang lát đá hoang vắng. Nàng đột ngột ngừng lại khi nhìn thấy chiếc mũ được đặt trên mặt bàn có hình bán nguyệt vỏ sò dựa sát vào tường. Đó là một chiếc mũ cao của một quý ông, viền xám với màu đỏ sậm satanh. Một chiếc mũ đặc biệt so với những cái có màu đen đơn thuần mà những quý tộc khác thường đội. Annabelle đã thấy nó nhiều lần, đặt trên chiếc bàn này như một con rắn cuộn tròn.

Một cây gậy thời trang với tay cầm có kim cương bịt đầu tựa vào bàn. Annabelle tự thích thú một khao khát sinh động là được dùng cây gậy để đập bẹp chóp mũi – tốt nhất là trong lúc người chủ của chiếc mũi đang đội nó. Thay vào đó, nàng đi lên cầu thang với một con tim nặng trĩu trong lúc một cơn choáng váng tràn qua trán nàng.

Khi nàng gần lên đến lầu hai nơi có phòng ngủ của cả gia đình thì một người đàn ông chắc nịch bắt đầu đi xuống. Ông ta quan sát nàng với một cái nhếch mép không thể chịu nổi, nước da của ông ta đỏ hồng và ẩm ướt vì một sự gắng sức gần đây, trong khi một bên tóc không cân xứng của ông ta rũ xuống như cái mào gà.

“Ngài Hodgeham,” Annabelle cứng nhắc nói, cổ nuốt trôi về xấu hổ và giận dữ đang mắc nghẹn trong cổ họng nàng. Hodgeham là một trong số vài người ít ỏi trên thế giới này mà nàng thực lòng căm ghét. Tự cho là một người bạn cũ của cha nàng, Hodgeham không thường ghé thăm gia đình nàng, nhưng không bao giờ vào những giờ thăm viếng bình thường. Ông ta đến nhà rất khuya, và chống lại mọi chuẩn mực có lý trí, ông ta trải qua phần lớn thời gian trong phòng riêng của Phillippa, mẹ Annabelle. Và vào những ngày sau những đợt thăm viếng của ông ta, Annabelle khó có thể không nhận thấy là vài những hóa đơn cấp thiết của họ đã được thanh toán một cách bí ẩn, và vài chủ nợ giận dữ hoặc ai khác đã chịu nhượng bộ. Và Phillippa đã trở nên cau gắt và hờn dỗi thường trực đồng thời không thích nói chuyện.

Annabelle gần như không thể tin được đó là mẹ nàng, người đã luôn luôn tránh né những chuyện không đứng đắn, lại cho phép ai đó quyền sử dụng thân thể bà để đổi lấy tiền. Đó là kết luận hợp lý duy nhất có thể rút ra, và nó lấp đầy trong Annabelle sự xấu hổ vô đối và cơn thịnh nộ. Sự giận dữ của nàng không phải nhắm trực tiếp vào mẹ nàng – nàng giận vì tình cảnh của họ và giận bản thân nàng vì đã không thể tìm một người chồng. Annabelle đã tốn quá nhiều thời gian mới nhận ra việc đó, bất kể nàng có xinh đẹp và quyến rũ đến thế nào chăng nữa, bất kể một quý ông có thể bày tỏ sự say mê của mình đến mức nào, nàng vẫn sẽ không nhận được một lời đề nghị. Ít nhất không phải là một cái đáng được tôn trọng.

Vì nàng đang dần hết thời, Annabelle ép mình phải chấp nhận là giấc mơ về một ai đó đẹp trai, có học thức sẽ phải lòng nàng và đem mọi rắc rối của nàng đi xa chỉ là ảo tưởng thơ ngây. Ảo mộng tan tành đã càng thêm sâu sắc trong suốt mùa lễ hội thứ ba kéo dài đầy thất vọng. Và bây giờ là mùa thứ tư của nàng, hình ảnh Annabelle – vợ – nông dân không được hấp dẫn gì lắm đã đến gần với thực tế một cách đáng ngại.

Mặt sắt đá, Annabelle cố im lặng đi qua Hodgeham. Hắn ta chặn nàng lại với một cánh tay phì nộn. Annabelle giật lui với một vẻ ác cảm khiến cho sự di chuyển gần như làm nàng mất thăng bằng. “Đừng chạm vào tôi” nàng nói, quắc mắt vào khuôn mặt đỏ ửng của hắn.

Cặp mắt của Hodgeham có màu xanh đối lập với nước da hồng hào của lão. Toét miệng cười, hắn thả tay trên thành lan can, ngăn cản Annabelle tiếp tục đi lên. “Không mền khách nhỉ” hắn lảm bảm bằng giọng nam cao không phù hợp có thể khiến nhiều người đàn ông cao lớn cảm thấy khổ sở. “Sau những gì tốt đẹp ta đã làm cho gia đình cô – ”

“Ông không làm gì tốt đẹp cho chúng tôi hết” Annabelle nói cộc lốc

“Cô đã ra đường từ lâu nếu không có sự hào phóng của ta”

“Ông đang đề nghị rằng tôi nên cảm thấy biết ơn?” Annabelle hỏi, giọng nàng thấm đẫm vẻ khinh miệt. “Ông là một gã rác rưởi”

“Ta không lấy cái gì không sẵn lòng cho ta” Hodgeham với tay và chạm vào cằm nàng, sự ẩm ướt từ những ngón tay chà xát của hắn khiến nàng lùi lại với vẻ ghê tởm. “Thật ra mà nói, đó là một trò chơi thuần hóa. Mẹ cô quá ngoan ngoãn so với gu của ta” Hắn tiến sát hơn, cho đến khi mùi cơ thể của hắn – mùi mồ hôi bừa bãi vượt quá mùi nước hoa – xộc thẳng vào mũi Annabelle với một mùi hôi hám đến nhức nhối. “Có lẽ lần tới ta nên thử với cô” hắn thì thầm

Không nghi ngờ gì là hắn hy vọng Annabelle sẽ khóc lóc, hoặc đỏ mặt, hoặc van xin. Thay vào đó, nàng héch mặt lên với một cái nhìn lạnh lẽo. “Ông là một lão già ngu ngốc hão huyền” nàng nói đều đều “nếu tôi có phải trở thành nhân tình của ai đó thì ông không nghĩ là tôi có thể kiếm được ai đó tốt hơn ông sao?”

Hodgeham thậm chí xoắn môi mỉm cười mặc dù Annabelle hài lòng khi thấy chuyện đó đòi hỏi có vài nỗ lực. “Trở thành kẻ địch của ta là một việc làm không thông minh đâu. Với một vài câu nói sắp xếp đúng chỗ, ta

có thể phá tan gia đình cô trước mọi hy vọng khôi phục lại.” Hấn liếc mắt qua mép váy sờn rách của nàng và khinh khỉnh cười. “Nếu ta là cô, ta sẽ không có thái độ khinh người với quần áo rách và nữ trang giả”

Annabelle đỏ mặt và gạt tay hấn ra một cách giận dữ khi hấn với tay cổ mò mẫm vạt áo nàng. Cười thầm, Hodgeham bước xuống cầu thang, trong khi Annabelle đứng chết trân. Sau khi nàng nghe thấy tiếng cửa trước mở và đóng lại thì nàng hấp tấp đi xuống và khóa cửa. Thở gấp vì lo lắng và giận dữ, nàng đặt lòng bàn tay lên cánh cửa gỗ sồi nặng nề và tựa trán vào một trong số những ô cửa.

“Như thế đó” Nàng lầm bầm lớn tiếng, run rẩy vì điên tiết. Không Hodgeham nữa, không hóa đơn chưa thanh toán nữa...họ đã chịu đựng đủ rồi. Nàng sẽ tìm ra một người nào đó và kết hôn ngay lập tức – nàng sẽ tìm ra người triển vọng nhất có thể ở buổi tiệc săn chồng ở Hampshire và kết thúc. Còn không thì...

Nàng trượt tay dọc theo ván cửa, lòng bàn tay nàng để lại từng vạch trên những thớ gỗ. Nếu nàng không thể tìm ra ai đó chịu kết hôn với nàng thì nàng sẽ trở thành nhân tình của một người đàn ông xa lạ. Mặc dù không ai có vẻ muốn nàng với cương vị một người vợ thì có một số lượng không xác định những quý ông sẵn lòng giữ nàng trên giường họ. Nếu nàng khôn khéo thì có thể kiếm được cả một gia tài. Nhưng nàng lưỡng lự với suy nghĩ sẽ không bao giờ quay lại cuộc đời tươi sáng được nữa...bị khinh bỉ, tẩy chay và bị đánh giá dựa vào những kĩ năng trên giường của nàng. Đổi lại, sống trong sạch và làm công việc may vá hoặc giặt giũ, hoặc trở thành gia sư, thì nguy hiểm hơn nhiều – một phụ nữ ở vị trí đó sẽ nhận sự cảm thông của tất cả mọi người. Và tiền lương từ những việc đó sẽ không đủ duy trì cho mẹ cô, hoặc Jeremy, cậu sẽ phải ra đời làm việc. Cả ba đều không có vẻ sẽ chi trả được cho đạo đức của Annabelle. Họ sống trong một ngôi nhà làm bằng bìa cứng...và chỉ cần một chút bực dọc là đủ khiến nó sụp đổ

Buổi sáng ngày hôm sau, Annabelle ngồi ở bàn ăn sáng với cái tách bằng sứ kẹp chặt trong những ngón tay bằng giá của nàng. Mặc dù nàng đã uống xong nhưng ấm sứ vẫn còn ấm vì lượng trà bên trong. Có một vết nứt nhỏ trên lớp men, và nàng chà đốt tay lên nó liên tục, không hề ngừng đầu lên khi nàng nghe thấy có tiếng mẹ nàng, Phillippa, bước vào.

“Trà?” nàng đều đều hỏi và nghe được lời thăm thì đồng ý của Phillippa. Rót thêm một tách khác từ ấm trà trước mặt, Annabelle cho thêm vào đó ít đường và một vài giọt sữa.

“Mẹ không còn uống trà có đường nữa” Phillippa nói “Mẹ thích uống không đường hơn”

Ngày mẹ nàng ngừng thích đồ ngọt là ngày người ta phục vụ nước đá ở địa ngục “Chúng ta không trả nổi tiền mua đường uống trà cho mẹ” Annabelle đáp, khuấy tách trà một ít. Liếc mắt lên, nàng đẩy cái tách và đĩa hứng nước đến vị trí ngồi của Phillippa. Giống như nàng mong đợi, mẹ nàng trông có vẻ ủ rũ và phờ phạc, với hồ thẹn quần quai bên dưới vẻ ngoài cay đắng của bà. Một lần nàng đã biết người mẹ sôi nổi, can đảm của nàng – luôn luôn xinh đẹp hơn bất kì người mẹ nào khác – có một nét mặt như thế. Và khi nàng nhìn đăm đăm khuôn mặt căng thẳng của Phillippa, Annabelle nhận ra rằng vẻ ngoài của bà gần như là chán sống, miệng bà giữ một cái viền tương tự kiểu bị tan tành ảo mộng.

“Vũ hội thế nào?” Phillippa hỏi, giữ mặt gần tách trà của bà đến mức hơi nóng phủ khí nó

“Thảm họa như thường” Annabelle nói, vẻ thành thật êm ái trong câu trả lời của nàng có kèm theo một ít tiếng cười tuyệt vọng. “Người duy nhất mời con nhảy là ngài Hunt”

“Thiên đường ời” Phillippa thì thầm, và nhấp một ngụm trà nóng phồng miệng. “Con có nhận lời cậu ta không?”

“Tất nhiên là không. Không có lý do nào để con làm việc đó. Khi anh ta nhìn con, rõ ràng trong đầu anh ta có ý gì đó ngoại trừ chuyện kết hôn”

“Những gã giống Hunt thậm chí cũng phải kết hôn” Phillippa phản kích, đưa mắt lên khỏi tách trà bằng sứ của bà. “Và con sẽ là một cô vợ lý tưởng cho cậu ta...có lẽ con nên tỏ ra mềm mỏng hơn, và giúp cậu ta tiến vào xã hội thượng lưu – ”

“Chúa ơi, Mama – nghe giống như mẹ đang khuyến khích con thu hút sự chú ý của anh ta”

“Không...” Phillippa nhặt lấy cái muỗng và vẩn vơ khuấy trà. “Không nếu còn thật sự tìm thấy những điểm đáng chê trách của ngài Hunt. Tuy nhiên, nếu con có thể xoay xở chọn lựa cậu ta thì tất cả chúng ta chắc chắn sẽ được hỗ trợ đầy đủ...”

“Anh ta không phải là đối tượng kết hôn, Mama. Mọi người đều biết như thế. Bất kể con có làm gì đi nữa thì con cũng không nhận được một lời đề nghị đáng kính nào từ anh ta” Annabelle cào cào lọ đường với một cái kẹp xỉn màu, tìm kiếm miếng nhỏ nhất. Trút ra một mẩu đường phèn, nàng bỏ nó vào tách và rót thêm trà mới.

Phillippa uống tách trà của bà, tia nhìn của bà cẩn thận ngăn cản bà nhả vào một chủ đề mới mà Annabelle nhận thức được là có sự mâu thuẫn với câu nói cuối cùng “Chúng ta không có điều kiện cho Jeremy học tiếp ở trường. Chúng ta đã không trả lương cho người giúp việc trong hai tháng nay. Có những hóa đơn – ”

“Vâng, con biết” Annabelle nói, hơi đỏ mặt với chút ít bực mình. “Con sẽ tìm một người chồng, Mama. Sớm thôi” Không hiểu sao nàng ép mình nẩy ra một nụ cười hời hợt. “Mẹ cảm thấy thế nào về một cuộc dạo chơi ở Hampshire? Bây giờ mùa lễ hội đã sắp kết thúc, nhiều người sẽ rời Luân Đôn để tìm thú vui mới – đặc biệt, một chuyến đi săn sẽ được tổ chức ở nhà quý ngài Westcliff”

Phillippa liếc nhìn nàng với một vẻ tinh nhạy mới. “Mẹ còn không biết chúng ta đã nhận được lời mời của ngài bá tước cơ đấy”

“Chúng ta chưa nhận” Annabelle đáp “Vẫn chưa. Nhưng sẽ có...và con có cảm giác những điều tốt đẹp đang đợi chúng ta ở Hampshire, Mama”

4. Chương 4

Hai ngày trước khi Annabelle và mẹ nàng đi đến Hampshire, một chồng hộp và bưu kiện cao chót vót đã đến. Người giúp việc phải tốn đến 3 lượt đi mới có thể chuyển chở chúng từ lối đi chính vào phòng của Annabelle trên lầu, nơi đó ông ta chất chúng thành một núi bên cạnh giường nàng. Cẩn thận mở từng hộp ra, Annabelle khám phá ra là có ít nhất nửa tá váy áo chưa từng được mặc...vải lụa mượt mà và mu-xơ-lin đủ màu sắc, và những chiếc áo choàng hợp màu có đường vân màu da cừu, và một áo đầm khiêu vũ làm từ vải ngà với những đường ten mỏng manh kiểu Bỉ dọc mặt trước và cánh tay. Có thêm găng tay, khăn choàng, và mũ, cùng một chất lượng và vẻ đẹp khiến cho Annabelle muốn rơi nước mắt. Những váy áo và phụ kiện này phải đáng giá cả một gia tài – không là gì đối với những cô con gái nhà Bowman, nhưng với Annabelle thì món quà này là quá sức tưởng tượng.

Nhặt lấy mẩu ghi chú đi kèm với bưu phẩm, nàng mở niêm phong và đọc những dòng chữ vô cùng nguệch ngoạc

Từ những bà mẹ đỡ đầu xinh đẹp tuyệt trần của cậu, còn được biết dưới tên Lillian và Daisy. Những thứ này là để dành cho chuyến đi săn thành công ở Hampshire.

Tái bút: Cậu sẽ không căng thẳng thần kinh đúng không?

Nàng hồi âm

Gửi những bà mẹ đỡ đầu đẹp tuyệt trần,

Thần kinh là cái duy nhất mình còn. Vô vàn cảm ơn các cậu vì những chiếc váy. Mình đang háo hức vì cuối cùng đã có thể mặc lại những bộ quần áo tuyệt vời. Rất thích những thứ xinh đẹp là một trong số rất nhiều khuyết điểm của mình

Annabelle tận tụy của các bạn

Tái bút: Tuy nhiên, mình sẽ gửi trả lại giày vì chúng quá nhỏ. Và mình thì luôn được nghe nói các cô gái Mĩ có đôi chân to!

Gửi Annabelle

Yêu cái đẹp mà lại là một khuyết điểm sao? Chắc đó phải là một ý niệm của người Anh, và tội mình chần chừ chuyện đó không bao giờ xảy ra với ai đó ở Manhattanville. Còn về chuyện cỡ chân của cậu thì tội

mình sẽ cho cậu chơi bóng cùng ở Hampshire. Cậu sẽ yêu việc đập bóng bằng những cây gậy. Không có gì tạo ra cảm giác thỏa mãn bằng chuyện đó.

Gửi Lillian và Daisy,

Mình chỉ tham gia chơi bóng trong trường hợp hai cậu thuyết phục được Evie cùng chơi, mà mình thì hơi nghi ngờ khả năng đó. Và mặc dù mình sẽ không biết cho đến khi tụi mình thử thì mình đã nghĩ ra rất nhiều việc tạo cảm giác thỏa mãn nhiều hơn chuyện lấy gậy đập bóng. Kiếm một người chồng đập ngay vào tâm trí mình...

Nhân tiện, khi chơi bóng người ta sẽ mặc trang phục như thế nào? Một bộ đồ dạo phố?

Gửi Annabelle,

Tất nhiên là tụi mình chơi với bộ quần chèn gối. Ai đó không thể chạy thoải mái với những cái váy.

Gửi Lillian và Daisy,

Từ ‘quần chèn gối’ nghe xa lạ với mình quá. Liệu các cậu có phải đang nói về quần áo lót không? Chắc hẳn hai cậu không đề nghị chúng ta sẽ nô đùa ngoài trời với quần đùi(drawers) như mấy đứa trẻ điên loạn phải không?

Gửi Annabelle,

Từ đó có nguồn gốc từ ‘quần chèn gối’ – một mức độ trong xã hội New York được tụi mình lịch sự bài trừ. Ở Mĩ, ‘ngăn kéo’ (drawers) thuộc về một phần của đồ nội thất. Và Evie đã nói là được.

Gửi Evie,

Mình không còn tin vào mắt mình nữa khi đọc những dòng chữ của chị em Bowman rằng cậu đã đồng ý chơi bóng với quần chèn. Có thật vậy không? Mình hy vọng cậu sẽ từ chối, vì sự đồng thuận của mình là dựa vào quyết định của cậu

Gửi Annabelle,

Đó là lòng tin của mình về sự hợp tác với chị em Bowman sẽ giúp mình chữa chứng cả thẹn. Chơi bóng với quần chèn gối chỉ là bước khởi đầu. Mình có làm cậu bị sốc không vậy? Mình chưa từng khiến cho ai bị sốc trước đây, thậm chí cả bản thân mình! Mình hy vọng cậu sẽ bị ấn tượng bởi tinh thần sẵn sàng lao vào thử thách của mình

Gửi Evie,

Bị ấn tượng, thích thú, và chút ít sợ hãi là tình trạng chị em Bowman đặt ra cho chúng ta. Mà này, chỉ có thể cầu nguyện là chúng ta sẽ tìm ra một nơi nào đó có thể chơi bóng mà không ai nhìn thấy. Vâng, mình bị sốc hoàn toàn đó cô gái mất nét không biết xấu hổ.

Gửi Annabelle,

Mình bắt đầu tin rằng trên đời có hai loại người...một là những người chọn cách làm chủ số mệnh của họ và loại kia là những kẻ ngồi chờ trên ghế trong lúc số khác khiêu vũ. Mình thà thuộc nhóm đầu còn hơn nhóm sau. Còn chuyện chi tiết chơi bóng ở đâu và lúc nào thì mình xin dành lời cho chị em Bowman.

Với tất cả lòng yêu mến, Evie mất nét.

Trong suốt những lời nhắn nhủ nhịp và trêu đùa được gửi tới gửi lui, Annabelle bắt đầu trải nghiệm một cái gì đó nặng nề đã quên từ lâu...cảm giác dễ chịu vì có bạn bè. Những người bạn cũ của nàng đã dần dần lui về tổ ấm của họ, và nàng bị bỏ lại phía sau. Tình trạng cô nàng- dựa tường của nàng, không kể đến chuyện thiếu thốn tiền bạc, đã tạo ra một vách ngăn khiến cho tình bạn không thể tiếp cận. Trong vài năm gần đây, nàng đã trở nên tự lực cánh sinh, và nỗ lực tránh né liên quan đến những cô gái đã có thời cùng nàng chuyện trò, cười khúc khích và chia sẻ những bí mật.

Tuy nhiên, với một người đang lao xuống dốc, nàng đã có 3 người bạn có một cái gì đó tương đồng, bỏ qua bối cảnh khác nhau giữa họ. Họ đều là những phụ nữ trẻ tuổi với hy vọng, ước mơ và nỗi sợ...mỗi người trong số họ hoàn toàn quen thuộc với hình ảnh một quý ông trên đôi giày đen bóng láng bước qua hàng ghế

của họ để tìm kiếm một con mồi hứa hẹn hơn. Những cô nàng dựa tường giúp đỡ lẫn nhau với tinh thần không có gì dễ mất.

“Annabelle” giọng mẹ nàng đến từ cửa trước, và nàng cẩn thận xếp những chiếc hộp đựng găng tay vào trong một chiếc va-li, “Mẹ có một câu hỏi, và con phải trả lời thành thật”

“Con luôn thành thật với mẹ mà” Annabelle đáp, ngẩng lên khỏi công việc. Tội lỗi quét qua mặt nàng khi nàng nhìn thấy gương mặt đáng yêu, lo lắng của Phillippa. Lạy Chúa, nàng đã phát mệt vì tội lỗi của Phillippa, và của bản thân nàng. Nàng cảm thấy tiếc thương và thất vọng vì sự hy sinh mẹ nàng đã làm khi ngủ với Hodgeham. Và chưa hết, ẩn dưới tâm trí Annabelle là suy nghĩ không hợp lý rằng nếu Phillippa đã chọn một việc như thế thì tại sao ít nhất bà không tự đặt mình vào vị trí của một nhân tình đúng nghĩa thay vì an phận với những đồng tiền còm của lão Hodgeham?

“Những trang phục này ở đâu ra vậy?” Phillippa hỏi, tái nhợt nhưng tha thiết khi bà nhìn thẳng vào mắt Annabelle

Annabelle sững người. “Con đã nói với mẹ rồi mà, Mama – chúng đến từ Lillian Bowman. Sao mẹ lại nhìn con như thế?”

“Có phải những thứ này là của một người đàn ông? Có lẽ là ngài Hunt?”

Annabelle há hốc “Mẹ thật sự nghĩ con ...với anh ta? Chúa ơi, Mama! Thậm chí nếu con có cúi đầu thì con cũng không có cơ hội dù chỉ là nhỏ nhất. Làm thế nào mà mẹ có cái suy nghĩ đó vậy?”

Mẹ nàng đăm đăm nhìn nàng không cần chớp mắt. “Con đã nhắc đến Hunt khá thường trong mùa lễ hội này. Rất nhiều so với những quý ông khác. Và những chiếc váy này rõ ràng là rất đắt...”

“Chúng không phải đến từ anh ta” Annabelle nói chắc

Phillippa có vẻ nhẹ nhõm, nhưng một câu hỏi nữa vẫn còn trong mắt bà. Không quen bị ai đó nhìn mình nghi ngờ, Annabelle nhặt lấy chiếc mũ và sửa nó lại đúng vị trí trên trán nàng. “Chúng không phải” nàng lặp lại

Nhân tình của Simon Hunt...nhìn vào chiếc ly, Annabelle thấy một biểu hiện căng cứng kì quặc trên mặt nàng. Nàng cho rằng mẹ nàng đã đúng – nàng đã nhắc đến Hunt khá thường xuyên. Có một điều gì đó ở chàng cứ nấn ná trong tâm trí Annabelle một lúc lâu mỗi khi họ chạm mặt. Không người đàn ông nào sở hữu sức quyến rũ, ngoại hình tinh quái, chưa ai tỏ vẻ thích thú cởi mở với nàng giống chàng. Và bây giờ, trong vòng vài tuần cuối cùng của một mùa lễ hội thất bát, nàng thấy bản thân hay suy ngẫm về những chuyện không một phụ nữ đứng đắn nào dám nghĩ đến. Nàng không cần tốn nhiều sức lực cũng biết nàng có thể trở thành người tình của Hunt, và tất cả rắc rối của nàng sẽ biến mất. Chàng giàu có – chàng sẽ cho nàng bất cứ thứ gì nàng cần, trả nợ cho gia đình nàng, và cung cấp cho nàng những quần áo, nữ trang, xe ngựa, nhà cửa...đổi lại chỉ cần nàng ngủ với chàng.

Suy nghĩ đó làm bụng nàng sôi lên. Nàng cố tưởng tượng cảnh nàng trên giường với Simon Hunt, những gì chàng đòi hỏi ở nàng, tay chàng trên cơ thể nàng, miệng chàng –

Đổ mặt đến tận mang tai, nàng dẹp hình ảnh đó qua một bên và chơi đùa với bông hồng bằng vải trang trí trên viền mũ. Nếu nàng trở thành nhân tình của Simon Hunt, chàng sẽ sở hữu nàng trọn vẹn, trong và ngoài giường, và ý nghĩ lệ thuộc hoàn toàn vào sự cảm thông của chàng làm nàng thất kinh. Một giọng giễu cợt trong đầu nàng cất tiếng hỏi “Danh dự của cô có quan trọng không? Nó có quan trọng hơn sự thịnh vượng của gia đình cô? Hay thậm chí là sự tồn tại của chính cô?”

“Có” Annabelle thổ hất ra, nhìn chằm chằm vào bóng hình tái nhợt có chủ định của nàng. “Ngay lúc này thì có” Nàng không thể trả lời cho sau này. Nhưng cho đến khi mọi hy vọng cuối cùng đã khô kiệt, nàng vẫn sẽ có lòng tự tôn của mình...và nàng sẽ tranh đấu để giữ nó.

5. Chương 5

Rất dễ hiểu tại sao cái tên Hampshire có nguồn gốc từ một từ cổ “hamm” có nghĩa là cánh đồng nước. Địa phận phì nhiêu với những cánh đồng bạt ngàn, không kể đến những vùng rừng tươi tốt sum sê đã từng có thời được đánh dấu như là một chốn săn bắn của hoàng gia. Những nét đối nghịch giữa những sườn dốc thẳng đứng và thung lũng xanh rì sâu thẳm, và những dòng sông phẳng lặng đầy cá hồi, Hampshire chào mời đủ mọi loại hình thể thao. Tại điền trang của bá tước Westcliff, khu vườn Stony Cross, chiếm chệch như một viên đá quý trong một thung lũng sông màu mỡ êm ái xẻ dọc cánh rừng. Có vẻ khu vườn Stony Cross luôn đón tiếp khách khứa, cho một Westcliff với vai trò gia chủ kiêm thợ săn tham lam.

Trên mọi phương diện, ngài Westcliff xứng đáng với địa vị của mình khi có danh dự không tì vết và chuẩn mực đạo đức cao. Chàng không phải là tuýp người hay dính líu vào scandal, và chàng có vẻ khó chịu với những mối quan hệ nhập nhằng và đạo đức suy đồi của xã hội Luân Đôn. Thay vào đó, chàng dùng hầu hết thời gian chàng có mặt trong nước để gánh vác trách nhiệm gia đình và chăm lo cho đám tá điền. Thỉnh thoảng chàng du ngoạn Luân Đôn để mở rộng công việc kinh doanh cũng như tham dự vào một số hoạt động chính trị cần thiết.

Annabelle đã gặp gỡ bá tước trong một chuyến thăm Luân Đôn của chàng, lúc đó họ được giới thiệu với nhau trong một buổi tiệc khiêu vũ. Mặc cho chàng không theo vẻ đẹp trai cổ điển, Westcliff không phải là không có sức hút. Chàng có chiều cao trung bình thôi nhưng chàng sở hữu một thể trạng đầy sức mạnh của một nhà thể thao dày dặn kinh nghiệm và một vẻ nam tính không thể nhầm lẫn. Tất cả những điều đó, cộng thêm một gia tài cá nhân đồ sộ và thuộc dòng dõi bá tước lâu đời vào hàng bậc nhất đã khiến chàng trở thành một trong những miếng mồi hôn nhân đáng giá nhất nước Anh. Theo lẽ thường, Annabelle ngay lập tức bắt tay vào chuyện tán tỉnh chàng trong buổi đầu gặp gỡ. Tuy nhiên, Westcliff vốn bị lờn với vô số sự chú ý từ những thiếu nữ trẻ hăm hở và ngay lập tức dán nhãn cho nàng là một kẻ săn chồng – dù khá đau đớn nhưng lại là sự thật.

Vì Annabelle đã nhận phải sự cự tuyệt của Westcliff nên nàng cũng nỗ lực hết mình để tránh mặt chàng. Nàng thích em gái chàng, tiểu thư Olivia, một cô gái nhẹ dạ trạc tuổi Annabelle và đã bị một vết nhơ từ một vụ lùm xùm trong quá khứ. Và phải cảm ơn sự tử tế của tiểu thư Olivia mà Annabelle và Evie mới được mời đến buổi tiệc. Trong ba tuần kế tiếp, những con mồi bao gồm loại hai chân và bốn chân sẽ tề tựu ngay tại khu vườn Stony Cross.

“Tiểu thư của tôi” Annabelle kêu lên khi Olivia bước ra đón tiếp họ “Cô thật tử tế khi mời chúng tôi! Luân Đôn đang dần trở nên ngột ngạt – và khí hậu trong lành ở Hampshire chính xác là những gì chúng tôi cần”

Tiểu thư Olivia mỉm cười. Mặc dù cô ta khá nhỏ nhắn và có diện mạo trung bình thì dịp này trông cô nàng có vẻ xinh đẹp khác lạ, mặt cô ta lấp lánh vì hạnh phúc. Theo lời Lillian và Daisy thì tiểu thư Olivia đã đính hôn với một triệu phú Mỹ “Một tình yêu thông qua mai mối?” Annabelle đã hỏi trong bức thư cuối cùng gửi họ, và Lillian đã hồi âm rằng theo tin tức thì đúng là vậy “Tuy nhiên” Lillian đã hài hước bổ sung “cha mình nói rằng mối liên kết giữa hai gia tộc là chắc chắn có liên quan ưu thế tài chính của Westcliff, đó là lý do tại sao anh ta tán thành” Với bá tước, lãng mạn không quan trọng bằng những mối bận tâm thực tiễn

Kéo suy nghĩ quay về thực tại, Annabelle mỉm cười khi tiểu thư Olivia siết tay nàng chào đón. “Và các bạn chính xác là những gì chúng tôi cần” Tiểu thư Olivia cười lớn “Nơi này đang chật cứng đàn ông – tôi đã thông báo với bá tước là chúng tôi đã mời vài phụ nữ để giữ không khí văn minh đúng mực. Đến đây, hãy để tôi dẫn hai người lên phòng”

Nhắc chiếc váy làm từ vải mu-xơ-lin màu hồng cá hồi từ Lillian, Annabelle theo sau tiểu thư Olivia bước lên bậc thang vào lối đi chính. “Ngài Westcliff thế nào?” Annabelle hỏi han khi họ đi dọc cầu thang khổng lồ “Tôi hy vọng là ngài vẫn khỏe”

“Anh tôi khá tốt, cảm ơn cô. Mặc dù tôi sợ rằng anh ấy đã phí hao sức lực với những kế hoạch cho lễ cưới của tôi. Anh ấy cứ khẳng khái muốn xem qua từng chi tiết một”

“Một bằng chứng cho sự quan tâm của ngài ấy dành cho cô, tôi chắc như thế” Philippa nói

Tiểu thư Olivia nhăn nhó cười “Đó là bằng chứng cho thấy anh ấy muốn điều khiển mọi việc. Tôi e rằng khó có thể tìm được cô gái nào đủ sức mạnh tinh thần để đương đầu với anh ấy”

Nhận thấy cái liếc mắt ẩn ý của mẹ nàng, Annabelle lắc đầu nhẹ. Khuyến khích mẹ nàng hy vọng theo hướng đó thật không tốt chút nào. Tuy nhiên... “Tôi có biết một thiếu nữ có sức mạnh tinh thần và khá quyến rũ mà vẫn còn độc thân” nàng bình phẩm “Một cô gái Mỹ, nếu đó là vấn đề”

“Có phải cô đang ám chỉ một trong số chị em nhà Bowman?” Tiểu thư Olivia hỏi “Tôi vẫn chưa gặp họ, mặc dù cha của họ đã từng ở Stony Cross”

“Cả hai chị em họ đều rất thú vị theo những cách riêng” Annabelle nói

“Tuyệt vời” Tiểu thư Olivia kêu lên “Chúng ta có thể tìm được một mối tốt cho anh trai tôi”

Đi lên tầng hai, họ dừng lại để liếc nhìn đám người đang đổ bộ vào lối đi bên dưới. “Tôi sợ rằng không có nhiều đàn ông độc thân đến đây theo ước mong của một ai đó” Tiểu thư Olivia bình luận “Nhưng cũng có một vài người...ngài Kendall chẳng hạn. Nếu cô thích tôi sẽ giới thiệu cô với anh ta khi có cơ hội thuận tiện”

“Cảm ơn, tôi sẽ rất thích việc đó”

“Mặc dù tôi sợ anh ta hơi trầm lặng” Tiểu thư Olivia bổ sung “anh ta có thể không hấp dẫn với một ai đó sôi nổi giống cô, Annabelle”

“Ngược lại thì có” Annabelle nói nhanh “Tôi thấy rằng trầm lặng là một trong những phẩm chất cuốn hút nhất của đàn ông. Quý ông trang nghiêm đúng mực thì dễ chịu hơn nhiều so với những kẻ luôn miệng ba hoa về bản thân”. “Giống như Simon Hunt” nàng thầm nghĩ, người mà ý kiến cá nhân không thể bộc lộ rõ ràng hơn nữa.

Trước khi tiểu thư Olivia có thể đáp lại, tia nhìn của nàng đã chạy tít ra xa bởi một mái tóc vàng óng của một quý ông trên lối đi bên dưới. Anh ta có dáng đứng đạo mạo, tay luôn trong túi áo choàng. Annabelle biết ngay tức thì anh ta là một người Mỹ. Kiểu cười bất kính và đôi mắt xanh, và cái cách thư thái bên dưới trang phục thanh lịch khiến anh ta trở nên xa xăm. Hơn thế nữa, tiểu thư Olivia đỏ mặt và có vẻ cần thở gấp theo cách anh ta nhìn cô. “Thứ lỗi cho tôi” cô ta lơ đãng nói “Tôi...hôn phu của tôi...anh ấy có vẻ đang cần tôi một lát...” Và cô ta lướt đi với một lời nhắn mơ mộng quăng ra sau lưng là phòng của họ nằm trên lầu 5 ở bên tay phải. Ngay lập tức, một cô hầu xuất hiện để dẫn họ đi nốt đoạn đường còn lại, và Annabelle bật ra một tiếng thở dài.

“Cuộc chiến giành giật quý ngài Kendall sẽ rất khắc nghiệt” nàng cau kinh “Con mong anh ta chưa bị đoạt đi”

“Cậu ta không thể là người duy nhất còn độc thân ở đây” Phillippa phấn khởi nhận xét “Đừng quên ngài Westcliff”

“Đừng hy vọng gì theo hướng đó cả” Annabelle nhăn nhó nói “Bá tước rõ ràng không có ấn tượng gì về con khi con gặp ngài ấy”

“Ngài ấy mắc thiếu sót lớn rồi” mẹ nàng phẫn nộ đáp

Mỉm cười, Annabelle siết tay Phillippa “Cảm ơn, Mama. Nhưng tốt hơn con nên tập trung vào những mục tiêu khác dễ tiếp cận hơn”

Khi những khách khác tiếp tục đến nơi, một vài người ngay lập tức đi về phòng họ và tận hưởng một giấc ngủ trưa, còn bữa ăn khuya và hoạt động khiêu vũ chào mừng sẽ được tổ chức sau. Những quý bà lăm chuyen tụ tập ở phòng khách và phòng nghỉ, trong lúc những quý ông chơi bi-da hoặc hút thuốc trong phòng sách. Sau khi những người giúp việc của họ đã sắp xếp xong quần áo, Phillippa quyết định nghỉ ngơi trong phòng. Phòng họ nhỏ nhưng đáng yêu, với giấy dán tường có hoa văn kiểu Pháp và cửa sổ có rèm bằng vải xanh nhạt.

Lòng mất kiên nhẫn và đầy háo hức đến mức không thể ngủ được, Annabelle ngẫm nghĩ là Evie và chị em nhà Bowman có thể đã đến. Ngay cả như thế, họ cũng muốn có một ít thời gian nghỉ ngơi sau chuyến hành trình. Thay vì chịu đựng hàng giờ liền không làm gì cả, Annabelle quyết định sẽ thám hiểm khu vườn bên ngoài thái ấp. Vào một ngày nắng đẹp ảm áp, và nàng khẩn cầu hoạt động chân tay sau một chuyến xe

ngựa quá dài. Thay trang phục sang một chiếc váy mu-xơ-lin màu xanh với một hàng nếp li tí xíu, rồi nàng rời khỏi phòng.

Nàng ra ngoài qua cửa sau, ngang qua một số người hầu trên đường đi, và đi dạo dưới ánh sáng mặt trời êm ả. Không khí ở khu vườn Stony Cross có một nét gì đó rất đặc biệt. Một ai đó có thể dễ dàng tưởng tượng nơi đây là một chốn huyền ảo ở một vùng đất xa xăm. Khu rừng bao quanh quá dày đặc và thâm sâu như thời nguyên thủy, trong khi góc vườn rộng 12 acre đằng sau biệt trang có vẻ hoàn hảo quá mức. Có lùm cây, trảng cỏ, ao hồ, và vòi phun nước. Đó là một khu vườn với quá nhiều khía cạnh, thay đổi từ yên tĩnh sang vẻ nhộn nhịp đầy màu sắc. Một khu vườn có tính kỉ luật, mỗi lùm cỏ đều được cắt gọt tỉ mỉ, mỗi góc hàng rào cũng được tỉa tốt diêm dúa.

Không mũ, không găng tay, và bị lây nhiễm một cảm giác lạc quan bất ngờ, Annabelle hít thở khí trời ngoại ô. Nàng đi dọc mép đất cao của khu vườn phía sau điền trang và lần theo một con đường sỏi đá chính giữa những khóm cây anh túc và phong lữ. Không khí nhanh chóng trở sức nức hương hoa, trong khi con đường song song với một bức tường không trắng vừa được bao bọc với những khóm hoa hồng có màu đỏ và màu kem.

Thả bộ vắn vớ, Annabelle băng ngang qua một vườn cây ăn trái với những cây lê cổ xưa được trồng từ nhiều thập kỉ trước với những hình thù tuyệt vời. Xa xa, một màn trường làm từ gỗ cây bu-lô nằm ngay giữa miền rừng hiện ra như muốn nấu chảy những mối nối với khu rừng phía sau. Con đường đá sỏi kết thúc với một vòng xuyên nhỏ, có một chiếc bàn đá được đặt ngay giữa trung tâm. Bước đến gần hơn, Annabelle trông thấy hai mẫu nền được đốt trực tiếp trên mặt đá. Nàng cười băng khuôn, nhận ra sự riêng tư là một sắp xếp hoàn hảo cho một sự kiện lãng mạn.

Quen dần với không khí mộng mơ xung quanh chúng, một hàng 5 con vịt mập mạp lạch bạch đi ngang vòng xuyên, hướng về phía mặt hồ đập nổi phía bên kia khu vườn. Có vẻ đám vịt đã quá quen thuộc với vô số khách mời ở Khu vườn Stony Cross, vì thế chúng hoàn toàn phớt lờ Annabelle khi chúng đi ngang qua nàng. Chúng kêu quác quác rất to khi tiến đến cái ao nhân tạo, quá trình đó hết sức thú vị khiến Annabelle không thể nhịn cười.

Trước khi sự thích thú của nàng biến mất, thì có một tiếng bước chân lạo xạo trên sỏi. Nó là từ một người đàn ông, người rõ ràng đang quay lại sau một chuyến thăm thú khu rừng. Chàng ngẩng đầu nhìn nàng với một biểu cảm lôi cuốn, tia nhìn u tối của chàng gặp mắt nàng.

Annabelle sửng người

Simon Hunt, nàng nghĩ, bị sốc đến mức không thể nói nên lời khi gặp chàng ở Stony Cross. Nàng đã luôn liên đới với chàng trong cuộc sống thành thị - nàng thỉnh thoảng thấy chàng trong nhà, vào ban đêm, bị giam giữ giữa những bức tường, cửa sổ và cà vạt trang trọng. Tuy nhiên, giữa ánh sáng mặt trời tự nhiên xung quanh, chàng có vẻ giống như một tạo vật khác. Bờ vai rộng không thể dung hòa với những nếp cắt eo hẹp của những bộ lễ phục về đêm, lại có vẻ rất đúng trong chiếc áo len sần sần và áo sơ mi hở cổ, không thấy bóng dáng của một chiếc cà vạt nào. Chàng râm nắng hơn thường lệ, da chàng có màu hổ phách sáng bóng đúc kết từ quá trình làm việc ngoài trời. Ánh nắng liềm lấp trên mái tóc cắt sát của chàng, ánh lên một màu tóc không hẳn là đen, những là một màu nâu thẫm. Những nét đặc trưng của chàng, phác họa dưới ánh mặt trời, càng rắn rỏi, rõ nét và thu hút. Một vài nét mềm mỏng trên mặt chàng...hàng chân mày đen dày hình lưỡi liềm, môi dưới căng tràn cong cong, tất cả đều dai dẳng với tính cách không chịu thỏa hiệp.

Hunt và Annabelle nhìn nhau trân trối trong vẻ đĩnh người tỉnh mịch, như thể có ai đó sắp hỏi một câu mà không ai trong số họ biết cách trả lời.

Khoảng khắc đó kéo dài một cách khó chịu, cho đến khi Simon Hunt cuối cùng phải lên tiếng “Cái đó là một âm thanh đáng yêu” chàng êm ái nói

Annabelle phải vật lộn để tìm lại giọng nói “Cái gì” nàng hỏi

“Tiếng cười của nàng”

Annabelle trải qua một cảm giác nhức nhối ở cơ hoành mà không phải là cơn đau hay niềm vui. Một cảm giác nhói nhối nguôi ngoai khôn giống bất cứ điều gì nàng từng trải nghiệm trước đây. Nàng không chú tâm

vòng những ngón tay quanh cạnh sườn. Tia nhìn của Hunt bắn về phía tay nàng trước khi quay lại mặt nàng. Chàng đến gần bàn đá, xóa tan khoảng cách giữa họ.

“Ta đã không hy vọng được thấy nàng ở đây” Tia nhìn của chàng lướt qua làm nàng bối rối. “Tuy nhiên, đây là một nơi phù hợp cho một người phụ nữ trong trường hợp của nàng”

Mắt Annabelle se khít lại “Trường hợp của tôi?”

“Có bắt một ông chồng” chàng chỉ rõ

Nàng liếc mắt ngạo nghễ đáp “Tôi không cố “bắt” một ai cả, ngài Hunt”

“Nhử mồi” chàng tiếp tục “chuẩn bị cần câu, kéo dây lên cho đến khi anh chàng thở hổn hển trên sàn tàu”

Miệng nàng khép lại thành một đường căng thẳng. “Ngài có thể yên tâm rồi, ngài Hunt, vì tôi không có ý định chia cắt ngài với tình trạng tự do quý giá của ông. Ngài nằm dưới đáy danh sách”

“Danh sách gì?” Hunt nhìn nàng một cách im lặng đến bồn chồn, tự chàng đang nghĩ câu trả lời “À, thật ra nàng đã làm một bản danh sách về mấy người chồng tiềm năng chứ gì?” Sự thích thú nhảy nhót trong mắt chàng “Biết được ta không cơ hội chiến thắng thật là nhẹ nhõm, vì ta đã né tránh bị trói buộc vào hôn nhân bằng mọi giá. Nhưng ta không thể ngừng thắc mắc...ai ở trên cùng của danh sách?”

Annabelle từ chối trả lời. Thậm chí khi nàng nguyên rửa xu hướng bồn chồn của nàng, nàng không thể ngăn bản thân với tay cào những mẫu nền trên bàn.

“Có lẽ là Westcliff” Hunt đoán

Annabelle tạo ra một âm thanh khinh miệt, ngồi hờ hững trên bàn. Bàn đá có tuổi ẩm áp và trơn mượt. “Chắc chắn không. Tôi sẽ không cười bá tước dù ngài ấy có quỳ gối và cầu xin tôi”

Hunt cười lớn trước lời nói dối rành rành “Một quý ngài có dòng dõi tốt, với tài sản đồ sộ? Nàng sẽ không ngại làm bất cứ điều gì để có anh ta” Ngẫu nhiên, chàng ngồi vào phía bên khi bàn đá, và Annabelle cứng người để không rúm ró vì sự gần gũi của chàng. Thông thường một cuộc hội thoại giữa một quý ông và một tiểu thư sẽ diễn ra theo dạng có một vài điều chắc chắn một quý ông không bao giờ làm...anh ta sẽ không làm cho cô gái thấy xấu hổ hoặc xúc phạm cô ta, hoặc lợi dụng tình huống dưới mọi hình thức. Tuy nhiên, với Simon Hunt những bảo đảm đó không tồn tại.

“Sao ngài lại ở đây?” nàng hỏi

“Ta là một người bạn của Westcliff” chàng nói rõ ràng

Annabelle không thể tưởng tượng cảnh bá tước công nhận một ai đó giống Hunt là bạn. “Sao ngài ấy không đi cùng ông? Và đừng cố chứng tỏ giữa hai người có điểm chung gì đó – ông và bá tước khác nhau hoàn toàn”

“Thật ra bá tước và ta có một vài sở thích chung. Cả hai cùng thích săn bắn, và chia sẻ một số quan điểm chính trị đáng ghi nhận. Không giống như hầu hết những người cùng đẳng cấp khác, Westcliff không cho phép mình bị xiềng xích với những giới hạn của đời sống quý tộc”

“Một quý ông tốt đẹp” Annabelle chế giễu “ngài có vẻ xem giới quý tộc là một chốn giam cầm”

“Đúng vậy”

“Vậy thì tôi đang nóng lòng chờ đợi được giam cầm bản thân tôi và tiêu hủy luôn chìa khóa”

Câu đó khiến Hunt bật cười “Nàng có lẽ sẽ là một cô vợ khá tốt cho một kẻ có địa vị tương xứng”

Nhận ra giọng điệu của chàng không phải là ngợi khen, Annabelle sững người “Nếu ngài không thích giới quý tộc đến vậy thì tôi tự hỏi tại sao ngài lại bỏ ra quá nhiều thời gian cho những chuyện này”

Mắt chàng ranh mãnh lóe sáng “Họ có giá trị sử dụng. Và ta không phải không thích họ - chỉ là ta không có mong muốn trở thành người giống họ. Trong trường hợp nàng không nhận thấy, giới quý tộc – hoặc ít nhất là cái cách họ sống cho đến lúc này – đang chết dần”

Annabelle phản ứng bằng một cái liếc mắt ngờ ngàng, thật tâm bị sốc trước lời phát biểu. “Ý ngài là gì?”

“Hầu hết những kẻ quý tộc giữ đất đang mất dần tài sản của họ, nhìn tiền bạc bị chia nhỏ và thu hẹp lại bởi số họ hàng cần được chu cấp tăng lên từng ngày...và sau đó là sự luân chuyển tiền bạc cũng là một trở ngại. Quý tộc của một địa chủ lớn là nhanh chóng kết thúc. Chỉ những người như Westcliff – chịu mở ra hướng mới – sẽ sống sót”

“Tất nhiên là với sự giúp sức vô giá của ngài” Annabelle nói

“Đúng thế” Hunt nói với vẻ tự mãn làm Annabelle không thể nhịn cười

“Ngài có bao giờ cân nhắc đến việc giả vờ khiếm tốn không ngài Hunt? Chỉ vì lịch sự thôi?”

“Ta không tin tưởng vào sự nhún nhường giả tạo”

“Người ta sẽ thích ngài hơn nếu ông làm thế”

“Nàng có thể không?”

Ngón tay nàng bấu chặt vào lớp sáp ong màu lam, và nàng liếc nhanh về phía Hunt để ước lượng mức độ treu tức trong mắt chàng. Với vẻ bối rối của nàng, không có chút nào trong đó cả. Chàng có vẻ nghiêm túc thật sự với câu trả lời của nàng. Khi chàng nhìn nàng chăm soi khiến nàng cảm nhận được một dòng xoáy nhút nhát đang cuộn lên mặt nàng. Nàng không thấy thoải mái với tình cảnh này, chuyện trò một mình với Simon Hunt trong khi chàng nhẩn nha bên cạnh nàng giống như một tên cướp biển lười nhác, tọc mạch. Luồng mắt của nàng rơi trên bàn tay to lớn bám lấy cạnh bàn của chàng, những ngón tay dài, sạch sẽ và rám nắng, với phần móng được cắt rất sát đến mức màu trắng hình lưỡi liềm chỉ vừa đủ thấy.

“‘Thích’ thì có hơi quá” Annabelle nói, thả tay ra khỏi ngọn nến. Nàng càng cố khống chế vẻ bối rối đỏ lựng của mình thì nó càng trở nên tệ hơn, cho đến khi chạm đến viền tóc nàng. “Tôi cho là tôi có thể chịu đựng việc có ngài kề cận dễ dàng hơn nếu ngài thử cư xử như một quý ông”

“Ví dụ?”

“Bắt đầu là, cái...cái cách ngài thích sửa lưng người khác...”

“Thành thật không phải là đức tính tốt hay sao?”

“Đúng...nhưng điều đó không tạo ra một cuộc đối thoại tốt đẹp” Phớt lờ giọng cười trầm của chàng, nàng tiếp tục. “và cái cách ngài nói về tiền bạc là rất thiếu tế nhị, đặc biệt là với những người có vai vế. Người biết chuyện sẽ giả vờ là họ không quan tâm đến tiền bạc, hoặc làm thế nào để kiếm tiền, hoặc đầu tư, hoặc bất cứ gì khác ngài thích thảo luận”

“Ta không bao giờ hiểu được tại sao hành động nhiệt tình đeo đuổi sự giàu có lại bị khinh miệt như thế”

“Có lẽ vì những hành động đó thường đi cùng với sự suy đồi...tham lam, ích kỉ, hai mặt – ”

“Đó không phải là lỗi của ta”

Annabelle nhướn mày “Ồ?”

Mỉm cười, Hunt chậm rãi lắc đầu, ánh mắt trời lấp lánh trên mái tóc tối màu của chàng. “Nếu ta tham lam và ích kỉ thì ta sẽ giữ lại hầu hết lợi nhuận của ta. Tuy nhiên, những đồng sự của ta sẽ nói cho nàng biết họ đã nhận được phần thưởng xứng đáng cho những khoản đầu tư của họ. Và những nhân viên của ta được trả thù lao tương đương với chuẩn mực của một ai đó. Còn về chuyện hai mặt – ta nghĩ chuyện ta phải đối mặt với vấn đề tương tự là khá rõ ràng. Ta thành thật – điều mà gần như không thể tha thứ không một xã hội văn minh”

Vì một vài lý do, Annabelle không thể ngừng cười toét miệng đáp trả lại tên phóng đảng vô giáo dục. Nàng đứng lên khỏi bàn và phẩy bụi khỏi váy. “Tôi sẽ không phí thêm thời gian để giảng giải cho ngài biết thế nào là lịch sự khi ngài đã tỏ rõ là mình hoàn toàn không muốn như thế”

“Thời gian của nàng không bị lãng phí” chàng nói, bước đến gần nàng “Ta sẽ cân nhắc thật kĩ để thay đổi cung cách của ta”

“Đừng quan tâm” nàng nói, nụ cười nắn nứa trên môi “Tôi e rằng ngài là trường hợp không thể cứu chữa. Bây giờ, nếu ngài thứ lỗi, tôi sẽ tiếp tục dạo chơi trong vườn. Chúc ngài có một buổi chiều dễ chịu, ngài Hunt”

“Hãy để ta đi cùng nàng” chàng êm ái nói “Nàng có thể giảng giải thêm cho ta. Ta sẽ chỉ lắng nghe mà thôi”

Nàng trơ tráo chun mũi với chàng “Không, ông sẽ không làm thế” Rồi nàng rời khỏi con đường đá sỏi, biết rằng tia nhìn của chàng vẫn dán vào lưng nàng cho đến khi nàng biến mất sau vườn lê.

6. Chương 6

Ngay trước bữa ăn tối đầu tiên của buổi tiệc, Annabelle, Lillian, và Daisy gặp nhau dưới lầu phòng tiếp đón, một khu vực rộng rãi với rất nhiều bàn ghế được rất nhiều khách khứa lựa chọn làm nơi hội họp

“Lẽ ra mình nên biết cái váy này hợp với cậu hơn với mình đến 100 lần” Lillian Bowman hân hoan nói, ôm chầm Annabelle và giữ nàng bằng nguyên cánh tay để ngắm soi kỹ hơn “Ồ, làm bạn với một người có vẻ đẹp mê hồn thật là đau đớn”

Annabelle mặc tiếp một cái váy mới khác làm từ vải lụa vàng với phần váy từ vải tuyn bông bành liên kết bằng một lớp lụa tím hoa cà. Tóc nàng bới ra sau trán tạo thành một bím tóc được tết phức tạp “Mình có rất nhiều khuyết điểm” Annabelle cười thông báo với Lillian.

“Thật sao? Chúng ở đâu vậy?”

Annabelle cười toe toét. “Mình sẽ không tiết lộ nếu cậu không chú ý đến”

“Lillian nói với tất cả mọi người về những khuyết điểm của chị ấy” Daisy nói, đôi mắt nâu của nàng lấp lánh “Chị ấy tự hào vì chúng”

“Mình có một tâm tính tồi tệ” Lillian đờm dáng thú nhận “Và mình có thể chửi thề như một tay thủy thủ”

“Ai dạy cậu vậy?” Annabelle hỏi

“Bà của mình. Bà là một thợ giặt đồ. Và ông của mình là người làm xà phòng đã bán cho bà những nhu yếu phẩm. Vì bà làm việc gần bến tàu, hầu hết khách hàng của bà là thủy thủ và bốc vác, và họ đã dạy cho bà những từ thô tục đến mức có thể khiến cậu dựng tóc gáy khi nghe chúng”

Tiếng cười lạo xạo trong ngực Annabelle. Nàng hoàn toàn bị cuốn hút bởi tinh thần láu lỉnh của hai cô gái không giống bất cứ ai nàng đã từng gặp. Rủi thay, khó mà tưởng tượng được hình ảnh Lillian và Daisy là những cô vợ hạnh phúc bên những quý ông. Hầu hết quý tộc đều muốn kết hôn với một cô gái trầm lặng, vương giả, khiêm tốn...người vợ có mục đích duy nhất là khiến cho chồng cô ta trở thành điểm sáng đáng ngưỡng mộ. Tuy nhiên, tận hưởng sự đồng điệu với chị em Bowman giống như Annabelle đã làm, nàng lại nghĩ thật đáng tiếc cho hai người họ phải hạn chế sự táo bạo gây thơ đã khiến họ trở nên cực kì hấp dẫn.

Bất thành hình, nàng bắt gặp ánh nhìn của Evie, người vừa vào phòng với tư thế của một con chuột miến cưỡng rơi vào móng vuốt của những con mèo cướp phá. Mặt của Evie thư giãn khi nàng thấy Annabelle và chị em Bowman. Lắm bấm gì đó với bà cô nghiêm khắc của mình xong rồi nàng đi về phía họ với một nụ cười.

“Evie” Daisy vui sướng ré lên, bắt đầu chạy nhào về phía cô gái. Annabelle nắm lấy tay Daisy và thì thầm

“Đợi đã! Nếu cậu khiến cho Evie bị chú ý thì cô ấy có thể sẽ ngắt xỉu vì xấu hổ”

Daisy ngoan ngoãn ngừng lại và cười toe toét không chút bối rối. “Cậu nói đúng. Mình hoàn toàn là một người hoang dã”

“Chị sẽ không nói vậy đâu, em cưng – ” Lillian dỗ dành

“Cảm ơn chị” Daisy ngạc nhiên hài lòng

“Em chỉ đơn giản gần như là hoang dã thôi mà” chị gái nàng kết thúc

Mím môi cười, Annabelle trượt cánh tay ra sau thắt lưng thon thả của Evie “Tối nay trông cậu đáng yêu quá” nàng nói. Mái tóc Evie được buộc thành vòng hoa phủ xuống vài lọn tóc đỏ và kẹp lại với những điểm nút ngọc trai. Những nốt tàn nhang màu hổ phách ngang qua mũi nàng chỉ làm tăng thêm nét quyến rũ, như thể tự nhiên đã có một khoảnh khắc bốc đồng và rắc lên một vài đốm sáng của ánh nắng mặt trời lên mặt nàng.

Evie ôm choàng lấy nàng như thể đang tìm kiếm cảm giác dễ chịu. “Cô Florence đã nói trông mình giống như một ngọn đuốc ph-phát sáng với mái tóc được chải theo kiểu này” nàng nói

Daisy quắc mắt với lời bình phẩm đó “Cô Florence của cậu phải khó khăn lắm mới phát biểu được mấy câu đó khi bà ấy trông giống yêu quái ghê gớm”

“Daisy, nín dùm đi” Lillian nghiêm nghị nói

Annabelle choàng tay qua eo Evie, biết được thông qua lời tường thuật của Evie, là cô của nàng có một niềm vui nhần tâm trong việc bầm nhỏ chút ít tự tin mà Evie sở hữu. Sau khi mẹ Evie qua đời khi còn trẻ, gia đình đã cứu mang cô gái bất hạnh – và những năm tháng kế tiếp sống trong sự chỉ trích đã để lại cho Evie một sự tự tin bị méo mó.

Nụ cười của Evie thấp thoáng vẻ thích thú khi nàng để tâm đến hai chị em Bowman. “Cô ấy không phải là y-yêu quái. Mình luôn nghĩ cô ấy giống một người khổng lồ độc ác”

Annabelle đột ngột mỉm cười. “Kể cho mình nghe” nàng nói “Có ai trong số các cậu thấy ngài Kendall chưa? Mình được kể là ngài ấy là một trong số rất ít đàn ông độc thân còn lại ở đây – bên cạnh Westcliff, là người duy nhất có tước hiệu”

“Cuộc chiến giành Kendall sẽ diễn ra hết sức ác liệt” Lillian ghi nhận “May thay, Daisy và mình đã tìm ra kế hoạch để bẫy một quý ông không hề nghi ngờ vào vòng hôn nhân” Nàng ngoắc tay ra hiệu mọi người tùm lại

“Mình ngại phải hỏi” Annabelle nói “Nhưng bằng cách nào?”

“Cậu sẽ dụ dỗ anh ta vào một tình huống đã được dàn xếp, vào một thời điểm cả ba tụi mình đột ngột xuất hiện và ‘bắt gọn’ cả hai. Và khi đó quý ông bị danh dự ràng buộc sẽ phải hỏi cưới cậu”

“Tuyệt chiêu, phải không?” Daisy hỏi

Evie nghi ngại nhìn Annabelle “Khá giống lừa gạt, phải không?”

“Không có ‘khá giống’ gì trong chuyện này” Annabelle đáp “Nhưng mình sợ rằng mình không thể nghĩ ra cái gì tốt hơn, cậu có thể không?”

Evie lắc đầu “Không” nàng thừa nhận “Câu hỏi đặt ra là, có thật chúng ta đã t-tuyệt vọng đến mức phải bắt chồng bằng mọi cách hay không, liệu chúng công bằng hay là sai lầm?”

“Mình thì có” Annabelle nói ngay không chút ngập ngừng

“Tụi mình cũng vậy” Daisy hăm hở nói

Evie tần ngần quan sát cả ba “Mình không thể ném qua một bên tất cả chuẩn mực đạo đức. Điều đó có nghĩa, mình kh-không nên quan tâm đến chuyện lừa gạt một quý ông phải làm chuyện gì đó anh ta – ”

“Evie” Lillian bực bội cắt lời “Đàn ông mong mỏi được lừa gạt trong những trường hợp này. Theo cách đó họ luôn hạnh phúc nhất. Nếu ai đó trung thực với họ thì toàn bộ viễn cảnh hôn nhân sẽ quá đáng sợ, và không ai trong số họ muốn kết hôn cả”

Annabelle nhìn cô gái Mĩ với một vẻ cảnh giác giễu cợt “Cậu tàn nhẫn thật” nàng nói

Lillian mỉm cười ngọt ngào “Di truyền dòng họ. Bản chất của nhà Bowman là nhần tâm. Vài trường hợp tụi mình còn bị gọi là xảo quyệt nữa”

Annabelle cười lớn rồi tập trung chú ý sang Evie, người vừa đón nhận với một vẻ sững sốt lúng túng. “Evie” nàng dịu dàng nói “cho đến lúc này, mình đã luôn cố gắng làm những điều đúng đắn. Nhưng chúng chẳng đưa mình đến đâu cả - và tại thời điểm này, mình sẵn lòng thử một cái gì đó mới...cậu thì sao?”

Vẫn có vẻ chưa bị thuyết phục hoàn toàn, Evie gật đầu chào thua

“Chính tinh thần đó” Annabelle động viên

Trong lúc họ thảo luận, có một sự khuấy động nho nhỏ từ đám đông khi ngài Westcliff xuất hiện. Có vẻ hoàn toàn thư thái ở vị trí điều khiển mọi thứ, chàng khéo léo ghép đôi quý ông và quý bà để chuẩn bị vào phòng ăn. Mặc dù Westcliff không phải là người cao nhất trong phòng thì chàng vẫn có một sức hút mà không ai có thể phớt lờ. Annabelle tự hỏi tại sao có vài người lại sở hữu phẩm chất như thế - cái gì đó vô danh nhưng mang lại cảm giác quan trọng trong mọi cử chỉ họ làm và mỗi từ họ nói ra. Liếc qua Lillian, nàng thấy cô gái Mĩ cũng nhận ra điều đó.

“Có một người luôn tự hào về bản thân” Lillian khô khốc nói “Mình tự hỏi rằng – nếu có thứ gì đó – khiến cho anh ta phải khuyu gối”

“Mình không thể tưởng tượng được” Annabelle đáp “Nhưng mình muốn chứng khiến chuyện đó xảy ra”

Evie bước đến gần hơn và thúc nhẹ tay nàng “Ngài K-Kendall kìa, ở trong góc”

“Sao cậu biết anh ta là Kendall?”

“Vì anh ta bị bao vây bởi khoảng một tá phụ nữ chưa chồng giống một đàn cá m-mập”

“Ý hay đó” Annabelle nói, nhìn chăm chăm người đàn ông trẻ tuổi và đoàn tùy tùng. William, ngài Kendall, có vẻ mụ mị bởi một số lượng phụ nữ quan tâm anh ta quá mức. Anh ta là một quý ông trẻ tuổi được chiều chuộng, gương mặt hốc hác được tô điểm bởi một cặp kính tao nhã hoàn hảo. Bóng dáng phản chiếu trên tròng kính cho thấy tia nhìn bối rối chuyển từ gương mặt này sang gương mặt kia. Hứng thú thiết tha được thể hiện qua hành vi của một người nhút nhát như Kendall chứng tỏ rằng không một liệu pháp kích thích tình dục nào hiệu quả hơn cuộc sống độc thân cuối mùa lễ hội. Trong khi Kendall rõ ràng không hấp dẫn được những cô gái đó vào cuối tháng 1, thì trước tháng 6 anh ta lại có sức quyến rũ không thể chối từ.

“Anh ta trông có vẻ giống người tốt” Annabelle trầm ngâm nói

“Anh ta trông giống như dễ bị hoảng sợ” Lillian bình phẩm “Nếu mình là cậu thì mình sẽ cố xuất hiện với vẻ e thẹn và yếu đuối hết mức có thể lúc gặp anh ta”

Annabelle mĩa mai liếc Lillian “ ‘Yếu đuối’ chưa bao giờ là sở trường của mình. Mình sẽ cố tỏ ra e thẹn, nhưng mình không thể hứa chắc điều gì”

“Mình không thấy có gì cản trở được cậu thu hút sự chú ý của Kendall khỏi những cô gái kia” Lillian tự tin đáp “Sau bữa ăn tối, khi những người khác trở về đây uống trà và nói chuyện thì chúng ta sẽ tìm ra cách nào đó để giới thiệu cậu”

“Mình có nên...” Annabelle bắt đầu, và ngưng bật vì nàng cảm thấy gai gai sau gáy, như thể có ai đó rút ra một cây dương xỉ khỏi da nàng. Tự hỏi cảm giác đó từ đâu ra, nàng chà tay ra sau cổ, và bất thành linh tia nhìn của nàng chạm phải Simon Hunt.

Hunt đứng phía đối diện căn phòng, lơ đãng tựa vai vào trụ tường trắng đứng, trong lúc một nhóm ba người đàn ông xung quanh chàng trò chuyện. Chàng ra dáng thư giãn, tia nhìn có chủ đích, giống như một con mèo đang cân nhắc có nên vồ mồi hay không. Rõ ràng chàng đã nhận ra sự thích thú nàng dành cho Kendall.

Quý thật, nàng bực bội nghĩ, và cố tình quay lưng lại với chàng. Nàng sẽ không để Hunt gây rắc rối cho nàng. “Mấy cậu có để ý thấy là ngài Hunt đã ở đây?” Annabelle thấp giọng hỏi mấy cô bạn, và thấy mắt họ mở to

“Ngài Hunt của cậu?” Lillian lắp bắp, trong khi Daisy vụt quay đầu để nhìn lướt qua chàng

“Anh ta không phải của mình!” Annabelle phản đối và nặn ra một nét mặt khô hời “Nhưng phải, anh ta đang đứng phía bên kia phòng. Thật ra hôm nay mình có thấy anh ta. Anh ta tự nhận là bạn thân của bá

tức.” Nàng sững người và ủ rũ dự đoán “Ngài Hunt sẽ làm mọi chuyện để phá hỏng những kế hoạch của chúng ta”

“Có thật anh ta ích kỉ đến mức ngăn cản cậu kết hôn không?” Evie ngỡ ngàng hỏi “Với dự định biến cậu thành ...của ...của anh ta”

“Người phụ nữ” Annabelle kết thúc giục Evie “Khó có thể nói khác. Ngài Hunt có tham vọng ngăn chặn mọi thứ để đạt được cái anh ta muốn”

“Điều đó có thể đúng” Lillian bình luận, miệng nàng cong lên cương quyết. “Nhưng anh ta sẽ không có được cậu – mình hứa với cậu như thế”

Bữa ăn tối là một màn trình diễn tuyệt diệu, với những liễn bạc khổng lồ và đĩa phẳng được mang ra không ngớt dọc ba dãy bàn dài trong phòng khách. Annabelle chỉ vừa mới tin rằng thực khách sẽ được phục vụ giống thế này mỗi tối thì quý ông bên trái nàng – cha sở địa phương – đã cam đoan rằng đây chỉ là chuyện tầm thường trên bàn ăn nhà Westcliff. “Bá tước và gia đình của ngài nổi tiếng nhờ những buổi khiêu vũ và tiệc ăn tối của họ” ông ta nói “Ngài Westcliff là gia chủ thành công nhất trong số những người cùng thời”

Annabelle không có ý tranh luận. Đã lâu lắm rồi nàng không được phục vụ những thức ăn tuyệt vời như thế này. Sự lạnh nhạt của các buổi tiệc tùng và khiêu vũ ở Luân Đôn không thể so sánh với bữa tiệc này. Trong vài tháng gần đây nhà Peyton đã không thể trả tiền thêm cho những gì khác ngoài bánh mì, thịt xông khói, và súp, thỉnh thoảng có cá khô hoặc thịt cừu hầm. Và khi nàng rất vui vì được ngồi cạnh một người có khiếu trò chuyện sắc sảo, vì nó cho phép nàng im lặng đủ lâu để ăn mọi thứ nàng thích. Và với những người hầu liên tục cung cấp những đĩa thức ăn mới sáng loáng thì không ai có vẻ chú ý tới sự thích thú không quý phái của chứng thèm ăn đang được nàng thể hiện.

Nàng thêm thường tiêu hóa một tô súp làm từ sâm panh và phó mát, theo sau là lát thịt bê mỏng tang kèm sốt thảo mộc, và món bí trộn kem...cá nướng bọc giấy khéo léo toát hơi nóng khi mở ra...những củ khoai tây nhỏ xíu phết bơ đi cùng cải xoong...và, thích thú hơn cả, nước chấm vị trái cây được đựng trong vỏ cam rỗng.

Annabelle mê một bữa ăn đến mức phải mất một lúc lâu trước khi nàng nhận thấy Simon Hunt ngồi gần bàn của ngài Westcliff. Nàng ly rượu loảng lên môi, nàng thận trọng đưa mắt về phía chàng. Hunt ăn mặc trang nghiêm giống mọi khi, với áo choàng đen và áo ghi-lê có khuy thiếc, nước vải dẹt sáng bóng với một vẻ rạng rỡ trầm lặng. Làn da rám nắng của chàng tương phản rõ rệt với nếp gấp trắng quanh cổ họng chàng, thắt gút trên cà vạt của chàng chính xác như một nhát dao cắt. Mái tóc đen nhánh của chàng cần thêm sáp thơm...vì một lọn tóc dày đã rủ xuống trước trán. Điều đó khiến Annabelle cảm thấy phiền muộn, mái tóc ngổ ngược đó. Nàng muốn hất nó khỏi mặt chàng.

Annabelle không bỏ sót chi tiết người phụ nữ đang ngồi phía đối diện Simon Hunt đang tranh thủ sự chú ý của chàng. Annabelle đã nhận ra vào những dịp khác phụ nữ có vẻ tìm thấy ở Hunt một vẻ quyến rũ. Nàng biết chính xác tại sao – chàng là sự kết hợp giữa nét hấp dẫn tội lỗi, trí thông minh điềm tĩnh và hết sức trần tục. Hunt trông giống một người đã vào giường của rất nhiều phụ nữ và biết chính xác cần phải làm gì với họ. Một phẩm cách đáng lẽ khiến chàng ít hấp dẫn chứ không phải nhiều hơn. Nhưng Annabelle đã khám phá được rằng thỉnh thoảng có một sự khác biệt lớn giữa những gì bạn cho là tốt cho bạn và những gì bạn thật sự muốn. Và cho dù nàng muốn phủ nhận nó, thì Simon Hunt là người duy nhất cuốn hút nàng theo mức độ đó về mặt thể xác

Mặc dù Annabelle đã luôn ẩn náu một phần thì nàng đã quen với thực tế đời thường. Mớ kiến thức ít ỏi của nàng được tích lũy thông qua chuyện lượm lặt thông tin và kết hợp chúng lại với nhau. Annabelle đã từng được hôn bởi vài người khác nhau đã từng bày tỏ sự thích thú phù du với nàng suốt 4 năm qua. Nhưng không cái nào trong số những nụ hôn đó, bất kể khung cảnh lãng mạn ra sao, hoặc đối phương đẹp trai đến mức nào, cũng chưa từng mời gọi cách nàng phản ứng như với Simon Hunt.

Cố hết sức, Annabelle chưa từng quên khoảnh khắc đã lâu lắm rồi trong nhà hát tranh ảnh...sức ép dịu dàng, gợi tình của miệng chàng trên miệng nàng, cảm giác khoan khoái đầy sức hấp dẫn của nụ hôn. Nàng ước gì nàng biết tại sao lại có sự khác biệt với Hunt, nhưng nàng không biết hỏi ai. Nói với Phillippa về chuyện đó thì không cần phải bàn, vì Annabelle không muốn thú nhận rằng nàng đã một lần chấp nhận tiền vé từ

một người lạ. Và nàng sẽ khó khăn đề cập nó với những cô nàng dựa tường khác, họ rõ ràng không biết gì về hôn hít và đàn ông nhiều hơn nàng.

Vì tia nhìn của Hunt đột nhiên khóa chặt vào nàng khiến Annabelle xốn xang nhận ra nàng đang nhìn chàng chăm chăm. Nhìn chăm chăm và mơ mộng viễn vông. Mặc dù họ ngồi cách nhau khá xa thì nàng vẫn biết có một mối liên kết tức thì, sôi động giữa họ...có một biểu hiện bị kiềm giữ trên mặt chàng, và nàng tự hỏi điều gì đã làm mê hoặc chàng như thế. Đỏ mặt dữ dội, nàng cắt đứt tia nhìn của nàng và cào nĩa vào món thịt hầm tỏi và nấm hương phủ nấm cục trắng bào mỏng.

Sau bữa tối, quý cô nghỉ ngơi dùng trà và cà phê ở phòng khách trong lúc quý ông tiếp tục ngồi lại bàn uống rượu. Theo truyền thống, một nhóm sau cùng sẽ tụ tập trong phòng khách. Như một đám phụ nữ khác cười nói dễ chịu ở phòng khách, Annabelle ngồi với Evie, Lillian và Daisy. “Các cậu có tìm ra thông tin gì về ngài Kendall không?” nàng hỏi, hy vọng một người trong số họ sẽ kiếm được vài tin đồn từ bàn ăn. “Có ai đó đang được anh ta chú ý không?”

“Cánh cửa có vẻ vẫn để mở” Lillian đáp

“Mình đã hỏi mẹ có biết gì về Kendall không” Daisy cung cấp “và bà nói là anh ta có gia tài khá lớn và không vướng nợ nần”

“Sao bà ấy biết?” Annabelle hỏi

“Theo yêu cầu của mẹ” Daisy giải thích, “cha tụi mình có nhiệm vụ viết một bản báo cáo tình hình của mọi ứng viên phù hợp trên đất Anh. Và bà nhớ bản báo cáo đó. Bà nói là ứng viên lý tưởng cho hai đứa mình sẽ có thể là một công tước nghèo xơ xác nhưng tước vị đủ đảm bảo cho sự thành công về mặt xã hội của nhà Bowman, trong lúc tiền của tụi mình sẽ đảm bảo anh ta chấp nhận được sự hợp tác của anh ta trong vấn đề hôn nhân” Nụ cười của Daisy chuyển sang châm biếm, và nàng với tay vỗ nhẹ vào bàn tay chị mình khi nàng bổ sung “Người ta đã làm một câu về về Lillian... ‘Cưới Lillian, bạn sẽ có triệu đô’(Marry Lillian, you’ll get a million). Câu đó đã trở nên phổ biến đến mức nó là một trong những lý do tụi mình phải đến Luân Đôn. Gia đình tụi mình trông giống một đám ngu ngốc, vụng về, tham vọng quá đáng”

“Và chúng ta không phải?” Lillian nhún nhó hỏi

Daisy liếc mắt “Em còn may là bỏ đi trước khi bọn họ kịp làm một câu về khác về em”

“Chị có một câu” Lillian nói “Cưới Daisy, và bạn có thể lười biếng” (Marry Daisy, and you can be lazy)

Daisy gửi cho chị nàng một cái liếc mắt sắc lẹm và Lillian toét miệng cười “Đừng bao giờ sợ” Lillian tiếp tục “rốt cuộc chúng ta sẽ thành công trong việc thâm nhập xã hội Luân Đôn, và sau đó chúng ta sẽ kết hôn với ngài Nợ ngập đầu và ngài Túi trống rỗng, và cuối cùng thừa nhận vị trí quý bà ở một trang viên”

Annabelle lắc đầu với một nụ cười cảm thông, trong khi Evie rời khỏi với một tiếng thì thầm, đoán chừng là bỏ đi vì nhu cầu riêng tư. Annabelle gần như cảm thấy tiếc cho chị em Bowman, vì hình như cơ hội cho họ lấy người nào đó vì tình yêu không lớn hơn nàng bao nhiêu.

“Lấy một ai đó có tước hiệu là tham vọng của cha mẹ các cậu sao?” Annabelle hỏi “Ý kiến của cha cậu thì sao?”

Lillian thờ ơ nhún vai “Theo những gì mình nhớ thì cha chưa từng đưa ra một ý kiến nào về những đứa con của ông ấy. Tất cả những gì ông muốn là được yên tĩnh kiếm tiền. Mỗi khi tụi mình viết thư cho ông, ông thường lướt mắt sơ sài qua nội dung thư, trừ khi tụi mình hỏi chuyện rút thêm từ quỹ ở ngân hàng. Và rồi ông sẽ hỏi âm với một dòng ngắn gọn - ‘Được phép rút’ ”

Daisy tỏ vẻ chia sẻ sự hài hước cay độc của chị, “Em nghĩ cha hài lòng với những việc mai mối của mẹ, vì nó giữ cho bà quá bận rộn nên không làm phiền ông”

“Các bạn” Annabelle thì thầm “và ông ấy không bao giờ phàn nàn về những lần xin tiền của các cậu sao?”

“Ồ, không bao giờ” Lillian nói, và cười nhạo về thềm muốn lộ lộ của Annabelle “Chúng tôi giàu đến phát ốm, Annabelle – và tụi mình có ba ông anh trai, tất cả chưa kết hôn. Liệu cậu có cân nhắc đến ai trong số họ? Nếu cậu thích, mình sẽ cho một con tàu băng qua Đại Tây Dương để cậu xem xét”

“Hấp dẫn đấy, nhưng không” Annabelle đáp “Mình không muốn sống ở New York. Mình thích làm vợ của một quý tộc hơn”

“Làm vợ của một quý tộc có thật là tuyệt vời đến vậy không?” Daisy ai oán hỏi “Sống trong một căn nhà cũ kĩ với ống nước bị hỏng, và phải học cách những quy tắc vô tận về những cách thích đáng để làm tất cả mọi chuyện...”

“Cậu không là ai cả nếu cậu không kết hôn với một người có địa vị” Annabelle cam đoan “Ồ Anh, danh giá là tất cả. Nó quyết định cách mọi người đối xử với cậu, trường con cậu học, nơi nào cậu được mời...mọi khía cạnh trong cuộc đời cậu”

“Mình không biết...” Daisy bắt đầu, và ngưng lại vì điệu bộ trở lại hấp tấp của Evie

Mặc dù Evie không tỏ ra bất kì dấu hiệu vội vã nào nhưng cặp mắt xanh của nàng sáng lên vẻ khẩn thiết, và màu đỏ hỏn đang tụ tập trên hai má. Lấy chiếc ghế nàng vừa sử dụng, Evie sà xuống và cúi người về phía Annabelle, lấp bắp và thì thầm “Mình phải quay lại gấp để nói cho cậu biết...anh ta ở một mình”

“Ai?” Annabelle thì thầm ngược lại “Ai ở một mình?”

“Ngài Kendall! Mình vừa thấy anh ta ở đằng sau sân thượng. Chỉ ngồi cạnh một chiếc bàn”

Lillian sững người “Có lẽ anh ta đang đợi một người nào đó. Nếu là thế, có lẽ sẽ khó cho Annabelle có thể hùng dũng tiến bước như một con tê giác trong mùa lễ hội này”

“Cậu có thể nghĩ ra phép ẩn dụ nào tăng bốc hơn một chút được không?” Annabelle ôn tồn nói, và Lillian nhả cho nàng một tràng cười toe toét.

“Xin lỗi. Cứ cẩn thận tiến lên, Annabelle”

“Điểm chính là” Annabelle cười đáp, đứng lên và khéo léo chỉnh lại váy “Mình sẽ thăm dò tình hình. Làm tốt lắm, Evie”

“Chúc may mắn” Evie đáp, và cả bọn bắt chéo ngón tay như họ nhìn nàng rời khỏi phòng.

Nhịp tim của Annabelle leo thang khi nàng đi bộ khỏi nhà. Nàng hiểu rõ bước qua một mê cung rối rắm của những quy tắc xã hội. Một quý cô nên không bao giờ tìm kiếm sự đồng thuận từ một quý ông; nhưng nếu họ tình cờ gặp nhau, hoặc thấy nhau trên cùng một trường kỷ hoặc dãy ghế đàm thoại, thì họ có thể trao đổi vài lời nhận xét khôi hài. Họ sẽ không ở riêng với nhau trừ khi họ cưỡi ngựa hoặc cùng ngồi trong một toa xe ngựa để mở. Và nếu một cô gái có dịp gặp một quý ông khi đang ngắm cảnh ngoài vườn thì cô ta phải đảm bảo tình huống đó không được dàn xếp.

Trừ khi, tất nhiên, cô ta muốn nó được dàn xếp

Đến gần cánh cửa mang phong cách Pháp mở hướng ra hàng hiên lát đá, Annabelle nhìn thấy con mồi của nàng. Như lời mô tả của Evie, ngài Kendall đang ngồi bên một chiếc bàn tròn, ngả người ra sau ghế với một bên chân duỗi nhàn nhã. Anh ta có vẻ đang tận hưởng giây phút giải lao khỏi không khí ngột ngạt trong nhà.

Annabelle nhẹ nhàng sải bước đến bên cánh cửa gần nhất và trượt qua nó. Không khí thi thoảng mùi hương với cây thạch nam và bụi cây mía, trong khi những âm thanh vọng từ bờ sông phía trước khu vườn mang lại một dòng chảy êm tai. Cúi đầu, Annabelle chà ngón tay lên thái dương như thể nàng đang chống chọi với một cơn nhức đầu. Khi nàng còn cách bàn của Kendall khoảng 10 feet (3m), nàng ngẩng lên và nhấp nhòm một ít, ra chiều nàng ngạc nhiên khi thấy anh ta ở đó.

“Ồ” nàng nói. Ra vẻ khó thở không thể làm khó nàng. Nàng căng thẳng vì biết gây được ấn tượng tốt cho anh ta mang tầm quan trọng như thế nào. “Tôi không biết có người ở ngoài này...”

Kendall đứng lên, cặp kính của anh ta nhấp nháy dưới ánh sáng của ngọn đuốc ngoài hàng hiên. Dáng người gần như mỏng manh, áo choàng của anh ta vắt ngang qua vai. Bất chấp thực tế là anh ta cao hơn Annabelle gần 3 inches (khoảng 8cm) thì nàng cũng không ngạc nhiên khi biết họ có cùng trọng lượng. Cử chỉ của Kendall ngay lập tức là nhút nhát và căng thẳng thái quá, như một con nai đột ngột mất thăng bằng, đang tìm cách rút lui. Khi nàng nhìn đăm đăm Kendall, Annabelle phải cầm lặng thừa nhận anh ta

không phải tuýp người có thể thu hút nàng theo hướng tự nhiên. Mặt khác, nàng cũng không thích một con cá trích ngâm muối. Nhưng nếu nàng đang chết đói và có ai đó trao tay nàng một khúc cá trích ngâm muối thì sẽ phải che mũi mà ăn thôi

“Chào” Kendall nói, giọng xã giao và dịu dàng, dù có hơi the thé “Không cần phải cảnh giác như vậy. Thật đấy, ta vô hại”

“Tôi sẽ giữ quyền nhận xét về chuyện đó” Annabelle nói, mỉm cười rồi nháy mắt như thể nỗ lực đó khiến nàng thấy đau. “Thứ lỗi cho tôi vì đã xâm phạm sự riêng tư của ngài. Tôi chỉ muốn hít thở không khí trong lành” Nàng hít vào cho đến khi ngực nàng nhấp nhô tương xứng với đường nét trên cơ thể. “Bầu không khí trong nhà khá ngọt ngào phải không?”

Kendall tiến đến với bàn tay nửa xò ra, như thể anh ta sợ nàng bốc hơi khỏi hàng hiên. “Ta có thể lấy cho cô thứ gì đó không? Một ly nước chẳng hạn?”

“Không, cảm ơn ngài. Một lát nữa tôi sẽ ổn thôi” Annabelle duyên dáng ngã xuống chiếc ghế gần nhất. “Mặc dù...” Nàng ngừng lại và cố ra vẻ tự chủ “Sẽ không tốt nếu bị bắt gặp ở đây mà không có ai đi kèm. Đặc biệt là khi chúng ta không biết nhau”

Anh ta khẽ cúi người “Ngài Kendall, hân hạnh được gặp

“Cô Annabelle Peyton” nàng liếc sang chiếc ghế trống bên cạnh “Vui lòng ngồi xuống. Tôi hứa đấy, tôi sẽ đi ngay khi đầu tôi khỏe hơn”

Kendall thận trọng làm theo “Không cần phải thế” anh ta nói “Cứ ở lại đến khi nào cô thích”

Vậy là đã có bước khởi đầu. Bận tâm đến lời khuyên của Lillian, Annabelle cân nhắc đến bước tiếp theo. Bởi vì Kendall đã bị kiệt sức bởi sự thúc ép của một loạt phụ nữ, nàng sẽ phải tạo điểm khác biệt cho bản thân bằng cách giả vờ là nàng không hứng thú gì với anh ta. “Tôi có thể đoán tại sao ngài ra đây một mình” nàng cười nói “Ngài chắc hẳn là đang tuyệt vọng tránh né những phụ nữ hăm dọa”

Kendall ném cho nàng một cái liếc mắt ngạc nhiên “Đúng là thế. Ta phải nói rằng, ta không bao giờ nên tham dự một buổi tiệc với những khách mời thân thiện quá mức”

“Đợi đến hết tháng đi” nàng khuyên, “Họ sẽ chỉ thân thiện quá mức đến lúc đó thôi và rồi ngài chỉ cần một cây roi và một cái ghế để giữ họ lại”

“Cô có vẻ nghĩ rằng ta là một mục tiêu kết hôn” anh ta khô khan bình luận với một giọng hiển nhiên.

“Cách duy nhất khiến ngài có thể dễ thành mục tiêu hơn là nếu ngài mặc những vòng tròn trắng sau lưng áo choàng” Annabelle nói khiến anh ta cười thầm “Tôi có thể hỏi những lý do khác khiến ngài bỏ ra ngoài hiên không thưa quý ngài?”

Kendall tiếp tục cười, nhìn anh ta có vẻ thoải mái hơn hẳn lúc đầu. “Ta sợ rằng sẽ bị say. Ở đây có quá nhiều rượu nặng mà ta thì chỉ muốn uống xã giao”

Annabelle chưa bao giờ gặp người nào dám thừa nhận một chuyện như thế. Hầu hết quý ông thường đánh đồng vẻ nam tính với khả năng uống rượu như đến mức lú lẫn “Nó làm ngài cảm thấy mệt sao?” nàng cảm thông hỏi

“Phát bệnh. Ta được kể là sức chịu đựng sẽ cải thiện thông qua luyện tập – nhưng nó có vẻ chỉ là một quan điểm chủ quan vô nghĩa. Ta có thể nghĩ ra nhiều cách tốt hơn để giết thời gian”

“Như là...”

Kendall thận trọng suy ngẫm câu hỏi “Một cuộc dạo chơi ngoại ô. Một cuốn sách mở mang đầu óc” Mắt anh ta hàm chứa sự long lanh thân thiện “Một cuộc đối thoại với người bạn mới”

“Tôi cũng thích những việc đó”

“Cô sao?” Kendall lưỡng lự, trong lúc những tiếng âm thanh phát ra từ dòng sông và cây rừng xào xạc tạo ra những tiếng thì thầm trong gió. “Có lẽ cô nên đi dạo cùng ta sáng sớm mai. Ta biết một vài nơi rất tuyệt xung quanh Stony Cross”

Vẻ hào hức đột xuất của Annabelle thật khó có thể che giấu. “Tôi rất muốn” nàng đáp “Nhưng tôi có thể hỏi – còn đoàn tùy tùng của ngài thì sao?”

Kendall cười, để lộ hàm răng nhỏ san sát. “Ta không hy vọng có bất cứ ai làm phiền chúng ta nếu hai ta ra đi đủ sớm”

“Tôi sẽ có mặt lúc mặt trời lên” nàng nói dối “Và tôi thích tản bộ”

“Vậy 6 giờ nhé?”

“6 giờ” nàng lặp lại, đứng lên khỏi ghế “Tôi phải vào trong thôi – sự vắng mặt của tôi sẽ sớm bị phát giác. Tuy nhiên tôi cảm thấy khỏe hơn rồi. Cảm ơn lời mời của ngài” Nàng cho phép mình gửi Kendall một nụ cười tán tỉnh “Và cho việc chia sẻ hàng hiên”

Khi nàng bước hẳn vào trong, nàng nhắm mắt lại và thở dài nhẹ nhõm. Đó là một khởi đầu tốt – dễ hơn rất nhiều vì nàng đã thu hút sự chú ý của Kendall. Với chút ít may mắn – và vài sự trợ lực của mấy cô bạn – nàng có thể sẽ bắt được một quý ông, và khi đó mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

7. Chương 7

Khi buổi gặp gỡ sau bữa tối kết thúc, hầu hết khách khứa bắt đầu lui về nghỉ ngơi. Lúc Annabelle đi qua cánh cửa phòng khách thì nàng thấy hội những cô nàng dựa tường đang đứng đợi nàng. Mỉm cười với những khuôn mặt rạng ngời hy vọng, nàng đi cùng họ vào một góc tường nơi bọn họ có thể trao đổi riêng vài câu.

“Sao?” Lillian hỏi

“Mama và mình sẽ đi tản bộ cùng ngài Kendall vào sáng sớm mai” Annabelle nói

“Một mình?”

“Một mình” Annabelle xác nhận “Thật ra mà nói, chúng ta sẽ gặp nhau lúc nghỉ giữa ngày để tránh bị soi mói bởi bè lũ những kẻ săn chồng kia”

Nếu họ đang ở trạng thái khá riêng tư thì cả bọn đã kêu ré lên. Thay vào đó, họ trao đổi những nụ cười chiến thắng, trong lúc Daisy hồ hởi nhịp nhịp chân với một điệu nhảy mừng thắng lợi.

“Anh ta th-thế nào?” Evie hỏi

“Rụt rè, nhưng dễ chịu” Annabelle đáp “Và anh ta có vẻ cũng có khiếu hài hước, điều mà mình đã không dám hy vọng”

“Tất cả, và rằng nữa” Lillian tố cáo

“Cậu đã đứng về chuyện anh ta dễ bị hoảng sợ” Annabelle nói “Mình chắc Kendall sẽ không bị hấp dẫn bởi một phụ nữ mạnh mẽ. Anh ta cẩn trọng và nhẹ nhàng. Mình sẽ cố tỏ ra kín đáo – mặc dù mình có lẽ sẽ cảm thấy tội lỗi vì mảnh khoe này”

“Mọi phụ nữ đều làm như thế trong quá trình tìm hiểu – và đàn ông cũng vậy” Lillian nói thẳng “Chúng ta cố gắng che giấu khiếm khuyết và nói những điều ta nghĩ đối phương muốn nghe. Chúng ta giả vờ là mình luôn đáng yêu và ngoan ngoãn cũng như không thấy phiền với những thói quen gớm ghiếc của người kia. Và rồi sau lễ cưới, chúng ta hạ buồm”

“Mình không nghĩ đàn ông phải giả vờ nhiều như phụ nữ, tuy nhiên” Annabelle đáp “Nếu một người đàn ông đầy dả, hoặc vàng răng, hoặc có chút ngu ngốc thì anh ta vẫn là một con cá nếu là một quý ông và có ít tiền. Nhưng phụ nữ bị phong tỏa bởi nhiều chuẩn mực hơn thế”

“Đó là lý do tất cả tụi mình bị xếp vào nhóm những cô nàng dựa t-tường” Evie nói

“Sẽ không lâu nữa đâu” Annabelle hứa hẹn với một nụ cười

Cô Florence của Evie bước ra từ phòng khiêu vũ, trông giống hệt mù phù thủy trong chiếc áo choàng đen không che dấu nổi nước da tái nhợt của bà. Có vài nét tương đồng giữa Evie và gia đình, với gương mặt tròn và tóc đỏ và nước da lấm tấm tàn nhang, người cô tính khí thất thường của nàng, người đàn bà nhỏ thó. “Evangeline” bà ta chưa ngoa, liếc qua nhóm người khi bà ra hiệu cho cô gái “Tôi đã cảnh báo cô là không được biến mất như thế - tôi phải đi khắp nơi tìm cô đấy, và ít nhất là hết 10 phút, và tôi không nhớ đã cho phép cô đi gặp bạn. Và những cô gái cô đang đi cùng...” Rít lên giận dữ, cô Florence hiên ngang đi về phía cầu thang chính, trong lúc đó Evie thở dài và bước vội theo bà ta. Vì mọi người đang dõi theo, Evie chắp tay ra sau lưng và vẫy ngón tay để chào tạm biệt.

“Evie nói gia đình cô ấy rất giàu” Daisy nhận xét “Nhưng cô ấy cũng nói họ không hạnh phúc, mỗi người trong số họ. Mình tự hỏi tại sao?”

“Tiền thừa kế” Lillian nói “Cha nói không có gì có sức ảnh hưởng cả đời cho một người có thể biết họ không có cái gì” Nàng khoác tay Daisy “Đi thôi, em gái, trước khi mẹ nhận ra chúng ta đã bốc hơi” Nàng liếc qua Annabelle với một nụ cười dò hỏi “Cậu sẽ đi tản bộ cùng tụi mình chứ, Annabelle?”

“Không, cảm ơn. Mẹ mình sẽ gặp mình dưới chân cầu thang trong ít phút nữa”

“Vậy thì, ngủ ngon” Đôi mắt đen của Lillian sáng lên khi nàng bổ sung “Sáng mai trước khi tụi mình thức dậy thì cậu đã ra ngoài tản bộ với Kendall. Mình sẽ chờ bản báo cáo hoàn chỉnh vào bữa ăn sáng”

Annabelle vui vẻ vẫy tay chào và nhìn hai người kia rời đi. Nàng chậm rãi thơ thẩn trên cầu thang chính và ngừng lại ở góc khuất tại chỗ nghỉ vòng cung. Có lẽ là Phillippa, như thường lệ, đang nói chuyện tràng giang đại hải trong phòng khách. Tuy nhiên, Annabelle không cảm thấy phiền vì chờ đợi. Đầu nàng bị lấp đầy bởi những suy nghĩ, bao gồm cuộc đối thoại mở đầu có thể gây thích thú cho Kendall trong buổi dạo mát ngày mai và những ý tưởng về cách duy trì sự chú ý của anh ta, bất chấp rất nhiều cô gái khác sẽ truy đuổi anh ta trong vòng vài tuần sắp tới

Nếu nàng đủ khéo léo để khiến cho quý ngài Kendall thích nàng, và nếu những cô nàng dựa tường thành công trong kế hoạch gài bẫy của họ, chuyện gì sẽ xảy ra khi làm vợ của người đàn ông kia? Bản năng mách bảo nàng sẽ không phải lòng một người giống Kendall – nhưng nàng thề sẽ làm mọi thứ có thể để trở thành một người vợ tốt của anh ta. Và chắc chắn nàng sẽ quan tâm anh ta. Hôn nhân với Kendall có thể sẽ rất dễ chịu. Cuộc sống sẽ thoải mái và bảo đảm, và nàng sẽ không bao giờ cần phải lo lắng về chuyện có đủ thức ăn trên bàn hay không. Và quan trọng nhất, tương lai của Jeremy có thể được bảo đảm, và mẹ nàng sẽ không bao giờ chịu đựng những ý định lệch lạc của lão Hodgeham.

Những bước chân nặng nề của một ai đó đang đi xuống cầu thang. Đứng tựa vào thành cầu thang, Annabelle ngược mắt lên nhìn với nụ cười phẳng phất, và đột ngột nàng cứng người. Không thể ngờ, nàng thấy mình đứng trước một khuôn mặt béo ú phủ bởi chòm tóc xám bạc lủng lẳng. Hodgeham? Nhưng không thể như thế!

Hắn chạm điểm thấp nhất của cầu thang và đứng trước nàng với một vẻ cúi chào qua loa, nhìn tự mãn không chịu được. Khi Annabelle nhìn trân trối vào đôi mắt xanh lạnh lẽo của Hodgeham, thức ăn nàng dùng lúc này có vẻ đã dồn lại thành một quả bóng và cuộn tròn trong bụng nàng.

Sao hắn lại có thể ở đây? Tại sao nàng không thấy hắn sớm hơn? Khi nàng nghĩ đến mẹ, bà sẽ sớm gặp nàng ở chỗ này, và ngay lập tức giận điên lên. Gã lão xước thô bỉ, người tự gọi là nhà hảo tâm của mẹ con nàng và bắt mẹ nàng thuận theo những ý định kinh tởm của lão để đổi lại một nhúm tiền còm, đã hành hạ họ vào thời điểm tồi tệ nhất. Không có gì gây khổ sở cho Phillippa nhiều hơn sự hiện diện của Hodgeham ở buổi tiệc này. Vào bất cứ lúc nào hắn cũng có thể phản bội mối quan hệ với bà – hắn có thể hủy hoại họ dễ dàng và họ thì không có cách gì giữ hắn im miệng.

“Tại sao, cô Peyton” Hodgeham thì thầm, gương mặt phúng phính của hắn chuyển sang đỏ hồng vì vẻ vui thích ác ý. “Trùng hợp làm sao khi cô là người khách đầu tiên tôi gặp ở Stony Cross”

Cảm giác buồn nôn ớn lạnh tràn qua Annabelle khi nàng buộc bản thân nhìn thẳng vào hắn. Nàng cố che dấu mọi cảm xúc trên mặt, nhưng Hodgeham cười ranh mãnh, có vẻ đã nhận ra nỗi sợ - thù địch đang nhấn chìm nàng. “Sau chuyến đi rét run từ Luân Đôn” hắn tiếp tục “Ta chọn ăn tối trong phòng. Rất tiếc vì

không được gặp cô sớm hơn. Tuy nhiên, những tuần kế tiếp sẽ có rất nhiều cơ hội cho chúng ta gặp nhau. Ta đoán là bà mẹ quyến rũ của cô cũng ở đây phải không?”

Annabelle sẽ đánh đổi mọi thứ để có thể trả lời “không”. Tim nàng đập nhanh đến mức dẫn theo hơi thở trong phổi nàng...nàng cố suy nghĩ và nói chuyện vượt lên sự dồn dập điên cuồng. “Đừng đến gần bà ấy” nàng nói, ngạc nhiên vì giọng điệu đều đều của nàng “Đừng bắt chuyện với bà”

“À, cô Peyton, cô làm tổn thương ta đó...ta, người bạn duy nhất của gia đình cô trong những thời điểm khó khăn khi những người khác đã rời bỏ các người”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, không nhúc nhích, như thể nàng đang mặt đối mặt với một con rắn độc sắp sửa cắn phập xuống.

“Một sự trùng hợp thú vị, phải không, khi chúng ta gặp nhau trong cùng một buổi tiệc” Hodgeham hỏi. Hắn cười lặng lẽ, bước chuyển người khiến cho một chòm tóc bóng nhờn của hắn rũ xuống vàng trán thấp. Hắn hất nó lên bằng lòng bàn tay béo ụ. “Số mệnh quả thực đã mỉm cười với ta, khi cho ta gần gũi một phụ nữ ta hết sức quý mến”

“Không có sự gần gũi nào giữa ông và mẹ tôi cả” Annabelle nói, bóp chặt nắm tay để ngăn nó đập vào khuôn mặt hã hê của lão. “Tôi cảnh cáo ông, quý ngài, nếu ông làm phiền bà dưới bất kì hình thức nào – ”

“Cô gái yêu quý, cô nghĩ ta đang ám chỉ Phillippa sao? Cô khiêm tốn quá. Ta muốn nói đến cô kia, Annabelle. Ta ngưỡng mộ cô đã lâu. Thật ra là, khao khát, được biểu lộ cảm xúc tự nhiên với cô. Bây giờ có vẻ như số mệnh đã cho chúng ta cơ hội hoàn hảo để thân thuộc với nhau”

“Tôi thà ngủ với một con rắn” Annabelle lạnh lẽo đáp, nhưng có chút ngập ngừng trong giọng nàng, và hắn cười vì âm thanh đó

“Tất nhiên lúc đầu cô sẽ phản đối. Loại con gái như cô luôn như vậy. Nhưng rồi cô sẽ làm những việc tinh tế, thông minh...và cô sẽ thấy những lợi ích cô có khi trở thành bạn ta. Ta có thể là một người bạn có giá trị, bé cưng. Và nếu cô khiến ta vui lòng, ta sẽ thưởng cho cô hậu hĩnh”

Annabelle liếc nhìn cố nghĩ ra một cách nào đó để triệt tiêu mọi hy vọng biến nàng thành nhân tình của gã. Nỗi sợ rằng hắn có lẽ đã xâm phạm lãnh địa của một người đàn ông khác có vẻ là cách duy nhất giữ Hodgeham tránh xa nàng. Annabelle buộc môi nàng nở một nụ cười nhạo báng. “Bộ tôi có vẻ cần cái gọi là tình bạn của ông lắm sao?” nàng hỏi, vẩy tay vào bộ váy mới của nàng “Ông lắm rồi. Tôi đã có một người bảo vệ - tốt hơn ông rất nhiều. Vậy nên tốt hơn ông nên để tôi - và mẹ tôi - hoàn toàn yên ổn. Hoặc ông sẽ muốn nói chuyện với anh ta”

Nàng thấy một chuỗi phản ứng trên mặt Hodgeham, bắt đầu là hoài nghi rồi đến giận dữ, và sang ngờ vực “Hắn là ai?”

“Tại sao tôi phải nói cho ông biết” Annabelle hỏi với một nụ cười lạnh lùng “Tôi thích để ông suy đoán”

“Cô đang nói dối, con chó cái láu cá”

“Cứ tin là vậy nếu ông thích” nàng thì thầm

Bàn tay mập mạp của Hodgeham cuộn tròn như thể hắn sắp tóm lấy nàng và lắc cho đến khi nàng thú nhận. Thay vào đó, hắn nghiêng cứu nàng với nước da vằn vện vì giận. “Ta chưa xong với cô đâu” anh lẩm bẩm, nước bọt lấm tẩm trên môi hắn. “Chưa xong đâu” Hắn thô lỗ bỏ đi, bức bối đến mức không bày tỏ một cử chỉ lịch sự nào.

Annabelle đứng yên không động đậy. Cơ thịnh nộ của nàng vụt tắt, để lại phía sau một cảm giác lo âu nhúc nhích đang thành hình trong xương nàng. Liệu nàng có nói đủ để giữ không cho Hodgeham lại gần? Chưa - nó chỉ là giải pháp tạm thời. Trong những ngày sắp tới hắn sẽ chú tâm quan sát nàng, nghiên cứu từng lời nói và hành động để xác định liệu nàng có nói dối chuyện có người bảo trợ hay không. Và sẽ có những mối đe dọa, và những lời nói chua cay, được tạo ra để bầm nhuyền dây thần kinh của nàng. Nhưng bất kể có như thế nào, nàng không thể cho phép hắn tiết lộ sự sắp xếp hắn chia sẻ với mẹ nàng. Điều đó sẽ giết Phillippa, và hủy luôn mọi cơ hội hôn nhân của Annabelle.

Tâm trí nàng ngụp lặn với những suy nghĩ phát sốt, và nàng đứng bất động và căng cứng, cho đến khi một giọng nói lạnh lẽ khiến nàng gần như giật bắn người.

“Thú vị nhỉ. Nàng và Hodgeham tranh luận chuyện gì thế?”

Trắng bệch, Annabelle quay lại đối diện với Simon Hunt, người vừa lẳng lặng tiếp cận nàng. Vai chàng khóa hết mọi ánh sáng tỏa ra từ phòng khách. Với vẻ điềm tĩnh tuyệt đối, chàng có vẻ đáng nguy còn nhiều hơn Hodgeham.

“Ngài đã nghe những gì?” Annabelle buột miệng, thậm chí rửa khi nàng nhận thấy sự phòng vệ trong giọng mình

“Không có gì” chàng êm ái nói “Ta chỉ thấy mặt nàng lúc hai người nói chuyện. Rõ ràng là nàng đang buồn về một chuyện gì đó”

“Tôi không buồn. Ngài hiểu sai nét mặt của tôi rồi, ngài Hunt”

Chàng lắc đầu, và khiến nàng bất ngờ khi chạm đầu ngón tay vào phần trên cánh tay nàng, nơi không bị găng tay che phủ. “Nàng chuyển sang lốm đốm khi nàng giận” Nhìn xuống, Annabelle thấy một màu hồng nhạt chập vá, một dấu hiệu của da nàng chuyển màu không đều những lúc đau buồn.

Một cơn run chạy khắp người nàng khi đầu ngón tay chàng sượt qua, và nàng lùi lại

“Nàng đang gặp rắc rối sao, Annabelle?” Hunt dịu dàng hỏi

Chàng không có quyền hỏi một điều gì đó với vẻ dịu dàng như thế, gần như là quan tâm...như thể chàng là người nàng sẽ tìm kiếm sự giúp đỡ...như thể nàng sẽ cho phép bản thân nàng làm thế.

“Ngài có thích như thế không?” nàng vặn lại. “Bất kì tình trạng khó xử nào của tôi sẽ làm ngài vui thích vô cùng – rồi ngài sẽ bước vào với một lời đề nghị giúp đỡ và lợi dụng tình huống đó”

Mắt chàng se lại và chăm chú “Nàng cần sự giúp đỡ như thế nào?”

“Không gì từ ngài” nàng cộc cằn cam đoan “Và đừng gọi tên tôi. Tôi sẽ biết ơn nếu ngài xưng hô cho thích hợp kể từ lúc này – hoặc tốt hơn hết là đừng nói gì với tôi cả” Không thể chịu thêm tia nhìn gay gắt, nàng bước đi. “Bây giờ nếu ngài thứ lỗi...tôi phải đi tìm mẹ tôi”

Hạ người xuống chiếc ghế bên cạnh bàn trang điểm, Phillippa nhìn đăm đăm Annabelle với khuôn mặt tái mét. Annabelle đã đợi cho đến khi họ ở riêng trong phòng mới nói cho Phillippa biết cái tin sét đánh ấy. Có lẽ mẹ nàng phải mất hơn một phút mới tiêu hóa được thông tin rằng gã đàn ông bà ghê tởm và khiếp sợ nhất cũng là khách mời ở Khu vườn Stony Cross. Annabelle đã thầm mong mẹ nàng đầm đìa nước mắt, nhưng Phillippa khiến nàng bất ngờ khi gục đầu qua một bên và nhìn chăm chú vào góc phòng tối om với nụ cười kì quặc, chán nản. Đó là nụ cười Annabelle chưa từng thấy trước đây, sự đau xót dị thường chỉ ra rằng không có cách nào xoay chuyển tình hình, như là số mệnh lúc nào cũng có cách của nó.

“Chúng ta sẽ rời Stony Cross?” Annabelle thì thầm “Chúng ta có thể trở về Luân Đôn ngay lập tức”

Câu hỏi lửng lơ trong không khí được khoảng vài phút. Khi Phillippa trả lời, bà nghe có vẻ mù mịt và suy tư “Nếu chúng ta làm thế, sẽ không còn hy vọng nào cho hôn nhân của con. Không...sự lựa chọn duy nhất của chúng ta là để mọi chuyện tự nhiên. Chúng ta sẽ tản bộ với ngài Kendall vào sáng ngày mai – mẹ sẽ không cho phép Hodgeham hủy hoại cơ hội của con”

“Hắn sẽ là nguồn gốc tức thời của rắc rối” Annabelle lạnh lẽo nói “Nếu chúng ta không trở lại thành phố thì mọi chuyện nơi đây sẽ trở thành một cơn ác mộng”

Phillippa quay đầu nhìn nàng, vẫn miễn cưỡng mỉm cười. “Con yêu, nếu con không tìm ra một ai đó để kết hôn, thì khi chúng ta trở lại Luân Đôn cơn ác mộng thật sự mới bắt đầu đó”

8. Chương 8

Bị nỗi lo hành hạ, Annabelle chỉ ngủ được khoảng hai, có khi là ba giờ. Vào buổi sáng khi nàng thức dậy, mắt nàng vẫn còn tối sẫm, và mặt nàng trắng bệch và chán nản. “Chết tiệt” nàng lẩm bẩm, vò một mảnh vải vào nước lạnh và đắp lên mặt. “Sẽ không được gì cả. Sáng nay mình trông như bà già trăm tuổi”

“Con nói gì vậy, cưng” giọng nói ngái ngủ của mẹ nàng vang lên. Phillippa đứng sau nàng, mặc một chiếc áo choàng sờn rách và một đôi dép lê cũ mềm.

“Không có gì, Mama. Con chỉ nói vớ vẩn thôi” Annabelle chà mặt thật kĩ để đem lại chút màu sắc trên má nàng “Tối qua con ngủ không ngon lắm”

Bước đến cạnh nàng, Phillippa nhìn nàng kĩ lưỡng “Con trông có vẻ mệt mỏi. Mẹ sẽ đi lấy ít trà”

“Một ấm to nhé mẹ” Annabelle nói. Sắm soi cặp mắt đỏ ngầu trước mặt kính, nàng nói thêm “Hai ấm”

Phillippa cười cảm thông “Chúng ta sẽ mặc gì khi đi tản bộ với ngài Kendall?”

Annabelle vắt mảnh vải trước khi treo nó lên giá rửa mặt. “Những bộ váy cũ của chúng ta, con nghĩ thế, vì con đường vào rừng sẽ khá lầy lội. Nhưng chúng ta có thể quần thêm những chiếc khăn choàng mới của Lillian và Daisy”

Sau khi rót một tách trà nghi ngút khói và cắn vội vã vài miếng thịt đông được người hầu mang đến từ tầng dưới, Annabelle hoàn tất việc trang điểm. Nàng ngắm nhìn bản thân trong gương. Khăn choàng xanh che khắp thân thể nàng và giấu đi bộ váy màu bánh mật sờn rách bên dưới. và chiếc mũ vành mới của nàng, cũng từ nhà Bowman, thì tuyệt vời, vành mũ từ sợi dừa làm tôn lên màu xanh trong mắt nàng.

Ngoác miệng uể oải, Annabelle đi cùng Phillippa ra hàng hiên sau dinh thự. Giờ này khá sớm nên hầu hết khách ở Stony Cross vẫn nằm trên giường. Chỉ số ít quý ông ra ngoài câu cá mới ráng dậy sớm. Một nhóm đàn ông đang ăn sáng ở những dãy bàn phía ngoài trong lúc người hầu đợi gần đó với cần câu và giỏ đựng cá. Quang cảnh thanh bình bị cắt ngang bởi một tiếng hét ầm ĩ không hề được mong đợi vào giờ này.

“Trời ơi” nàng nghe mẹ nàng kêu lên. Lăn theo hướng nhìn của bà, Annabelle ngược lên phía cuối hàng hiên còn lại, đang bị một âm thanh chói tay của tiếng nói cười, kêu ré, làm đáng điên loạn phát ra từ những cô gái. Họ đang bữa vầy một cái gì đó vẫn còn chưa được thấy rõ giữa đám hội họp chật cứng. “Tất cả họ ở đây làm gì ấy nhỉ?” Phillippa hoang mang hỏi

Annabelle thở dài và cam chịu nói “Một cuộc săn tìm sáng sớm, con nghĩ là vậy”

Hàm răng của Phillippa trễ xuống khi bà nhìn chăm chú đám người ồn ào “Con không có ý nói...con có nghĩ quý ngài Kendall tội nghiệp đang bị kẹt giữa chỗ đó không?”

Annabelle gật đầu. “Và từ góc nhìn này, anh ta sẽ không còn lại nhiều cho đến khi bọn họ xong việc”

“Nhưng...nhưng cậu ta đã sắp xếp đi tản bộ với con” Phillippa phản đối “Chỉ con thôi, và ta là người giám sát”

Một vài cô gái nhận thấy Annabelle đứng ở phía bên kia hàng hiên, họ càng tụ tập nhiều hơn xung quanh con mồi, như thể họ muốn chắn anh ta khỏi tầm nhìn của mẹ con nàng. Annabelle khẽ lắc đầu. Nếu Kendall không ngu ngốc kể cho ai đó nghe về kế hoạch của họ, thì có lẽ đám săn hôn nhân đã đạt đến tầng suất có thể khiến anh ta không ra khỏi phòng mà không thu hút đám đông phụ nữ, bất kể giờ giấc.

“Này, đừng chỉ đứng đây chứ” Phillippa thúc giục “Tham gia nhóm đó đi, và cố thu hút sự chú ý của ngài ấy”

Annabelle liếc bà ngờ vực “Một vài cô gái kia trông có vẻ hoang dã. Con ghét bị cắn lắm”

Bị phân tâm vì tiếng cười bốp nghẹn vang lên gần đó, nàng quay đầu tìm tiếng động kia. Đúng với những gì nàng mong đợi, Simon Hunt đang tựa người vào hàng hiên, một tách sứ gần bị nhận chìm trong bàn tay rộng của chàng khi chàng thông dong uống cà phê. Về ngoài cửa chàng giống những người đi câu, trang phục làm từ vải tuyết và vải ca rô thô ráp, một chiếc áo sơ mi may bằng vải lanh hơi cũ để hở cổ. Tia sáng trên tóc trong mắt chàng rõ ràng không giấu giếm việc chàng rất thích thú với tình huống trước mắt.

Không biết nên quyết định làm gì, Annabelle thấy nàng di chuyển lại gần chàng. Đứng cách chàng vài feet, nàng tựa khuỷu tay lên ban công, ngắm nhìn buổi sáng mờ ảo. Hunt dựa lưng vào ban công, đối mặt với bức tường của dinh thự.

Cảm thấy cần phải đâm mạnh vào sự tự tin phiến toái của chàng, Annabelle thì thầm “Ngài Kendall và ngài Westcliff không phải là những người độc thân duy nhất ở Stony Cross, ngài Hunt. Một người thắc mắc tại sao ngài không bị truy đuổi giống như thế”

“Rõ ràng là,” chàng êm ái nói, đưa tách lên môi và uống cạn “Ta không phải quý tộc, và ta sẽ là một ông chồng địa ngục” Chàng ném cho nàng một cái liếc mắt nhếch nhếch “Còn với nàng...mặc dù ta cảm thông cho tình cảnh của nàng thì ta sẽ không khuyên nàng dây dưa với Kendall”

“Tình cảnh của tôi?” Annabelle lặp lại, ngay lập tức cảm thấy khó chịu vì câu nói đó “Ngài định nghĩa thế nào là tình cảnh của tôi vậy ngài Hunt?”

“Tại sao, bản thân nàng, tất nhiên” chàng dịu dàng nói “Nàng muốn điều tốt nhất cho Annabelle Peyton. Nhưng Kendall không thuộc nhóm đó. Quan hệ giữa nàng và anh ta sẽ là một thảm họa”

Nàng quay đầu nhìn chàng trần trối “Tại sao?”

“Vì anh ta quá tốt so với nàng” Hunt toét miệng cười vì nét mặt của nàng. “Không có ý xúc phạm đâu. Ta sẽ không thích nàng nhiều như thế này nếu nàng là một phụ nữ tốt. Giống nhau cả thôi, nàng không tốt cho Kendall – và anh ta không có gì đáng cho nàng sử dụng, rốt cuộc là thế. Nàng sẽ chà đạp anh ta cho đến khi tâm hồn quý tộc của anh ta chỉ còn là một nhúm méo mó dưới chân nàng”

Annabelle ngửa ngáy muốn được đánh bật nụ cười trịch thượng khỏi mặt chàng – nàng, người chưa bao giờ nghĩ đến việc tổn thương thân thể của bất kì ai. Con giận của nàng khó có thể dịu bớt khi những gì chàng nói là đúng. Nàng biết khá rõ là nàng quá hăm hở cho một người dễ sai khiến và lịch sự như Kendall. Nhưng đó không phải là việc của Simon Hunt...và không phải Hunt hoặc ai khác sẽ cho nàng một lời đề nghị thay thế!

“Ngài Hunt” nàng ngọt ngào nói, tia nhìn của nàng hằn học, “sao ngài không đi và – ”

“Cô Peyton!” Một tiếng kêu yếu ớt cách đó nhiều yard vang lên, và Annabelle thấy quý ngài Kendall tách khỏi đám đông phụ nữ. Anh ta trông có vẻ bối rối và gần như bực tức khi anh ta mở đường đến với nàng. “Chào buổi sáng, cô Peyton” Anh ta ngừng lại chỉnh cà vạt và sửa gọng kính nghiêng nghiêng “Có vẻ chúng ta không phải là những người duy nhất có ý định tản bộ sáng nay” Trao cho Annabelle một cái liếc mắt ngưỡng ngưỡng, Kendall hỏi “Vậy chúng ta vẫn sẽ đi chứ?”

Annabelle lưỡng lự, bên trong nàng rên rỉ. Nàng sẽ không đạt được gì nhiều từ buổi tản bộ với Kendall khi mà có ít nhất hai tá phụ nữ theo sát gót. Một cuộc đối thoại im lặng giữa chốn đông người ba hoa kêu gào sẽ làm một giải pháp. Mặt khác, nàng không thể từ chối lời mời của Kendall...chỉ một sự chối bỏ nhỏ xíu cũng đủ khiến anh ta bối rối, và kết quả là anh ta sẽ không đề nghị thêm lần nào nữa

Nàng cười rạng rỡ “Tôi rất sẵn lòng, thưa ngài”

“Tuyệt vời. Có một số loại thực vật và động vật kì thú ta muốn chỉ cho cô. Là một người làm vườn nghiệp dư, ta có nghiên cứu cẩn thận về hệ sinh thái nguyên gốc ở Hampshire...”

Những từ tiếp theo của Kendall bị nuốt trọn bởi những cô gái nhiệt tình xung quanh anh ta.

“Tôi yêu cây cỏ lắm” một trong số họ thổ lộ đầy tình cảm “Không có cây cối nào mà tôi không bị thu hút”

“Và những hoạt động bên ngoài sẽ không thú vị chút nào nếu không có cây cối” Một cô gái khác nhiệt tâm.

“Ồ, ngài Kendall” cô khác khấn xin “Ngài chỉ cần giải thích sự khác nhau giữa thực vật và động vật...”

Đám đông kéo Kendall đi xa như thể anh ta đang bị dòng chảy mạnh mẽ cuốn ra biển. Phillippa liếc nhìn đi với họ, quyết tâm theo sát vì lợi ích của Annabelle. “Con gái tôi có lẽ quá khiêm tốn nên không kể cho ngài biết mối quan hệ thân thiết của nó với thiên nhiên...” bà nói với Kendall.

Kendall ném một cái nhìn tuyệt vọng ra sau lưng khi anh ta bị thúc mạnh về phía bậc thang hàng hiên. “Cô Peyton?”

“Tôi đến đây” Annabelle trả lời, đưa ngón tay lên một bên miệng để kêu lớn

Lời đáp của anh ta, nếu có, thì không thể nghe được.

Uể oải, Simon Hunt đặt chiếc tách rỗng của chàng xuống chiếc bàn gần nhất, và thì thầm điều gì đó với người hầu đang cầm cần câu. Người hầu gật đầu và lui đi, trong khi Hunt bước đến cạnh Annabelle. Nàng sững người khi thấy chàng đứng ngang hàng với nàng.

“Ngài đang làm gì vậy?”

Hunt thoải mái thọc tay vào túi áo câu cá. “Ta sẽ đi với nàng. Bất kể chuyện gì xảy ra ở khúc sông cá hồi cũng không thú vị bằng phân nửa việc xem nàng tranh giành sự quan tâm của Kendall. Bên cạnh đó, kiến thức về thực vật của ta còn nhiều lỗ hổng. Ta có thể học được vài điều”

Uất nghẹn câu trả lời, Annabelle kiên quyết đi theo Kendall và đám tùy đi từng. Họ đi xuống bậc thang, và đi thẳng vào rừng, nơi những cây sồi nằm giữa một rừng rêu, dương xỉ, địa y dày đặc. Lúc đầu Annabelle phớt lờ sự hiện diện của Simon Hunt và lạnh lùng sải bước theo sau đám đông đeo bám Kendall. Anh ta bị bắt buộc phải giúp hết cô nàng này đến cô nàng khác bước qua những thứ có vẻ là chướng ngại nhỏ xíu. Một cái cây ngã, đường kính của nó không lớn hơn cánh tay Annabelle, trở thành một trở ngại mà mọi người đều cần đến sự giúp sức của Kendall. Mỗi cô gái đua nhau trở nên vô tích sự cho đến khi một đồng đội tội nghiệp có lẽ là người cuối cùng Kendall phải đưa qua nhánh cây giả vờ khiếp sợ kêu ré lên và choàng cánh tay qua cổ anh ta.

Đi xa xa phía sau, Annabelle từ chối cầm tay Simon Hunt khi chàng đề nghị và tự mình bước qua khúc cây. Chàng khẽ cười khi nhìn thấy nét mặt cứng đờ của nàng. “Ta nên mong đợi nàng sẽ làm cho đường đi suôn sẻ ngay từ bây giờ” chàng nhận xét

Nàng tạo ra một âm thanh mỉa mai “Tôi sẽ không lãng phí nỗ lực của mình cho việc tranh giành với cái nhóm dở hơi đó. Tôi sẽ đợi thời cơ có thể khiến Kendall chú ý đến tôi”

“Anh ta đã chú ý đến nàng rồi. Nếu không hẳn là anh ta bị mù. Câu hỏi đặt ra là tại sao nàng nghĩ nàng sẽ có vận may nhận được lời cầu hôn từ Kendall, khi mà nàng không thể xoay sở cho một ai đó vào sọt trong suốt hai năm ta biết nàng”

“Vì tôi có một kế hoạch” nàng nói quả quyết

“Là gì?”

Nàng liếc chàng đầy giễu cợt “Làm như tôi sẽ kể cho ngài nghe ấy”

“Ta hy vọng đó là một cái gì đó quý quýet và đối trá” Hunt sầm mặt “Cách tiếp cận nữ tính của nàng không mấy hiệu quả đâu”

“Chỉ vì tôi không có cửa hồi môn” Annabelle phản kích “Nếu tôi có tiền thì tôi đã kết hôn từ lâu lắm rồi”

“Ta có tiền” chàng nói hữu ích “Nàng cần bao nhiêu?”

Annabelle liếc chàng mỉa mai “Biết rằng ngài cần điều gì cho cái giá đó nên tôi có thể bình thản nói là tôi không cần một đồng của ngài”

“Nghe nàng nói rằng nàng còn sáng suốt với những gì nàng đang có thật hay” Hunt với tay giữ một nhánh cây giúp nàng “Ta đã nghe một tin đồn trái ngược, và ta mừng vì nó không phải là sự thật”

“Tin đồn” Annabelle đứng lại giữa đường và quay lại đối mặt với chàng. “Về tôi? Mọi người có thể nói gì về tôi?”

Hunt giữ im lặng, quan sát nét mặt lo sợ của nàng khi nàng tự mình tìm hiểu

“Sáng suốt...” nàng lẩm bẩm. “Về những gì tôi có?...Có phải là ngụ ý tôi đã có vài hành vi không thích đáng...” Nàng ngừng lại trước hình ảnh buồn nôn, đỏ hồng của lão Hodgeham chạy qua não. Hunt đã nhận thấy màu sắc chuyển đổi chóng vánh trên má nàng và dấu lõm nhỏ tí giữa chân mày. Lạnh lùng liếc chàng, Annabelle quay đi, bước chân của nàng thỉnh thoảng và nặng nề trên con đường đầy lá

Hunt bắt kịp nàng, trong lúc giọng nói xa xăm của Kendall trôi ngược về phía họ, giảng giải cho những thính giả thêm thường về những loài cây họ đi ngang qua. Những cây lan quý hiếm...hoa dại màu vàng...đủ mọi loại nấm. Bài giảng bị ngắt quãng cứ mỗi vài phút với những tiếng trầm trồ thán phục từ khán giả mê mẩn của Kendall. “...những cây trông thấp hơn,” Kendall nói, tạm ngưng để chỉ tay vào bụi rêu và địa y bọc dưới một cây sồi bất hạnh, “được xếp vào nhóm rêu, và cần điều kiện ẩm để phát triển. Nếu chúng thiếu miền rừng thì chúng chắc chắn sẽ héo rụi...”

“Tôi không làm gì sai cả” Annabelle nói ngắn gọn, tự hỏi tại sao ý kiến của Hunt lại quan trọng cơ chứ. Tuy vậy, nó khiến nàng cảm thấy buồn phiền đủ để thắc mắc ai là đã kể cho chàng nghe về tin đồn – và cụ thể là, nó nói về chuyện gì. Có thể nào một ai đó đã thấy Hodgeham ghé thăm nhà nàng vào ban đêm? Thật tệ. Một tin đồn hủy hoại – danh dự như thế sẽ không cho phép ai chống cự lại nổi. “Và tôi không có gì phải hối hận”

“Tiếc thật” Hunt thoải mái nói “Hối hận là dấu hiệu duy nhất cho thấy nàng đã làm chuyện gì đó thú vị trong đời”

“Vậy ông có gì hối hận không?”

“Ồ, ta cũng không có gì phải hối hận” Một tia sáng ranh mãnh lóe lên trong đôi mắt đen láy của chàng. “Không phải vì thiếu cố gắng, tất nhiên. Ta cố gắng làm mọi việc với hy vọng sau này ta sẽ không phải hối tiếc. Nhưng cho đến giờ...không có gì cả”

Bất chấp cảm giác xốn xang trong lòng, Annabelle không thể ngừng cười thầm. Một nhánh cây dài ngoằn chắn ngang lối đi, và nàng với tay đẩy nó đi.

“Cho phép ta” Hunt nói, đi tới đẩy nó đi cho nàng

“Cảm ơn ngài” nàng bước qua chàng, liếc mắt nhìn Kendall và nhóm người ở khoảng cách khá xa, và bất thành lời cảm thấy đau nhói ở lòng bàn chân. “Á!” ngừng lại, nàng giật mạnh vạt váy để tìm ra ngọn nguồn vấn đề.

“Cái gì thế?” Hunt đến bên cạnh nàng ngay lập tức, một bàn tay to lớn vịn lấy khuỷu tay Annabelle để giữ thăng bằng cho nàng.

“Có cái gì đó xước trong giày tôi”

“Để ta giúp” chàng nói, cúi người và nâng mắt cá nàng lên. Đó là lần đầu tiên có một người đàn ông chạm vào một phần trên chân nàng, và Annabelle đỏ mặt.

“Đứng chạm vào chỗ đó” nàng phản đối với một tiếng thì thầm giận dữ, gần như mất thăng bằng vì nàng cố giật lùi. Hunt không thả tay ra. Để tránh đổ xuống, Annabelle buộc phải vịn vai chàng. “Ngài Hunt – ”

“Ta biết vấn đề là gì rồi” chàng thì thầm. Nàng cảm thấy chàng giật một mảnh khăn ra và buộc quanh chân nàng. “Nàng giẫm phải một vài nhánh dương xỉ có gai” Chàng đưa lên một cái gì đó cho nàng xem xét – một cái gai nhỏ trắng nhạt, và vài vỏ trấu đã vướng vào sợi vải trên mu bàn chân nàng.

Đỏ mặt dữ dội, Annabelle tiếp tục giữ thăng bằng nhờ vai chàng. Mặt sau của vai chàng cứng rắn đến mức đáng kinh ngạc, phần xương và cơ đàn hồi không thể bị mềm đi bởi miếng lót vai của áo choàng. Tâm trí nàng choáng váng vì khó chấp nhận được sự thật là nàng đang đứng giữa rừng với tay của Simon Hunt trên mắt cá chân nàng.

Thấy được sự xấu hổ của nàng, Hunt đột ngột cười toe toét. “Vẫn còn vài vỏ trấu trong vớ của nàng. Ta lấy chúng ta luôn chứ?”

“Nhanh dùm” giọng nàng phiền muộn “Trước khi Kendall quay lại và thấy ngài với bàn tay đặt trên váy tôi”

Với một tiếng cười ghen ghen, Hunt cúi đầu với công việc của mình, khéo léo nhặt ra hết những mẩu gai trên vớ nàng. Trong lúc chàng làm việc, Annabelle nhìn đắm đắm vào phần sau cổ chàng nơi có những lọn tóc cứng uốn xoắn trên lớp da rám nắng rắn chắc.

Với tay lấy chiếc dép bị tháo ra, Hunt vung tay đặt nó dưới chân nàng “Nàng Lọ lem giản dị của ta” chàng nói và đứng lên. Khi tia nhìn của chàng lướt qua màu hồng trên má nàng, sự giễu cợt thân thiện lấp lánh

trong đôi mắt đen láy của chàng. “Tại sao nàng lại mang đôi giày kì cục này mà đi tản bộ trong rừng thế nhỉ? Ta đã nghĩ nàng sẽ nhanh nhay mà biết mang một đôi giày cổ cao (ankle boots).”

“Tôi không có đôi giày cổ cao nào cả” Annabelle nói, bực bội vì câu ám chỉ nàng là một cô nàng rỗng tuếch không biết chọn một đôi giày thích hợp để đi dạo. “Đôi cũ của tôi đã rơi ra từng mảng, và tôi không đủ tiền mua đôi mới”

Bất ngờ, Hunt không lợi dụng tình huống này để chọc ghẹo nàng thêm nữa. Mặt chàng trở nên lạnh nhạt khi nàng nghiêng cứu nàng trong khoảnh khắc. “Đến với những người kia thôi” cuối cùng chàng nói “Có lẽ họ đã khám phá được rất nhiều loại rêu chúng ta chưa từng thấy. Hoặc có Chúa giúp ta, một cây nấm’

Cảm giác căng thẳng rời khỏi ngực nàng. “Bản thân tôi hy vọng có vài cây dương xỉ”

Câu đó mời gọi một nụ cười cam lạng, và chàng với tay đẩy một nhánh cây mảnh khảnh chắn giữa lối đi. Mạo hiểm theo sau, Annabelle nhắc váy và cố không nghĩ đến cảm giác tốt đẹp được ngồi ngoài hiên với một khay trà và bánh quy trước mặt. Họ chạm đến điểm cao nhất của sườn dốc và vui mừng với một với khung cảnh của những cây hoa chuông phủ kín tầng rừng. Giống như đi vào một giấc mơ, sương mù màu xanh da trời thẩm thấu giữa những cành sồi và tần bì. Mùi cây hoa chuông phảng phất khắp nơi, mà không khí sực nức hương hoa xộc vào phổi nàng.

Ngừng lại vì một cành cây mảnh khảnh, Annabelle vòng tay quanh nó và nhìn chăm chăm những hàng cây hoa chuông với vẻ khoan khoái đáng ngạc nhiên “Đáng yêu quá” nàng thì thầm, mặt nàng tỏa sáng trong bóng tối của những màn sương từ những nhánh cây cổ xưa đan xen chằng chịt.

“Đúng” Nhưng Hunt nhìn nàng, không phải hoa chuông, và khi liếc nhìn biểu cảm của chàng khiến cho máu nàng chảy rộn ràng trong mạch đập. Nàng đã từng thấy vẻ ngưỡng mộ trên mặt đàn ông, và thậm chí một điều gì đó nàng cho là khao khát, nhưng chưa bao giờ có một cái nhìn thân mật xao động như thế này...như thể chàng muốn một cái gì đó phức tạp hơn việc chỉ sử dụng cơ thể nàng.

Không thoải mái, nàng đẩy thân cây ra và đi về phía Kendall, lúc này đang nói chuyện với mẹ nàng trong khi nhóm con gái cố nhặt thật nhiều hoa chuông. Cuồng hoa bị giẫm đạp và gãy vụn bởi những kẻ cướp mĩ miều thu thập chiến lợi phẩm.

Kendall có vẻ nhẹ nhõm vì sự tiếp xúc của Annabelle, và còn dễ chịu hơn nữa vì nụ cười tự nhiên trên mặt nàng. Có vẻ anh ta đã mong đợi thấy nàng tỏ ý hờn dỗi như hầu hết phụ nữ được mời tản bộ và rồi bị bỏ mặc và thay vào đó là một nhóm đông đồng hành. Tia nhìn của anh ta sáng lên bên cạnh bộ dạng ảm đạm của Simon Hunt, và nét mặt của anh ta lan ra một vẻ không chắc. Hai người đàn ông trao nhau những cái gật đầu, Hunt trong có vẻ tự tin, Kendall thì có chút gì đó cảnh giác. “Ta biết chúng ta có nhiều người đi cùng” Kendall thì thầm

Annabelle trao Kendall nụ cười quyền rũ nhất của nàng. “Tất nhiên rồi” nàng nói “Ngài là Pied Pier. Ngài đi đâu cũng có người đi theo”

Anh ta đỏ mặt, ngớ ngẩn cảm thấy hài lòng, và thì thầm “Ta hy vọng cô sẽ thích cuộc dạo chơi, cô Peyton”

“Ồ,có chứ” nàng cam đoan với anh ta “Mặc dù tôi phải thú nhận bị vài nhánh dương xỉ xước trúng”

Phillippa kêu lên quan tâm “Chúa ơi..con không bị thương chứ con yêu?”

“Không, không, chuyện vặt thôi” Annabelle nói ngay. “Chỉ một vài vết xước. Và lỗi là hoàn toàn của con – con e rằng mình đã mang lầm kiểu giày” Nàng duỗi chân ra cho Kendall thấy đôi dép lê mỏng manh của nàng, chắc chắn để lộ vài inch trên mắt cá thanh mảnh.

Kendall tắc lưỡi với vẻ mất tinh thần. “Cô Peyton, cô cần một thứ chắc chắn hơn một đôi dép để đi xuyên rừng”

“Tất nhiên là ngài nói đúng” Annabelle nhún vai và tiếp tục cười. “Tôi thật ngốc vì đã không nhận ra địa hình sẽ rất gồ ghề. Tôi sẽ cố đi đứng cẩn thận hơn lượt về. Nhưng hoa chuông đẹp đến mức tôi nghĩ mình có thể băng qua một hàng dương xỉ đầy gai để chạm được chúng”

Cúi xuống một một cụm hoa chuông tản mát, Kendall ngất ngọng và buộc vào dải băng trên chiếc mũ vành của nàng. “Chúng không xanh được bằng một nửa màu mắt cô” anh ta nói. Tia nhìn của anh ta rơi xuống mắt cá được che đi bởi đường viền váy. “Cô nên vịn tay ta khi chúng ta trở về để tránh rủi ro”

“Cảm ơn ngài” Annabelle đưa mắt thần phục “Tôi sợ là mình đã bỏ lỡ một vài nhận xét của ngài về cây dương xỉ. Ngài có đề cập đến ...cây tổ điều, phải không? ...và tôi hoàn toàn thích thú...”

Kendall đi đến việc giải thích tường tận cho một người mọi thắc mắc về họ dương xỉ...và sau đó, khi Annabelle có dịp liếc sang hướng của Simon Hunt thì chàng đã bỏ đi

9. Chương 9

“Chúng ta thật sự phải làm chuyện này sao?” Annabelle hỏi có phần ai oán, khi những cô nàng dựa tường sánh bước trên con đường rừng với giỏ và đồ ăn trên tay. “Mình đã nghĩ mấy câu chuyện về đánh bóng-quần chèn chỉ là chuyện giỡn”

“Nhà Bowman chưa bao giờ nói giỡn về đánh bóng” Daisy thông báo. “Như thế là báng bổ”

“Cậu sẽ thích nó mà, Annabelle” Lillian hăm hờ nói “và đánh bóng là trò chơi thú vị nhất”

“Mình thích chơi trên bàn” Annabelle phản công “Với quần áo thích hợp”

“Quần áo luôn được đánh giá cao” Daisy vui nhộn đáp

Annabelle vừa được học cái giá của việc kết bạn là thỉnh thoảng thúc ép ai đó trì hoãn công việc cho những nguyện vọng của cả nhóm ngay cả khi chúng có đi ngược lại khả năng cho phép của một cá nhân nào đó. Tất cả đều giống nhau, sáng nay Annabelle đã thử dụ dỗ Evie theo phe nàng, không thể hiểu được cô gái thật sự dự định cời đồ để mặc quần chèn. Nhưng Evie đã vội vàng hòa theo kế hoạch của chị em Bowman, có vẻ đã cân nhắc chương trình tự phát có thể giúp bản thân dạn dĩ. “Mình muốn giống họ hơn” nàng thổ lộ với Annabelle “Họ quá tự do và liêu lĩnh. Họ không sợ gì cả”

Nhìn chằm chằm gương mặt háo hức của cô gái, Annabelle chỉ có thể thở dài. “Ồ, được thôi. Cho đến khi không ai thấy chúng ta thì mình nghĩ mọi chuyện sẽ ổn. Mặc dù mình không nghĩ ra bất kì lý do nào để phải chơi”

“Có thể vì nó vui” Evie đề nghị, và Annabelle đáp lại với một cái liếc mắt cạnh khóe khiến Evie phì cười

Thời tiết, tất nhiên, sẽ đóng vai trò quyết định trong kế hoạch của chị em nhà Bowman, bầu trời cao và trong xanh, không khí dịu nhẹ. Những chiếc giỏ nặng trĩu, bốn cô gái rảo bước trên con đường rừng sâu, bãi cỏ ướt át rải rác hoa cây gọng vó đỏ thắm và hoa violet tím sặc sỡ.

“Đưa mắt tìm cái giếng ước nguyện đi” Lillian mạnh mẽ nói “Chúng ta sẽ cắt ngang cánh đồng ở con đường bên kia và xuyên qua khu rừng. Có một cánh đồng khô trên đỉnh đồi. Một trong số những người hầu đã kể mình nghe là không ai đến đó cả”

“Hiển nhiên đây là đoạn đường dốc” Annabelle nói không chút ác ý “Lillian, cái giếng trông như thế nào? Có phải là công trình nho nhỏ có quét vôi với một cái thùng và một cái ròng rọc không?”

“Không, nó là một cái hố lầy lội ngay giữa nền đất”

“Đây rồi” Daisy kêu lên, hấp tấp lội lồm bồm đến cái hố đen đang được khúc sông kẻ bên lấp đầy. “Các cậu đến đây đi, chúng ta phải ước. Mình có đem theo kim gút để ném xuống nè”

“Làm thế nào em biết mà mang theo kim gút?” Lillian hỏi

Daisy cười tinh quái. “À, chiều nay khi em ngồi với Mama và mấy bà quả phụ thừa kế trong lúc họ may vá còn em thì làm mấy quả bóng cho cuộc đấu của chúng ta” Nàng lấy một quả bóng bằng da từ ra khỏi giỏ và đưa lên tự hào “Em đã hy sinh một đôi găng tay mới tinh để làm nó đấy – và em nói cho chị biết là làm

cái này không dễ gì đâu. Mà mấy bà cô già đã quan sát em làm việc này với những mảnh vụn len, và khi một trong số họ chịu hết nổi, bà ta đứng lên và hỏi em đang làm cái quái gì. Tất nhiên em không thể nói họ biết đây là một quả bóng. Em chắc Mama đã đoán ra, nhưng bà xấu hổ quá nên không nói được câu nào. Vậy là em bảo bà cô rằng em đang làm một cái gối cắm kim”

Mấy cô gái khúc khích cười “Bà ta nhất định đã nghĩ đây là cái gối cắm kim xấu nhất trên đời” Lillian nhận xét

“Ồ, không còn nghi ngờ gì nữa” Daisy đáp “Em nghĩ bà ta thấy tiếc cho em. Bà ấy đưa cho em vài cái cây kim gút, và làm bầm gì đó về mấy cô gái Mỹ vùng về không có tí ti kĩ năng thực hành” Dùng viên móng tay của mình, Daisy gẩy những cái kim gút ra khỏi quả bóng da và đưa cho mấy người kia

Đặt giỏ của mình xuống, Annabelle giữ kim gút giữa ngón cái và ngón trỏ, và nhắm mắt lại. Mỗi khi có cơ hội nàng luôn cầu xin cùng một chuyện...là kết hôn với một quý tộc. Tuy nhiên, kì lạ thay, một suy nghĩ mới xâm nhập vào đầu nàng, ngay khi nàng ném kim gút xuống giếng.

Tôi ước gì mình có thể yêu.

Bất ngờ vì ý tưởng bỗng bột, ngang bướng, Annabelle tự hỏi làm sao nàng có thể phạm một điều ước cho một thứ gì đó rõ ràng là khờ dại.

Mở mắt ra, Annabelle thấy những cô nàng dựa tường khác đang nhìn chăm chăm xuống giếng nước với một vẻ nghiêm trang khỉnh khỉp. “Mình ước sai rồi” nàng cau kinh nói “Mình ước điều khác được không?”

“Không được” Lillian nói chắc “Một khi cậu ném kim xuống là không thể đổi nữa”

“Nhưng mình không có ý cầu xin điều ước đó” Annabelle phản đối “Vài thứ chỉ vừa lóe qua đầu mình, và nó không phải là những gì mình dự định”

“Không tranh cãi nữa, Annabelle” Evie khuyên “Cậu k-không muốn làm phiền lòng cái giếng có linh hồn này”

“Cái gì?”

Evie cười trước nét mặt lúng túng của Annabelle. “Linh hồn cư ngụ trong giếng. Anh ta là người c-cậu cầu xin. Nhưng nếu cậu khiến anh ta phiền lòng thì anh ta sẽ đòi một cái giá khủng khiếp khi thực hiện điều ước cho cậu. Hoặc anh ta sẽ kéo cậu xuống giếng với anh ta, để làm v-vợ anh ta mãi mãi”

Annabelle nhìn trần trối xuống làn nước đục ngầu. Tay nàng khum khum trên miệng để điều chỉnh hướng nói “Anh không cần thực hiện lời hứa vớ vẩn của tôi” Nàng nói to với linh hồn không thể thấy “Tôi rút nó lại rồi”

“Đừng chế nhạo anh ta, Annabelle” Daisy kêu lên “Và vì Chúa, lùi xa khỏi cái giếng dùm đi”

“Mấy cậu mê tín quá nhỉ?” Annabelle hỏi với một tràng cười toe toét

Daisy quắc mắt “Có lý do mới mê tín chứ bộ. Vào một thời điểm nào đó, một chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra cho một ai đó đứng kế bên cái giếng y như cậu bây giờ nè” Nhắm mắt lại, Daisy tập trung tư tưởng rồi ném cái kim gút của nàng xuống nước. “Đó. Mình vừa có một điều ước vì lợi ích của cậu – vậy là cậu khỏi phàn nàn chuyện lãng phí một điều ước nữa nhé”

“Nhưng sao cậu biết mình muốn cái gì?”

“Điều ước của mình là mong cậu được tốt” Daisy thông báo

Annabelle giả vờ rên rỉ “Mình ghét những chuyện tốt cho mình”

Một cuộc cãi vã vật vãnh tiếp theo sau đó, khi những cô gái lần lượt đề cập đến những gì tốt nhất cho những người kia, cho đến khi Lillian yêu cầu mọi người ngưng lại, và họ bị cắt ngang với sự tập trung của Lillian. Cả nhóm chìm vào im lặng đủ lâu cho phép Lillian và Evie cầu nguyện, rồi họ quay lại cánh đồng và xuyên qua rừng. Ngay khi họ chạm đến cánh đồng khô đáng yêu, ngợp cỏ và rục rắng, với bóng râm trải dài từ một khu rừng sồi ở phía kia. Không khí dịu nhẹ và loãng, và rất trong lành đến mức Annabelle thở dài sung sướng. “Không khí này không có chút tạp chất nào” nàng nói với vẻ giấu cợt – than vãn “Không có cả mùi

khói than hoặc bụi đường. Quá loãng cho một công dân Luân Đôn. Mình thậm chí không thể cảm nhận được chúng trong phổi mình”

“Không loãng đến mức ấy đâu” Lillian đáp “bây giờ mỗi cơn gió thoảng đều ngấm mang theo mùi cừu”

“Thật sao?” Annabelle khịt khịt đánh hơi “Mình không ngửi được gì hết”

“Đó là vì cậu không có mũi” Lillian đáp

“Thứ lỗi?” Annabelle toét miệng hỏi

“Ồ, cậu có một chiếc mũi bình thường” Lillian giải thích “nhưng mình có một chiếc mũi. Mình đặc biệt nhạy cảm với những mùi hương. Đưa cho mình một loại nước hoa bất kì, và mình có thể phân tích thành phần của nó. Khá giống với nghe một đoạn nhạc và phân chia cung bậc của nó vậy. Trước khi tụi mình rời New York mình thậm chí đã giúp phát triển công thức một loại xà phòng thơm cho nhà máy của cha mình”

“Cậu có thể tạo ra một loại nước hoa không?” Annabelle hứng thú hỏi

“Mình dám nói mình có thể tạo ra một loại nước hoa tuyệt vời” Lillian tự tin nói “Tuy nhiên, bất kì ai trong nền công nghiệp cũng sẽ khinh bỉ nó, vì cụm từ ‘nước hoa Mĩ’ bị cho là một sự trái khuấy – và bên cạnh đó, mình là phụ nữ, thế nên năng lực của mũi mình sẽ bị đặt nhiều nghi vấn”

“Ý cậu là, đàn ông có mũi tốt hơn phụ nữ?”

“Chắc chắn họ nghĩ như thế” Lillian buồn rầu nói, và vung tay lấy khỏi giỏ một chiếc khăn ngoài trời “Đủ cho cánh đàn ông và mấy cái ung nhọt của họ rồi. Chúng ta sẽ ngồi xuống thưởng thức ánh mặt trời một lúc chứ nhỉ?”

“Chúng ta sẽ đen” Daisy dự đoán, kéo phẳng một góc khăn với tiếng thở dài khoan khoái “Và rồi Mama sẽ có những cơn điên”(conniption – từ lóng Mĩ)

“Cơn điên là gì?” Annabelle hỏi, cảm thấy hứng thú bởi từ Mĩ đó. Nàng ngồi vào khoảng trống cạnh Daisy “Gửi cho mình nếu bà ấy có chúng – mình tò mò muốn thấy chúng trông như thế nào”

“Mama có mấy cái đó suốt” Daisy cam đoan. “Đừng sợ, cậu sẽ quen dần với những cơn điên trước khi tất cả chúng ta rời Hampshire”

“Chúng ta không nên ăn trước khi chơi” Lillian nói, khi thấy Annabelle lấy giỏ ra

“Mình đói” Annabelle thêm thường nói, nhìn vào bên trong giỏ, nơi có đầy trái cây, phô mai, pa tê, những lát bánh mì dày, và nhiều loại salad”

“Cậu luôn luôn đói” Daisy mỉm cười nhận xét “Cho một người nhỏ nhắn thì cậu có sức ăn đáng nể đấy”

“Mình, nhỏ nhắn” Annabelle phản đối “Nếu cậu mà cao hơn 5 feet một inch nào thì mình sẽ ăn cái giỏ đựng thức ăn này”

“Vậy cậu nên tập nhai đi là vừa” Daisy nói “Mình cao 5 feet 1, cảm ơn cậu nhé”

“Annabelle, nếu mình là cậu mình sẽ không găm cái tay cầm bằng liễu gai một cách im lặng đâu” Lillian nói giúp với tiếng cười thầm “Daisy luôn kiểng chân mỗi khi nó đo chiều cao. Người may trang phục tội nghiệp luôn phải cắt lại mép của khoảng nửa tá váy, mà phải cảm ơn khả năng phủ nhận sự thật là mình lùn của cô em gái vô lý của tôi”

“Em không lùn” Daisy cầu nhàu “Phụ nữ lùn không bao giờ bí ẩn, hoặc tao nhã, hoặc thu hút những người đẹp trai. Và họ luôn luôn bị đối xử như trẻ con. Em phủ nhận chuyện bị lùn”

“Cậu không bí ẩn hay tao nhã” Evie chen ngang “Nhưng cậu rất x-xinh đẹp”

“Và cậu là một người chân thành” Daisy đáp, với tay lấy chiếc giỏ “Thôi, hãy cho Annabelle tội nghiệp được ăn đi nào – mình có thể nghe thấy tiếng bao tử cô ấy cồn cào”

Cả nhóm nhiệt tình tham gia bữa ăn. Sau khi xong xuôi, họ uể oải ngã người ra khăn và nhìn trời, nói đủ mọi chuyện. Khi thời gian tám chuyện trôi dần vào im lặng vì một con sóc đỏ nhảy ra khỏi cành sồi và quay mặt ra nhìn họ bằng con mắt đen lấp lánh

“Một kẻ phá bình” Annabelle vừa quan sát vừa ngáp

Evie cuộn người và ném một mẩu bánh mì theo hướng con sóc. Nó sững sờ và nhìn đắm đắm cử chỉ trên người đó, nhưng nhút nhát quá nên không dám tiến lên. Evie nghiêng đầu, tóc nàng bồng bềnh sáng dưới ánh mặt trời như thể nó được dệt từ một mạng lưới hồng ngọc. “Con vật đáng thương” nàng dịu dàng nói, ném thêm một mẩu bánh về phía con sóc. Miếng bánh này đáp gần hơn vài inch, và cái đuôi của nó ve vẩy háo hức “Dừng cảm lên” Evie vỗ về “Tiến lên và lấy nó đi” Cười nhắc nhin, nàng ném thêm một mẩu nữa, lần này cách con sóc chỉ vài inch “Ồ, chú sóc” Evie mắng mỏ “Mày là một tên hèn đáng ghét. Bộ mày không thấy là chẳng ai gây hại gì cho mày sao?”

Với một sáng kiến bất ngờ, con sóc chộp lấy mồi ngon và chạy vụt đi với cái đuôi dựng đứng. Ngẩng lên với nụ cười chiến thắng Evie nhìn những cô nàng dựa tường khác lúc này đang đờ hằm nhìn nàng “Sao v-vậy?” nàng dò hỏi

Annabelle là người đầu tiên lên tiếng “Chỉ khi cậu nói chuyện với con sóc cậu mới không nói lắp”

“Ồ” Đột ngột bối rối, Evie cúi đầu và nhắc nhó “Mình chưa từng nói lắp khi nói chuyện với trẻ con và thú vật. Mình cũng không hiểu tại sao”

Cả nhóm trầm tư vì thông tin khó hiểu suốt một lúc. “Mình thấy là cậu không nói lắp nhiều vào những lúc cậu nói chuyện với mình” Daisy nhận xét

Lillian không thể kháng cự phải chép miệng “Em rơi vào dạng nào vậy em cưng? Trẻ con hay thú vật?”

Daisy phản ứng với một cử chỉ hoàn toàn xa lạ với Annabelle (cobevicam: nghi ngờ là đưa ngón giữa lên quá)

Annabelle sắp sửa hỏi Evie là nàng đã từng gặp bác sĩ tư vấn về chứng nói lắp của nàng chưa, nhưng cô gái tóc đỏ bất ngờ thay đổi chủ đề “Chơi b-bóng ở đâu vậy Daisy? Nếu không chơi sớm thì mình sẽ buồn ngủ mất”

Nhận ra Evie không muốn bàn thêm về tật nói lắp của nàng, Annabelle liền đề nghị “Mình cho là nếu chúng ta thật sự muốn chơi thì bây giờ là lúc thích hợp”

Trong lúc Daisy lục trong giỏ lấy quả bóng thì Lillian lôi ra một món đồ trong giỏ riêng của nàng “Nhìn xem mình đem theo cái gì này” nàng tự mãn nói

Daisy ngẩng lên với một nụ cười rạng rỡ “Một cây gậy thực thụ” nàng reo lên và chỉ vào món đồ nhắm mắt một cách ngưỡng mộ “Và em đã nghĩ chúng ta phải dùng một cái que cũ đơn giản. Chị lấy nó ở đâu vậy Lillian?”

“Chị mượn nó từ một trong số những người giữ ngựa. Có vẻ họ cũng thường chơi bóng mỗi khi có dịp – và họ khá đam mê trò này”

“Ai lại không chứ?” Daisy cường điệu hỏi, bắt đầu mở nút vạt áo “Hay thật, hôm nay trời ấm – lột bỏ mấy cái lớp áo này thật là dễ chịu”

Khi chị em Bowman cởi vạt áo của họ với với điệu bộ thông thường của những cô gái không ngại thoát y giữa chốn thanh thiên bạch nhật thì Annabelle và Evie nhìn nhau phân vân.

“Mình thách cậu đó” Evie thì thầm

“Ồ, Chúa ơi” Annabelle buồn phiền nói, và bắt đầu cởi vạt của chính nàng. Nàng khám phá ra một cảm giác e lệ không ngờ đến đang làm mặt nàng đổi màu. Tuy nhiên, nàng sẽ không ngoảnh đi như một kẻ hèn khi mà Evie Jenner nhút nhát sẵn lòng tham dự cuộc nổi loạn chống lại sự đúng mực. Kéo cánh tay ra khỏi ống tay áo, nàng đứng lên và để nguyên phần váy xòe nhàu nhĩ rơi xuống dưới chân nàng. Chỉ còn lại áo lót, quần chèn, và áo nịt ngực, chân nàng thì được che bởi vớ và một đôi dép lê mỏng, nàng cảm thấy một cơn gió thoáng qua thấm ướt cả vùng dưới cánh tay nàng, và nàng run run dễ chịu.

Những cô gái khác đứng lên và thả rơi váy của chính họ, bây giờ chất thành đống dưới đất như những bông hoa đẹp, lạ kì, và khổng lồ.

“Bắt lấy!” Daisy nói và ném quả bóng cho Annabelle, và nàng liền chụp lấy. Họ đi vào giữa cánh đồng, ném quả bóng tới lui. Evie là người ném và bắt tệ nhất, mặc dù rõ ràng là sự lạc lõng của nàng là do thiếu kinh nghiệm nhiều hơn là vụng về. Annabelle, mặc khác, có một em trai thường biến cô thành bạn cùng chơi, và thế là quỹ đạo của một quả bóng khá quen thuộc với nàng.

Đó là một cảm giác kì cục, nhẹ nhàng nhất khi bước ra ngoài với đôi chân không bị bộ váy nặng nề cản trở. “Mình cho là đàn ông cảm thấy thế này” Annabelle đảm chiêu “có thể đi tản bộ với quần dài. Ai đó gần như có thể đổ kị với họ vì sự tự do giống thế này”

“Gần như?” Lillian toe toét hỏi “Không cần hỏi, mình có đổ kị họ. Nếu phụ nữ mặc quần thì không đáng yêu sao?”

“Mình k-không thích vậy chút nào” Evie nói “Mình sẽ xấu hổ chết mất nếu có một người đàn ông thấy hình dáng đôi chân mình và ...” Nàng ấp úng, rõ ràng đang tìm một từ có thể mô tả những phần cơ thể không được đề cập của phụ nữ “...phần khác của mình” nàng khập khiễng kết thúc.

“Áo lót của cậu cũ quá rồi, Annabelle” lời nhận xét không có ý tứ của Lillian bắt thần vang lên “Mình đã không nghĩ đến chuyện gửi cho cậu đồ lót mới, mặc dù lẽ ra mình phải nhận ra...”

Annabelle nhún vai tự nhiên “Không có vấn đề gì đâu, vì đây là dịp duy nhất có ai đó nhìn thấy nó”

Daisy liếc mắt với chị nàng “Lillian, chúng ta thật thối cận. Em nghĩ Annabelle không được hài lòng lắm với những thứ từ mấy bà mẹ đỡ đầu đẹp tuyệt trần”

“Mình có phần nản gì đâu” Annabelle cười nói. “và như mình có thể nói, cả bốn người chúng ta đang giống hệt nhau đó thôi”

Sau một vài phút thực tập, và một vài thảo luận nho nhỏ về luật chơi, họ đặt chiếc giỏ rỗng vào vị trí được bảo vệ, và trò chơi bắt đầu. Annabelle khép chân tạo góc vuông trên cái điểm được đánh dấu là “Castle Rock”

“Em sẽ ném bóng cho cô ấy” Daisy nói với chị “Và chị sẽ bắt”

“Nhưng chị có cánh tay khỏe hơn em” Lillian cầu nhàu, nhưng vẫn đứng ngay sau lưng Annabelle.

Cầm cây gậy ngang qua vai, Annabelle vung gậy vào quả bóng Daisy ném ra. Cây gậy đánh hụt, và rít lên trong không khí theo hình vòng cung. Sau lưng nàng, Lillian đón lấy quả bóng một cách điêu luyện “Vung hay lắm” Daisy động viên “Nhìn kĩ quả bóng khi nó đến sát cậu”

“Mình không quen đứng yên trong lúc những vật thể phóng thẳng vào mình” Annabelle nói, vung gậy lần nữa “Mình có thể thử bao nhiêu lần?”

“Trong trò này, thì người đập bóng không bị hạn chế số lần đập” giọng Lillian vang lên từ phía sau “Thử lần nữa đi, Annabelle...và lần này, thử nghĩ quả bóng là mũi của Hunt”

Annabelle hào hứng tiếp nhận lời đề nghị. “Mình thích nhắm vào chỗ nào đó nhô lên thấp hơn mũi” nàng nói, và vung gậy khi Daisy ném bóng lần nữa. Lần này, mặt phẳng gậy chạm vào quả bóng gây ra một tiếng bốp. Reo lên thích thú, Daisy chạy vụt theo quả bóng, trong khi Lillian cười rú lên, và hét to “Chạy đi Annabelle!”

Nàng làm vậy với một tiếng cười nắc nẻ chiến thắng, men theo những cái gió khi nàng vòng qua Castle Rock

Daisy chụp được quả bóng và ném trả lại để Lillian thấy nó vào không khí

“Đứng yên ở điểm 3 đi Annabelle” Lillian gọi. “Để xem Daisy có thể mang cậu trở về Castle Rock hay không”

Nhìn lo lắng nhưng quyết tâm, Evie cầm gậy và chỉnh dáng đứng tại bục đập bóng

“Giả vờ quả bóng là cô Florence của cậu ấy” Annabelle khuyên, và nụ cười toét miệng thoát khỏi mặt Evie

Daisy ném một quả chậm và dễ trong khi Evie quật cây gậy. Nàng bị hụt, và quả bóng đáp gọn vào lòng bàn tay Lillian. Ném trả lại Daisy, Lillian sửa tư thế cho Evie. “Đang chân ra và hơi khụy gối” nàng thì thầm “Thế đó. Bây giờ quan sát quả bóng khi nó bay đến, và cậu sẽ không bị hụt”

Không may là Evie tiếp tục đập hụt cho đến khi mặt nàng đỏ ửng vì gắng sức. “Khó q-quá” nàng nói, trán nàng dấm dỏ do lo lắng “Có lẽ mình nên ngừng lại và chuyển lượt đập cho ai khác”

“Thử thêm vài lần nữa đi” Annabelle bắn khoả nói, quyết tâm để Evie đập trúng ít nhất một lần “Chúng ta đâu có gì phải vội”

“Đừng bỏ cuộc!” Daisy góp lời “Chỉ tại cậu gồng mình quá thôi, Evie. Thư giãn nào – và đừng nhắm mắt khi cậu vung gậy”

“Cậu làm được mà” Lillian nói, hất một lọn tóc đen óng ra khỏi trán và uốn cong cánh tay mảnh dẻ rắn chắc của nàng “Cậu gần như đập trúng lần vừa rồi. Chỉ cần..nhìn...quả bóng”

Thở dài ngao ngán, Evie kéo gậy trở lại Castle Rock và nâng nó lên lần nữa. Đôi mắt xanh của nàng hẹp lại khi nàng nhìn dăm dăm Daisy, và nàng căng thẳng chuẩn bị cho lần đập kế “Mình sẵn sàng”

Daisy liều ném banh, và Evie quyết tâm vung thật mạnh. Một cảm giác hài lòng chạy khắp người Annabelle khi nàng thấy cây gậy đập trọn quả bóng. Nó phóng vút vào không khí, lên nhánh sồi xa xa. Cả bọn liền hò reo hoan hỉ với cú đập tuyệt vời. Bị bất ngờ với những gì mình làm được, Evie bắt đầu nhảy dựng và ré lên “Mình làm được rồi! Mình làm được rồi!”

“Chạy qua mấy cái giỏ!” Annabelle hét toáng, và chạy vút lại Castle Rock. Evie tự do chạy quanh sân bóng tạm thời, áo nàng lờ mờ đốm trắng. Khi nàng chạm vào Castle Rock thì những cô gái khác bắt đầu nhảy và hét lên không có lý do gì khác hơn là họ còn trẻ và khỏe mạnh và khá hài lòng với bản thân.

Bất thành linh, Annabelle có cảm giác một dáng vẻ đen đen nhanh chóng lên đồi. Nàng chìm vào im lặng khi nàng biết chắc có một – không phải, hai – người cưỡi ngựa đang tiến vào cánh đồng khô. “Ai đó đang đến” nàng nói “Hai người cưỡi ngựa. Nhanh lên, tìm quần áo lại đây!” giọng nói thấp đầy cảnh giác của nàng cắt ngang sự vui sướng của những cô gái kia. Họ nhìn nhau trân trối với đôi mắt mở to và khuôn hoảng hành động. La hét nhưóc, Daisy và Evie chạy trốn về phía những gì còn sót lại của buổi cắm trại, nơi họ để quần áo.

Annabelle bắt đầu theo sau, rồi ngừng lại và đột ngột quay lại nhìn những người cưỡi ngựa vừa thắng yên ngay sau lưng nàng. Nàng thận trọng nhìn họ, cố ước lượng mức độ nguy hiểm họ thể hiện. Ngẩng lên nhìn mặt, nàng cảm thấy một cơn ớn lạnh rùng rợn khi nàng nhận ra họ là ai.

Ngài Westcliff...và tẹ hơn nữa...Simon Hunt.

10. Chương 10

Ngay khi Annabelle bắt gặp tia nhìn kinh ngạc của Hunt thì nàng không thể ngoảnh mặt đi chỗ khác. Nó giống như một trong số những cơn ác mộng đánh thức ta dậy từ cảm giác nhẹ nhõm vì biết rằng những điều quá tồi tệ chưa bao giờ có thể xảy ra. Nếu tình cảnh này không quá bất lợi cho nàng thì ắt hẳn nàng sẽ tận hưởng hình ảnh Simon Hunt sững sốt không nói được gì. Lúc đầu mặt chàng trắng bệch, như thể chàng đang gặp phải khó khăn khủng khiếp trong việc tiếp thu sự thật là nàng đang đứng trước chàng chỉ với áo lót, áo ngực và quần chèn. Mắt chàng lướt khắp người nàng và ngừng lại trên khuôn mặt đỏ rần của nàng.

Một hoặc hai giây im lặng nghẹt thở, và Hunt khó nhọc nuốt nước bọt trước khi cất tiếng hỏi với một giọng khàn khàn “Có lẽ tôi không nên hỏi. Nhưng em đang làm cái quái gì vậy?”

Những lời chàng nói giúp Annabelle thoát khỏi tình trạng tê liệt. Hiển nhiên nàng không thể đứng yên và tán chuyện với chàng trong bộ đồ lót thế này. Nhưng lòng tự tôn của nàng – hoặc những gì còn sót lại của nó – yêu cầu nàng không ngu ngốc kêu ré lên và chạy vụt về phía quần áo theo cách Evie và Daisy đang làm. Quyết định thỏa hiệp, nàng sải bước mạnh mẽ về phía bộ váy được cởi bỏ của nàng và dùng nó che phần trước của nàng lại vì nàng sẽ đối mặt với Simon Hunt lần nữa “Chúng tôi đang chơi run-đơ” nàng nói, giọng nàng lạnh lớt hơn bình thường

Hunt đưa mắt nhìn quanh trước khi đóng khung trên người nàng lần nữa “Tại sao em – “

“Người ta không thể chạy dễ dàng trong những bộ váy” Annabelle cắt lời “Tôi nghĩ điều đó quá rõ ràng”

Tiếp thu sự việc, Hunt ngoảnh mặt nhanh chóng, nhưng nàng đã kịp thấy nụ cười dữ dội đột xuất của chàng. “Nếu tôi chưa bao giờ thử thì tôi sẽ bắt em cam đoan cho chuyện đó”

Sau lưng nàng, Annabelle nghe Daisy đổ lỗi cho Lillian “Theo lời chị nên em cứ nghĩ là không có ai lui tới cánh đồng này cả”

“Chị nghe người ta kể cơ mà” Lillian đáp, giọng cô ghen ngào trong bước vào khung váy, và cúi xuống nâng nó lên

Bá tước, người đã cảm lạnh cho đến lúc này, nói với tia nhìn thận trọng về phía khung cảnh xa xa. “Thông tin của cô là chính xác, thưa cô Bowman” anh điềm tĩnh nói “Cánh đồng này thường không có ai”

“À, vậy thì sao các người lại ở đây?” Lillian đổ tội, như thể cô, chứ không phải Westcliff, là chủ nhân khu đất

Câu hỏi khiến đầu bá tước giật giật. Anh ném cho cô gái Mĩ một cái liếc mắt ngờ vực trước khi quay mặt đi lần nữa. “Sự có mặt của chúng tôi chỉ là do tình cờ” Westcliff lạnh lẽo nói “Hôm nay tôi muốn thăm thú lãnh địa phía tây bắc của tôi” Anh ta dùng chữ của tôi tinh tế nhưng có nhấn trọng âm rõ ràng. “Trong lúc Ông Hunt và tôi đi dạo quanh đường nhỏ thì nghe thấy tiếng hét của các cô. Chúng tôi đã nghĩ tốt hơn hết là nên tìm hiểu, và đến đây với dự định giúp đỡ nếu thấy cần. Tôi không biết các cô đang sử dụng cánh đồng cho...cho...”

“Đánh bóng với quần chên” Lillian giúp đỡ, cho tay vào ống tay áo.

Bá tước có vẻ không thể lặp lại cụm từ kì cục đó. Anh quay ngựa bỏ đi và nói cộc lốc ra sau vai. “Tôi sẽ hình thành một dạng mất ngủ trong vòng 5 phút nữa. Trước khi bị thế, tôi sẽ đề nghị các cô kiểm chế những hoạt động ngoài trời có đi kèm khóa thân, vì những kẻ qua đường khám phá ra các cô vào lần tới có thể không dừng dừng như tôi và Ông Hunt”

Bất chấp cảm giác xấu hổ của Annabelle, nàng phải ngăn lại tiếng khịt mũi hoài nghi về lời nhận xét của bá tước nhân danh Hunt chứ không đề cập đến bản thân chàng. Hunt rõ ràng đã xoay sở để nhìn lên nàng. Và dù sự xem xét của Westcliff vô cùng tinh vi thì cũng không thoát khỏi mắt nàng là anh ta đã vụt liếc Lillian trước khi quay đầu ngựa. Tuy nhiên, tình trạng hiện giờ của nàng là không quần áo, và không có hơi sức đâu mà lên giọng dạy đời hành vi của Westcliff.

“Cảm ơn ngài” giọng nói bình tĩnh khiến Annabelle cảm thấy hết sức hài lòng “Và bây giờ, khi được cung cấp một lời khuyên tuyệt vời, tôi sẽ hỏi là liệu các ngài có cho phép chúng tôi có chút riêng tư để chỉnh trang y phục hay không”

“Tất nhiên” Westcliff lầu bầu

Trước khi Simon Hunt quay đi, chàng không thể không nhìn lại Annabelle trong khi nàng vẫn đứng che váy trước ngực. Bất chấp vẻ điềm tĩnh lộ lộ của chàng thì đối với nàng mặt chàng vẫn có chút biến sắc...và ánh lửa âm ỉ cháy trong cặp mắt đen láy của chàng. Annabelle cố gắng tự chủ và nhìn chàng đăm đăm với vẻ hờ hững, nhưng thay vào đó nàng cảm thấy nóng bừng, rồi bối và hoàn toàn mất thăng bằng. Chàng có vẻ sắp sửa nói gì đó với nàng, rồi tự ngăn mình lại và lăm bắm với một nụ cười ranh mãnh. Ngựa của chàng di chuyển nặng nề và khịt mũi bất nhẫn, nó háo hức quay đầu khi Hunt chỉnh dây cương cho ngựa chạy theo Westcliff – lúc này đã đi được hơn nửa cánh đồng.

Cảm thấy nhục nhã, Annabelle quay sang Lillian, lúc này cũng đang đỏ mặt nhưng vẫn giữ được vẻ tự chủ đáng ngưỡng mộ. “Trong số tất cả đàn ông có thể phát hiện ra tội mình trong tình trạng này” Annabelle kinh tởm nói “Lại hóa ra là hai người đó”

“Cậu nên ngưỡng mộ vẻ cao ngạo đó” Lillian khô khan nhận định “Cần có nhiều năm tích lũy kinh nghiệm”

“Cậu đang ám chỉ ai vậy? Ông Hunt hay Ngài Westcliff?”

“Cả hai. Mặc dù sự cao ngạo của bá tước có phần sắc bén hơn Hunt – điều mà mình phải gọi là cả một kì công”

Cả bọn nhìn nhau sẽ chia sự khinh miệt với những vị khách vừa bỏ đi, và bất thành linh Annabelle cười dữ dội “Họ bị bắt ngờ phải không?”

“Không bằng chúng ta đâu” Lillian cãi lại “Câu hỏi đặt ra là, chúng ta phải đối mặt với họ lần nữa như thế nào?”

“Họ phải đối mặt với chúng ta như thế nào?” Annabelle phản biện “Họ can thiệp chuyện riêng của chúng ta – họ là những kẻ phá bình”

“Cậu nói đúng...” Lillian bắt đầu, và ngừng lại vì nàng nhận thấy có một tiếng động kinh khủng phát ra từ điểm cắm trại của nhóm. Evie quần quai trong tấm khăn trải trong lúc Daisy chống nạnh đứng bên cạnh

Vội vã chạy về phía hai người, Annabelle sửng sốt hỏi Daisy “Chuyện gì thế?”

“Sự xấu hổ vượt quá sức chịu đựng của cô ấy” Daisy nói “Nó khiến cô ấy đau”

Evie cuộn tròn trong tấm khăn, một chiếc khăn mặt che lấy mặt cô, và một bên tai có màu củ cải ngâm muối. Evie càng cố nén tiếng cười khúc khích thì lại càng khiến nó dữ dội hơn, cho đến khi cô thở hỗn hân vào không khí giữa tiếng kêu ăng ẳng. Không biết làm sao mà cô xoay sở được để nấc lên vài chữ “Quả là một phần giới thiệu tuyệt vời của những môn thể thao trên cỏ!” Và rồi cô nàng tiếp tục khịt khịt với những tràng cười điên loạn, trong lúc ba người kia đứng bên trên

Daisy ném cho Annabelle cái liếc mắt ẩn ý “Cái đó” Daisy thông báo “là mấy cơn điên”

Simon và Westcliff phi nước đại khỏi cánh đồng, rồi từ từ chuyển sang đi bộ khi họ vào đến rừng và men theo vệt dài xuyên suốt chiều dài khu rừng. Trong hai phút, không ai trong hai người có khuynh hướng hoặc có khả năng, nói chuyện. Tâm trí Simon đang quay cuồng với những hình ảnh những đường cong săn chắc, bay bướm của Annabelle trong bộ đồ lót đã co rút qua hàng ngàn lần giặt giũ. Hèn là không chỉ có hai người trong trường hợp đó, vì Simon chắc chắn chàng sẽ không thể bỏ đi mà không làm một điều gì đó hoàn toàn man rợ.

Trong suốt cuộc đời mình, Simon chưa từng trải nghiệm cảm giác thèm muốn mãnh liệt như khoảnh khắc chàng thấy Annabelle nửa kín nửa hở trên cánh đồng. Cả người chàng rần rại với khát khao thắng ngựa, tóm lấy Annabelle, và đưa nàng đến bãi cỏ mềm gần nhất chàng có thể tìm được. Chàng không thể tưởng tượng được một sức cám dỗ tội lỗi nào hơn hình ảnh cơ thể khêu gợi của nàng, làn da mềm mại trải rộng với màu hồng kem, và ánh nắng mặt trời làm sáng bừng mái tóc nâu. Nàng trông có vẻ bị bê mặt đến mức hấp dẫn, cả người nàng đỏ lựng. Chàng muốn cởi bỏ mấy món đồ lót xơ xác của nàng bằng răng và ngón tay chàng, và rồi chàng muốn hôn nàng từ đầu đến ngón chân, và ném những nơi ngọt ngào, mềm mại của nàng mà –

“Không” Simon lẩm bẩm, cảm thấy máu chàng sôi sục cho đến khi làm bỏng cả huyết quản. Chàng không thể cho phép bản thân đeo đuổi suy nghĩ đó, hoặc khát vọng đều đều của chàng sẽ khiến cho buổi cưỡi ngựa trở nên khó chịu. Khi chàng kiểm soát được ham muốn của bản thân thì chàng liếc sang Westcliff, người cũng đang ủ ể suy nghĩ. Khá bất thường với một người như Westcliff.

Hai người đàn ông đã kết bạn được 5 năm, gặp nhau ở một bữa ăn tối được tổ chức bởi một chính trị gia theo đường lối cải tổ mà cả hai cùng quen biết. Người cha quý tộc của Westcliff vừa qua đời, và để lại cho Marcus, bá tước mới, mọi hoạt động kinh doanh của gia tộc. Westcliff biết rằng tình trạng tài chính của gia đình bề ngoài rất vững chắc nhưng bên trong thì mục nát, rất giống một bệnh nhân mắc phải một chứng bệnh kinh niên nhưng bên ngoài vẫn khỏe mạnh. Chú ý những khoản thất thoát trong sổ sách, bá tước mới của Westcliff đã nhận ra những thay đổi triệt để cần phải được tiến hành ngay lập tức. Anh tìm ra cách tránh kết cục giống những quý tộc khác, những kẻ đã tiêu phí cả đời để giữ gìn tài sản dần teo tóp của gia tộc. Không giống những thiên tiểu thuyết miêu tả vô số quý tộc nướng hết tiền của vào sòng bạc, sự thật là những quý tộc tân thời nhìn chung không liều lĩnh đến thế mà chỉ đơn giản họ không có năng lực quản lý tiền bạc. Những khoản đầu tư bảo thủ, những quan điểm lỗi thời và những sắp xếp tài chính rủi ro dần dần hủy hoại sự thịnh vượng quý tộc, và cho phép một tầng lớp những người thành công tiến lên những giai cấp cao hơn trong xã hội. Bất kì ai không quan tâm đến những ảnh hưởng của khoa học và bước tiến công

nghệ cho nền kinh tế chắc chắn sẽ bị ruồng bỏ khỏi guồng quay của nó...và Westcliff không có mong muốn được gia nhập nhóm người đó

Khi Simon và Westcliff bắt đầu một tình bạn, thì không có gì khác ngoài việc người này lợi dụng người kia để đạt được những gì mình muốn. Westcliff đã muốn lợi ích từ bản năng kinh doanh của Simon, và Simon đã muốn một vé thông hành vào giai cấp thượng lưu. Nhưng khi họ quen thân với nhau, thì hình như họ rất giống nhau trên nhiều phương diện. Cả hai thích cưỡi ngựa và săn bắn, họ thường xuyên phải giải phóng sức lực dồi dào thông qua những loại hình thể thao. Và cả hai đều kiên quyết không chịu thỏa hiệp, mặc dù Westcliff sở hữu tính cách uyển chuyển khiến tính thành thật của chàng càng dễ được chấp nhận. Không ai thuộc loại thích ngồi hàng giờ trò chuyện về văn thơ và những khái niệm ủy mị. Họ thích đương đầu với những việc thực tế, và tất nhiên, hào hứng bàn luận về công việc kinh doanh hiện tại và trong tương lai.

Vì Simon đã trở thành khách thường xuyên ở Stony Cross, cũng như ở ngôi nhà của Westcliff tại Luân Đôn, Dinh thự Marsden, nên những người bạn của bá tước dần chấp nhận Simon vào không gian của họ. Simon đã vui thích trong sự ngạc nhiên vì chàng không chỉ nổi tiếng vì được Westcliff xem như bạn thân. Bá tước tỏ vẻ thích sự đồng điệu của những người đàn ông không chôn chân mình trong bốn bức tường nhà. Thật ra mà nói, thỉnh thoảng Westcliff có nói muốn từ bỏ tước vị vì không ủng hộ quan điểm duy trì dòng họ quý tộc. Simon không nghi ngờ tính chân thật trong tuyên bố của Westcliff – nhưng không bao giờ có thể làm lu mờ đặc quyền cao quý- đi kèm quyền lực và trách nhiệm có mặt – đã trở thành một phần bản chất của chàng. Là người sở hữu tước vị bá tước lâu đời và đáng kính bậc nhất nước Anh, Marcus, quý ngài Westcliff, được sinh cho những bổn phận và truyền thống. Anh giữ cho cuộc đời mình luôn vận hành theo kế hoạch, và anh là người tự chủ nhất mà Simon từng biết.

Vào lúc này, vị bá tước bình tĩnh thường ngày có vẻ bị xáo trộn nhiều hơn bề ngoài.

“Chết tiệt” Rốt cuộc Westcliff cũng kêu lên “Tôi có những hợp đồng kinh doanh với cha họ. Sao tôi có thể đối mặt với Thomas Bowman mà không nhớ hình ảnh con gái ông ta với quần áo lót?”

“Những cô con gái” Simon sửa lại “Cả hai đều ở đó”

“Tôi chỉ chú ý cô cao hơn”

“Lillian?”

“Đúng, cô đó đó” Một cái quắc mắt xẹt ngang mặt Westcliff. “Chúa nhân từ, tôi biết tại sao họ chưa kết hôn được! Họ dốt nát theo tiêu chuẩn Mĩ. Và cái cách cô gái đó nói chuyện với tôi, như thể tôi phải biết thân biết phận mà cảm thấy xấu hổ vì đã cắt ngang buổi ăn uống ngoại đạo ồn ào – ”

“Westcliff, anh nghe có vẻ giống một kẻ hợm hĩnh” Simon cắt lời, trong lòng cảm thấy buồn cười vì sự quyết liệt của bá tước “Một vài cô gái ngây thơ chạy tung tăng trên cánh đồng thì khó có thể thuộc dạng văn minh như chúng ta từng biết. Và nếu họ là những cô thôn nữ thì anh sẽ không nghĩ gì về chuyện đó cả. Quỷ thật, có lẽ anh sẽ muốn tham gia với họ. Tôi đã thấy anh làm những gì với mấy người phụ nữ có chồng tại những buổi tiệc và khiêu vũ – ”

“À, họ không phải là thôn nữ đúng không? Họ là những quý cô trẻ tuổi – hoặc ít nhất được cho là như thế. Mà làm thế nào mà một nhóm cánh-hoa-cô-đơn lại hành xử như vậy?”

Simon cười toe trước giọng điệu khở sở của bạn. “Ấn tượng của tôi là bọn họ đã kết thân vì có cùng tình trạng chưa chồng. Hầu hết trong quá khứ họ chỉ ngồi mà không nói gì với đối phương, có vẻ gần đây một tình bạn đã bắt đầu”

“Vì mục đích gì?” bá tước nghi ngại hỏi

“Có lẽ họ chỉ muốn được vui đùa?” Simon đề xuất, lòng chàng cảm thấy hứng thú với mức độ Westcliff đặt ra cho lối hành xử của các cô gái. Lillian Bowman, riêng cô ta, có vẻ đã gây phiền toái cho Westcliff một cách sâu sắc. Và điều đó là bất thường với một bá tước luôn đối xử hòa nhã với phụ nữ. Theo những gì Simon biết, bất chấp một số phụ nữ theo đuổi anh ta trong và ngoài giường, Westcliff chưa bao giờ mất vẻ thờ ơ. Cho đến lúc này.

“Vậy thì họ nên may vá, hoặc làm gì đó giống những gì phụ nữ quyền quý thường làm để giải trí” Bá tước quắc mắt “Ít nhất họ nên tìm ra một sở thích không bao gồm chạy rong cả nước trong tình trạng khỏa thân”

“Họ không khóa thân” Simon chỉ ra “Là điều tôi thấy rất tiếc”

“Lời nhận xét đó buộc tôi phải nói một điều gì đó” Westcliff nói “Như anh biết đó, tôi không thường cho ai lời khuyên nếu họ không hỏi xin – ”

Simon cười âm và cắt lời “Westcliff, tôi nghi ngờ việc có một ngày nào đó trong đời anh đã trôi qua mà anh không cho ai đó một lời khuyên”

“Tôi cho lời khuyên khi thấy nó thật sự cần thiết” bá tước nói với một cái quắc mắt.

Simon liếc Westcliff khinh miệt “Bỏ qua sự thông thái của anh đi, vậy thì, có lẽ tôi sẽ phải nghe dù tôi có muốn hay không”

“Nó liên quan đến cô Peyton. Nếu anh khôn khéo, thì anh sẽ gạt bỏ những mối bận tâm đến cô ta. Cô ta có vẻ đẹp hời hợt, và là tạo vật huyền hoặc nhất mà tôi từng gặp. Bề ngoài thì xinh đẹp, tôi sẽ phải đồng ý với anh...nhưng với phán xét của tôi thì không có cái gì bên dưới mà tôi có thể đánh giá cao. Anh hẳn đang nghĩ đến việc biến cô ta thành nhân tình trong trường hợp cô ta thất bại trong phi vụ với Kendall. Lời khuyên của tôi là, đừng làm thế. Có nhiều phụ nữ xứng đáng hơn cô ta.”

Simon không đáp trả ngay lập tức. Tình cảm của chàng dành cho Annabelle Peyton khá phức tạp. Chàng ngưỡng mộ Annabelle, chàng thích nàng, và có Chúa biết chàng không có quyền phán xét nàng gay gắt vì trở thành tình nhân của một người khác. Nhưng tất cả giống nhau, mỗi một khả năng nàng đã để Hodgeham đưa vào giường tạo nên trong chàng một sự hòa trộn giữa ghen tức và giận dữ đến mức chàng phải kinh ngạc.

Sau khi nghe tin đồn được Burdick lan truyền, là Annabelle đã trở thành nhân tình bí mật của Hodgeham, Simon không thể không điều tra ngọn nguồn sự việc. Chàng đã hỏi cha chàng, người giữ sổ sách kỹ càng, nếu như có ai từng trả tiền hóa đơn thịt cho nhà Peyton. Cha chàng đã khẳng định chắc chắn là ngài Hodgeham thỉnh thoảng đã trang trải tài khoản cho nhà Peyton. Mặc dù cái đó khó có thể là chứng cứ cho bất kỳ điều gì thì nó cũng cung cấp một phần khả năng Annabelle đã trở thành nhân tình của Hodgeham. Và việc Annabelle cố tình lãng tránh trong suốt cuộc trò chuyện của họ vào sáng hôm trước đã gây mâu thuẫn nhất định đối với lời đồn.

Rõ ràng tình cảnh của gia đình Peyton là tuyệt vọng...nhưng tại sao Annabelle lại chọn một gã béo ụ ba hoa rỗng tuếch như Hodgeham vẫn là một bí ẩn. Mặt khác, rất nhiều quyết định trong đời, dù tốt hay xấu, chỉ đơn thuần là kết quả của thời điểm. Có lẽ Hodgeham đã xoay sở can thiệp vào khoảng khắc khả năng phòng vệ của Annabelle xuống mức thấp nhất, và nàng đã cho phép hắn ta thuyết phục đưa hắn những gì hắn muốn để đổi lại số tiền nàng quá cần.

Nàng không đi giày. Lạy Chúa. Tính hào phóng của Hodgeham thật là ti tiện hết sức, chỉ cho vài bộ váy áo chứ không được một đôi giày lành lặn, và đồ lót thì gần như nhàu nát. Nếu Annabelle đã là nhân tình của một ai đó thì nàng phải là của Simon, và ít ra phải nhận được những khoản bồi hoàn tương xứng. Rõ ràng là còn quá sớm để đề cập vấn đề này với nàng. Simon nên kiên nhẫn chờ đợi trong lúc Annabelle cố moi móc một lời cầu hôn từ ngài Kendall. Và chàng dự định không làm gì để tổn hại cơ hội của nàng. Nhưng nếu nàng thất bại với Kendall, thì Simon sẽ đưa cho nàng một lời đề nghị hấp dẫn hơn nhiều cái thỏa thuận tuyệt vọng mà nàng đang có với Hodgeham.

Mường tượng ra cảnh Annabelle khóa thân trên giường của chàng làm Simon cảm thấy ham muốn của chàng bắt đầu nhen nhóm trở lại, và chàng cố quay lại trò chuyện để xao lãng bản thân. “Sao anh lại có suy nghĩ là tôi chú ý đến cô Peyton?” chàng hỏi với một giọng vô thường vô phạt.

“Theo cách anh suýt ngã ngựa khi thấy cô ta trong bộ đồ lót”

Câu nói mời gọi một nụ cười miễn cưỡng từ Simon “Với một vẻ đẹp như thế thì tôi không biết còn cái quái gì bên dưới nữa hay không”

“Anh nên” bá tước nhấn mạnh “Cô Peyton đó là một con bé ích kỷ nếu tôi đã từng thấy một ai đó giống vậy trước đây”

“Westcliff” Simon bỗng đùa hỏi “Có bao giờ anh nghĩ mình thỉnh thoảng cũng có thể mắc sai lầm? Về một chuyện nào đó?”

Bá tước trông có vẻ lúng túng trước câu hỏi “Thật ra mà nói thì không có”

Lắc đầu chán nản, Simon thúc ngựa phi nhanh hơn.

11. Chương 11

Khi những cô gái khác đã đi bộ về trang viên Stony Cross thì Annabelle mới nhận ra mắt cá chân của nàng đang bị đau. Có lẽ là do chơi bóng, dù nàng không thể nhớ lại chính xác thời điểm xảy ra. Thở dài một nhọc, nàng nhắc giỏ lên và sải bước đuổi theo Lillian, lúc này cô trông có vẻ trầm tư. Daisy và Evie đi cách họ vài yard, cả hai đang tham gia bàn tán rì rầm.

“Cậu đang lo lắng chuyện gì vậy?” Annabelle thấp giọng hỏi Lillian

“Bá tước và Ông Hunt...cậu có nghĩ họ sẽ kể với ai đó là đã thấy chúng ta chiều nay? Chuyện đó sẽ gây ra một vết nhơ xấu xí cho danh dự của chúng ta”

“Mình không nghĩ Westcliff sẽ làm vậy” Annabelle nói sau một hồi đắn đo suy nghĩ. “Mình nghiêng theo hướng tin lời anh ta khi anh ta có đề cập đến chứng mất ngủ. Và anh ta không tỏ vẻ là một người thích tám chuyện”

“Còn Hunt thì sao?”

Annabelle cau mày. “Mình không biết. Anh ta không hứa sẽ giữ im lặng. Mình cho rằng anh sẽ khép miệng lại nếu anh ta nghĩ mình sẽ được lợi ích gì đó trong chuyện này”

“Cậu nên là người hỏi anh ta. Tối nay, ngay khi cậu gặp Hunt ở tiệc khiêu vũ, cậu phải đến chỗ anh ta và bắt anh ta hứa là không kể cho ai khác nghe về buổi chơi bóng của chúng ta”

Nhớ lại buổi khiêu vũ sẽ tổ chức ở trang viên tối nay, Annabelle rên rỉ. Nàng tương đối – không, có lẽ - chắc chắn là nàng không thể đối mặt với Hunt sau những gì đã xảy ra chiều nay. Mặt khác, Lillian nói đúng – không ai dám chắc Hunt sẽ giữ im lặng. Annabelle phải giải quyết chuyện đó với chàng, và nàng sợ chết khiếp viễn cảnh đó. “Sao lại là mình?” nàng hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời

“Vì Hunt thích cậu. Mọi người đều biết chuyện đó. Anh ta sẽ có khuynh hướng làm theo những gì cậu yêu cầu”

“Anh ta không làm không công việc gì cả” Annabelle lẩm bẩm, trong lúc cơn đau nơi mắt cá mỗi lúc một tệ hơn “Điều gì sẽ tới nếu anh ta đề nghị vài chuyện thô bỉ với mình?”

Một khoảng lặng cảm thông trải dài, cho đến khi Lillian đề nghị “Cậu có thể ném cho anh ta một khúc xương”

“Loại xương nào?” Annabelle hoài nghi hỏi

“Ồ, chỉ cần để anh ta hôn cậu, nếu điều đó giữ anh ta im lặng”

Ngờ ngàng khi Lillian có thể hờ hững buông ra một câu như thế, Annabelle hít thở khó nhọc “Lạy Chúa, Lillian! Mình không thể làm thế!”

“Tại sao không? Cậu đã từng hôn đàn ông rồi đúng không?”

“Đúng, nhưng – ”

“Một cặp môi giống những cặp môi khác. Chỉ cần đảm bảo không ai thấy cậu và làm chuyện đó thật nhanh. Rồi Hunt sẽ nguôi ngoai và bí mật của chúng ta sẽ được an toàn”

Annabelle lắc đầu với một nụ cười ngán ngẫm, trong lúc tim nàng bắt đầu đập nhức nhối vì ý tưởng kia. Nàng không thể không nhớ nụ hôn bí mật thuở xưa trong rạp hát, giây phút bốc đồng có sức kích thích hủy diệt đã khiến nàng run rẩy và không nói nên lời.

“Cậu sẽ chỉ cần làm rõ nụ hôn đó là tất cả những gì anh ta có thể trông đợi ở cậu” Lillian tiếp tục “và chuyện đó sẽ chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa”

“Thứ lỗi cho mình vì đã nói xấu kế hoạch của cậu...nhưng nó hơi tồi như một con cá 6 giờ chiều. Một đôi môi sẽ không giống những đôi môi khác, nếu nó liên quan đến Simon Hunt! Và anh ta sẽ không bao giờ thỏa mãn với một thứ lật vạt như một nụ hôn, và mình không thể cho anh ta bất kì cái gì hơn nụ hôn”

“Cậu thật sự ghê tởm Hunt đến vậy sao?” Lillian hỏi vu vơ “Thật ra anh ta đâu có tệ. Mình thậm chí phải thừa nhận là anh ta đẹp trai”

“Anh ta quá quắc đến mức mình chưa bao giờ để tâm đến chuyện anh ta trông ra sao. Nhưng mình sẽ thừa nhận là anh ta...” Annabelle chìm vào sự im lặng bối rối, nàng cân nhắc câu hỏi với một sự tính toán bất an.

Khách quan mà nói – trong một trường hợp không chắc có thể xảy ra thì một người khách quan sẽ nghĩ về Simon Hunt – chàng thật sự đẹp trai. Từ “đẹp trai” thường dùng cho những người có nét mặt tinh tế và mảnh khảnh, thanh tao, cân đối. Nhưng Simon Hunt đã định nghĩa lại từ đó với đường nét rõ ràng, sắc sảo, đôi mắt đen gai góc, và mũi dọc thẳng chỉ có thể thuộc về một người đàn ông, và cái miệng rộng làm nổi trội óc khôi hài bất kính. Ngay cả chiều cao bất thường và cơ bắp vạm vỡ cũng tỏ ra hoàn toàn tương thích với chàng, như thể tạo hóa đã nhận ra chàng không phải là một tạo vật được tượng hình từ những chuẩn mực tầm thường.

Simon Hunt khiến nàng cảm thấy không thoải mái từ giây phút đầu tiên họ gặp nhau. Mặc dù Annabelle chưa từng gặp chàng trong một trường hợp khác hơn ăn mặc chỉnh chu và hoàn toàn tự chủ, nàng luôn cảm thấy ở Hunt, nhiều nhất, chưa được thuần hóa. Bản năng sâu lắng nhất của nàng cảnh báo rằng bên dưới mã ngoài khiêu khích của chàng là một người đàn ông có khả năng đánh động đam mê mãnh liệt, thậm chí có lẽ là tàn bạo. Chàng không phải loại người dễ bị khống chế.

Nàng cổ tưởng tượng khuôn mặt đen sẫm của Simon Hunt kề sát nàng, đường viền nóng bỏng của miệng chàng, cánh tay chàng vòng quanh người nàng...giống như trước đây, ngoại trừ chuyện nàng tình nguyện tham gia. Chàng chỉ là một người đàn ông, nàng tự nhủ. Và một nụ hôn chỉ là một chuyện thoáng qua. Nhưng trong thời khắc nó xảy ra, nàng sẽ bị cuốn vào sự thân mật với chàng. Và từ lúc đó trở đi, mỗi khi họ gặp nhau, Simon Hunt sẽ lảng lảng hả hê. Và thật khó cho nàng có thể chịu đựng được chuyện đó.

Nàng day day trán vì cảm giác nhói đau như bị đánh bằng cây gậy đập bóng khi nãy. “Chúng ta không thể phớt lờ mọi chuyện và hy vọng anh ta sẽ tốt bụng mà tự khép miệng hay sao?”

“Ồ, có chứ” Lillian mỉa mai “Ông Hunt thường được liên hệ với cụm từ ‘tốt bụng’. Hết cách rồi, chúng ta hãy bắt chéo ngón tay và chờ đợi...nếu dây thần kinh của cậu có thể chịu nổi sự căng thẳng đó”

Xoa xoa thái dương, Annabelle khổ sở kêu lên “Được rồi. Mình sẽ tiếp cận anh ta vào tối nay. Mình sẽ...” Nàng ngập ngừng một lúc lâu “Mình sẽ hôn anh ta, nếu cần. Nhưng mình sẽ xem như đây là khoản chi phí cho mấy bộ váy các cậu đã cho mình!”

Mọi Lillian cong lên rạng rỡ “Mình chắc chắn cậu có thể đạt được thỏa thuận với Hunt”

Sau khi cả nhóm tách ra về trang viên, Annabelle đi thẳng về phòng nàng và ngủ một giấc với mong muốn khôi phục sức lực trước buổi khiêu vũ. Không thấy mẹ nàng, có lẽ bà đã tham dự tiệc trà với những quý bà khác ở phòng khách dưới lầu. Annabelle phải cảm ơn sự vắng mặt của bà vì đã cho phép nàng thay trang phục và giặt giũ mà không cần trả lời nhưng câu hỏi không được mong đợi. Bất chấp Philippa là bậc phụ huynh đáng mến và khá dễ tính thì bà sẽ không phản ứng tốt với tin tức con gái bà tham dự vào một vài hành động đại dột với chị em Bowman.

Sau khi thay đồ lót mới, Annabelle trườn vào tấm trải giường bằng vải lạnh trơn mượt phẳng nếp. Kiệt sức và cơn đau rầy rà nơi mắt cá khiến nàng không thể ngủ được. Cảm thấy mệt lử và bức bối, nàng rung chuông kêu người hầu mang đến một tấm vải băng chân ướp lạnh, và nàng ngồi với bên chân đau suốt nửa giờ liền. Mắt cá chân của nàng gần như sưng phồng lên, và nàng cục cằn kết luận rằng đây rõ ràng là một ngày đen đủi. Rửa thơm khi nàng cho một chiếc vớ mới vào cặp vớ mới, sưng húp, Annabelle từ tốn thay quần áo. Nàng rung chuông kêu người hầu một lần nữa khi nàng cần giúp buộc lại áo ngực và cởi phía sau bộ váy lụa màu vàng.

“Thưa cô” cô hầu thì thầm, mắt cô ta nghiêng nghiêng với nỗi lo khi trông thấy khuôn mặt cứng đờ của Annabelle. “Cô trông có vẻ tiêu tụy...tôi có thể mang đến cho cô thứ gì đó không? Quần gia có giữ một liều thuốc bổ cho những cơn đau nhẹ của phái nữ - ”

“Không, không sao cả,” Annabelle cười uể oải “Chỉ là một cơn đau ở mắt cá thôi mà”

“Vây một ít trà giải cảm được không?” cô gái đề nghị và di chuyển ra phía sau Annabelle để kéo khóa cho bộ váy “Tôi sẽ đi xuống và lấy nó ngay, và cô có thể uống trong lúc tôi chải tóc cho cô”

“Được, cảm ơn cô” Annabelle đứng yên khi những ngón tay khéo léo của cô hầu nhanh chóng cởi váy, rồi nàng ngả người ra chiếc ghế trước bàn trang điểm. Nàng nhìn chằm chằm bản thân nàng trong chiếc gương trang trí theo lối cổ “Tôi không thể nghĩ ra tôi bị thương như thế nào. Tôi không bao giờ vụng về như thế”

Cô hầu giữ nhẹ lớp vải tuyền vàng xanh trang trí trên cánh tay áo của chiếc váy “Tôi sẽ trở lại với trà thưa cô. Nó sẽ giúp cô khỏe hơn”

Ngay khi người hầu đi khỏi thì Philippa vào phòng. Mỉm cười với hình ảnh con gái trong bộ váy vàng, bà đứng sau lưng nàng, và bắt gặp tia nhìn của nàng trong gương “Con trông đáng yêu quá con cưng”

“Con cảm thấy đau” Annabelle nhăn nhó nói “Con bị trật chân trong lúc đi tản bộ với những cánh-hoa-cô-đơn chiều nay”

“Sao con lại gọi mình bằng cái tên đó?” Philippa lo lắng hỏi “Chắc hẳn con có thể nghĩ ra một cái tên phù hợp hơn cho nhóm bạn nhỏ của con - ”

“Nhưng nó phù hợp với tụi con” Annabelle cười tít mắt “nếu nó khiến mẹ cảm thấy khá hơn thì con sẽ nói từ đó với vẻ mỉa mai thích hợp”

Philippa thở dài. “Mẹ sợ rằng khả năng châm biếm của mẹ đã cạn kiệt ở thời điểm này. Nhìn con tranh giành và mưu tính trong lúc những cô gái khác cùng lứa với con có một khoảng thời gian dễ dàng hơn nhiều khiến mẹ cảm thấy khó khăn. Nhìn con trong những bộ váy mượn, và biết những mặc cảm con đang mang trên mình...Mẹ đã nghĩ hàng ngàn lần là phải chi cha con chưa chết, và phải chi chúng ta còn ít tiền...”

Annabelle nhún vai “Như người ta thường nói, Mama... ‘chuyện gì phải đến sẽ đến’ ”

Philippa dịu dàng vén tóc con gái “Tối nay sao con không nghỉ ngơi trong phòng? Mẹ sẽ đọc truyện cho con nghe, trong lúc con nằm yên với cái mắt cá đau”

“Đừng cảm dỗ con chứ” Annabelle xúc động nói “Con không muốn gì hơn việc đó - nhưng con không thể ở lại tối nay. Con không thể bỏ lỡ bất cứ một cơ hội nào có thể gây ấn tượng với Ngài Kendall” Và thương lượng với Simon Hunt, nàng ngẫm nghĩ, cảm thấy trống rỗng với nỗi sợ.

Sau khi uống một tách trà giải cảm to tướng, Annabelle có thể xuống cầu thang chỉ trong nháy mắt, mặc dù chỗ sưng tấy trên mắt cá của nàng vẫn chưa thuyên giảm. Nàng có thời gian trao đổi ngắn ngủi với Lillian trước khi khách khứa bước vào phòng ăn. Một vệt nắng vẫn để dấu trên hai má Lillian màu hồng rực rỡ, cặp mắt nâu của cô dịu dàng dưới ánh đèn cây. “Cho đến lúc này, Ngài Westcliff đã nỗ lực phớt lờ những cánh-hoa-cô-đơn,” Lillian cười rạng rỡ và nói “Cậu nói đúng - không có rắc rối gì với người đó. Vấn đề tiềm tàng của chúng ta chỉ có Hunt mà thôi”

“Anh ta sẽ không là vấn đề” Annabelle nói dứt khoát “Theo đúng lời hứa mình sẽ nói chuyện với anh ta”

Lillian cười nhẹ nhõm “Cậu là một người tuyệt vời, Annabelle”

Khi họ ngồi yên vị bên bàn tiệc tối, Annabelle lúng túng vì được xếp ngồi gần Kendall. Vào một dịp nào khác, chuyện đó sẽ là một ân huệ đáng khắp khởi hy vọng nhưng riêng trong tối nay, Annabelle cảm thấy không tốt chút nào. Nàng không thể kham nổi vừa có một cuộc đối thoại thông minh với mắt cá chân nhức buốt và đầu thì ong ong. Như đổ thêm vào sự khó chịu của nàng, Simon Hunt gần như ngồi đối diện nàng, nhìn tự chủ đến bức mình. Và để vấn đề càng tồi tệ hơn, cảm giác buồn nôn ngăn cản nàng đánh giá các món ăn tuyệt diệu trong buổi tiệc. Bị tước mất chứng thêm ăn khỏe khoắn thường lệ, nàng thấy bản thân bơ phờ xúc lên từng món trong đĩa. Mỗi lần nàng ngẩng đầu lên là nàng thấy tia nhìn sắc lém của Hunt chiếu thẳng vào nàng theo cách chế giễu tinh vi. Tuy nhiên, nhân từ thay, một vài lời bình luận chàng dành cho nàng thì ôn tồn và cũ rích, và nàng có thể chịu đựng bữa ăn mà không dính thêm rắc rối nào.

Một làn sóng âm nhạc bắt đầu trào dâng từ phòng khiêu vũ sau khi bữa tối kết thúc, và Annabelle phải cảm ơn buổi khiêu vũ được mở màn sớm. Lần đầu nàng cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc được ngồi vào hàng ghế của những cánh-hoa-cô-đơn và cho chân mình nghỉ ngơi trong lúc những người khác nhảy nhót. Nàng cho rằng nàng đã ra nắng quá nhiều trong ngày hôm nay, vì thế nàng đang cảm thấy say nắng và nhức mỏi. Ngược lại, Lillian và Daisy vẫn nhìn mạnh khỏe và sôi nổi như ngày thường. Rủi thay, Evie tội nghiệp bị bà dì già gân quở trách và bảo cần được uốn nắn nghiêm khắc. “Mặt trời tạo ra mấy đốm tàn nhang” Daisy buồn bã nói với Annabelle “Dì Florence bảo với Evie sau khi chúng ta ra ngoài là cậu ấy sẽ bị lốm đốm giống con báo, và cậu ấy sẽ không dính líu gì thêm với tội mình cho đến khi da mặt cậu ấy trở lại bình thường”

Annabelle sững sờ và đồng cảm với bạn. “Dì Florence quái vật” nàng lẩm bẩm. “Rõ ràng mục tiêu duy nhất trong đời bà ta là làm cho Evie khổ sở”

“Và bà ta rất giỏi trong chuyện đó” Daisy tán thành. Bất thành linh cô thấy một cái gì đó sau vai Annabelle khiến mắt nàng tròn tròn như cái đĩa hứng trà “Ồ! Ông Hunt đang đến kìa. Mình cực kì khát, vậy nên mình sẽ đến bàn giải khát, và để hai người...”

“Lillian nói cho cậu nghe rồi chứ gì” Annabelle nói dứt khoát

“Ừ, chị ấy, Evie và mình hết sức biết ơn vì những hy sinh cậu sẽ làm nhân danh cả nhóm”

“Hy sinh” Annabelle lặp lại vì không thích âm thanh của từ đó “Nghe hơi dữ dội đúng không? Như Lillian đã nói ‘môi nào chả giống nhau’ ”

“Đó là những gì chị ấy nói với cậu” Daisy tinh quái nói “Nhưng chị ấy nói với mình và Evie là chị ấy sẽ chết trước khi chị ấy đồng ý hôn một người giống Hunt”

“Cái gì – ” Annabelle bắt đầu, nhưng Daisy đã chạy lon ton mất hút và cười nắc nẻ

Bắt đầu cảm thấy giống một trinh nữ bị đem hiến tế vào lò hỏa ngục, Annabelle dường như nghe thấy giọng nói trầm ấm của Simon vang lên bên tai. Kiểu chế nhạo lặng lẽ kèm chất giọng nam trung có vẻ vang âm vào tận xương sống của nàng. “Chào buổi tối, cô Peyton. Tôi thấy là em đã ăn mặc chỉnh tề...hơn một chút”

Nghiến răng kèn kẹt, Annabelle quay mặt nhìn chàng “Tôi phải thú nhận là, ông Hunt, tôi đã ngạc nhiên trước vẻ kiêu ché của ông tối nay. Tôi đã nghĩ sẽ có một số lời phê bình xúc xiểm bữa bãi từ ông cơ đấy, và ông đã xoay sở cư xử như một quý ông suốt cả một giờ”

“Căng thẳng lắm đấy” chàng long trọng tiết lộ “nhưng tôi nghĩ tôi đã khiến em bị sốc...” chàng tế nhị ngập ngừng trước khi tiếp tục “...vì em tỏ vẻ vẫn ổn đến giờ này”

“Tôi và những người bạn của tôi không làm gì sai cả!”

“Tôi có nói là tôi không thích các cô gái chơi bóng trong tình trạng không mảnh vải che thân đâu nào?” chàng vờ vĩnh hỏi “Ngược lại – tôi tán thành việc đó bằng cả con tim. Thật đấy, tôi nghĩ em nên chơi trò đó mỗi ngày”

“Tôi không phải trong tình trạng ‘không mảnh vải che thân’ ” Annabelle thì thầm bắt bẻ “Tôi có mặc trang phục lót”

“Có hả?” Chàng uể oải hỏi

Nàng đỏ mặt và cảm thấy xấu hổ vì chàng đã chú ý đến bộ đồ lót nhàu nát của nàng. “Ông có kể với ai chuyện thấy chúng tôi ở cánh đồng không vậy?” nàng căng thẳng hỏi

Hiển nhiên, đó là câu hỏi chàng đang chờ đợi. Một nụ cười chậm rãi cong lên trên môi chàng “Chưa”

“Ông có định kể không?”

Hunt cân nhắc câu hỏi với một nét mặt suy tư không giấu vẻ thích thú. “Không định, không...” chàng nhún vai tiếc nuối “Nhưng em biết chuyện thế nào rồi đó. Thỉnh thoảng có một số thứ cứ bật ra khỏi miệng lúc tôi nói chuyện...”

Annabelle nheo mắt “Điều gì có thể giữ cho ông im lặng?”

Hunt giả vờ bị sốc bởi câu hỏi thẳng thừng. “Thưa cô Peyton, em nên học cách hành xử với những vấn đề giống thế này với chút ít tài ngoại giao đi, em có nghĩ thế không? Tôi đã cho rằng một quý cô với vẻ ngoài tế nhị như em sẽ cư xử khéo léo và mềm mỏng hơn – ”

“Tôi không có thời gian mà trở tài ngoại giao” nàng quắc mắt cắt lời “Và rõ ràng là ông sẽ không giữ im lặng trừ khi nhận được vài lợi ích”

“Từ ‘lợi ích’ nghe sâu xa quá” chàng trầm ngâm “Tôi thích gọi là sự khích lệ hơn”

“Gọi sao cũng được” nàng mất kiên nhẫn “hãy thảo luận nhanh lên”

“Được thôi” Vẻ ngoài của Hunt đứng đắn nhưng tiếng cười cứ lấp ló trong đôi mắt màu cà phê sâu thẳm của chàng. “Tôi cho rằng tôi sẽ nghiêm chỉnh giữ im lặng về cú nhảy gây chấn động của em, cô Peyton. Với sự khích lệ thích hợp”

Annabelle chìm vào im lặng, hàng mi của nàng hạ thấp khi nàng cân nhắc nên nói thế nào. Một khi đã nói là không rút lại được. Lạy Chúa, tại sao nàng phải là người mua sự im lặng của Simon Hunt cho một trận bóng ngu ngốc mà ngay từ đầu nàng đã không muốn chơi? “Nếu ông là một quý ông” nàng lẩm bẩm “thì điều này là không cần thiết”

Một tràng cười nghiêng ngả khiến giọng chàng khàn khàn và lên xuống thất thường “Không, tôi không phải quý ông. Nhưng tôi bị ép phải nhắc cho em nhớ là tôi không phải là người chạy giỡn trong tình trạng bán khóa thân trên cánh đồng chiều nay”

“Ông im miệng được chứ?” nàng rít qua kẽ răng “Ai đó sẽ nghe lỏm được mất”

Hunt thích thú quan sát nàng, mắt chàng sạm tối và ẩn chứa nguy hiểm “Đưa ra lời đề nghị tốt nhất mà em có đi, cô Peyton”

Nhìn đắm đắm vào một điểm cố định trên bức tường xa xa đằng sau vai chàng, giọng Annabelle ngọt ngào, trong lúc vành tai nàng bốc khói và tóc nàng gần như cháy xém “Nếu ông hứa giữ im lặng về trận bóng...thì tôi sẽ để ông hôn tôi”

Khoảng lặng khó hiểu theo sau tuyên bố của nàng thật sự gây đau khổ. Buộc mình ngẩng lên, Annabelle thấy rằng nàng đã khiến Hunt bất ngờ. Chàng trừng mắt nhìn nàng như thể nàng vừa nói một thứ tiếng xa lạ, và chàng vẫn chưa hiểu hết nghĩa

“Một nụ hôn” Annabelle nói trong lúc dây thần kinh của nàng bị bấm nhỏ vì không khí căng thẳng giữa họ. “Và đừng cho rằng vì tôi đã để ông làm chuyện đó một lần thì tôi sẽ chấp thuận cho nó xảy ra lần nữa”

Hunt đáp trả với một giọng điệu tự vệ khác thường, có vẻ chàng đang cẩn thận chọn lựa từ ngữ. “Tôi đã nghĩ em sẽ chấp nhận khiêu vũ với tôi. Một điệu Valse hay nhảy đôi”

“Tôi đã không nghĩ tới việc đó” nàng nói “Nhưng một nụ hôn thì thiết thực hơn, chưa kể nó còn nhanh hơn một điệu valse”

“Không phải theo cách tôi hôn”

Câu nói của chàng tuy êm ái nhưng đủ khiến đầu gối nàng run lẩy bẩy. “Đừng ngớ ngẩn như thế” nàng cộc cằn đáp “Một điệu valse thường kéo dài ít nhất ba phút. Ông không thể hôn ai lâu đến thế”

Giọng Hunt nặng nề gần đến mức gần như không thể nghe thấy là chàng đang trả lời “Tất nhiên là em biết rõ nhất. Rõ rồi – tôi chấp nhận đề nghị của em. Một nụ hôn, đổi lại bí mật của em. Tôi sẽ quyết định thời gian và địa điểm chuyện đó xảy ra”

“ ‘Thời gian’ và ‘địa điểm’ phải được thỏa thuận song phương” Annabelle phản đối “Toàn bộ chuyện này nhằm để giữ danh tiếng của tôi không bị tổn hại – tôi không để ngài hủy hoại nó chỉ vì chọn sai thời gian hay địa điểm”

Hunt cười chế giễu “Đúng là một thương thuyết gia đại tài, cô Peyton. Chúa giúp tôi nếu em có tham vọng lẫn sân sang thế giới kinh doanh trong tương lai gần”

“Không, tham vọng duy nhất của tôi là trở thành Phu nhân Kendall” Annabelle đáp với vẻ dịu dàng xen lẫn hiểm độc. Và nàng có được niềm vui khi thấy tiếng cười của chàng vụt tắt.

“Thật đáng tiếc” chàng nói “Cho em và cho cả Kendall nữa”

“Xuống địa ngục đi, Ông Hunt” nàng thì thầm, và bỏ đi, phớt lờ cơn đau mắt cá âm ỉ

Khi nàng đi ra phía sau hàng hiên, nàng nhận thấy cơn đau càng lúc càng nặng, và lan dần lên đầu gối. “Chết tiệt” nàng lầm bầm. Trong tình trạng này thì nàng khó tiến triển gì với Kendall. Sẽ chẳng quyến rũ được ai khi cứ sắp sửa rề lên đau đớn. Đột nhiên cảm thấy kiệt sức và thảm bại, Annabelle quyết định trở về phòng. Bây giờ công việc với Simon Hunt đã xong, và điều tốt nhất cần làm là cho mắt cá chân nghỉ ngơi và hy vọng nó sẽ cải thiện vào sáng mai.

Mỗi bước chân đều làm cơn đau thêm nặng cho đến khi nàng có thể cảm nhận dòng chảy nhỏ giọt của những giọt mồ hôi lạnh bên dưới thanh giữ áo ngực. Nàng chưa từng bị thương giống như thế này trước đây. Không chỉ chân nàng đau mà đầu nàng cũng bất ngờ quay cuồng, và nàng đau khắp người. Những thứ trong bụng nàng sôi lên ùng ục. Nàng cần không khí...nàng phải ra ngoài dưới bầu trời tối đen mát mẻ, và ngồi đầu đó cho đến khi cơn buồn nôn giảm bớt. Cảnh cửa hàng hiên đằng sau trông xa vô tận, và nàng ngạc nhiên tự hỏi làm thế nào nàng có thể chạm tới đó

May thay, chị em nhà Bowman đã vội vã theo sau nàng ngay khi họ thấy cuộc đối thoại giữa nàng và Hunt kết thúc. Nụ cười hy vọng trên mặt Lillian biến mất khi nàng thấy tia nhìn đau đớn cùng cực của Annabelle. “Câu trông tệ quá” Lillian kêu lên “Chúa ơi, Hunt đã nói gì với cậu vậy?”

“Anh ta chấp nhận nụ hôn” Annabelle đáp cụt lủn, tiếp tục khập khiễng về phía hàng hiên. Nàng chỉ vừa nghe tiếng nhạc réo rất bên tai.

“Nếu vấn đề này làm cậu khiếp sợ đến vậy – ” Lillian mở lời

“Không phải vậy đâu” Annabelle cau gắt vì đau “Mắt cá chân của mình. Sáng nay mình bị trặc chân, và giờ mình đi không được”

“Sao cậu không nói sớm” Lillian hỏi han. Cánh tay mảnh khảnh của Lillian bỗng chốc trở nên mạnh mẽ khó lường khi cô vòng tay qua lưng Annabelle “Daisy, chạy đến cánh cửa gần nhất và giữ nó mở trong khi tụi chị lách ra ngoài”

Hai chị em giúp Annabelle ra ngoài, và nàng chúi găng tay lên phần trán đầm mồ hôi. “Mình nghĩ mình đang phát bệnh” nàng rên rỉ, trong lúc miệng nàng ứa nước bất bình, và cổ họng nàng bỏng rát. Chân nàng đau như bị bánh xe ngựa cán qua. “Ồ, Chúa ơi, mình không thể. Mình không thể bệnh vào lúc này”

“Sẽ ổn thôi” Lillian vừa nói dứt khoát vừa dẫn nàng đến cạnh một bụi hoa trồng sát bậc thang hàng hiên. “Không ai thấy cậu đâu. Chứ bệnh như cậu muốn. Daisy và mình sẽ ở đây chăm sóc cậu”

“Đúng đó” Daisy lặp lại sau lưng Annabelle “Những người bạn đúng nghĩa không bao giờ ngại phải giặt tóc bạn mình trong lúc cô ấy điên điên”

Annabelle lẽ ra phải phì cười, nếu nàng không phải vượt qua cơn co thắt buồn nôn. May thay, tối nay nàng không ăn nhiều lắm, vậy nên quá trình này diễn ra chóng vánh. Dạ dày nàng lộn ngược, và nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài chịu thua. Thở hổn hển và chúi đầu vào bụi hoa, nàng rên rỉ yếu ớt “Mình xin lỗi. Mình thật sự xin lỗi, Lillian – ”

“Đừng có vớ vẩn” giọng nói điềm tĩnh của cô gái Mĩ vang lên “Cậu cũng sẽ hành xử giống mình đúng không?”

“Tất nhiên mình sẽ...nhưng cậu không bao giờ ngốc nghếch thế này...”

“Cậu không ngốc nghếch” Lillian dịu dàng nói “Cậu bị bệnh. Lấy khăn tay của mình này”

Vẫn gập người về trước, Annabelle nhận khăn tay có viền đăng ten bằng thái độ biết ơn, nhưng rút tay lại vì mùi nước hoa “Ồi, mình không thể” nàng thì thầm “Cái mùi này. Cậu có khăn nào không tắm nước hoa không?”

“Chết tiệt” Lillian hỏi lỗi “Daisy, khăn em đâu?”

“Quên nó đi” câu trả lời ngắn gọn vang lên

“Cậu phải dừng tạm cái này thôi” Lillian nói với Annabelle. “Nó là tất cả những gì chúng ta có”

Một giọng đàn ông xen vào câu chuyện “Hãy dừng cái này”

12. Chương 12

Choáng váng nên không chú ý đến những chuyện xảy ra xung quanh, Annabelle nhận chiếc khăn sạch vừa được dúi vào tay nàng. Không có mùi nào ngoại trừ phảng phất chút tinh bột. Sau khi lau mặt đầm mồ hôi rồi đến miệng, Annabelle cố đứng thẳng người và đối mặt với người mới đến. Dạ dày quặn đau của nàng chậm rãi lộn ngược trước hình ảnh của Simon Hunt. Có vẻ chàng đã theo sau nàng ra hàng hiên ngay lúc chứng kiến cơn buồn nôn bệ bàng của nàng. Nàng muốn chết. Chỉ có thể nàng mới bốc hơi ngay lúc này và mãi mãi chôn vùi hình ảnh Simon Hunt thấy nàng ói mửa trong bụi hoa.

Mặt Hunt vô cảm đã cứu cho vết lõm giữa hai hàng chân mày của chàng. Chàng nhanh chóng đưa tay ra đỡ khi nàng lao đảo trước mặt. “Dưới ánh sáng của bản thỏa thuận gần đây” chàng thì thầm “thì cái này là không hay ho lắm, thưa cô Peyton”

“Ôi, đi đi” Annabelle rên rỉ, nhưng cơ thể nàng tự ý dựa vào sự giúp đỡ của chàng khi một làn sóng mệt mỏi khác tràn qua người nàng. Nàng nhét chiếc khăn vào miệng và thở bằng mũi, và dần dần cảm giác khó chịu cũng trôi qua. Nhưng thời điểm yếu ớt nhất nàng cảm thấy đang đến, và nàng biết nếu chàng không ở đó thì nàng có lẽ đã lăn đùng ra đất mất rồi. Chúa nhân từ, chuyện gì đang xảy đến với nàng thể này?

Hunt ngay lập tức nhích người và ôm nàng dễ dàng “Tôi đã nghĩ em trông có vẻ xanh xao” chàng nhận xét, dịu dàng vén một lọn tóc ra đang phủ lên khuôn mặt ẩm ướt của nàng “Có chuyện gì vậy, em yêu? Dạ dày em không khỏe, hay là em bị đau ở đâu khác?”

Đầu đó bên dưới một Annabelle khổ sở bị bất ngờ vì sự âm yếm kia, không kể việc một quý ông sẽ không bao giờ chỉ ra một phần thân thể của phụ nữ. Tuy nhiên, vào lúc này nàng quá yếu để có thể làm việc gì khác ngoài bám vào vạt áo choàng của chàng. Tập trung vào câu hỏi của chàng, nàng nghĩ về cảm giác hỗn loạn bên trong cơ thể khó ở của nàng “Tôi đau khắp người” nàng thì thầm “Đầu, bụng, lưng...nhưng nhiều nhất là ở mắt cá”

Khi nói nàng nhận thấy là môi nàng tê tê. Nàng liếm qua kiểm chứng, và ngạc nhiên vì mất cảm giác. Nếu nàng chỉ bị mất phương hướng một chút thì ắt hẳn nàng đã nhận ra Hunt đang nhìn nàng theo một cách chàng chưa từng làm trước đây. Sau đó, Daisy lẽ ra đã mô tả chi tiết Simon Hunt đã nâng đỡ nàng ra sao khi chàng đứng ôm nàng trong tay. Còn bây giờ thì Annabelle đủ mệt mỏi nên không thể chịu thêm một điều gì khác ngoại trừ cơn đau bất ngờ của nàng.

Lillian mạnh mẽ vừa nói vừa di chuyển về phía trước tách Annabelle ra khỏi vòng tay ôm ghì của Hunt “Cảm ơn ông đã cho mượn khăn. Ông có thể đi được rồi, chị em tôi đủ sức chăm sóc cô Peyton mà”

Phớt lờ cô gái Mì, Hunt giữ tay chàng vòng quanh Annabelle trong lúc nhìn đắm đắm gương mặt trắng bệch của nàng.”Sao em lại bị đau mắt cá?” chàng hỏi

“Trận bóng, tôi nghĩ thế...”

“Tôi không thấy em uống gì suốt bữa tối” Hunt sờ trán nàng, tìm kiếm dấu hiệu cơn sốt. Một cử chỉ vô cùng riêng tư và thân thuộc “Em có uống gì khác không?”

“Nếu ông muốn nói về những linh hồn hay rượu thì không” cơ thể Annabelle đang dần ngất lịm, như thể tứ chi nàng đã thoát khỏi sự kiểm soát của não bộ “Tôi có uống một ít trà giải cảm trong phòng”

Bàn tay ấm áp của Hunt di chuyển xuống mặt nàng, dịu dàng lướt qua đường cong bên má. Nàng lạnh quá, và run rẩy bên trong bộ váy ướt đầm mồ hôi, nàng đang sờn gai ốc. Cảm nhận được hơi nóng tỏa ra

từ người chàng, nàng gần như vượt qua cảm giác bức thiết được vùi mặt vào áo choàng của chàng như một con thú khốn khổ. “Tôi lạnh” nàng thì thầm, và cánh tay chàng tự động ghì nàng chặt hơn.

“Dựa vào tôi đi” chàng nắm bắt, tay chàng khéo léo xoay trở mở áo choàng trong lúc vỗ về cơn những cơn co giật của nàng cùng một thời điểm. Chàng bao bọc nàng trong áo quần có lần hơi ấm từ da chàng, và nàng ứ ớ phát ra một tiếng cảm ơn.

Tức giận vì thấy bạn mình bị một kẻ đáng ghét ôm chặt, Lillian bực bội nói “Xem này, ông Hunt, chị em tôi – ”

“Tìm bà Peyton đi” Hunt cắt lời bằng một giọng ra lệnh “Và nói với Ngài Westcliff rằng cô Peyton cần một bác sĩ. Anh ta sẽ biết phải gửi ai đến”

“Ông định làm gì vậy?” Lillian dò hỏi, rõ ràng cô không quen bị người khác ra lệnh

Mắt Hunt hẹp lại khi chàng trả lời “Tôi sẽ đưa cô Peyton đi theo lối đi dành cho người giúp việc phía bên hông ngôi nhà. Em cô sẽ đi theo chúng tôi để tránh tình huống đáng tiếc nào đó có thể xảy ra”

“Vậy ông không biết gì về chuyện đáng tiếc rồi đó” Lillian cau kỉnh

“Tôi sẽ không tranh luận về vấn đề này. Hãy làm mấy việc có ích thôi, được không? Đi đi”

Sau một khoảng ngập ngừng căng thẳng và giận dữ, Lillian quay gót và đi về phía cánh cửa phòng khiêu vũ.

Daisy rõ ràng kinh hoàng “Tôi không nghĩ đã từng có ai dám nói chuyện kiểu đó với chị tôi. Ông là người dũng cảm nhất mà tôi từng gặp đó Ông Hunt”

Hunt cúi xuống vòng tay ra sau đầu gối Annabelle. Chàng nâng hai chân rung rẩy của nàng một cách dễ dàng, vấy nàng phát ra tiếng sột soạt. Annabelle chưa từng được bế bởi một người đàn ông – nàng không thể hình dung được chuyện đang diễn ra. “Tôi nghĩ...tôi có thể đi được” nàng xoay sở nói

“Em không xuống cầu thang hàng hiên nổi” Hunt thẳng thừng “Cho phép tôi thể hiện tinh thần nghĩa hiệp được không. Em vòng tay qua cổ tôi đi”

Annabelle vâng lời, cảm thấy biết ơn vì sức nặng đã giảm bớt trên mắt cá nóng rát của nàng. Chịu thua sự cám dỗ tựa đầu vào vai chàng, nàng vòng tay trái qua cổ chàng. Khi chàng bế nàng đi xuống bậc thang bằng đá của hàng hiên, nàng có thể cảm thấy những nhóm cơ co giật bên dưới lớp áo sơ mi của chàng.

“Tôi không nghĩ ông có bản tính nghĩa hiệp” nàng nói, rằng nàng đánh lập cập khi một cơn rung mình khác ập đến “Tôi nghĩ ông là một gã phóng đảng hoàn toàn”

“Tôi không biết mọi người lấy cái ý tưởng đó ở đâu” chàng đáp, liếc xuống với một tia nhìn giễu cợt “Tôi cứ bị hiểu lầm suốt”

“Tôi vẫn nghĩ ông là một gã phóng đảng”

Hunt cười khùng khục và dịch chuyển nàng giữa hai cánh tay “Rõ ràng cơn bệnh không làm suy giảm sức phán đoán của em”

“Sao ông còn giúp tôi sau khi tôi bảo ông đi chết đi?” nàng thì thầm

“Tôi có hứng thú bảo toàn sức khỏe cho em. Tôi muốn em ở trong tình trạng tuyệt vời khi tôi thu nợ”

Khi Hunt nhanh chóng đi xuống nàng cảm nhận được sự uyển chuyển đáng ngạc nhiên theo cùng mỗi bước chân của chàng – không phải như một vũ công mà giống một con mèo đang rình mồi. Mặt họ sát nhau, Annabelle thấy hàng râu được cạo rất sát không thể che dấu một lớp tóc mai đen trên da chàng. Lần mò ôm chàng, Annabelle vòng tay ra xa hơn cổ chàng, cho đến khi đầu ngón tay nàng chà lên chóp tóc xoắn nhẹ sau gáy chàng. Tiếc là mình mệt quá, nàng nghĩ. Nếu mình không bị lạnh, choáng váng và yếu ớt thì mình sẽ rất thích được bế thế này.

Đi theo lối vào dinh thự, Hunt ngừng lại đợi Daisy lên trước và dẫn đường. “Cánh cửa phòng người làm” chàng nhắc Daisy, và cô gái gật đầu.

“Vâng, tôi biết cái nào mà” Daisy liếc ra sau vai vì cô đi trước. Gương mặt nhỏ nhắn của cô gái căng cứng vì lo lắng. “Tôi chưa từng nghe một cái mắt cá chân sưng tấy có thể làm dầy bị đau” nàng nhận xét

“Tôi nghi ngờ chuyện này nhiều hơn một cái mắt cá sưng” Hunt đáp

“Ông có nghĩ là do trà giải cảm không?” Daisy hỏi

“Không, trà sẽ không gây ra phản ứng như thế này. Tôi có một ý tưởng về chuyện này, nhưng tôi sẽ không thể xác nhận cho đến khi chúng ta đến phòng cô Peyton”

“Ông định ‘xác nhận’ ý tưởng đó như thế nào?” Annabelle nhăn nhó hỏi

“Tất cả những gì tôi muốn là được xem xét mắt cá chân của em” Hunt cười “Chắc chắn tôi xứng đáng được làm chuyện đó vì đã bế em đi hết ba tầng lầu”

Cầu thang không là cái gì với chàng. Khi họ đến tầng ba, nhịp thở của chàng vẫn không thay đổi. Annabelle nghi ngờ rằng chàng có thể bế nàng giống thế này thêm mười lần nữa mà không đổ một giọt mồ hôi. Khi nàng nói câu đó với chàng thì chàng dừng dừng đáp “Tôi trải qua hầu hết thời niên thiếu để kéo bò và heo trong cửa hàng của cha tôi. Bế em thích thú hơn nhiều”

“Ngọt ngào quá” Annabelle uể oải lẩm bẩm, mắt nàng nhắm nghiền. “Mọi phụ nữ luôn mơ được yêu thích hơn một con bò chết”

Tiếng cười rạo rực trong ngực chàng, và chàng quay đi để tránh chân nàng va vào khung cửa. Daisy mở cửa cho họ và lo lắng đứng nhìn Hunt mang Annabelle đến chiếc giường thêu kim tuyến.

“Chúng ta đến rồi” chàng nói, đặt nàng xuống và với tay lấy thêm một cái ghế để cố định nàng trong tư thế nửa ngồi

“Cảm ơn” nàng thì thầm, nhìn vào hàng mi đen nhánh bên trên mắt nàng

“Tôi muốn xem chân em”

Tim nàng có vẻ ngừng đập trước câu nói xúc phạm đó. Trong lúc đó nhịp tim nàng quay lại bình thường thì nó vẫn yếu và hồi hã “Tôi thà đợi cho đến khi bác sĩ đến”

“Tôi sẽ không xin phép” Phớt lờ sự phản đối của nàng, Hunt chạm tay vào mép váy của nàng.

“Ông Hunt” Daisy giận dữ kêu lên, vội vã theo chàng “Ông dám! Cô Peyton đang bệnh, và nếu ông không bỏ tay ra ngay lập tức – ”

“Bình tĩnh đi” Hunt khinh miệt nói “Tôi sẽ không làm ô uế thanh danh của cô Peyton. Chưa làm gì cả” Tia nhìn của chàng lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Annabelle “Đừng cử động. Chân em rất hấp dẫn nhưng nó không khuyến khích tôi phải bắn loạn đâu – ” Chàng ngưng lại với một làn hơi sắc lẹm khi chàng nâng váy nàng và quan sát mắt cá sưng tấy của nàng. “Chết tiệt. Đến tận lúc này tôi vẫn luôn nghĩ về em như một phụ nữ thông minh biết nói lý lẽ. Tại cái quỷ gì mà em dám xuống cầu thang trong tình trạng này?”

“Ồ, Annabelle” Daisy thì thầm “Mắt cá chân của cậu trông tệ quá”

“Hồi này không tệ đến thế” Annabelle tự vệ “Nửa giờ vừa qua mới trở nặng, và – ” Nàng kêu lên vì sự trộn lẫn giữa đau và cảnh giác khi tay Hunt đi xa hơn dưới váy nàng “Ông đang làm gì vậy? Daisy, đừng để ông ta – ”

“Tôi đang cởi vớ cho em” Hunt nói “Và tôi khuyên cô Bowman đừng nên can thiệp”

Sững người, Daisy đến bên Annabelle “Tôi thì khuyên ông nên tiếp tục một cách cẩn trọng, Ông Hunt” nàng khôn khéo nói “Tôi sẽ không trơ mắt đứng nhìn ông lợi dụng bạn tôi đâu”

Hunt ném cho Daisy một cái liếc mắt trêu tức trong lúc chàng tìm thấy phần đầu chiếc nịt bít tất của Annabelle và khéo léo cởi ra. “Cô Bowman, trong vài phút nữa chúng ta sẽ bị giày xéo bởi một số vị khách, bao gồm bà Peyton, ngài Westcliff, và cô chị đầu nóng của cô, theo sau là một ông bác sĩ. Ngay cả tôi, một kẻ cơ hội hèn hạ như tôi, cũng cần có nhiều thời gian hơn nếu muốn lợi dụng một ai đó” Nét mặt của chàng thay đổi khi Annabelle thở dốc trong đau khổ lúc chàng dịu dàng chạm vào nàng. Chàng khéo léo cởi vớ nàng, đầu ngón tay chàng nhẹ như bông, nhưng da nàng quá nhạy cảm nên một cú chạm nhẹ nhất cũng gây

ra cơn đau không thể chịu nổi. “Nằm yên đi cưng” chàng thì thầm, kéo hết chiều dài mảnh vải ra khỏi bên chân run rẩy của nàng.

Cẩn môi, Annabelle quan sát đầu chàng cúi xuống nhìn mắt cá chân của nàng. Chàng lật nó cẩn thận cố gắng không chạm nàng nhiều hơn cần thiết. Rồi chàng đứng yên, đầu vẫn cúi xuống chân nàng “Đúng như tôi nghĩ”

Nhảy chồm về trước, Daisy nhìn vào điểm trên mắt cá Hunt đang chỉ tay “Những dấu nhỏ đó là gì vậy?”

“Dấu rấn vipe cắn” Hunt cục cựa. Chàng xắn tay áo để lộ bắp tay vạm vỡ rậm lông.

Hai cô gái kinh ngạc liếc chàng. “Tôi bị rấn vipe cắn?” Annabelle sửng sốt hỏi “Nhưng làm thế nào? Khi nào? Không thể thế được. Tôi phải cảm thấy chứ?”

Hunt thò tay vào túi áo choàng đang quấn quanh người nàng, và tìm kiếm gì đó. “Đôi lúc người ta không để ý lúc họ bị cắn. Khu rừng Hampshire đầy rấn vào thời điểm này trong năm. Có lẽ lúc em ra ngoài chiều nay” Tìm ra thứ mình muốn, chàng xòe một con dao ra.

Annabelle trợn mắt cảnh giác “Ông đang làm gì vậy?”

Nhặt vớ nàng lên, Hunt cắt nó ra làm đôi “Làm dây buộc vết thương”

“Ông luôn mang theo mấy thứ này bên người ư?” nàng luôn nghĩ chàng giống kẻ cướp, và giờ thấy chàng xắn tay áo cùng một con dao trong tay, cảnh tượng đó lại càng sống động.

Ngồi cạnh bên chân duỗi ra của nàng, Hunt lật vấy nàng lên tận đầu gối rồi buộc mảnh vải bên trên mắt cá. “Gần như luôn luôn” chàng nhàn nhó nói, tập trung vào công việc. “Là con trai ông hàng thịt khiến tôi có mối quan tâm với dao kéo”

“Tôi chưa từng nghĩ – ” Annabelle ngưng lại và thở dốc vì cơn đau thông qua lớp vải buộc chặt

Tia nhìn của Hunt bắn về phía nàng, và mặt chàng lại có một nét căng cứng mới. “Tôi xin lỗi” chàng nói, cẩn thận buộc nửa mảnh vải còn lại xuống dưới vết thương. Chàng nói để làm nàng xao lãng trong lúc chàng cột chặt miếng gạc thứ hai. “Chuyện này là kết quả của mấy đôi dép chết tiệt mỏng dính khi ra ngoài. Em hẳn là dẫm phải một con rắn đang tắm nắng...và khi nó thấy những mắt cá chân xinh đẹp như thế thì nó quyết tâm gặm thử” Chàng ngừng lại và lăm bầm gì đó nghe giống như “Tôi không thể trách tội nó vì chuyện đó”

Chân nàng rung rung và nóng rát, gây ra một dòng nước ngân ngấn trong mắt nàng. Vật lộn với nguy cơ òa khóc, Annabelle bấu chặt tấm khăn trải giường dày cộm bên dưới. “Tại sao mắt cá chân của tôi chỉ bắt đầu đau dữ dội trong khi tôi đã bị cắn từ đầu giờ chiều?”

“Phải nhiều giờ nọc độc mới phát hiệu tác dụng” Hunt liếc sang Daisy “Cô Bowman, rung chuông cho người hầu – bảo họ rằng chúng ta cần nước nóng và trà thảo mộc (Clivers – một loại cây thân thảo có tác dụng giải độc chống sưng) ngay lập tức”

“Trà thảo mộc?” Daisy hoài nghi hỏi

“Một loại cỏ dại mọc ở hàng rào. Người giúp việc luôn có một đồng cỏ khô trong ngăn tủ từ lúc ông làm vườn bị cắn vào năm ngoái”

Daisy răm rắp làm theo, bỏ hai người ở riêng tạm thời

“Chuyện gì đã xảy ra cho người làm vườn” Annabelle hỏi qua hàm răng lập cập. Nàng vẫn tiếp tục run rẩy, như thể nàng vừa bị nhúng vào nước đá “Ông ta có chết không?”

Nét mặt Hunt vẫn không đổi, nhưng nàng đánh hơi thấy câu hỏi của nàng đã làm chàng bất ngờ. “Không” chàng dịu dàng nói và xích lại gần “Không đau cưng...” Cầm lấy bàn tay run rẩy của nàng, chàng sưởi ấm từng ngón tay của nàng một cách dịu dàng. “Rắn ở Hampshire không tiết ra đủ nọc độc để giết bất cứ thứ gì lớn hơn con mèo, hoặc một con chó nhỏ” Tia nhìn của chàng êm ái khi chàng tiếp tục “Em sẽ khỏe thôi. Những ngày tới có lẽ sẽ giống địa ngục, nhưng sau đó em sẽ trở lại như thường”

“Ông không cố tỏ ra tử tế phải không?” nàng bắn khoắn

Cúi xuống gần nàng, Hunt hất lên vài lọn tóc nàng dính vào trán nàng. Mặc dù cỡ tay của chàng rất lớn thì chàng chạm vào nàng thật nhẹ và dịu dàng “Tôi chưa từng nói dối vì muốn tỏ ra tử tế” chàng thì thầm và mỉm cười “Một trong nhiều thói xấu của tôi”

Được sự chỉ dẫn của ông giúp việc, Daisy vội vàng quay lại. Mặc dù cô nhượng mảy khi nhìn thấy Hunt cúi sát xuống Annabelle nhưng cô cũng không rảnh mà bình luận. Thay vào đó Daisy hỏi “Chúng ta có nên rạch vết thương cho chất độc chảy ra không?”

Annabelle ném cho Daisy cái liếc mắt cảnh giác và cầu nhàu “Đừng gợi ý cho ông ta chứ Daisy!”

Hunt ngẩng lên nhìn cực ngắn rồi đáp “Không phải cho vết thương từ rấn vipe cắn” Mắt chàng hẹp lại khi chàng hướng sự tập trung sang Annabelle, nhận thấy hơi thở của nàng nhanh và cạn “Có khó thở không?”

Annabelle gật đầu, cố hít không khí vào phổi như thể chúng bị teo tóp chỉ còn bằng một phần ba so với bình thường. Có cảm giác những miếng gạc đã siết chặt hơn quanh ngực nàng mỗi lần nàng kéo hơi lên cho đến khi xương sườn nàng gần như vỡ vụn trước sức ép.

Hunt dịu dàng sờ mặt nàng, ngón cái rà ra trên đôi môi khô kiệt của nàng. “Mở miệng ra” quan sát bên trong đôi môi hé mở “lưỡi em không bị sưng – em sẽ ổn thôi. Tuy nhiên áo ngực của em phải được cởi ra. Quay người lại”

Trước khi Annabelle có thể đáp trả thì Daisy đã cay nghiệt phản đối “Tôi sẽ giúp Annabelle cởi áo ngực. Làm ơn ra khỏi phòng dùm”

“Tôi đã từng thấy áo ngực của phụ nữ rồi” chàng mỉm mai thông báo

Daisy tròn mắt. “Đừng cố tình chậm hiểu như vậy ông Hunt. Rõ ràng ông không phải là người tôi cần lo lắng. Đàn ông không di chuyển áo ngực của phụ nữ vì bất kì lí do nào, trừ khi có những trường hợp đe dọa mạng sống – mà ông đã cam đoan cô ấy không gặp nguy hiểm chết người”

Hunt nhìn Daisy với nét mặt kiên nhẫn “Chết tiệt, phụ nữ - ”

“Cứ chửi thề nếu ông muốn” Daisy kiên quyết “Chị tôi chửi còn nhiều hơn ông gấp 10 lần” nàng đứng thẳng lên với cả chiều cao 5 feet và 1 inch còn đang trong vòng tranh cãi nhưng hiệu quả thì rất ấn tượng “Áo ngực của cô Peyton vẫn ở trên người cô ấy cho đến khi ông rời khỏi phòng”

Hunt liếc xuống Annabelle, nàng bất thành tình khao khát muốn biết ai sẽ cởi áo ngực cho nàng, và việc đó sẽ mất bao lâu. “Vì Chúa” chàng mất bình tĩnh, và đi ra cửa, quay lưng lại với hai người “Tôi sẽ không nhìn. Làm đi”

Nhận thấy đây là nhượng bộ duy nhất chàng có thể làm, Daisy vội vã tuân theo. Cô cởi áo choàng ra khỏi cơ thể cứng đờ của Annabelle. “Mình sẽ tháo bỏ lớp băng ten phía sau và luồn áo ngực của cậu ra khỏi váy” Daisy thì thầm với Annabelle. “Theo cách đó cậu sẽ vẫn kín đáo”

Annabelle không thể triệu hồi một hơi thở đủ để nói cho Daisy biết mọi lo lắng liên quan nàng có thể có về tính đứng đắn đã bị lu mờ bởi vấn đề tức thời là nàng không thở được. Khò khè khó nhọc, nàng nghiêng người qua một bên và cảm thấy những ngón tay của Daisy đang mò mẫm bên mặt sau váy nàng. Phổi nàng co thắt vì nỗ lực tìm kiếm chút ít không khí quý giá. Buột miệng rên rỉ, nàng bắt đầu hỗn hển tuyệt vọng.

Daisy buột miệng chửi thề “Ông Hunt, tôi e rằng tôi phải mượn con dao của ông – dây áo ngực này bị cột gút, và tôi không thể - ối!” Tiếng kêu cuối cùng vang lên khi Hunt đến bên giường, thô bạo đẩy Daisy qua một bên, và giành phần việc với áo ngực. Một ứng dụng sáng suốt với con dao của chàng, và bất thành tình lột lớp áo cứng đầu rời khỏi khóa kéo quanh xương sườn Annabelle.

Nàng cảm thấy chàng giật mạnh mảnh áo ra khỏi người nàng, để lại vồn vện một lớp áo lót giữa tia nhìn của chàng với làn da trần của nàng. Trong điều kiện hiện tại của Annabelle, thì tình trạng phơi bày của nàng chỉ đáng lo chút đỉnh. Tuy nhiên, nàng biết đầu đó trong đầu nàng là sau này nàng sẽ xấu hổ đến chết.

Xoay lưng Annabelle lại như thể nàng là con búp bê nhàu nát, Hunt cúi đầu. “Đừng quá gắng sức, bé cưng” Tay chàng nhấp nhóm bên trên ngực nàng. Giữ tia nhìn giận dữ của nàng có chủ đích, chàng chà tay dịu dàng “Chậm thôi. Chỉ cần thả lỏng”

Nhìn đắm đắm vào tia sáng thuyết phục trong mắt chàng, Annabelle cố gắng vâng lời, nhưng cổ họng nàng nghẹn lại quay hơi thở khô khè. Nàng sẽ chết vì nghẹt thở, ngay đây và ngay lúc này.

Chàng không để nàng ngoảnh mặt đi. “Em sẽ khỏe thôi. Hít vào và thở ra đi. Chậm thôi. Đúng rồi. Đúng rồi” Đầu đó sức ép dịu dàng từ tay chàng trên ngực đã giúp nàng, như thể chàng có sức mạnh buộc phổi nàng quay lại nhịp điệu bình thường. “Em sẽ qua giai đoạn khó khăn nhất thôi” chàng nói.

“Ồ, tuyệt quá” nàng cố gắng đáp chua chát, nhưng nỗ lực đó khiến nàng nghẹn giọng và nấc cục

“Đừng cố gắng nói chuyện – chỉ cần hít thở. Thở sâu vào...Ngoan lắm”

Dần dần Annabelle khôi phục lại nhịp thở, và cơn hoảng sợ cũng mất dần. Chàng đã đúng...sẽ dễ hơn nếu nàng không kháng cự. Âm thanh của tiếng thở hỗn hển dịu dần của nàng được ủng hộ bởi giọng nói êm ái quyến rũ của chàng. “Đúng rồi” chàng thì thầm “Đúng cách đó” Tay chàng tiếp tục di chuyển chậm rãi, vòng vòng quanh ngực nàng. Không có gì gọi tình trong cái chạm tay của chàng – thật ra, nàng giống một đứa trẻ đang được chàng vỗ về hơn. Annabelle kinh ngạc. Ai có thể mơ được rằng Simon Hunt có thể tốt bụng như thế này?

Lấp đầy cảm giác biết ơn và bối rối, Annabelle lóng ngóng khi bàn tay to lớn di chuyển hết sức dịu dàng trên ngực nàng. Nàng quá yếu ớt nên cử chỉ đó đòi hỏi toàn bộ sức lực của nàng. Cho rằng nàng đang cố hất tay chàng ra, Hunt bắt đầu rút tay, nhưng khi chàng thấy ngón tay nàng vòng quanh hai ngón tay của chàng thì chàng đứng yên

“Cảm ơn ông” nàng thì thầm

Cái chạm tay làm Hunt sửng người rõ rệt, như thể vừa có một cơn sốc lướt qua người chàng. Chàng nhìn vào những ngón tay mỏng manh đang quấn lấy tay chàng theo kiểu một người đang cố giải một câu đố hóc búa. Tiếp tục bất động, chàng kéo dài khoảnh khắc, lông mi chàng hạ thấp để che dấu biểu hiện trên mặt.

Annabelle liếm môi và phát hiện ra rằng nàng vẫn chưa cảm nhận được nó “Mặt tôi tê liệt rồi” nàng rêu rạo nói và bỏ tay chàng ra

Hunt ngẩng đầu lên với nụ cười của một người vừa phát hiện ra một điều mới mẻ ở bản thân. “Trà thảo mộc sẽ giúp em” chàng chạm vào viền cổ nàng, ngón cái của chàng lướt trên bên hàm trong một hành động chỉ có thể là vuốt ve. “Chúng làm tôi nhớ - ” Chàng liếc ra sau lưng như thể vừa nhớ ra Daisy vẫn còn trong phòng “Cô Bowman, nếu lão giúp việc chết tiệt có đem - ”

“Đây rồi” cô gái tóc đen nói, đi từ cửa vào với một cái khay vừa được mang đến. Hình như cả hai người đều bị mù mịt nên không nghe thấy tiếng gõ cửa của người hầu. “Người giúp việc đã mang đến trà thảo mộc, một loại có mùi thơm ghiếc, và một lọ nhỏ được gọi là ‘phương thuốc của sự dũng cảm’. Và có vẻ bác sĩ đã đến và sẽ lên lầu trong vài phút nữa – điều đó có nghĩa ông phải đi rồi, Ông Hunt”

Quai hàm chàng siết chặt “Chưa được”

“Bây giờ” Daisy cấp thiết nói “Ít nhất đợi ở bên ngoài. Vì lợi ích của Annabelle. Cô ấy sẽ bị mất danh dự nếu có ai thấy ông ở đây”

Hunt quắc mắt rồi nhìn xuống Annabelle “Em có muốn tôi đi không?”

Thật lòng nàng không muốn. Nàng thậm chí còn có một ham muốn vô lý là cầu xin chàng ở lại.Ồ, một sự kiện gây hoang mang, là nàng nên ao ước có sự đồng hành của một người nàng ghét bỏ. Nhưng những phút vừa qua đã phần nào tạo ra một mối dây liên hệ mỏng manh giữa họ, và nàng rơi vào tình huống khó xử của việc không biết nên nói “có” hay là “không”. “Tôi sẽ tiếp tục thở” cuối cùng nàng thì thầm “Ông nên đi đi”

Hunt gật đầu. “Tôi sẽ đợi ở lối vào” chàng cộc cằn nói, đứng xa giường. Daisy di chuyển về trước với khay thuốc còn chàng tiếp tục nhìn nàng chằm chằm. “Uống trà thảo mộc đi, đừng để ý đến mùi vị của nó. Hoặc là tôi sẽ quay lại đây và đổ nó vào miệng em” Chàng mặc lại áo choàng rồi rời khỏi phòng.

Thở dài nhẹ nhõm, Daisy đặt khay lên chiếc bàn cạnh giường “Cảm ơn Chúa” nàng nói “Mình không chắc làm sao có thể buộc anh ta đi nếu anh ta từ chối. Ở đây...để mình nâng cậu lên cao chút nữa, và mình sẽ đẩy một cái gối khác ra sau lưng cậu” Cô gái khéo léo nhắc người nàng lên, thể hiện một khả năng đáng

ngạc nhiên. Đón lấy một chén đất không lồ nghi ngút khói, Daisy ấn nó vào môi Annabelle “Uống cái này đi cô bạn”

Annabelle nhấp một ngụm chất lỏng màu nâu và giật lui “Ặc – ”

“Thêm đi” Daisy dứt khoát nói, nâng nó lên miệng Annabelle.

Annabelle uống thêm lần nữa. Mặt nàng tê liệt đến mức nàng không biết một ít thuốc đã chảy nhỏ giọt khỏi môi nàng cho đến khi Daisy cầm lấy một cái khăn từ khay thuốc và chấm lên cằm nàng. Annabelle thận trọng đưa tay lên làn da cứng đờ trên mặt nàng. “Cảm giác kì quái” nàng nói lí nhí “Miệng mình không có cảm giác gì cả. Daisy...đừng có nói là mình đã chảy nước dãi trong lúc Hunt ở đây nha”

“Tất nhiên là không” Daisy nói ngay “Mình phải làm cái gì đó nếu có chuyện như thế xảy ra chứ. Một người bạn đúng nghĩa không để một người bạn khác chảy nước dãi khi có đàn ông hiện diện. Thậm chí người đàn ông đó không đáng được thu hút”

Nhẹ lòng, Annabelle ép bản thân uống thêm thuốc, mùi nó khá giống cà phê bị cháy xém. Có lẽ chỉ là tưởng tượng, nhưng nàng đang bắt đầu cảm thấy khá hơn chút đỉnh.

“Lillian nhất định đã trải qua một quãng thời gian quỉ quái mới tìm được mẹ cậu” Daisy nhận xét “Mình không nghĩ việc đó tốn nhiều thời gian đến thế” Nàng lui lại một chút để quan sát Annabelle, đôi mắt nâu của nàng lấp lánh “Mình thật sự rất vui. Nếu họ đến sớm hơn thì mình đã không có dịp thấy Hunt chuyển từ con sói lớn xấu xa sang ...à thì ...một con sói tốt hơn một chút”

Một tiếng cười miễn cưỡng rục rịch trong cổ họng Annabelle “Khá lạ, phải không?”

“Đúng đó. Cao ngạo và hách dịch. Giống như tuýp người trong tiểu thuyết tình yêu luôn bị Mama giật khỏi tay mình. Cái tốt là mình có ở đây, hoặc là anh ta có thể cởi quần áo cậu vì cậu bị mất ý thức” Nàng tiếp tục huyền thuyên khi nàng giúp Annabelle uống thêm thuốc và lau cằm cho bạn. “Cậu biết đó, mình chưa từng nghĩ mình sẽ nói điều này, nhưng Hunt cũng không tệ như mình đã nghĩ”

Annabelle xoắn môi kiểm tra cảm giác và thấy nhói đau. “Anh ta có cách của mình. Nhưng...đừng mong chờ sự chuyển biến này là dài hạn”

13. Chương 13

Chỉ khoảng hai phút trôi qua trước khi Simon thấy nhóm người chàng đã dự đoán từ trước, bao gồm bác sĩ, Ngài Westcliff, Bà Peyton, và Lillian Bowman. Dựa lưng vào tường, Simon quan sát họ kĩ lưỡng. Theo cách riêng, chàng thích thú bởi cảm giác chán ghét lộ lộ giữa Westcliff và cô Bowman, những người mà tình trạng thù địch rõ ràng đã phản bội những câu họ trao đổi.

Bác sĩ là một ông già đáng kính đã phục vụ gia đình Westcliff, dòng họ Marsden gần ba thập kỉ qua. Liếc nhìn Simon với đôi mắt sắc bén của gương mặt hằn sâu dấu ấn tuổi tác, ông ta nói với vẻ điềm tĩnh lạ thường “Ông Hunt, tôi được kể là ông đã giúp đưa quý cô đây về phòng?”

Simon cộc cằn mô tả tình trạng và triệu chứng của Annabelle cho bác sĩ, quyết định bỏ lơ việc chàng, chứ không phải Daisy, đã phát hiện một vài vết cắn trên mắt cá Annabelle. Bà Peyton chăm chú lắng nghe với vẻ mặt tái nhợt. Sững sờ, Ngài Westcliff cúi đầu thì thầm với bà Peyton, rồi bà gật đầu và rít rít cảm ơn. Simon đoán Westcliff đã hứa con gái bà sẽ có sự chăm sóc tốt nhất có thể cho đến khi hồi phục hoàn toàn.

“Tất nhiên tôi sẽ không xác nhận ý kiến của Ông Hunt cho đến khi tôi kiểm tra tỉ mỉ cho quý cô đây” bác sĩ nhận định “Tuy nhiên, bắt đầu sử dụng trà thảo mộc là việc nên làm trong trường hợp cơn bệnh là do rắn vipe cắn – ”

“Cô ấy đã uống một ít rồi” Simon cắt lời “Tôi đã nhờ người mang đến khoảng 15 phút trước”

Bác sĩ quan sát chàng với một vẻ bực mình đặc biệt dành cho những người đảm đương công việc chẩn đoán mà không có một bằng cấp y tế nào. “Trà thảo mộc đó là có thành phần gây nghiện, thưa Ông Hunt, và có khả năng gây thương tổn nếu bệnh nhân không chứa trong người nọc rắn. Ông nên đợi ý kiến của bác sĩ trước khi sử dụng chứ”

“Triệu chứng bị rắn cắn là không thể lầm lẫn được” Simon cúi kính đáp, ước rằng ông lão thôi nấn ná ở lối đi và thực thi bổn phận của mình. “Và tôi muốn làm giảm bớt nỗi đau của cô Peyton càng nhanh càng tốt”

Ông lão nhướng cặp mày bạc trắng “Ông khá chắc chắn về nhận định của mình” bác sĩ châm biếm

“Đúng vậy” Simon đáp trong nháy mắt

Bất thành lĩnh bá tước cười khúc khích và đặt tay lên vai bác sĩ “Tôi sợ rằng chúng ta sẽ phải đứng ngoài này mãi nếu ông vẫn muốn thuyết phục bạn tôi rằng anh ta đã sai về một điều gì đó. “Ngoan cố” là tính từ nhẹ nhàng nhất có thể dùng cho Ông Hunt. Tôi cam đoan với ông, sức lực của ông tốt hơn nên để dành chăm sóc cô Peyton”

“Có lẽ vậy” bác sĩ gắt gỏng đáp “Mặc dù tôi ngờ rằng sự có mặt của tôi là thừa thãi vì khả năng chẩn bệnh siêu phàm của Ông Hunt” với một lời bình cay nghiệt ông lão vào phòng, theo sau là Bà Peyton và Lillian Bowman.

Bị bỏ lại ngoài hành lang với Westcliff, Simon tròn mắt, “lão giá bản tính” chàng thì thầm “Anh có thể tìm được người nào hom hem hơn nữa không Westcliff? Tôi ngờ rằng ông ta còn không thể nghe hoặc thấy rõ cho cái chẩn đoán chết tiệt của lão”

Bá tước cong hàng lông mày đen khi anh quan sát Simon với một cử chỉ cung kính “Ông ta là bác sĩ giỏi nhất ở Hampshire. Đi xuống lầu thôi Hunt. Chúng ta sẽ uống brandy”

Simon liếc qua cánh cửa đóng kín “Để sau đi”

Westcliff êm ái nói “À, thứ lỗi cho tôi. Tất nhiên anh muốn đợi bên cửa như một con chó hoang tìm đồ ăn thừa trong bếp. Tôi sẽ ngồi trong phòng làm việc – hãy làm một gã tốt bụng và chạy xuống báo tin cho tôi nhé”

Đau khổ, Simon ném cho Westcliff cái nhìn lạnh lẽo và bật lưng khỏi tường “Được rồi” chàng cầu nhàu “Tôi sẽ đi”

Bá tước gạt đầu hài lòng “Bác sĩ sẽ báo cáo với tôi mọi chuyện sau khi ông ta chẩn đoán xong cho cô Peyton”

Khi Simon đi cùng Westcliff xuống sảnh lớn, chàng tự kiểm những hành vi của chàng trong vài phút vừa qua. Đó là một trải nghiệm mới, bị cảm xúc dẫn dắt thay vì lý trí, và chàng không thích nó. Tuy nhiên, chuyện này cũng không có vẻ là vấn đề. Lúc đầu phát hiện Annabelle bị bệnh, chàng cảm thấy lồng ngực trống rỗng đau đớn, như thể tìm chàng đã bị ai đó bắt giữ. Không có câu hỏi nào trong đầu chàng rằng chàng sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ nàng an toàn và thoải mái. Và khoảnh khắc khi Annabelle cố hít thở, nhìn chàng với cặp mắt sáng lên vì đau và sợ, chàng đã có thể làm bất cứ chuyện gì cho nàng. Bất cứ chuyện gì.

Chúa giúp chàng nếu Annabelle nhận ra sức mạnh nàng đối với chàng...một sức mạnh đặt ra một mối nguy cho lòng tự tôn và tự chủ. Chàng muốn sở hữu tất cả thân thể và tâm hồn nàng, mỗi phần riêng tư nhất. Trạng thái mê muội tăng cao vì nàng đã làm chàng kinh ngạc. Và không ai chàng quen biết, ít ra là Westcliff, sẽ hiểu được. Westcliff đã luôn kiềm giữ cảm xúc và khao khát của bản thân, phơi bày vẻ khinh miệt cho những ai tự làm trò hề vì cái gọi là tình yêu.

Và chuyện này không phải là tình yêu...Simon không thể đi xa đến như thế. Đây chỉ là ham muốn đơn thuần. Nó không cần gì nhiều hơn quyền chiếm hữu hoàn toàn.

Ép biểu hiện vào một chiếc mặt nạ trắng toát, Simon theo Westcliff vào phòng làm việc.

Đó là một căn phòng nhỏ, đơn sơ vừa vặn với ván lót và đồ trang hoàng làm từ gỗ sồi cùng một hàng cửa kính màu ở một bên tường. Với những góc cạnh khó khăn và đồ gỗ chật hẹp, phòng làm việc không phải là một nơi dễ chịu. Tuy nhiên, đây vẫn là một nơi hoàn toàn đàn ông, nơi người ta có thể hút thuốc, uống rượu, và nói chuyện thẳng thắn. Ngã người xuống một trong những cái ghế cứng đặt sau bàn giấy, Simon

nhận ly brandy từ tay Westcliff và đặt xuống mà không ném thử. Chàng duỗi tay nháp một ngụm và gật đầu cảm ơn khi bá tước rót đầy.

Trước khi Westcliff có thể khởi xướng một tràng đả kích nhằm vào Annabelle thì Simon đã chuyển đề tài. “Anh có vẻ không hòa thuận lắm với cô Bowman” chàng bình phẩm

Với mẹo nghi binh là đề cập đến Lillian Bowman tỏ ra hiệu quả khôn lường. Westcliff càu nhàu đáp “Con chuột xấu tính đó dám ám chỉ sự cố của cô Peyton là lỗi của tôi” bá tước nói, rót thêm brandy cho bản thân

Simon nhướn mày “Sao lại là lỗi của anh được?”

“Cô Bowman có lẽ nghĩ rằng, với tư cách gia chủ, trách nhiệm của tôi là đảm bảo lãnh địa của mình không bị xâm chiếm bởi đại dịch rắn độc, và cô ta tin như thế”

“Anh trả lời sao?”

“Tôi chỉ cho cô Bowman thấy những vị khách chọn cách ăn mặc đàng hoàng khi ra ngoài thường không bị rắn cắn”

Simon cười khùng khục “Cô Bowman chỉ là quá lo lắng cho bạn thôi mà”

Westcliff gật đầu tán thành “Cô ta không thể chịu nổi bị mất một ai không số họ vì cô ta có ít bạn quá mà”

Simon cười và nhìn chăm chú ly brandy trong tay. “Một buổi tối khó khăn phải không” chàng nghe Westcliff châm biếm “Đầu tiên anh phải bế cơ thể gầy gò của cô Peyton lên phòng...rồi anh phải khám chân cho cô ta. Chắc anh phải thấy bất tiện ghê lắm”

Nụ cười của Simon biến mất “Tôi không nói là tôi đã khám chân cho cô ấy”

Bá tước lạnh lẽo nhìn Simon “Anh không cần phải nói. Tôi biết anh đủ rõ để đoán chừng là anh không bỏ lỡ dịp này”

“Tôi thừa nhận là có nhìn qua mắt cá chân cô ấy. Và tôi cũng có cắt dây áo ngực khi cô ấy tỏ vẻ không thoải mái” Tia nhìn của Simon thách thức bá tước phủ nhận

“Một người tốt bụng” Westcliff lẩm bẩm

Simon quắc mắt. “Có lẽ anh khó tin được nhưng tôi không nhận được bất kì một khoái cảm dung tục nào khi nhìn một phụ nữ đau đớn”

Ngả người ra ghế, Westcliff mát mẻ quan sát Simon làm chàng phát cáu. “Tôi hy vọng anh không ngốc đến mức phải lòng con người đó. Anh biết ý kiến của tôi về cô Peyton đó – ”

“Ừm, anh đã nhai đi nhai lại suốt”

“Và thêm nữa” bá tước nói tiếp “Tôi ghét phải thấy một trong số những người thông minh tôi biết trở thành kẻ ngốc vẩn vơ chạy theo mấy thứ cảm xúc ủy mị - ”

“Tôi không yêu”

“Anh đang trong tình trạng đó” Westcliff cố chấp “Suốt bao năm tôi biết anh tôi chưa từng thấy anh sụt mướt như lúc anh đứng ngoài cửa phòng ngủ của cô ta”

“Tôi chỉ bày tỏ lòng thương cảm đồng loại”

Bá tước khịt mũi “Anh ham muốn quần chèn của ai vậy kìa”

Lời nhận xét chính xác khiến Simon cười miễn cưỡng “Là nỗi khao khát hai năm trước” chàng thú nhận “giờ nó lan ra khắp nơi”

Thở dài ngao ngán, Westcliff chà chà sống mũi bằng ngón cái và ngón trỏ. “Không có gì khiến tôi căm ghét hơn chuyện thấy bạn mình đắm đầu vào thảm họa. Yếu điểm của anh đó, Hunt, là không thể chống lại thách thức. Ngay cả khi thách thức đó không đáng cho anh làm thế”

“Tôi thích thách thức” Simon xoay mép ly brandy “Nhưng sự quan tâm của tôi đối với cô ấy chẳng đáng là gì”

“Chúa nhân từ” bá tước thì thầm “không uống thì cũng được có đùa với nó nữa. Anh sẽ làm hỏng rượu nếu cứ lắc lư nó như thế”

Simon liếc nhìn Westcliff thích thú “Chính xác là làm thế nào mới làm ‘hỏng’ một ly brandy? Không, đừng có nói với tôi là bộ não quê mùa của anh không thể tiếp nhận quan điểm đó nha” Rồi chàng nhấp môi và đặt ly qua một bên “Bây giờ, chúng ta sẽ bàn về...? Ồ, phải, điểm yếu của tôi. Trước khi chúng ta thảo luận xa hơn thì tôi muốn anh phải thừa nhận là, vào một thời điểm nào đó trong đời anh đã cảm giác khao khát nhiều hơn bình thường. Bởi vì nếu anh không có thì chúng ta không cần bàn thêm về vấn đề này nữa”

“Tất nhiên là tôi có. Mọi người đàn ông hơn 12 tuổi đều có. Nhưng mục đích của trí tuệ cao cấp là ngăn cản chúng ta lặp lại sai lầm – ”

“À, đó là vấn đề của tôi” Simon cãi lý “Tôi không dây dưa với trí tuệ cao cấp. Tôi thích hợp với mức thấp hơn”

Quai hàm bá tước nghiến chặt “Đó là lý do cô Peyton và đám bạn ăn dữ dần của cô ta chưa lấy chồng, Hunt. Họ có vấn đề. Nếu hôm nay không làm cho ra lẽ thì anh hết thuốc chữa rồi”

Đúng như Simon dự đoán, Annabelle rơi vào tình trạng khó chịu trong vài ngày kế tiếp. Nàng dần quen mùi trà thảo mộc được bác sĩ kê toa 4 tiếng trong ngày đầu tiên, và cách 6 tiếng cho những tiếp theo. Mặc dù nàng có thể nói rằng đơn thuốc đã giúp giảm triệu chứng từ nọc rắn, nhưng nó khiến dạ dày của nàng sôi ùng ục. Nàng kiệt sức, và nàng không thể ngủ ngon, và nàng phải làm gì đó giảm cơn buồn chán, nàng không thể tập trung vài phút cho bất kì chuyện gì.

Những người bạn của nàng làm hết sức giải khuây cho nàng, và Annabelle thật lòng biết ơn họ. Evie ngồi bên cạnh giường ngủ và đọc to những quyển tiểu thuyết gợi tình xoáy được từ thư viện. Daisy và Lillian đến trao đổi những tin đồn nóng hổi, và khiến nàng cười với những trò bất chước hàng loạt khách khứa. Vì nàng cứ khăng khăng đòi hỏi nên cả nhóm có trách nhiệm báo cáo tình hình cuộc đua đến trái tim Kendall. Một cô gái cao, mảnh khảnh, tóc vàng tên Constance Darrowby, đã thu hút được Kendall.

“Cô ta trông có vẻ rất lạnh lùng, nếu cậu có hỏi mình” Daisy thẳng thắn nói “Cô ta có cái miệng làm mình nhớ đến cái miệng ví, và một thói quen đáng bực mình là che miệng cười khúc khích, như thể bị bắt gặp đang cười ở nơi công cộng là không quý phái vậy đó”

“Có lẽ cô ta bị sâu răng” Lillian hồ hởi nói

“Mình nghĩ cô ta bị dẫn đòn” Daisy tiếp tục “Mình không thể hình dung cô ta nói gì để Kendall thấy thích thú”

“Daisy” Lillian nói, “chúng ta đang nói về một người đàn ông có sở thích mãnh liệt với cây cối. Ngưỡng buồn chán của anh ta rõ ràng không có giới hạn”

“Tại buổi cắm trại sau buổi tiệc nước hôm nay” Daisy kể với Annabelle “Mình đã bắt gặp một khoảnh khắc vô cùng thỏa mãn là tiểu thư Constance trong tư thế lén lút với một vị khách. Cô ta biến mất trong vài phút với một quý ông không phải Kendall”

“Đó là ai?” Annabelle hỏi

“Benjamin Muxlow – một nông dân địa phương. Cậu biết đó, loại có nhiều đất và vô số người giúp việc đang tìm kiếm cô vợ chịu sinh cho anh ta tám hoặc chín đứa con, sửa cổ tay áo, và làm bánh pudding huyết heo trong lò mổ”

“Daisy” Lillian cắt lời vì nhận thấy Annabelle bắt ngờ chuyển sang xanh lét “cố tỏ ra bớt khó chịu được không?” Rồi cô cười hời hợt với Annabelle “Xin lỗi nha cô bạn của tôi. Nhưng cậu phải thừa nhận là người Anh sẵn lòng ăn một số thứ có thể khiến người Mỹ bỏ chạy khỏi bàn vừa kêu la khiếp đảm”

“Sao cũng được” Daisy tiếp tục với vẻ kiên nhẫn được cường điệu “Tiểu thư Constance đã bốc hơi sau khi bị bắt gặp với Ông Muxlow, và hiển nhiên mình đi tìm họ với hy vọng được thấy một điều gì đó có thể làm mất thể diện của cô ta, và để ngài Kendall mất hết hứng thú với cô ta luôn. Cậu có thể hình dung niềm vui sướng của mình khi khám phá ra hai người đó sau một cái cây với hai mái đầu chụm lại”

“Họ đang hôn sao?” Annabelle hỏi

“Không, chết tiệt. Muxlow đang giúp tiểu thư Constance đặt một chú chim con lên trở lại tổ”

“Ồ” Vai Annabelle hạ thấp khi nàng gắt gỏng nói thêm “Cô ấy tốt quá” Nàng biết một phần cảm giác chán nản của nàng là do tác hại của nọc rắn, đó là chưa kể món thuốc giải độc khó uống. Tuy nhiên, biết được nguyên nhân gây ra tâm trạng chùng xuống của nàng cũng không cải thiện được gì.

Thấy được sự thất vọng của Annabelle, Lillian cầm lên một cây lược xỉn bạc “Quên tiểu thư Constance và ngài Kendall đi” cô nói “Để mình chải tóc cho cậu – cậu sẽ thấy khá hơn khi không có tóc vướng trên mặt”

“Tắm gương soi mặt của mình đâu rồi?” Annabelle hỏi lúc nàng nhích người tới trước để Lillian ngồi ra sau nàng.

“Không tìm ra” cô gái diêm tĩnh đáp

Việc tắm gương biến mất một cách cố ý không thể thoát khỏi mắt Annabelle. Nàng biết cơn bệnh đã tàn phá vẻ ngoài của nàng, khiến cho tóc nàng rối bù và da nàng thì không còn màu sắc khỏe khoắn. Thêm vào đó, những cơn buồn nôn liên tục đã ngăn nàng ăn uống, và cánh tay nàng ốm tong đến mức nằm ẻo ẹo trên khăn trải giường.

Vào buổi tối, khi nàng nằm trên giường bệnh, tiếng nhạc và khiêu vũ từ phòng vũ hội len qua khe cửa sổ. Mảnh tượng cảnh tiểu thư Constance khiêu vũ trong tay ngài Kendall, Annabelle trần trọc suốt trên giường, kết luận rằng cơ hội kết hôn của nàng đã hết. “Con ghét rắn” nàng cầu nhàu, quan sát mẹ nàng đứng lên thu thập những bài báo từ chiếc bàn cạnh giường...muỗng uống thuốc, chai lọ, khăn tay, một cây lược, và một cái kẹp tóc “Con ghét bị bệnh, và con ghét đi dạo trong rừng, và hơn hết cả con ghét chơi bóng với quần chèn”

“Con nói gì vậy con yêu?” Philippa hỏi, ngừng động tác đặt vài ly rỗng lên khay

Annabelle lắc đầu, đột ngột khắc phục nỗi sầu muộn “Con ...ồ, không có gì đâu, Mama. Con chỉ đang nghĩ – con muốn trở về Luân Đôn trong vòng một hoặc hai ngày sau khi con thích hợp di chuyển. Không còn gì đáng lưu luyến ở đây cả. Tiểu thư Constance có lẽ sắp thành Phu nhân Kendall, và con không thể quyến rũ thêm ai khác, bên cạnh đó – ”

“Mẹ vẫn chưa từ bỏ mọi hy vọng đâu” Philippa nói và đặt khay xuống. Bà chồm tới bên Annabelle và vuốt trán nàng với bàn tay mềm mại tình mẫu tử. “Chưa có lời hứa hôn nào được tuyên bố - và ngài Kendall thường hỏi thăm con. Và đừng quên bó hoa chuông khổng lồ ngài ấy đã mang đến cho con. Ngài ấy bảo là tự tay ngài nhặt từng bông đấy”

Annabelle đui mắt liếc nhìn bó hoa nằm ở góc phòng, hương hoa sực nức trong không khí. “Mama, con muốn hỏi là...mẹ có thể bỏ chúng đi được không? Chúng rất đáng yêu, và con biết ơn hành động đó...nhưng cái mùi này...”

“Ồ, mẹ đã không nghĩ đến chuyện đó” Philippa nói ngay. Vội vàng đến góc phòng, bà cầm lấy một chiếc bình đầy hoa và mang ra cửa “Mẹ sẽ đặt nó ở lối đi, và nhờ người hầu đem bỏ...” Giọng bà lạc lõng vì bận làm việc

Cầm kẹp tóc lên, Annabelle chơi đùa với đường răng cưa và nhãn mặt. Thật sự thì bó hoa của Kendall chỉ là một trong số rất nhiều bó nàng đã nhận. Tin tức nàng bị bệnh đã tìm được sự đồng cảm lớn lao từ những vị khách ở Stony Cross. Ngay cả Ngài Westcliff cũng gửi đến những bó hoa hồng trong nhà kính nhân danh bá tước và dòng họ Marsden. Sự gia tăng nhanh chóng số lượng hoa trong bình đã tạo cho căn phòng vẻ u ám như có tang. Kì lạ thay, không có bó hoa nào từ Simon Hunt...không một lời nhắn hoặc cành hoa. Sau hành động quan tâm của chàng hai đêm về trước, nàng đã mong chờ một cái gì đó. Một vài dấu hiệu của sự quan tâm...nhưng nàng đã nghĩ có lẽ Hunt quyết định rằng nàng là một người ngớ ngẩn và rắc rối, và không đáng để chàng chú ý tới. Nếu là vậy thì nàng có lẽ nên biết ơn rằng sẽ không bao giờ bị chàng lơ đãng theo sau lần nữa

Thay vì như thế, Annabelle cảm thấy cay cay sống mũi, và những giọt nước mắt cứ chực chờ nơi khóe mắt. Nàng không hiểu nổi bản thân mình. Nàng không thể nhận ra cảm xúc bên dưới sự tuyệt vọng khôn lường. Nhưng nàng có vẻ bị lấp đầy bởi một ham muốn không thể giải thích...nếu như nàng biết nó là gì. Nếu nàng biết – ”

“Này, thật là lạ” Philippa lúng túng thấy rõ khi bà trở lại phòng “Mẹ tìm thấy thứ này ngay ngoài cửa. Ai đó đã để lại mà không kèm ghi chú, không biết gửi ai. Và chúng có vẻ rất mới. Con có nghĩ cái này là từ một người bạn của con không? Có lẽ vậy. Một món quà quái dị thế này chỉ có thể đến từ mấy cô gái Mỹ”

Nâng người lên trên một cái gối, Annabelle thấy một đôi đồ vật đặt lên đùi nàng, và nàng quan sát chúng với vẻ kinh ngạc. Một đôi giày boots được cột với nhau bằng một cái nơ đỏ sang trọng. Da thuộc mềm mại, nhuộm màu đồng thời trang, và bóng láng như gương. Với gót thấp lót da và đế giày đóng sát, đôi giày boots tinh tế nhưng hợp thời. Chúng được trang hoàng với những chiếc lá thêu mỏng manh dọc theo ngón chân. Nhìn đôi giày trần trối, Annabelle bất chợt cười phá lên

“Có lẽ chúng đến từ chị em Bowman” nàng nói...nhưng nàng biết nhiều hơn thế

Đôi giày là món quà của Simon Hunt, người biết rõ một quý ông không nên gửi một phần trang phục cho một quý cô. Nàng nên trả lại chúng ngay lập tức, nàng suy nghĩ, thậm chí ngay cả khi nàng thấy bản thân đang ôm đôi giày vào ngực. Chỉ có Simon Hunt có thể xoay sở để tặng nàng một thứ thực dụng và riêng tư không thích hợp như thế.

Mỉm cười, nàng mở dây nơ đỏ và cầm một chiếc giày lên. Nó nhẹ đến ngạc nhiên, và nàng biết là chúng vừa khít chân nàng chỉ bằng một cái liếc mắt. Nhưng làm thế nào Hunt biết cỡ chân của nàng mà đặt hàng, và chàng tìm ra đôi giày này ở đâu? Nàng chậm rãi lần ngón tay theo đường chỉ thêu nối đế giày với phần trên màu đồng sáng loáng

“Chúng đẹp quá” Philippa nhận xét “Dùng chúng mà đi lại ở ngoại ô lầy lội là quá tốt rồi”

Annabelle nâng một chiếc giày lên mũi, hít vào mùi da sạch sẽ, thơm hương đất. Nàng chạy đầu ngón tay lên phần da mềm mại phía trên, rồi lật ra mặt sau kiểm tra như thể đây là một vật vô giá. “Con đi bộ khá nhiều ở miền quê rồi” nàng cười “Những chiếc giày này sẽ rất vững chắc trên đường sỏi”

Thích thú quan sát nàng, Philippa chạm vào mái tóc mềm mượt của Annabelle “Mẹ không nghĩ một đôi giày có thể làm con vui đến thế - nhưng mẹ rất mừng. Mẹ đem cho con một khay súp và gà nướng nhé con yêu? Con cần phải ăn gì đó trước khi uống thuốc”

Annabelle gật đầu “Vâng, con sẽ ăn súp”

Gật đầu hài lòng, Philippa với tay lấy đôi giày cao cổ “Mẹ sẽ lấy chúng ra khỏi đùi con và đặt chúng ở - ”

“Chưa được” Annabelle lăm bắm, siết lấy chiếc giày một cách chiếm hữu

Philippa cười khi bà rung chuông kêu người hầu

Khi Annabelle nằm xuống và chạy đầu ngón tay qua lớp da mềm, nàng thấy gánh nặng trong ngực nàng phần nào tan biến. Không nghi ngờ gì là nọc rắn đã bắt đầu mất tác dụng...nhưng bất chợt nàng không thể giải thích tại sao nàng cảm thấy nhẹ nhõm và yên bình

Có lẽ nàng nên cảm ơn Simon Hunt, tất nhiên, và nói cho chàng biết món quà của chàng là không phù hợp. Và nếu chàng quả thật là người đã tặng giày thì nàng nên trả lại chúng. Một cái gì đó đại loại như sách thơ, hoặc một thanh kẹo bơ cứng, hoặc một bó hoa sẽ thích hợp hơn nhiều. Nhưng không món quà nào có thể khiến nàng xúc động như cái này.

Annabelle giữ đôi giày boots với nàng suốt đêm, bất chấp mẹ nàng đã cảnh báo mang giày vào giường là điềm gở. Khi nàng gần như chìm giấc ngủ với tiếng nhạc tiếp tục len lỏi qua cửa sổ, thì nàng mới chấp thuận đặt đôi giày lên chiếc bàn cạnh giường. Sáng sớm khi nàng thức dậy, hình ảnh đôi giày khiến nàng mỉm cười

14. Chương 14

Vào buổi sáng thứ ba sau khi bị rắn cắn, rốt cuộc Annabelle đã cảm thấy có thể ra khỏi giường. Nàng nhẹ nhõm phần nào khi phần lớn quan khách đã đến một buổi tiệc được tổ chức ở lãnh địa kế cận, và khiến

trang viên Stony Cross trở nên im ắng và trống vắng. Sau khi tham vấn người giúp việc, Philippa quyết định ngồi cùng Annabelle ở phòng khách trên lầu nơi có thể nhìn ra vườn. Một căn phòng xinh xắn, với giấy dán tường hoa xanh và treo đầy chân dung trẻ con và thú vật. Theo lời người hầu thì phòng khách này chỉ thường được người nhà Marsden sử dụng, nhưng Ngài Westcliff đã đề nghị Annabelle cứ tự nhiên ở đây.

Sau khi choàng một tấm vải mỏng quanh đầu gối Annabelle, Philippa đặt một ly trà thảo mộc lên chiếc bàn kê bên nàng. “Con phải uống thứ này” bà nói chắc nịch, đối nghịch với vẻ mặt nhăn nhó của nàng “Tốt cho con thôi”

“Mẹ không cần ở phòng khách và giám sát con thế này” Annabelle nói “Con ngồi đây khá thoải mái rồi nên mẹ đi đâu đó trò chuyện với bạn cũng được”

“Con chắc chứ?” Philippa hỏi

“Hoàn toàn chắc” Annabelle cầm ly trà lên và nhấp môi “Con đang uống thuốc...thấy không? Đi đi Mama, và đừng để con nghĩ khác”

“Tốt lắm” Philippa miễn cưỡng nói “Chỉ một lát thôi. Người hầu nói con có thể rung chuông trên bàn nếu con thấy cần. Và nhớ uống hết thuốc đó”

“Con sẽ uống mà” Annabelle hứa, nụ cười trên mặt nàng mở rộng. Nàng vẫn giữ nụ cười cho đến khi Philippa rời khỏi phòng. Ngay lúc mẹ nàng đi khuất tầm mắt, Annabelle ngả người ra sau trường kỷ và cẩn thận đổ ly trà qua cửa sổ.

Thở dài hài lòng, Annabelle co ro trên vào góc trường kỷ. Bây giờ và sau đó một tiếng ồn có thể cắt ngang sự im lặng tĩnh mịch, tiếng vỡ đĩa, tiếng thì thầm của người hầu, âm thanh quét chổi trên thảm hành lang. Thư giãn bên mép cửa sổ, Annabelle ngả đầu ra tia sáng mặt trời, để chúng sưởi nắng khuôn mặt nàng. Nàng nhắm mắt và lắng nghe tiếng ong vo ve khi bay uể oải từ búp hoa tú cầu đỏ hồng sang những cuốn đậu mỏng manh ngọt ngào xuyên qua những lần ranh. Mặc dù nàng vẫn còn rất yếu nhưng cảm giác được ngồi giữa khung trời ấm áp mơ màng thế này thật dễ chịu, nàng đang sưởi nắng như một con mèo.

Nàng chậm chạp tiếp nhận tiếng động từ cửa ra vào...một tiếng gõ cửa nhẹ hẫng, như thể vị khách không muốn phá vỡ giấc mộng của nàng bằng một tiếng động lớn hơn. Chớp chớp vì bị lóa mắt, Annabelle tiếp tục ngồi kiêu hai chân khoanh lại. Luồng sáng chói lòa dần dần khuất khỏi mắt nàng, và nàng thấy bản thân đang nhìn trừng trừng vào dáng người đen vạm vỡ của Simon Hunt. Chàng tựa một phần trọng lượng cơ thể lên khung cửa, ở chàng toát lên vẻ ngông nghênh tự mãn không chút lúng túng. Đầu chàng nghiêng nghiêng khi chàng quan sát nàng với vẻ mặt khó hiểu.

Nhịp tim Annabelle leo thang dữ dội. Như thường lệ, Hunt ăn mặc không chừa vào đâu được, nhưng quần áo trang nhã không thể che dấu sức lực sung mãn phát ra từ chàng. Nàng nhớ lại cánh tay và vòm ngực rắn rỏi của chàng khi bế nàng, tay chàng chạm vào cơ thể nàng...ồ, nàng không thể nhìn chàng mà không nhớ đến chúng!

“Em nhìn giống một con bướm vừa bay vào từ khu vườn” chàng êm ái nói

Chàng đang chế nhạo nàng ư, Annabelle tự nghĩ, khi biết rõ vẻ mặt tái nhợt ốm yếu của nàng. Nàng bối rối đưa tay vén tóc. “Anh làm gì ở đây?” nàng hỏi “Anh không dự tiệc ở lãnh địa kế bên sao?”

Nàng không muốn tỏ ra đường đột và lạnh nhạt đến vậy, nhưng khả năng nói chuyện đã rời bỏ nàng. Khi nàng nhìn chàng nàng không thể không nghĩ đến lúc chàng xoa tay lên ngực nàng. Kí ức đó gây nên một sức nóng từ sự xấu hổ lan tỏa bên dưới làn da nàng.

Hunt đáp bằng một giọng cay độc nhưng êm ái “Tôi có việc cần bàn với giám đốc của tôi, và anh ta chỉ vừa từ Luân Đôn đến đây trong sáng nay. Không giống những quý ông ăn diện chải chuốt được em ngưỡng mộ, tôi có nhiều việc phải làm hơn là tìm nơi cắm trại” Đứng lên khỏi khung cửa, Hunt đánh bạo vào phòng, mắt chàng đăm đăm ước lượng. “Vẫn còn yếu sao? Sẽ tốt hơn thôi. Mắt cá của em thế nào? Nâng vẩy lên đi – tôi nghĩ tôi nên xem lại lần nữa”

Annabelle cảnh giác quan sát chàng trong tích tắc rồi bắt đầu cười toe toét khi thấy tia sáng trong mắt chàng. Nhận xét táo bạo đó phần nào xoa dịu cảm giác xấu hổ và giúp nàng thư giãn hơn. “Tử tế thật đó” nàng khô khan nói “Nhưng không cần đâu. Mắt cá chân của tôi đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh”

Hunt mỉm cười khi chàng tiếp cận nàng “Tôi muốn em biết là đề nghị của tôi hoàn toàn dựa trên tình thân vị tha thuần túy. Tôi không cảm nhận được chút vui thích bất kính nào khi thấy bàn chân đau đớn của em. À, có lẽ có chút rung mình, nhưng tôi che đậy khá khéo” Nắm lấy mặt sau ghế bằng một tay, chàng dời nó dễ dàng đến gần trường kỷ và ngồi cạnh nàng. Annabelle bị ấn tượng bởi cách chàng nâng một món đồ nội thất làm từ gỗ cây gụ như thể nó nhẹ như bông. Nàng ném nhanh một cái liếc mắt về phía cửa ra trông không. Cho đến khi cánh cửa không đóng thì chuyện nàng ngồi cùng một phòng với Hunt vẫn còn chấp nhận được. Và thậm chí mẹ nàng cũng sẽ vào dòm chừng nàng. Trước khi chuyện đó xảy ra, tuy nhiên, Annabelle quyết định sẽ nói về đôi giày

“Ông Hunt” nàng thận trọng nói “Có chuyện này tôi phải hỏi anh...”

“Gi?”

Mắt chàng rõ ràng là phần hấp dẫn nhất, Annabelle xao xuyến nghĩ. Sôi nổi và tràn đầy sức sống, chúng làm nàng tự hỏi người ta lại thích mắt xanh nhiều hơn mắt đen. Không sắc xanh nào có thể truyền tải trí thông minh bị kiềm nén hằn sâu trong đôi mắt đen lầy của chàng.

Cố gắng hết sức, Annabelle không nghĩ ra được cách nào tế nhị để hỏi chàng. Sau khi im lặng so đo nhiều cụm từ, cuối cùng nàng chọn cách hỏi thẳng “Có phải anh có liên quan đến đôi giày?”

Khuôn mặt chàng không biểu lộ gì cả “Giày? Tôi e rằng tôi không hiểu ý em, cô Peyton ạ. Có phải em đang dùng phép ẩn dụ, hoặc là chúng ta đang nói về thứ dùng để đi?”

“Giày boots” Annabelle nói, nhìn chàng nghi ngại “Một đôi giày mới được đặt ở sau cánh cửa phòng tôi hôm qua”

“Rất vui vì tôi được thảo luận về bất cứ phần nào trong tủ áo của em, thưa cô Peyton, nhưng tôi sợ rằng tôi không biết gì về một đôi giày. Tuy nhiên, tôi thấy nhẹ lòng vì em đã tìm ra được vài đôi. Trừ khi, tất nhiên rồi, em đã ước tiếp tục thu hút rủi ro từ đời sống hoang dã ở Hampshire”

Annabelle nhìn chàng một lúc lâu. Mặc cho chàng đã phủ nhận, có điều gì đó bên dưới vẻ ngoài đứng đưng của chàng...một vài tia sáng nghịch ngợm lóe trong mắt chàng... “Vậy là anh phủ nhận chuyện tặng giày cho tôi?”

“Thật sự là tôi phủ nhận”

“Nhưng tôi thắc mắc...nếu có ai đó ước muốn có một đôi giày cho một quý cô mà không cho cô ta biết...thì làm sao mà người đó biết chính xác cỡ chân của cô ta?”

“Việc đó tương đối dễ dàng...” chàng lơ đãng “Tôi có thể hình dung được ai đó mạnh dạn hỏi cô hầu mò lấy đôi dép mang trong nhà của quý cô đó. Rồi anh ta có thể đem đến cho thợ giày địa phương. Và ra giá cho ông ta làm ngay một đôi khác”

“Nghe cũng phức tạp quá nhỉ” Annabelle lẩm bẩm

Mắt Hunt lóe lên một mối nguy bất chợt. “Ít hơn nổi ám ảnh phải bế một phụ nữ bị thương lên ba tầng lầu mỗi lần cô ta đi dép”

Annabelle nhận ra chàng sẽ không bao giờ thừa nhận đã tặng nàng đôi giày – điều sẽ cho phép nàng giữ lại chúng, nhưng cũng đảm bảo nàng không bao giờ có thể cảm ơn chàng. Và nàng biết đó là chàng – nàng có thể thấy điều đó trên mặt chàng.

“Ông Hunt” nàng chân thành nói “Tôi...tôi ước gì...” nàng ngập ngừng không tìm được từ ngữ thích hợp để rồi nhìn chàng tuyệt vọng.

Đem cảm giác nuối tiếc khỏi nàng, Hunt đứng lên và đi về góc phòng, cầm lấy một bàn trò chơi hình tròn nhỏ. Nó có chu vi khoảng 2 feet, được cấu tạo khéo léo cho phép người chơi búng tay trên đỉnh để chuyển từ bàn cờ vua sang cờ đam. “Em có chơi không?” chàng tình cờ hỏi và đặt chiếc bàn trước mặt nàng.

“Cờ đam? Vâng, thỉnh thoảng – ”

“Không, không phải cờ đam. Cờ vua kìa”

Annabelle lắc đầu, co người vào góc trường kỷ “Chưa, tôi chưa từng chơi cờ vua. Và tôi không muốn tỏ ra khó gần, nhưng...vào thời điểm này, tôi không có tâm trạng thử điều gì đó khó như là – ”

“Vậy thì đây là lúc để em học hỏi” Hunt nói, đi về phía góc kệ lấy ra một chiếc hộp gỗ tinh tế “Người ta thường nói bạn sẽ không bao giờ biết rõ về một ai đó cho đến khi bạn chơi cờ với anh ta”

Annabelle thận trọng quan sát chàng, cảm thấy lo lắng vì ý tưởng ở riêng với chàng...và hoàn toàn bị điều khiển bởi sự dịu dàng cố ý của chàng. Gần như chàng dễ ngọt để nàng tin lời chàng. Tâm tính mềm mỏng của chàng có vẻ thật kì quặc so với kẻ phóng đảng nàng luôn nghĩ là chàng.

“Anh có tin chuyện đó không?” nàng hỏi

“Tất nhiên không” Hunt mang cái hộp đến bàn rồi mở nó ra, bên trong là những quân cờ bằng mã não và ngà voi được chạm khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết. Chàng nhìn nàng khiêu khích “Sự thật là, bạn sẽ không bao giờ biết rõ về một người đàn ông cho đến khi bạn mượn tiền anh ta. Và bạn không thể biết rõ một phụ nữ cho đến khi bạn ngủ trên giường cô ta”

Tất nhiên chàng cố tình nói như thế để làm nàng thất kinh. Và chàng đã thành công, bất chấp Annabelle cố gắng hết sức che dấu chuyện đó. “Ông Hunt” nàng nói, sưng sỏ trước đôi mắt biết cười của chàng “nếu anh tiếp tục có những bình phẩm thô tục như thế thì tôi buộc lòng phải mời anh rời khỏi phòng”

“Thứ lỗi cho tôi” Lời hối lỗi ngay lập tức của chàng không lừa được nàng “Chỉ là tôi không muốn lỡ cơ hội có thể làm em đỏ mặt. Tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào hay đỏ mặt giống em”

Màu hồng bắt đầu nơi cổ nàng lan sang bím tóc “Tôi chưa từng đỏ mặt. Chỉ là gần ngái là tôi – ” Ngưng bật, nàng nhìn chàng đắm đắm với vẻ sưng sỏ chua cay khiến chàng phải cười phá lên

“Tôi sẽ cư xử phải phép” chàng nói “Đừng bảo tôi đi”

Nàng bắn khoắn quan sát chàng, tay nàng khẽ day day trán, và dấu hiệu yếu đuối của nàng càng làm chàng ăn nói nhỏ nhẹ “Được mà” chàng thì thầm “Để tôi ở lại nhé Annabelle”

Chớp mắt, nàng lão đảo gật đầu và ngồi xuống chiếc nệm trên trường kỷ trong lúc Hunt mở trò chơi. Chàng chạm tay vào những quân cờ nhẹ nhàng và khéo léo một cách đáng ngạc nhiên nếu căn cứ vào cỡ tay của chàng. Bàn tay xù xì, nàng suy nghĩ...rám nắng và rần rởi, với một chòm lông đen ở phần lưng.

Đứng cạnh chàng lúc này, Annabelle dần nhận ra mùi hương cổ chấp của chàng, thi thoảng tinh bột và xà phòng cạo râu che phủ mùi da đàn ông sạch sẽ...và một điều gì đó khó nắm bắt...hơi thở ngân nga ngọt ngào của chàng, như thể chàng vừa ăn lê, hoặc có lẽ một lát thơm. Khi nàng ngẩng lên nhìn chàng, nàng nhận ra chỉ cần một ít cố gắng là chàng đã có thể cúi xuống và hôn nàng. Ý nghĩ đó làm nàng run lấy bầy. Thật ra nàng muốn cảm nhận miệng chàng trên miệng nàng, để tận hưởng cái chạm ngọt lịm từ làn hơi của chàng. Nàng muốn chàng ôm nàng lần nữa.

Nhận thức đó khiến mắt nàng trợn tròn. Về căng cứng đột xuất của nàng nhanh chóng làm Hunt chú ý. Chàng đưa mắt từ bàn cờ sang khuôn mặt quay lên của nàng, và dù chàng thấy gì từ nét mặt của nàng đi nữa thì cũng khiến chàng khó thở. Hai người không ai động đậy. Annabelle chỉ có thể chờ đợi trong im lặng, đầu ngón tay của nàng bầu vào tấm vải trường kỷ trong lúc nàng tự hỏi liệu chàng sẽ làm gì tiếp theo.

Hunt phá vỡ không khí căng thẳng với một hơi thở dài, và nói giọng êm ái ráo hoảnh “Không...em vẫn chưa đủ khỏe”

Tiếng tim đập như sấm làm nàng khó nghe rõ câu nói “C-cái gì?” nàng yếu ớt nói

Có vẻ không thể tự cứu mình, Hunt hất một lọn tóc xoăn khỏi thái dương nàng. Đầu ngón tay chạm nhẹ làm nóng bừng làn da mềm mại của nàng, để lại một luồng cảm xúc trào dâng. “Tôi biết em đang nghĩ gì. Và tin tôi đi, tôi bị cảm sốt. Nhưng em còn quá yếu – và tính tự chủ của tôi hôm nay khá mỏng manh”

“Nếu anh đang ám chỉ là tôi – ”

“Tôi không bao giờ phí thời gian cho mấy trò ám chỉ” chàng thì thầm, tiếp tục công việc xếp cờ. “Rõ ràng là em muốn tôi hôn em. Và tôi sẽ rất vui được thực hiện, khi nào có thời điểm thích hợp. Nhưng không phải bây giờ”

“Ông Hunt, anh là người – ”

“Đúng, tôi biết” chàng cười toe “Em sẽ giải phóng bản thân bằng cách ném một loạt tính từ vào tôi, vì tôi đã nghe chúng suốt” Ngồi xuống ghế, Hunt ấn một quân cờ vào lòng bàn tay nàng. Miếng mã nã chạm khắc nặng và mát lạnh, bề mặt trơn láng của nó dần dần ấm lên khi nàng chạm vào.

“Đó không phải tính từ tôi muốn ném cho anh” Annabelle nói “Một hoặc hai vật nhọn mới đủ đáp ứng nhu cầu của tôi”

Một tràng cười ngặt nghẽo xé toạc ngực chàng, và ngón tay chàng chà chà lưng bàn tay nàng trước khi chàng rút tay lại. Nàng cảm nhận ngón tay chai sạn của chàng, xúc cảm đó không giống tiếng sột soạt ngứa ngáy của lưỡi mèo. Đứng người vì thái độ của nàng với chàng, Annabelle nhìn xuống quân cờ trong tay.

“Đó là quân hậu – con cờ quyền lực nhất trên bàn cờ. Nó có thể đi mọi hướng và xa đến bất cứ đâu”

Không gì có tính gợi mở trong cách nói chuyện của chàng...nhưng khi chàng ôn tồn nói, khi chàng làm, thì giọng điệu khàn khàn sâu lắng của chàng khiến ngón chân nàng co ro trong giày.

“Mạnh hơn quân vua sao?” nàng hỏi

“Ừ. Vua chỉ có thể di chuyển mỗi lần một ô. Nhưng vua là quân quan trọng nhất”

“Nếu nó không phải là quân mạnh nhất thì tại sao nó lại quan trọng hơn quân hậu?”

“Vì nếu vua bị bắt thì trò chơi kết thúc” Với tay lấy quân cờ vừa đưa nàng, Hunt đổi nó qua một quân tốt. Ngón tay chàng lướt trên tay nàng, tuy ngắn như có vẻ vuốt ve không thể lầm lẫn. Mặc dù Annabelle biết nàng không nên cho phép hành vi ngoài khuôn phép đó, nhưng nàng thấy bản thân nàng nhìn chằm chằm trong cự ly gần, khớp tay nàng trắng bệch vì cầm quân cờ ngà quá chặt. Hunt tiếp tục nói chuyện bằng một giọng trầm và bí ẩn. “Còn đây là quân tốt, được di chuyển mỗi lần một ô. Không thể lùi hay đi ra hai bên, trừ khi nó ăn một quân khác. Hầu hết những người mới chơi thường thích di chuyển quân tốt lúc mở đầu, để không chế được phần lớn bàn cờ. Nhưng dùng những quân khác sẽ là chiến thuật tốt hơn...”

Khi Hunt tiếp tục cắt nghĩa từng quân cờ và cách sử dụng chúng thì chàng cùng lúc ấn quân đó vào lòng bàn tay của nàng. Annabelle bị mù mịt bởi bàn tay mê hoặc của chàng, những giác quan của nàng cất tiếng háo hức. Những dấu hiệu phòng vệ thường ngày của nàng tan như vụn cám trong máy nghiền bột. Có gì đó đã xảy ra với nàng, hoặc Hunt, hoặc có lẽ cả hai người, và cho phép họ giao tiếp với nhau dễ dàng chưa từng thấy. Nàng không muốn mời mọc chàng đến gần hơn... không gì tốt đẹp có thể xảy ra sau chuyện đó cả...và nàng không thể làm gì khác ngoài trừ tận hưởng cảm giác gần gũi chàng.

Hunt giục nàng bắt đầu chơi cờ, kiên nhẫn đợi nàng cân nhắc từng bước đi, sẵn lòng đưa ra lời khuyên khi nàng hỏi. Thái độ của chàng quá quyến rũ và chơi đùa đến mức nàng gần như không quan tâm người thắng có là ai. Gần như. Khi nàng đi cờ vào vị trí không chỉ tấn công một mà đến hai quân của chàng thì Hunt liếc nàng với một nụ cười khích lệ. “Nước đó gọi là chiến thuật gọng kìm. Đúng như tôi nghĩ, em có bản năng chơi cờ”

“Bây giờ anh không còn lựa chọn nào khác ngoài phải rút quân” Annabelle nói trong chiến thắng

“Chưa đâu” Chàng dùng một quân khác đi vào khu vực khác trên bàn cờ, và ngay lập tức đe dọa quân hậu của nàng.

Trong lúc tìm cách giải quyết, Annabelle chợt nhận ra chàng vừa đặt nàng vào thế phải rút quân.

“Không công bằng chút nào” nàng phản đối, và chàng cười tủm tỉm

Nắm bàn tay lại, Annabelle tựa cằm lên nắm tay và bao quát bàn cờ. Một phút dài trôi qua với hàng loạt kế hoạch tác chiến, nhưng không cái nào có vẻ phù hợp. “Tôi không biết phải đi thế nào” nàng thú nhận. Đưa mắt nhìn chàng, nàng thấy chàng đang nhìn nàng theo cách rất lạ, vỗ về và quan tâm. Cái nhìn đó làm nàng xáo trộn và nàng khó nhọc nuốt trôi cảm giác ngọt ngào lan tỏa, như là mật ong đang dốc xuống miệng nàng.

“Tôi làm em thấy mệt mỏi rồi” chàng thì thầm

“Không, tôi khỏe – ”

“Sau này hãy chơi tiếp. Em sẽ tìm ra nước đi kế khi nào em thấy khỏe”

“Tôi không muốn ngừng” nàng nói, bực tức vì lời chối từ của chàng “Bên cạnh đó, sẽ không ai nhớ những quân cờ được sắp xếp thế nào”

“Tôi sẽ nhớ” Phốt lờ sự phản đối của nàng, Hunt đứng lên và dời bàn cờ ra xa tầm tay của nàng “Em cần nghỉ ngơi. Em có cần giúp trở lên lầu, hoặc – ”

“Ông Hunt, tôi sẽ không quay lại phòng” nàng bướng bỉnh nói “Tôi phát ngấy nó rồi. Thật ra tôi thà ngủ trên hành lang còn hơn – ”

“Được rồi” Hunt cười rồi thì thầm và quay lại chỗ ngồi “Bình tĩnh đi. Cứ làm những gì em muốn” Chàng vịn nắm tay và ngả người theo kiểu lừa lọc thường lệ vừa chú tâm quan sát nàng “Ngày mai quan khách sẽ trở lại trang viên đầy đủ” chàng nhận xét “Tôi cho rằng em sẽ tiếp cận Kendall sớm thôi”

“Có lẽ thế” Annabelle thừa nhận, che miệng khi một cái ngáp dai dằng dằng trải ra trên môi nàng

“Em không muốn anh ta” Hunt êm ái nói

“Ồ, có chứ” Annabelle mơ mộng ngập ngừng, gục đầu lên cánh tay cong vồng. “Và...dù anh đã rất tử tế với tôi, Ông Hunt...tôi e rằng tôi không thể để chuyện đó thay đổi kế hoạch của tôi”

Chàng nhìn nàng theo cách vừa thư thả vừa mê mải như lúc chàng nghiên cứu bàn cờ. “Tôi cũng không thay đổi kế hoạch của tôi đâu bé cưng”

Nếu Annabelle không phải quá mệt thì nàng có lẽ đã phản đối câu nói âu yếm của chàng. Thay vào đó nàng tiếp thu lời chàng một cách ngái ngủ. Kế hoạch của chàng... “Là cố ngăn tôi bắt được Kendall” nàng nói

“Phần nào còn hơn thế” chàng đáp, miệng chàng nhếch lên ra chiều thích thú

“Ý anh là sao?”

“Tôi không thể tiết lộ kế sách của tôi được. Rõ ràng tôi rất cần bất kì lợi thế nào tôi có thể có. Nước tiếp theo là của em đấy cô Peyton. Hãy nhớ là tôi sẽ quan sát em”

Annabelle biết câu nói đó có thể cảnh báo nàng. Nhưng nàng đã bị lấp đầy bởi cảm giác mệt mỏi, và nàng nhắm mắt trong vài giây. Hơi ẩm êm dịu bên dưới mi mắt báo hiệu giấc ngủ đang đến gần. Nàng mở đôi mắt nặng trĩu với vẻ miễn cưỡng vô đối. và hình ảnh Hunt nhạt nhòa trước mắt nàng. Thật tệ khi họ phải là kẻ địch của nhau, nàng rĩ người suy nghĩ. Nàng còn không biết nàng đã buột miệng nói to câu đó cho đến khi giọng chàng êm ái đáp

“Tôi chưa bao giờ là kẻ địch của em”

“Vậy anh là bạn tôi ư?” nàng thì thầm soi mói, chịu thua ham muốn nhắm mắt thêm lần nữa. Giấc ngủ nhanh chóng ôm lấy nàng, quá nhanh đến mức nàng chỉ vừa vịn biết được Hunt đã kéo tấm chăn phủ lên vai nàng.

“Không, bé cưng” chàng thì thầm “Tôi không phải bạn em...”

Nàng chìm vào giấc ngủ, tỉnh lại đủ lâu để xác định chỉ còn mình nàng trong phòng khách, rồi nhắm mắt lại dưới ánh nắng dịu dàng. Khi cả cơ thể nàng thả lỏng trong giấc ngủ sâu, nàng thấy bản thân trong một giấc mơ sôi động đầy màu sắc, nơi mà mọi giác quan được tăng cường và cơ thể nàng bồng bềnh như đang bơi giữa đại dương. Những hình thù khác nhau lần lượt hiện ra xung quanh nàng...

Nàng rảo bước trong một ngôi nhà xa lạ, một dinh thự tỏa sáng nơi ánh sáng ban ngày xuyên qua những cửa sổ cao lớn. Những căn phòng trống rỗng, không có khách hay người hầu. Âm nhạc không biết đến từ đâu phảng phất trong không khí, một giai điệu buồn và xa xăm làm mủi lòng nàng. Đi dạo một mình, nàng thấy một căn phòng rộng rãi có cột cẩm thạch không có trần nhà...nó mở toang ra bầu trời, những đám mây phiêu bồng nhẹ nhàng đổ bóng. Tấm ván lót sàn dưới chân nàng được làm từ những hình vuông trắng đen nhìn như bàn cờ, với những bức tượng cỡ người thật đặt ở một vài vị trí.

Tò mò đi vòng quanh chúng, Annabelle quan sát những khuôn mặt được chạm khắc bằng sáng. Ước có ai đó để chuyện trò, một bàn tay đàn ông ấm áp để nắm lấy, nàng băng ngang bàn cờ khổng lồ, mù quáng tìm

kiếm giữa những pho tượng bất động...cho đến khi nàng thấy một nhân dạng đen đang lười nhác dựa vào cột cẩm thạch trắng. Tim nàng đập thành thịch, và những bước chân của nàng chậm dần khi sự thích thú lấp đầy trong nàng, làn da nàng nóng bừng và nhịp tim nàng trở nên cấp thiết

Đó là Simon Hunt, đang tiến về phía nàng với một nụ cười nhẹ nhàng trên mặt. Chàng bắt được nàng trước khi nàng có thể lùi lại, và cúi đầu thì thầm vào tai nàng

“Bây giờ em sẽ khiêu vũ với tôi chứ?”

“Tôi không thể” nàng hồn hển nói và cố giật tay khỏi chàng

“Có, em có thể” chàng ôn tồn thúc giục, miệng chàng nóng bỏng và dịu dàng khi lướt qua mặt nàng. “Vòng tay em qua người tôi...”

Trong lúc nàng quẩn quại vì cái ôm ghì của chàng thì chàng cười êm ái và hôn nàng cho đến khi nàng mềm rũ và vô vọng dựa vào chàng. “Hậu đã bị bắt” chàng thì thầm, ngả người ra sau và nhìn nàng với vẻ tình quái ánh lên trong mắt “Em gặp nguy hiểm rồi, Annabelle...”

Đột ngột nàng được thả ra, và nàng quay người bỏ chạy khỏi chàng, hấp tấp vấp phải bức tượng. Chàng chậm rãi đuổi theo, tiếng cười thâm trầm của chàng vang vọng trong tai nàng. Chàng ở ngay sau lưng nàng, cổ tình kéo dài cuộc đuổi bắt, cho đến khi nàng thấy nóng, kiệt sức và thở không ra hơi. Cuối cùng bắt nàng lại, chàng kéo nàng vào người chàng, và vật nàng xuống sàn. Mái tóc đen của chàng che kín bầu trời khi chàng phủ nàng bằng cơ thể chàng, và tiếng nhạc đã bị tiếng tim đập của nàng át mất “Annabelle” chàng thì thầm “Annabelle...”

Nàng choàng tỉnh, mắt nàng mở to với gương mặt mơ ngủ khi nàng cảm nhận được có người đang ở cùng nàng

“Annabelle” nàng nghe thấy lần nữa...nhưng nó không phải là giọng nam trung khàn khàn, âu yếm trong giấc mơ kia

15. Chương 15

Khi Annabelle ngược lên, nàng thấy lão Hodgeham đang đứng trước mặt nàng. Nàng vội vã chuyển sang tư thế ngồi và lần lần thụt lui, nhận thức rõ ràng lần này không phải là ảo giác mà là người thật. Hoàn toàn cảm lạnh vì kinh ngạc, nàng co rúm khi lão với bàn tay mập mập và chạm vào dải đăng ten ở mặt trước váy nàng.

“Ta có nghe về bệnh tình của cô” Hodgeham nói, cái nhìn của lão trĩu nặng với điệu bộ nửa ưỡn ra của nàng. “Ta cảm thấy thương xót cô vì đã phải chịu đựng nỗi đau như thế. Nhưng không có cơn đau nào là mãi mãi. Cô có vẻ...” Lão ngừng lại và liếm đôi môi phúng phính, “...đẹp hơn bao giờ hết...dù có hơi xanh xao”

“Làm ...làm thế nào mà ông tìm được tôi ở đây?” Annabelle hỏi. “Đây là phòng riêng của dòng họ Marsden. Chắc chắn không ai cho phép ông – ”

“Ta buộc một tên hầu báo cho ta biết” Hodgeham tự mãn đáp

“Đi ra” Annabelle cau kinh “Hoặc tôi sẽ hét lên là ông quấy rối tôi”

Hodgeham cười nắc nẻ “Cô không chịu nổi một vụ tai tiếng đâu, cô gái của tôi. Mọi quan tâm cô dành cho Kendall thì ai cũng biết. Và cả hai ta đều biết là một dấu hiệu nhục nhã đi kèm với tên cô sẽ hủy hoại hoàn toàn cơ hội của cô với anh ta” Hắn cười khùng khục trước vẻ im lặng của nàng và để lộ hàm răng ố vàng. “Tốt hơn rồi đó. Annabelle xinh đẹp đáng thương của ta...Ta biết cách đem lại sắc hồng cho một khuôn mặt tái nhợt mà” Thọc tay vào túi áo choàng, hắn chìa ra một đồng vàng lớn và vẩy vẩy nó trước mặt nàng một cách trêu ngươi “Một kỉ vật thể hiện lòng cảm thông của ta đối với sự vất vả của cô”

Hơi thở của Annabelle trở thành tiếng rít nhức tai khi Hodgeham cúi người rất gần, đồng xu kẹp giữa ngón tay béo ú của lão khi lão cố móc nó vào vạt trước váy nàng. Bất thành lĩnh nàng dịch chuyển thật nhanh và gạt tay hắn ra. Mặc dù nàng vẫn còn yếu nhưng động tác đó vẫn đủ sức hất đồng xu khỏi tay lão. Nó rơi ục ục xuống nền thảm đỏ.

“Để tôi yên” nàng hùng hổ nói

“Con chó cái kiêu kì. Cô không cần giả vờ là cô tốt hơn mẹ cô”

“Ồ con lợn – ” Rửa thắm sức khỏe giảm sút của bản thân, Annabelle yếu ớt đẩy lão ra khi lão cúi xuống, cả người nàng rung lên khiếp sợ. “Không” nàng nói xuyên qua hàm răng lập cập, cánh tay nàng che lấy mặt. Nàng kháng cự mãnh liệt khi hắn túm lấy cổ tay nàng “Không – ”

Tiếng loảng xoảng từ cửa ra vào khiến Hodgeham kinh ngạc đứng thẳng lên. Run rẩy từ đầu đến chân, Annabelle nhìn theo hướng phát ra tiếng động và thấy mẹ nàng đứng đó với khay thức ăn cho bữa trưa. Đồ ăn bằng bạc rơi tung tóe từ mép khay khi Philippa nhận thức được chuyện gì đang diễn ra.

Philippa lắc đầu ra chiều không tin được Hodgeham lại ở đây. “Ông dám tiếp cận con gái tôi...” giọng bà nặng nề. Tím tái vì giận, bà đặt khay lên bàn, rồi phẫn nộ nói với Hodgeham “Con gái tôi bị bệnh, thưa ngài. Tôi sẽ không cho phép ai đó tổn hại đến sức khỏe của nó – ông sẽ đi với tôi ngay bây giờ, và chúng ta sẽ thảo luận chuyện này ở nơi khác”

“Thảo luận không phải là cái ta muốn” Hodgeham nói

Annabelle thấy một chuỗi phản ứng xuất hiện trên mặt mẹ nàng: ghê tởm, oán giận, căm ghét, sợ hãi. Và cuối cùng...cam chịu. “Tránh xa khỏi con gái tôi” bà lạnh lẽo nói

“Không” Annabelle rên rỉ phản đối, nhận ra Philippa định đi đâu đó với lão ta. “Mama, ở lại với con”

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi” Philippa không nhìn nàng, những giữ khuôn mặt vô cảm với vẻ mặt bóng bẩy của Hodgeham “Mẹ đã mang bữa trưa cho con đó con yêu. Cố ăn chút gì – ”

“Không” Hoài nghi, tuyệt vọng, Annabelle trở mắt nhìn mẹ nàng theo sau Hodgeham ra khỏi phòng “Mama, đừng đi với hắn!” Nhưng Philippa vẫn đi như thể bà không nghe thấy nàng nói

Annabelle thần thờ nhìn trừng trừng lối ra một khoảng thời gian dài. Nàng không định cầm khay thức ăn. Mùi rau và nước thịt lan tỏa trong không khí làm nàng muốn ói. Annabelle chán chường tự hỏi làm thế nào mối quan hệ vụng trộm quỷ tha ma bắt này lại có thể bắt đầu, là Hodgeham đã ép uống mẹ nàng hay có sự đồng thuận của đôi bên. Bất kể nó bắt đầu ra sao thì giờ đây cũng thành một trò bói bác. Hodgeham là một con quái vật, và Philippa đang cố làm yên lòng hắn để hắn không hủy hoại mẹ con nàng.

Một mối và khổ sở, cô không nghĩ đến chuyện gì đã diễn ra giữa mẹ nàng và Hodgeham lúc này, Annabelle ngã người ra trường kỷ. Nàng nhăn nhó vì cơn đau từ những bắp thịt. Đầu nàng đau, và nàng choáng váng, nàng muốn về phòng nàng. Đi lom khom như cụ già, nàng đến sợi dây chuông và rung nó. Sau một khoảng thời gian có vẻ như dài vô tận, vẫn không có tiếng trả lời. Với việc hầu hết khách khứa đã đi thì gần như toàn bộ người hầu đều được phép nghỉ, và thế là khi cần có rất ít phục vụ.

Lơ dễnh cọ tay xuyên qua những lọn tóc mềm rũ, Annabelle ước lượng tình huống. Mặc dù chân nàng còn yếu, thì chúng vẫn có thể đi được. Sáng nay mẹ nàng đã giúp nàng đi hết hai hành lang từ phòng họ đến phòng khách nhà Marsden. Tuy nhiên, bây giờ nàng khá chắc chắn là nàng có thể xoay sở cắt ngắn hành trình cho chính nàng.

Phốt lờ những tia sáng lập lờ trước mắt nàng như đom đóm, Annabelle rời phòng với những bước ngắn, cẩn thận. Nàng áp sát tường trong trường hợp cần nâng đỡ. Kì quặc làm sao, nàng chưa xót nghĩ, chỉ nội việc này cũng làm nàng thở hổn hển như vừa chạy cả dặm. Giận dữ vì tình trạng yếu đuối của bản thân, nàng buồn bã tự hỏi liệu nàng có nên uống tách trà thảo mộc cuối cùng không. Tập trung vào từng bước đi phía trước, nàng dần dần đi dọc hành lang thứ nhất, cho đến khi nàng gần như đến góc đường rẽ sang phía đông trang viên, nơi phòng nàng. Nàng dừng lại khi nghe thấy một giọng trầm ấm vang lên từ một hướng khác

Chết tiệt. Bị ai đó bắt gặp trong tình trạng này là hết sức mất thể diện. Cầu mong giọng đó xuất phát từ những người hầu, Annabelle dựa người vào tường và đứng yên không động đậy. Một vài cọng tóc dính trên vòm trán ẩm ướt và hai má nàng.

Hai người đàn ông băng ngang lối đi trước mặt nàng, quá nhập tâm vào cuộc nói chuyện đến mức không nhận thấy nàng. Nhẹ nhõm, Annabelle nghĩ rằng nàng đã xoay sở tìm được đường thoát

Nhưng nàng không may đến vậy. Một trong hai người bất chợt liếc về hướng nàng, và sự tập trung của người đó ngay lập tức thắt chặt lấy nàng. Khi người đó đến gần nàng, Annabelle nhận ra vẻ uyển chuyển nam tính trong những sải chân dài trước khi nàng nhìn rõ mặt người đó

Có vẻ số mệnh của nàng là phải mãi mãi hành xử đại diện trước mặt Simon Hunt. Thở dài, Annabelle bật lưng khỏi tường và cố chỉnh sửa tư thế, cho dù hai chân nàng đang lẩy bẩy bên dưới

“Chào buổi chiều, Ông Hunt – ”

“Em đang làm gì vậy?” Hunt cắt lời khi tiến đến cạnh nàng. Nghe có vẻ chàng đang bức bối, nhưng khi Annabelle ngẩng lên nhìn chàng thì nàng chỉ thấy trong mắt chàng sự quan tâm “Tại sao em lại đứng một mình giữa hành lang?”

“Tôi đang về phòng tôi” Annabelle bắt đầu nói khi tay chàng vòng qua nàng, một cánh tay trên vai, cái còn lại qua thắt lưng. “Ông Hunt, không cần đâu – ”

“Em yếu như một con mèo” chàng thẳng thừng “Em biết không nên đi đâu trong tình trạng này sao”

“Không có ai giúp tôi cả” Annabelle cúi gắt. Đầu nàng ngụp lặn và nàng thấy bản thân dựa vào chàng, để mặc chàng nâng đỡ trọng lượng cơ thể nàng. Ngực chàng vạm vỡ và rắn rỏi, một phần vải lụa mát lạnh hằn lên má nàng.

“Mẹ em đâu?” Hunt cố chấp, vén một lọn tóc của nàng ra sau “Nói tôi biết đi, tôi sẽ - ”

“Không!” Annabelle cảnh giác liếc chàng, những ngón tay thon thả của nàng bấu vào tay áo choàng của chàng. Lạy Chúa, việc cuối cùng nàng làm với Simon Hunt là tìm Philippa lúc mà bà có thể đang ở trong một tình trạng khó xử với lão Hodgeham. “Đừng tìm bà ấy” nàng nói rành mạch “Tôi...Tôi không cần ai cả. Tôi có thể tự về phòng, nếu anh bỏ tôi ra. Tôi không muốn – ”

“Được thôi” Hunt thì thầm, tay chàng vẫn còn vòng quanh nàng “Im đi, tôi sẽ không tìm mẹ em. Im đi nhé” tay chàng tiếp tục vuốt ve tóc nàng một cách dịu dàng và kiên trì.

Nàng xoay người khỏi chàng, cố tìm lại hơi thở. “Simon” nàng thì thầm, hơi bất ngờ vì nàng đã dùng tên chàng, và nàng chưa từng nghĩ đến sẽ kêu tên chàng dù là trong suy nghĩ thầm kín. Liếm môi, nàng thử một lần nữa, và nàng kêu một lần nữa trước sự ngỡ ngàng của chính nàng. “Simon”

“Sao?” Một sự căng thẳng mới xâm nhập cơ thể cao lớn cứng rắn của chàng và cùng lúc đó, tay chàng di chuyển quanh đầu nàng với một vẻ dịu dàng nhất có thể

“Vui lòng...đưa tôi về phòng”

Hunt nhẹ nhàng giật đầu nàng lại và nghiêng cứu nàng với một nụ cười phảng phất trên môi “Bé cưng, ta sẽ đưa nàng đến tận Timbuktu nếu nàng muốn”

Ngay lúc đó, người đàn ông còn lại ngoài hành lang cũng đến gần họ, và Annabelle thật sự mất hết tinh thần dù không bất ngờ gì, khi thấy người đó là Ngài Westcliff.

Bá tước liếc nàng khó chịu, như thể anh đang nghi ngờ tình huống này đã được nàng sắp đặt.

“Cô Peyton” Westcliff quả quyết nói “Tôi cam đoan với cô là không cần thiết phải đi hết hành lang mà không có ai tháp tùng. Nếu không có ai giúp cô thì cô chỉ cần rung chuông cho người hầu”

“Tôi đã làm vậy rồi thưa ngài” Annabelle tự vệ, cố thoát khỏi Simon, nhưng chàng không bỏ nàng ra “Tôi đã rung chuông và đợi ít nhất 15 phút mà không ai đến cả”

Westcliff sầm soi nàng kĩ lưỡng “Không thể như thế. Người hầu của tôi luôn chạy đến mỗi khi được gọi”

“À, vậy hôm nay là ngoại lệ” Annabelle cúi kính “Có lẽ chuông bị hỏng. Hoặc có lẽ người hầu của ngài – ”

“Để thôi” Hunt lẩm bẩm, ấn đầu nàng vào ngực chàng. Bất chấp Annabelle không thể thấy mặt chàng thì nàng vẫn nghe một dấu hiệu cảnh báo lạnh lẽ trong giọng chàng lúc nói chuyện với Westcliff “Chúng ta sẽ bàn luận chuyện này sau. Bây giờ tôi sẽ tháp tùng cô Peyton về phòng”

“Theo ý kiến cá nhân tôi thì đó không phải là một ý hay” bá tước nói

“Hèn là tôi không hỏi xin lời khuyên đó” Simon êm ái nói

Có tiếng bá tước thở dài, và Annabelle ngờ ngợ nhận ra tiếng chân trên thảm của Westcliff đang xa dần

Hunt cúi đầu, hơi thở ấm áp của chàng vờn trên tai nàng, khi chàng hỏi thăm “Bây giờ...em có thể giải thích chuyện gì đang diễn ra được không?”

Huyết quản của nàng có vẻ giãn ra, và mang lại một luồng khoan khoái bên dưới làn da mát mẻ của nàng. Sự gần gũi của Hunt lấp đầy trong nàng niềm vui và mong mỏi. Khi chàng ôm nàng, nàng không thể không nhớ lại giấc mơ, những ảo tưởng gọi tình về cơ thể chàng bên trên người nàng. Chuyện này hết sức sai lầm, rằng nàng đang say sưa được chàng ôm ấp...dù biết nàng không thể có được bất cứ điều gì từ chàng ngoại trừ cảm giác dễ chịu tức thời theo sau sự nhục nhã mãi mãi. Nàng xoay sở lắc đầu để trả lời câu hỏi, má nàng cọ cọ vào ve áo của chàng.

“Tôi không nghĩ thế” Hunt nhún nhó đáp. Chàng thả nàng ra để kiểm tra, ước lượng khả năng giữ thăng bằng của nàng với cái liếc mắt hờ hênh, và cúi xuống nâng nàng bằng cánh tay. Annabelle chịu thua với một tiếng lẩm bẩm không rõ ràng và quàng tay qua cổ chàng. Khi Hunt bế nàng suốt hành lang, chàng cất giọng lạnh lạnh. “Nếu em kể cho tôi nghe có chuyện gì thì tôi có thể giúp”

Annabelle đắn đo một lúc. Việc duy nhất có thể đến sau khi thổ lộ cho Simon Hunt nghe về những khó khăn của nàng gần như chắc chắn sẽ là đề nghị trở thành tình nhân. Và nàng ghét bản thân cảm thấy cảm động bởi ý tưởng đó “Tại sao anh cứ muốn dính vào những rắc rối của tôi vậy? nàng hỏi

“Liệu tôi nhất định phải có một động cơ thầm kín nào đó thì mới được giúp em sao?”

“Đúng” nàng thăm hỏi đáp, khiến chàng phì cười

Chàng cẩn thận đặt nàng xuống ngưỡng cửa phòng ngủ. “Em có thể tự đến giường được không, hay là tôi phải công kênh em vào?”

Dù giọng chàng thấp thoáng chọc ghẹo nhưng Annabelle ngờ rằng chỉ cần cho chút khích lệ thì chàng sẽ thi hành ngay lập tức. Nàng vội vã lắc đầu “Không, tôi ổn rồi, làm ơn đừng vào” Nàng đặt lòng bàn tay lên ngực chàng để ngăn chàng dừng vào phòng. Bàn tay nàng yếu ớt, nhưng cũng đủ ngăn chàng lại

“Được rồi” Hunt nhìn xuống nàng, mắt chàng dò hỏi “Tôi thấy là một người hầu đang được kêu đến phục vụ em. Và ta nghi ngờ Westcliff đã làm chuyện đó rồi”

“Tôi có rung chuông cho người hầu” Annabelle khẳng khái, xấu hổ vì giọng điệu gắt gỏng của mình “Rõ ràng là, bá tước không tin tôi, nhưng – ”

“Tôi tin em” Thận trọng tuyệt đối, Hunt dời tay nàng khỏi ngực chàng, giữ những ngón tay thanh mảnh của nàng trong chốc lát trước khi thả ra “Westcliff không xấu như vậy đâu. Em phải quen dần với anh ta trước khi em biết ơn những phẩm chất đáng quý của anh ấy”

“Nếu anh nói vậy thì thôi” Annabelle hoài nghi nói, ngực nàng căng phồng hơi thở khi nàng quay lại căn phòng buồn chán, bệnh tật “Cảm ơn anh” Tự hỏi bao giờ Philippa mới quay lại, nàng liếc qua căn phòng trống vắng rồi quay lại nhìn Hunt

Tia nhìn xuyên suốt của chàng có vẻ đọc được từng phản ứng bên dưới vẻ ngoài căng thẳng của nàng, và nàng đánh hơi được vô số câu hỏi đang lượn lờ trên môi chàng. Tuy nhiên, chàng chỉ nói đơn giản “Em cần nghỉ ngơi”

“Nhưng tôi không làm gì ngoài nghỉ ngơi cả. Tôi sẽ điên mất vì buồn chán...nhưng chỉ nghĩ phải làm việc gì khác cũng khiến tôi mệt mỏi” Cúi đầu, Annabelle nhìn xuống sàn nhà dưới chân họ với vẻ âu sầu, trước khi thận trọng hỏi “Tôi cho là tối nay anh không muốn tiếp tục vấn đề?”

Im lặng một lát, và rồi Hunt lè nhè trêu chọc “Tại sao vậy, cô Peyton...tôi đang nghĩ là em muốn có tôi ở cùng”

Annabelle không thể nhìn chàng, mặt nàng bị màu đỏ xấu hổ che khuất khi nàng thì thầm “Tôi có thể ở cùng quý dữ nếu được làm một chuyện gì khác ngoại trừ nằm trên giường”

Cười lặng lẽ, chàng với tay vén một lọn tóc sau tai nàng “Chúng ta sẽ xem xét” chàng lẩm bẩm “Có lẽ tôi sẽ đến phòng em sau”

Và chàng khẽ cúi chào nàng và rảo bước mạnh mẽ dọc hành lang.

Annabelle muộn màng nhớ lại có một buổi hòa nhạc được tổ chức cho khách đang thưởng thức tiệc buffet. Rõ ràng Simon Hunt thích vui cùng đám tiệc hơn là ngồi chơi vơi vẩn với một cô gái bệnh tật, nhếch nhác, tính khí thất thường. Nàng rùng mình, ước rằng nàng có thể thu hồi lời mời bộc phát...ồ, nàng đã tỏ ra tuyệt vọng đáng thương biết bao. Vỗ tay lên trán, Annabelle quay vào phòng và để mặc bản thân nằm ườn trên giường giống một thân cây bị đốn ngã.

Trong vòng năm phút, có một tiếng gõ cửa, và hai cô hầu có vẻ được huấn luyện kĩ liền bước vào phòng. “Chúng tôi đến dọn dẹp thưa cô” một trong số họ mạo muội nói “Đức ngài đã kêu chúng tôi đến – và ra lệnh cho chúng tôi thực hiện mọi yêu cầu của cô”

“Cảm ơn” Annabelle nói, hy vọng Ngài Westcliff đã không quá gay gắt với mấy người hầu. Ngồi xuống ghế, nàng quan sát cơn gió lốc đang diễn ra. Với tốc độ đáng kinh ngạc, người hầu trẻ tuổi thay khăn trải giường, mở cửa sổ cho không khí tràn vào, phủi sạch bụi trên đồ gỗ, đem vào một cái bồn chuẩn bị được đổ đầy nước ấm. Một trong hai cô gái giúp Annabelle cởi quần áo, trong lúc người còn lại mang đến một khăn tắm lớn và nước ấm xả tóc cho nàng. Run rẩy dễ chịu, Annabelle bước vào chậu rửa gấp có vành cẩm thạch.

“Giữ tay tôi thưa cô” cô gái trẻ hơn nói, chìa cánh tay cho Annabelle níu vào “Cô có vẻ đứng không vững lắm”

Annabelle làm theo và ngồi xuống nước, và buông cánh tay khỏe khoắn của cô gái “Tên cô là gì?” nàng hỏi, hạ vai cho đến khi chúng hoàn toàn chìm dưới làn nước bốc hơi

“Meggie, thưa cô”

“Meggie, tôi tin là tôi đã đánh rơi một đồng vàng trên sàn phòng khách riêng – cô có thể tìm nó cho tôi không?”

Cô gái lúng túng liếc nàng, rõ ràng đang thắc mắc tại sao Annabelle đã để lại một đồng tiền giá trị trên sàn và tiết lộ chuyện nàng không thể tìm ra nó “Vâng, thưa cô” cô gái khó chịu nhún gối và ra khỏi phòng. Nhúng đầu dưới làn nước, Annabelle ngồi thẳng, để ngửa khuôn mặt và mái tóc và dụi mắt khi cô hầu còn lại xoa xà phòng khắp da đầu. “Cảm giác sạch sẽ thật tuyệt” Annabelle thì thầm, ngồi yên cho cô gái chăm sóc

“Mẹ tôi luôn nói tắm khi còn yếu là không tốt” cô hầu ngờ vực nói

“Tôi có cách riêng” Annabelle đáp, uyển chuyển nhích đầu cho cô hầu đổ nước xả lên mái tóc đầy xà phòng. Lau mắt một lần nữa, Annabelle thấy Meggie đã quay lại.

“Tôi tìm thấy rồi thưa cô” Meggie hỏn hển kêu lên, đồng tiền nằm lọt trong bàn tay cô gái. Có thể cô ta chưa từng được cầm một đồng vàng trước đây, vì trung bình một người hầu kiếm được khoảng 8 si-linh mỗi tháng. “Tôi sẽ đặt nó ở đâu?”

“Hai cô cứ chia nhau” Annabelle nói

Người hầu nhìn nàng chằm chằm, điếng người. “Ồ, cảm ơn cô!” cả hai kêu lên, mắt mở to và miệng thì há hốc vì kinh ngạc.

Dứt khoát nhìn nhận hành động ném tiền đạo đức giả của lão Hodgeham, trong khi nhà Peyton đã chịu sự bảo trợ đáng ngờ của hắn khoảng hơn một năm nay, Annabelle cúi đầu, xấu hổ trước thái độ biết ơn của họ. Thấy được vẻ khó xử của nàng, hai người vội vã giúp nàng rời khỏi chậu tắm, lau khô tóc và cơ thể run rẩy của nàng, và giúp nàng mặc vào một bộ váy mới.

Tươi tỉnh nhưng mệt mỏi sau khi tắm, Annabelle nằm lên giường và cuộn mình trong tấm khăn trải giường mềm mại. Nàng lơ mơ ngủ trong lúc người hầu di dời chậu tắm, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng chân rời phòng của họ. Lúc nàng thức giấc thì đã là chạng vạng, nàng hấp háy mắt khi mẹ nàng thấp sáng đèn bàn.

“Mama” nàng chhuizen choáng nói trong lúc ngái ngủ. Nhớ lại cuộc chạm trán mới vừa xảy ra với Hodgeham, nàng lắc đầu tỉnh táo “Mẹ có sao không? Ông ta có – ”

“Ta không muốn thảo luận chuyện đó” Philippa ôn tồn nói, nét mặt mỏng manh của bà phảng phất bởi ánh đèn. Mặt bà tê liệt, trống rỗng, trán bà hằn nhẹ nếp nhăn. “Ừ, mẹ khỏe mà con yêu”

Annabelle gật đầu cụt lủn, bối rối và chán nản, và cảm thấy cơn xấu hổ đang lan tỏa. Nàng ngồi lên, lưng nàng có cảm giác đã bị thay thế bởi một thanh sắt nung. Đẹp qua một bên cảm giác cơ bắp căng cứng, tuy nhiên, nàng cảm thấy khỏe hơn, và lần đầu tiên trong vòng hai ngày dạ dày nàng quặn lên vì đói. Tuốt khỏi giường, nàng đi về phía chiếc bàn trang điểm và cầm lược chải tóc. “Mama” nàng ngập ngừng “Con cần thay đổi không khí một chút. Có lẽ con sẽ quay lại phòng khách nhà Marsden và rung chuông kêu bữa tối và ăn ở đó”

Philippa hình như chỉ nghe được nửa câu “Ừ” bà lơ đãng nói “Ý kiến đó cũng hay. Mẹ sẽ đi cùng con nhé?”

“Không, cảm ơn mẹ...con thấy khỏe hơn rồi, và cũng không xa lắm. Con tự đi được mà. Có lẽ mẹ cũng muốn có chút riêng tư sau khi...” Annabelle khó khăn ngừng bật và đặt lược xuống “Con sẽ quay lại ngay”

Với một tiếng thì thào, Philippa ngồi xuống ghế cạnh lò sưởi, và Annabelle đánh hơi được bà đang nhẹ nhõm vì được ở một mình. Sau khi tết tóc thành bím dài ngang vai, Annabelle rời phòng, lẳng lặng đóng cửa lại sau lưng.

Khi đi dọc hành lang, nàng nghe thấy tiếng rì rào nói chuyện của những vị khách đang dùng tiệc buffet tối trong phòng khách. Âm nhạc át mất tiếng cười nói chuyện trò – nhóm tứ ca với đàn dương cầm. Ngừng lại lắng nghe, Annabelle kinh ngạc nhận ra đó chính là giai điệu buồn tuyệt đẹp trong giấc mơ của nàng. Nàng nhắm mắt và chăm chú nghe, trong lúc cổ họng nàng buốt rát. Âm nhạc lấp đầy trong nàng một cảm giác nàng không cho phép nàng cảm thấy. Chúa nhân từ, nàng thầm nghĩ, con đang trở nên ủy mị vì bệnh – con phải kiểm soát bản thân con chứ. Mờ mắt ra, nàng tiếp tục đi, chỉ vừa vịn chần ngang lối của ai đó vừa đi đến theo hướng ngược lại.

Tim nàng có vẻ phồng lên đau đớn khi nàng ngẩng đầu lên nhìn Simon Hunt, chàng mặc lễ phục trắng đen với nụ cười uể oải cong cong trên môi. Giọng nói trầm đục của chàng làm nàng rợn xương sống “Em đang đi đâu vậy?”

Vì chàng đã đến với nàng thay vì đám đông tao nhã kia. Biết rằng hai bên đầu gối đột ngột như không có sức không phải do cơn bệnh, Annabelle đành đùa nghịch với bím tóc “Đi lấy khay thức ăn khuya ở phòng khách”

Vịn khuỷu tay nàng, Hunt quay đầu và dẫn nàng đi hết hành lang, giữ những bước đi ngắn cho phù hợp với nàng. “Em không muốn một khay thức ăn trong phòng khách đâu” chàng thông báo

“Tôi không muốn?”

Chàng lắc đầu. “Tôi có một bất ngờ cho em. Đến đây, không xa lắm đâu” Khi thấy nàng tự nguyện đi cùng, Hunt lướt mắt khắp người nàng “Khả năng giữ thăng bằng của em đã cải thiện hơn nhiều so với chiều nay rồi đấy. Em cảm thấy thế nào?”

“Khỏe hơn nhiều” Annabelle đáp, và đỏ mặt khi dạ dày nàng kêu rõ to “Và hơi đói, thật đấy”

Hunt cười lớn và dẫn nàng đến một cánh cửa để mở. Dẫn nàng qua ngưỡng cửa, là vào một căn phòng nhỏ, xinh xắn với khung tường làm từ gỗ hồng sắc có treo thảm thêu, và đồ nội thất được bọc lớp nhung màu hổ phách. Tuy nhiên, nét đặc trưng nhất của căn phòng chính là cánh cửa sổ âm tường, nhìn ra phòng khách hai gian bên dưới. Nơi này hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn của những vị khách bên dưới, trong khi âm nhạc vẫn luân chuyển vào đây thông qua cửa sổ. Annabelle tròn mắt nhìn những đĩa bạc trên chiếc bàn nhỏ.

“Tôi có một khoảng thời gian khó khăn để tìm ra món ăn kích thích khẩu vị của em” Hunt nói “Vì thế tôi bảo với nhà bếp lấy mỗi thứ một ít”

Choáng ngợp và không thể nghĩ gì về khoảng thời gian một người nào đó đã bỏ ra vì sự hứng khởi của nàng, Annabelle bất thành lĩnh không biết nói sao. Nàng nuốt khó nhọc và nhìn đầu đó ngoại trừ mặt chàng “Tôi...tôi không biết có một căn phòng đáng yêu như thế này ở đây”

“Ít người biết lắm. Nữ bá tước thỉnh thoảng ngồi ở đây khi bà cảm thấy mệt mỏi” Hunt nhích lại gần nàng và trượt ngón tay dưới cằm nàng, ép nàng phải nhìn chàng “Em sẽ ăn tối với tôi chứ?”

Tim nàng đập nhanh đến mức nàng chắc chắn chàng có thể cảm nhận được nó thông qua ngón tay. “Tôi không có người đi cùng” nàng thì thào

Hunt mỉm cười, tay chàng rời bỏ cằm nàng. “Nàng không thể an toàn hơn. Tôi khó mà quyến rũ em trong lúc em không đủ sức tự vệ”

“Anh quả thật là quân tử”

“Tôi sẽ quyến rũ em khi nàng khỏe hơn”

Nén cười, Annabelle nhướn mày nói “Anh rất chắc chắn với bản thân. Có lẽ nên nói là anh sẽ cố quyến rũ tôi chăng?”

“‘Không bao giờ đoán trước thất bại’ – cha tôi luôn nói như thế” Trượt tay ra sau lưng nàng, Hunt dẫn nàng ngồi xuống một cái ghế “Em uống chút rượu chứ?”

“Tôi không thể” Annabelle buồn bã nói, ngồi lệt thỏm giữa cái ghế bọc nhung “Nó sẽ đi thẳng vào đầu tôi”

Hunt rót ra một ly và đưa cho nàng, cười ranh mãnh theo cách quỷ Lucifer cũng muốn cạnh tranh “Uống đi” chàng thì thầm “Tôi sẽ chăm sóc em nếu hơi chướng choáng”

Hớp một ngụm rượu nho ngọt nhẹ, Annabelle nhăn nhó liếc chàng. “Tôi tự hỏi việc một quý cô gặp cảnh say xỉn và nhận được lời hứa như thế từ anh có thường xảy ra không...”

“Tôi chưa từng để cho một quý cô nào đó say xỉn” Hunt nói, mở lớp bọc thức ăn và đặt chúng qua một bên “Tôi thường đeo đuổi họ sau khi họ đã say”

“Có bao nhiêu quý cô từng say như thế trong quá khứ của anh?” Annabelle không thể ngừng hỏi

“Tôi có sức hút riêng” Hunt đáp, nhìn không hối tiếc hay khoác lác khi chàng bắt gặp tia nhìn trực tiếp của nàng “Mặc dù gần đây năng lượng của tôi bị một chuyện khác thu hút”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi quá bận rộn vào vụ đầu tư đầu máy xe lửa của tôi và Westcliff”

“Thật sao?” Annabelle thật lòng nhìn chàng thích thú “Tôi chưa từng được đi tàu. Nó như thế nào?”

Hunt toét miệng cười, đột ngột cảm thấy trẻ con vì hào hứng “Nhanh. Thú vị. Vận tốc trung bình của một toa tàu là khoảng 50 dặm một giờ, nhưng người ta đang chế tạo động cơ 6 cặp có thể tăng tốc lên 70 dặm”

“70 dặm 1 giờ” Annabelle lặp lại, không thể hình dung một vật chạy về trước với một vận tốc như thế “Vậy hành khách không thấy khó chịu sao?”

Câu hỏi làm chàng bật cười. “Một khi tàu đã vào quỹ đạo thì nàng không cảm nhận được vận tốc đâu”

“Bên trong toa hành khách thì thế nào?”

“Không đặc biệt sang trọng đâu” Hunt thừa nhận, rót thêm rượu vào ly chàng “Tôi sẽ không khuyến khích đi du lịch trên một phương tiện nào khác ngoài xe riêng – nhất là một người nào đó giống em”

“Ai đó giống tôi?” Annabelle ném cho chàng nụ cười mắng mỏ “Nếu anh đang ngụ ý là tôi khó chiều thì tôi cam đoan là tôi không phải”

“Em phải” Tia nhìn ám áp của chàng lướt qua gương mặt đỏ hồng và cơ thể mạnh mẽ của nàng, rồi nhìn vào mắt nàng. Có một dấu nhấn trong giọng chàng cướp đi hơi thở của nàng “Em chỉ cần chút ít khó chiều thôi là được”

Annabelle thở sâu, cố tìm lại nhịp thở đều đặn. Tuyệt vọng, nàng hy vọng chàng không chạm vào nàng, rằng chàng sẽ giữ lời hứa không quyến rũ nàng. Bởi vì nếu chàng làm vậy...có Chúa giúp nàng...nàng không chắc nàng có thể kháng cự lại chàng.

“Consolidated là tên công ty của anh ư?” nàng run rẩy hỏi, có thay đổi đề tài

Hunt gật đầu. “Là chi nhánh ở Anh của công ty đức Shaw”

“Thuộc sở hữu của Ông Shaw, hôn phu của tiểu thư Olivia?”

“Chính xác. Shaw giúp chúng tôi thích ứng với hệ thống máy móc Mỹ, cái mà hiệu quả và có năng suất nhiều hơn cách của người Anh”

“Tôi luôn nghe nói máy móc của nước Anh là tốt nhất thế giới” Annabelle nhận xét

“Đáng tranh cãi. Nhưng ngay cả như vậy thì đó là đánh giá chủ quan. Không có hai đầu máy xe lửa nào ở Anh giống hệt nhau, chính việc đó khiến công đoạn sản xuất bị trì trệ và gặp khó khăn nếu cần sửa chữa. Tuy nhiên, nếu chúng ta làm theo mẫu Mỹ và sản xuất hàng loạt thành phẩm theo tiêu chuẩn và mẫu mã chung thì chúng ta có thể chế tạo một đầu máy chỉ trong vài tuần thay vì vài tháng, và đạt vận tốc ánh sáng”

Khi họ trao đổi, Annabelle thích thú quan sát Hunt, nàng chưa từng thấy một người đàn ông nào lại nói về nghề nghiệp của anh ta theo cách của chàng. Theo kinh nghiệm của nàng thì công việc không phải là một phần đàn ông thích thảo luận tới, và mọi định nghĩa về lao động kiếm sống đều hạ thấp phẩm giá. Nếu một quý ngài thượng lưu bị buộc phải có một nghề thì anh ta cố gắng che giấu nó và giả vờ phần lớn thời gian của anh ta dành cho hoạt động giải trí. Nhưng Simon Hunt không làm gì để che giấu niềm vui chàng dành cho công việc – và không hiểu sao Annabelle lại thấy chuyện đó hấp dẫn lạ thường.

Dưới sự thúc giục của nàng, Hunt mô tả chi tiết công việc của chàng, kể nàng nghe những thảo luận mua bán của chàng với xưởng đúc đường ray, đang được chuyển đổi theo hệ thống Mỹ. Hai trong số chín tòa nhà trên diện tích 5 acre đã được xây thành nhà xưởng chuyên sản xuất bu-lông, pittong, thanh kéo, và van điều khiển tiêu chuẩn. Những cái đó, cùng với vài bộ phận được nhập khẩu từ công ty đức Shaw ở New York, được lắp ráp thành động cơ 4 cặp và 6 cặp và sẽ bán khắp châu Âu.

“Anh có thường đi thăm nhà máy không?” Annabelle hỏi, cắn một miếng cốt lết gà lôi có quét sốt kem.

“Mỗi ngày, khi tôi ở trong thành phố” Hunt nhấp nhấp ly rượu với chút ít sừng sốt “Thật ra mà nói, tôi đã đi quá lâu – tôi phải sớm trở về Luân Đôn và kiểm tra tiến độ”

Ý tưởng về việc chàng rời Hampshire lẽ ra phải khiến Annabelle vui mừng. Simon Hunt là dạng gây xao lãng nàng khó tránh né, và như vậy sẽ dễ dàng cho nàng tập trung vào Ngài Kendall khi Hunt đã bỏ đi. Tuy nhiên, nàng cảm thấy trống rỗng lạ kì, nhận ra nàng thích có chàng ở cùng biết bao và Stony Cross sẽ vô vị đến mức nào nếu chàng bỏ đi.

“Anh sẽ trở lại trước khi ngày hội kết thúc chứ?” nàng hỏi, tập trung hết sức vào việc băm nhỏ miếng gà lôi bằng dao

“Cũng còn tùy”

“Tùy cái gì?”

Giọng chàng vô cùng êm ái “Còn tùy lý do tôi nên trở lại”

Annabelle không nhìn chàng. Nàng đành mơ màng chìm vào im lặng và hướng tia nhìn không chủ đích qua khe hở cửa sổ, giai điệu hoa mỹ của bài Rosamunde rót vào tai nàng.

Cuối cùng có tiếng chân ngay cửa và một người hầu đến mang đĩa đi. Giữ mặt ngoảnh đi, Annabelle tự hỏi liệu cái tin nàng đã ăn riêng với Simon Hunt có lan truyền trong đám người hầu không. Tuy nhiên, khi người hầu bỏ đi, Hunt dường như đọc được suy nghĩ đó nên trấn an nàng “Anh ta sẽ không nói gì cả. Westcliff đã giới thiệu anh ta vì khả năng giữ kín miệng trong những vấn đề nhạy cảm”

Annabelle lo lắng nhìn chàng “VẬY...bá tước biết tôi và anh...nhưng tôi chắc chắn ngài ấy không ủng hộ!”

“Tôi đã làm rất nhiều việc không được Westcliff ủng hộ” Simon nói ngay “Và tôi cũng không phải luôn luôn ủng hộ những quyết định của anh ta. Tuy nhiên, vì lợi ích duy trì mối quan hệ sinh lợi, nói chung chúng tôi không ngáng chân nhau” Đứng yên, chàng đặt tay lên và rướn người về trước, bóng chàng phủ lên nàng “Còn ván cờ thì sao? Tôi có mang theo bàn ...phòng hồ thôi”

Annabelle gật đầu. Khi nàng nhìn vào đôi mắt đen áp áp của chàng, nàng tự hỏi đây có phải buổi tối đầu tiên trong cuộc đời trưởng thành nàng thật sự cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc được ở chính xác nơi của nàng. Với người đàn ông này. Nàng cảm thấy tò mò cực độ về chàng, một nhu cầu thực sự muốn khám phá suy nghĩ và cảm nhận chôn dưới vẻ ngoài của chàng

“Anh học chơi cờ ở đâu vậy?” nàng hỏi, quan sát bàn tay chuyển động đặt lại quân cờ theo thứ tự cũ

“Từ cha tôi”

“Cha anh?”

Miệng chàng nhếch lên mỉa mai “Người bán thịt không thể chơi cờ sao?”

“Tất nhiên, tôi...” Annabelle cảm thấy mặt mình đỏ lựng. Nàng xấu hổ vì sự thiếu tế nhị của bản thân. “Tôi xin lỗi”

Hunt vừa nhoẻn miệng cười vừa quan sát nàng “Em hình như có chút hiểu lầm về gia đình tôi. Dòng họ Hunt thuộc tầng lớp trung lưu. Anh chị em chúng tôi đều được đi học. Bây giờ cha tôi thuê lại anh trai tôi và sống dựa vào cửa hàng. Những buổi tối chúng tôi thường chơi cờ”

Nhẹ nhõm vì giọng chàng không có tính công kích, Annabelle nhặt lên một quân tốt và lăn nó giữa mấy ngón tay “Tại sao anh không chọn cách làm việc cho cha như mấy anh trai?”

“Hồi trẻ tôi rất bướng bỉnh” Hunt cười rạng rỡ và thú nhận “Mỗi khi cha tôi bảo phải làm cái này thì tôi cứ cố đi làm cái khác”

“Và ông ấy phản ứng ra sao?” Annabelle hỏi, mắt nàng lấp lánh

“Lúc đầu ông ấy thử tỏ ra kiên nhẫn với tôi. Nhưng khi chuyện đó không có hiệu quả, ông quay sang công kích trực diện” Hunt nhăn mặt nhớ lại, cười phì lên “Tin tôi đi, em không bao giờ muốn bị một ông bán thịt đánh đầu – cánh tay họ cứ như là thân cây ấy”

“Tôi có thể hình dung được” Annabelle thì thầm, liếc trộm bờ vai mạnh mẽ và nhớ lại những phần cơ bắp cuộn cuộn của chàng “Gia đình anh chắc hẳn phải rất tự hào vì thành công của anh”

“Có lẽ” Hunt khoa trương nhún vai “Rủi thay, hình như tham vọng của tôi đã tạo nên một khoảng cách nhất định. Cha mẹ tôi không cho phép tôi mua nhà cho họ ở West End; cũng không hiểu tại sao tôi chọn sống ở đó. Những vụ đầu tư của tôi không được họ xem là nghề. Họ sẽ vui vẻ hơn nếu ta trở thành một người nào đó ...dễ nắm bắt”

Annabelle chăm chú quan sát chàng, hiểu rằng vẫn còn gì đó chưa được giải thích thành lời. Nàng đã luôn biết Simon Hunt không thuộc tầng lớp quý tộc dù chàng hay đi cùng họ. Tuy nhiên, cho đến lúc này nàng không hề biết là chàng cũng xa cách với thế giới chàng đã bỏ lại sau lưng. Nàng tự hỏi liệu đôi lúc chàng có cảm thấy cô đơn, hoặc chàng luôn giữ bản thân bận rộn để tránh nghĩ đến chuyện đó. “Tôi có thể nghĩ ra vài thứ dễ cầm nắm hơn là đầu máy xe lửa nặng 5 tấn” nàng nhận xét câu nói cuối cùng của chàng

Chàng cười, và cầm lấy quân tốt trong tay nàng. Nhưng không hiểu sao Annabelle không thể buông quân cờ ngà ra, và những ngón tay của họ chạm vào và xoắn lại với nhau, trong lúc tia nhìn của họ khóa chặt đầy mật thiết. Nàng bị sốc bởi hơi ấm cuồng nhiệt lan tỏa từ tay sang vai nàng, rồi truyền khắp cơ thể nàng. Cảm giác giống như uống lấy ánh nắng mặt trời, từng dòng cảm xúc tuôn trào, và theo cùng là khoái cảm đột ngột, áp lực căng đầy trên những giọt nước mắt bao trước.

Bối rối vô cùng, Annabelle giật tay khỏi tay chàng, để mặc con tốt rơi xuống sàn. “Tôi xin lỗi” nàng nói với nụ cười lão đạo, đột ngột e sợ chuyện sắp xảy ra nếu nàng tiếp tục ở đây cùng chàng. Nàng vụng về đứng lên và rời khỏi bàn. “Tôi-tôi vừa nhận ra là tôi mệt quá...chắc do tác dụng của rượu. Tôi phải về phòng thôi. Tôi nghĩ vẫn còn dư dả thời gian cho anh tụ họp của mọi người dưới lầu, vậy buổi tối của anh cũng không hoàn toàn lãng phí. Cảm ơn anh vì bữa tối, và âm nhạc, và – ”

“Annabelle” Hunt di chuyển cực nhanh và đứng áng trước nàng với bàn tay nơi thắt lưng. Chàng nhìn nàng, chân mày chàng se lại vì sửng sốt “Em sợ tôi sao?” chàng lẩm bẩm

Nàng lặng thinh lắc đầu

“Vậy thì tại sao lại bỏ đi gấp như thế”

Có vô số cách cho nàng trả lời, nhưng vào thời điểm này nàng không còn khéo léo, nhanh nhạy, hoặc nói chuyện duyên dáng. Nàng chỉ có thể trả lời thẳng thắn “Tôi...không muốn thế này”

“Thế này?”

“Tôi sẽ không trở thành nhân tình của anh” nàng ngập ngừng rồi thì thầm “Tôi có thể làm tốt hơn”

Hunt thận trọng cân nhắc lời tuyên bố trần trụi, tay chàng vẫn đặt trên eo nàng “Ý em là em có thể tìm được một ai đó muốn kết hôn” cuối cùng chàng nói “hoặc em dự định trở thành nhân tình của một quý tộc nào đó?”

“Đó không phải là vấn đề” Annabelle lẩm bẩm, nhích người khỏi tay chàng. “Hai trường hợp đó đều không liên quan gì với anh”

Mặc dù nàng từ chối nhìn chàng nhưng nàng vẫn cảm nhận được tia nhìn của chàng, và nàng run rẩy khi luồng hơi ấm biến mất hoàn toàn khỏi cơ thể nàng “Tôi sẽ đưa em về phòng” Hunt nói không chút cảm xúc, và chàng giúp nàng ra cửa

16. Chương 16

Khi Annabelle quay lại với khách khứa vào buổi sáng hôm sau, nàng nhẹ lòng khi biết tai nạn răn cản đã kiếm được sự thương cảm của tất cả mọi người, bao gồm Ngài Kendall. Thể hiện một mức độ quan tâm và tình cảm tuyệt vời, Kendall ngồi với Annabelle vào bữa sáng muộn được tổ chức ở ở hàng hiên ngoài trời. Anh ta khẳng khái cầm đĩa ăn giúp nàng trên bàn trong lúc nàng lựa chọn nhiều món, và anh ta buộc người hầu rót đầy ly nước của nàng mỗi khi nó vơi đi. Anh ta cũng khẳng khái làm chuyện y hệt cho tiểu thư Constance Darrowby, người cũng vừa ngồi vào bàn.

Nhớ lại những nhận xét của mấy cánh-hoa-cô-đơn về tiểu thư Constance, Annabelle đánh giá cuộc cạnh tranh. Kendall hứng thú với cô gái kia hơn một chút vì vẻ ngoài yên tĩnh và tách biệt sự đời. Cô ta mảnh khảnh một cách thanh lịch, theo đúng một hiện nay. Và Daisy đã nói đúng – tiểu thư Constance quả thật có cái miệng giống cái túi vải, ngay lập tức cong lên thành chữ ‘o’ mỗi khi Kendall chia sẻ một vài thông tin làm vườn với cô ta.

“Kính khủng quá” tiểu thư Constance nhận xét với Annabelle, dựa trên câu chuyện về con rắn “Cô không chết là cả một kì tích” Bất chấp nét mặt thiên thần của cô gái, một tia sáng lạnh lẽo trong cặp mắt xanh nhợt nhạt khiến Annabelle nhận ra cô ta cũng không khó chịu lắm nếu nàng có chết.

“Tôi đã khá khỏe rồi” Annabelle nói, quay sang cười với Kendall “Và rất sẵn sàng đi thăm rừng lần nữa”

“Nếu tôi là cô tôi sẽ không gắng sức quá sớm đâu, cô Peyton” Tiểu thư Constance nói với vẻ quan tâm tế nhị “Cô vẫn có vẻ chưa bình phục hoàn toàn. Nhưng tôi chắc chắn nước da xanh xao của cô sẽ cải thiện trong ít ngày tới”

Annabelle vẫn mỉm cười, tự chối biểu lộ lời nhận xét đã gây đau đớn...mặc dù nàng thèm muốn dữ dội được bình phẩm về vết nhơ trên trán tiểu thư Constance.

“Thứ lỗi cho tôi” Tiểu thư Constance thì thầm và đứng lên “Tôi thấy có vài trái dâu tươi. Tôi sẽ trở lại trong ít phút”

“Cứ tự nhiên” Annabelle ngọt ngào khuyên “Chúng tôi khó lòng nhận ra cô đã đi mất”

Cùng nhau, Annabelle và Kendall quan sát tiểu thư Constance lướt ra bàn buffet, nơi có Benjamin Muxlow đang lấy thức ăn. Muxlow lịch sự đứng ra sau tô dầu lớn và giữ giúp đĩa cho tiểu thư Constance khi cô ta lấy mỗi mớ ra một vài trái dâu. Không khí giữa họ tỏ vẻ không có gì khác ngoài tình bạn chân thành...nhưng Annabelle nhớ lại câu chuyện Daisy kể cho nàng nghe về ngày hôm kia.

Và rồi nàng nghĩ về nó – cách hoàn hảo để loại trừ một đối thủ như tiểu thư Constance. Trước khi nàng cho phép bản thân cân nhắc đến hậu quả, những chuẩn mực đạo đức hoặc ý niệm bất tiện, nàng nhích lại gần Kendall. “Hai người đó che dấu mối quan hệ lén lút khá giỏi phải không?” nàng thì thầm, kín đáo liếc mắt về phía tiểu thư Constance và Muxlow “Nhưng tất nhiên rồi, mọi chuyện giữa họ thì...” nàng ngừng lại và nhìn vào cặp mắt khó hiểu của Kendall với vẻ bối rối giả tạo “Ồ, tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ ngài đã nghe chuyện đó rồi...”

Mặt Kendall bất ngờ gợn lên vẻ sửng sốt. “Nghe gì?” anh ta nhàn nhó hỏi

“À, tôi không phải loại người loan truyền tin đồn...nhưng tôi được kể từ một nguồn đáng tin cậy là vào ngày diễn ra buổi tiệc nước, ở buổi cắm trại bên sông...thì cô ấy và Muxlow bị bắt gặp trong một tình huống cực kì khó xử. Cả hai đang đứng sau một thân cây và...” Annabelle ngừng với vẻ khổ sở “Lẽ ra tôi không nên nói gì cả. Và có thể đó chỉ là hiểu lầm. Không ai biết cả đúng không?”

Nhấp môi uống trà, Annabelle bắn một tia nhìn ước lượng qua gọng kính. Nàng dễ dàng đọc được cảm xúc của Kendall: anh ta không muốn tin là tiểu thư Constance bị bắt gặp trong tình trạng hớ hênh. Ý nghĩ đó đủ làm anh ta thất kinh. Tuy nhiên, là một quý ông đúng nghĩa, Kendall bắt đầu cố gắng tìm hiểu vấn đề. Anh ta không bao giờ dám hỏi thẳng tiểu thư Constance là cô ta có bị tổn hại bởi Muxlow không. Thay vào đó anh ta sẽ vẫn giữ im lặng và cố phớt lờ mọi nghi vấn...và những câu hỏi không lời giải đủ làm day dứt bản thân

“Annabelle, cậu kh-không nên” Evie thì thầm vào cuối giờ chiều khi Annabelle thú nhận điều nàng đã làm. Bốn người bạn ngồi trong phòng ngủ của Evie, nơi cô gái ngồi với khuôn mặt bị che kín trong một lớp kem sữa trắng dày được cho là có khả năng làm tan biến những đốm tàn nhang. Đăm đăm nhìn Annabelle từ dưới lớp cao tẩy trắng dày cui, Evie cố gắng tiếp tục, nhưng rõ ràng khả năng nói chuyện của cô – vốn chẳng nhiều nhận gì – đã bị tắt nghẽn vì sự phản đối.

“Một chiến lược tuyệt vời” Lillian tuyên bố, cầm cái dũa móng tay trên bàn lên. Cô có ủng hộ hành động của Annabelle không thì chưa rõ, nhưng có thể tin chắc lòng trung thành của Lillian cho đến phút cuối. “Annabelle không thực sự nói dối, cậu biết đó. Cô ấy chỉ lặp lại tin đồn đã được nghe, và cô ấy cũng nói rõ đó chỉ là tin đồn. Kendall quyết định ra sao thì là tùy anh ta”

“Nhưng Annabelle không kể cho anh ta nghe lời đồn là không có căn cứ” Evie cãi lại

Lillian tập trung gọt móng tay thành hình ovan hoàn hảo “Cậu ấy vẫn không nói dối”

Cảm thấy cần phải tự vệ và tội lỗi, Annabelle nhìn Daisy “Vậy cậu nghĩ sao?”

Cô em gái nhà Bowman đang ngồi chơi đùa với quả bóng run-đơ liên tục cho Annabelle cái nhìn ranh mãnh “Mình nghĩ thỉnh thoảng không cung cấp toàn bộ thông tin cho một người nào đó cũng gần như là nói dối. Cậu đã bắt đầu không kiểm soát được tình hình rồi đó bạn thân mến. Cần thận bước tiếp theo”

Lillian bực mình quắc mắt “Ôi, thôi cái kiểu nói chuyện như thầy bói dùm đi Daisy. Chỉ cần Annabelle đạt được thứ cô ấy muốn thì cách cô ấy làm có gì là quan trọng. Kết quả là tất cả. Và Evie – không bắt bẻ đạo đức nữa. Cậu đồng ý giúp tụi mình gài bẫy Kendall – vậy chuyện đó có tệ hơn việc Annabelle lặp lại một lời đồn vô căn cứ không hả?”

“Chúng ta đã hứa là không tổn hại ai cả” Evie tự trọng nói, lấy một cái khăn nhỏ và quệt kem khỏi mặt.

“Tiểu thư Constance đã bị tổn hại đâu” Lillian cố chấp. “Cô ta không yêu Kendall. Rõ ràng cô ta muốn Kendall chỉ đơn giản vì anh ta là con môi cuối mùa, và cô ta thì chưa cưới. Quý thần ơi, Evie à, cậu đang tự làm khó mình đó. Tiểu thư Constance có tệ hơn chúng ta không? Nhìn tụi mình đây này – bốn cánh-hoa-cô-đơn không có dịp thể hiện bản thân, ngoại trừ mấy đốm tàn nhang, một dấu rạn cần, một làn bê mặt vì phơi bày quần chen với Westcliff”

Annabelle đang ngồi bên mép nệm, nàng ngả người ra trung tâm của cái giường bốn chân. Nàng nhìn vào bức màn trướng trên đầu, cảm thấy tội lỗi. Ôi, nàng ước gì nàng giống Lillian, người luôn tin rằng kết quả chứng minh cách làm là đúng. Nàng tự hứa nàng sẽ nghiêm khắc tôn trọng danh dự hơn trong tương lai.

Nhưng...khi Lillian chỉ ra, Ngài Kendall có thể tin hoặc bỏ qua lời đồn. Anh ta là một người trưởng thành có chính kiến. Tất cả những gì Annabelle đã làm là gieo hạt giống – và chọn lựa của Kendall là có tuổi nước nuôi dưỡng hoặc để nó khô héo.

Vào buổi tối, Annabelle mặc một chiếc váy dài hồng kem được kết từ vô số lớp lụa trong suốt. Phần thắt lưng là một dải lụa dày có gút là một bông hồng trắng khổng lồ. Váy nàng tạo ra những tiếng sột soạt khi nàng bước đi, và nàng cảm lớp váy trên cùng, cảm thấy giống một nàng công chúa. Quá nôn nóng không chờ đợi Philippa, người tốn thời gian vô tận trong việc chọn đồ, Annabelle rời phòng từ sớm với hy vọng gặp nhóm bạn. Với một vận may nào đó, nàng có thể gặp cả Ngài Kendall, và tìm ra một vài lý do để tách riêng với anh ta một lúc

Nhẹ nhàng nâng mắt cá chân, Annabelle thông thả đi giữa hành lang dẫn ra cầu thang chính. Trong cơn bốc đồng, nàng dừng lại trước phòng khách riêng của nhà Marsden, cánh cửa khép hờ, và nàng thận trọng bước vào. Căn phòng tối om, nhưng ánh sáng chập choạng từ hành lang đủ sức thấp sáng đường nét mờ ảo của bàn cờ đặt ở góc phòng. Bước đến gần bàn, nàng bất chợt cảm thấy thoải mái khi ván cờ của nàng và Simon Hunt vẫn còn nguyên. Tại sao Hunt lại phí thời gian sắp xếp như thế họ vẫn sẽ chơi tiếp? Có phải chàng hy vọng nàng sẽ đi nước kế?

Đừng chạm cái gì cả, nàng tự nhủ...nhưng nỗi khao khát quá lớn đến mức không thể khóa lấp. Nàng nghiêng người tập trung, đảo mắt nhìn quanh quất. Quân Mã của Hunt đang ở vị trí thuận tiện có thể ăn quân Hậu của nàng, điều đó có nghĩa nàng phải di chuyển một quân khác để chống lại nó. Bất thành linh nàng thấy được cách hay nhất có thể bảo toàn quân Hậu đang bị đe dọa – nàng trượt quân Tượng gần đó lên phía trước để ăn quân Mã của Hunt, qua đó loại trừ nó ra khỏi bàn cờ. Cười thỏa mãn, nàng đặt quân cờ vừa ăn được qua một bên và rời khỏi phòng.

Bước xuống cầu thang chính, nàng băng ngang qua lối vào và đi dọc một hành lang khác về hội trường lớn. Tầm thẳm dưới chân nàng ngón hết mọi tiếng động ...nhưng đột nhiên nàng cảm thấy có ai đó phía sau. Một cơn rung mình chạy dọc cơ thể nàng khi nàng quay lại. Liếc ra sau vai, nàng thấy Hodgeham đang đi theo nàng, với một tốc độ nhanh đến ngạc nhiên đối với một người có dáng người to béo như lão. Những ngón tay ú núc của lão cắm vào sợi lụa thắt lưng của nàng, buộc nàng dừng lại hoặc mảnh vải mỏng manh sẽ bị xé toạc làm đôi.

Hodgeham đã chứng tỏ lão ngạo nghễ ra sao khi dám tiếp cận nàng ở một nơi dễ bị người khác bắt gặp như thế này. Hồn hển giận dữ, Annabelle quay lại đối mặt với lão. Nàng cảm thấy khó khăn với hình ảnh thân hình đầy đà của lão trong bộ trang phục dạ hội, trong lúc mùi dầu thơm trên mái tóc lẳng lẩy của lão xộc thẳng vào mũi nàng. “Tạo vật đáng yêu” Hodgeham thì thầm, hơi thở của lão nồng nặc mùi rượu brandy “Hồi phục tốt nhỉ. Ta nghĩ có lẽ chúng ta nên tiếp tục cuộc chuyện trò hôm qua, trước khi ta vui vẻ bị mẹ cô đánh lạc hướng”

“Ông thật gớm ghiếc – ” Annabelle cảm phần lên tiếng, nhưng lão ta ngắt lời bằng cách kẹp những ngón tay quanh miệng nàng và bóp mạnh.

“Ta sẽ kể Kendall nghe hết mọi chuyện” lão nói, cặp môi phồng ra của lão rất gần nàng. “Cùng với chút ít thêm thắt để đảm bảo hấn ta nhìn cô và gia đình cô theo cách kinh tởm nhất” Thân hình phì nhiêu của lão ấn người nàng vào tường, gần như bóp nghẹt hơi thở của nàng. “Trừ khi” lão nói, phì phò thở vào mặt nàng “có quyết định tiếp đón ta theo giống cách mẹ cô đã làm”

“Vây đi và kể với Kendall đi” Annabelle nói, mắt nàng chất chứa căm hờn “Kể với anh ta mọi thứ và kết thúc tất cả. Tôi thà chết đói còn hơn phải ‘tiếp đón’ con lợn đáng tởm như ông”

Hodgeham giận dữ nhìn nàng hoài nghi “Cô sẽ hối hận” hấn nói, nước bọt lấm tẩm trên môi lão

Nàng mỉm cười lạnh lẽo “Tôi không nghĩ vậy đâu”

Trước khi Hodgeham thả nàng ra, Annabelle nhìn thoáng qua khoe mắt. Quay đầu sang bên, nàng thấy ai đó đang đi về phía họ - một người đàn ông đang di chuyển với tốc độ của một con báo. Có vẻ đối với anh

ta thì nàng và Hodgeham đang ôm nhau say đắm

“Thả tôi ra” nàng rít lên với Hodgeham, và đẩy mạnh ngực lão. Hắn lùi lại, cuối cùng cho phép nàng hít thở bình thường, và bắn cho nàng một cái liếc mắt ác ý theo kiểu hứa hẹn trả đũa trước khi bỏ đi theo hướng ngược lại với người đàn ông đang đến gần

Lão đảo, Annaeblle nhìn chăm chăm Simon Hunt khi chàng giữ hai vai nàng. Chàng nhìn theo lão Hodgeham đang luống cuống bỏ đi với một vẻ khát máu làm người nàng lạnh toát. Rồi chàng nhìn xuống nàng làm nàng hụt hơi. Cho đến tận lúc đó nàng chưa từng thấy Simon Hunt không có vẻ ngoài phớt tỉnh bất cần đời cổ hữu. Không kể luôn bị nàng xúc xiểm hoặc hắt hủi, chàng luôn phản ứng bằng một sự tự tin trên người. Nhưng có vẻ cuối cùng nàng cũng làm được chuyện gì đó kích động cơn thịnh nộ kinh hoàng của chàng. Chàng trông có vẻ sắp bóp cổ nàng tới nơi

“Anh theo dõi tôi sao?” nàng hỏi với vẻ bình thản giả tạo, tự hỏi làm thế nào mà chàng xuất hiện đúng lúc như vậy

“Tôi đã thấy em đi qua lối vào” chàng nói, “và Hodgeham lén theo em. Tôi theo sau bởi vì tôi muốn biết giữa hai người có chuyện gì”

Tia nhìn của nàng chuyển sang thách thức “Và anh có tìm ra gì chưa?”

“Tôi không biết” chàng đáp vừa êm ái vừa đáng ngại “Nói cho tôi biết, Annabelle – khi em nói em có thể làm tốt hơn thì trong đầu em đang nghĩ gì? Phục vụ cục thịt mỡ quý quyết đó để đổi lại vài món tiền cảm thông còm cỏi hay sao? Tôi không thể tin là em lại ngu ngốc đến thế”

“Anh là tên đạo đức giả” Annabelle giận dữ thì thầm “Anh giận tôi vì đã trở thành tình nhân của hắn ta chứ không phải của anh, à mà, anh nói cho tôi nghe thử đi – tại sao việc tôi bán thân cho ai lại quan trọng với anh?”

“Vì em không muốn hắn” Hunt rít qua kẽ răng “Và em không muốn Kendall. Em muốn tôi”

Annabelle không hiểu nổi mở cảm xúc hỗn độn rối ren đang sôi ùng ục bên trong nàng, hoặc tại sao cuộc đối đầu lần này đem lại cho nàng một cảm giác hồ hởi quái dị và tẻ nhạt. Nàng muốn đánh chàng, quăng bản thân nàng vào chàng, khiêu khích chàng đến khi mảnh vụn cuối cùng của năng lực kiềm chế của chàng nát thành bột. “Để tôi đoán nhé – anh chuẩn bị đưa ra một đề nghị đáng giá hơn cái thỏa thuận mà tôi được cho là đang có với Hodgeham?” nàng cười khinh miệt khi nàng thấy câu trả lời trên mặt chàng “Câu trả lời là không. Không. Vậy thì từ nay và sau này nữa, để tôi yên – ”

Nàng ngưng bật khi nghe thấy tiếng chuyện trò của vài người dọc hành lang. Bực tức và tuyệt vọng, nàng đảo người tìm một cánh cửa để lách vào tránh khỏi cảnh bị bắt gặp ở riêng với Hunt. Nắm cánh tay nàng, Hunt đẩy nàng vào căn phòng gần nhất và nhanh nhẹn đóng cửa

Nhận ra hình dáng cây đàn dương cầm và ban nhạc, Annabelle giật tay khỏi Hunt. Chàng với tay lấy một thanh nhạc cụ sắp bị vấy nàng cuốn đi. “Nếu em có thể chịu đựng làm người tình của Hodgeham” Hunt thì thầm, theo sau khi nàng lùi xa hơn vào phòng nhạc, “Có Chúa biết em có thể chịu đựng được tôi. Em có thể nói là em không bị tôi thu hút, nhưng cả hai ta đều biết đó chỉ là nói dối. Nói tôi biết cái giá của em đi Annabelle. Hay em ngại nói ra. Em muốn một ngôi nhà cho riêng em? Một con thuyền? Xong. Hay giải quyết cho xong – tôi đợi em đủ rồi”

“Lãng mạn làm sao” Anabelle cười nghiêng ngả. “Lạy Chúa. Ý kiến của anh hơi thiếu tế nhị rồi đó. Và anh đã lầm khi cho rằng lựa chọn duy nhất của tôi là trở thành người tình của anh. Tôi có thể khiến cho Kendall lấy tôi”

Mắt chàng long lên giận dữ “Kết hôn với anh ta sẽ biến đời em thành địa ngục. Anh ta sẽ không bao giờ yêu em. Anh ta không bao giờ hiểu được em”

“Tôi không muốn tình yêu” nàng nói, bị những lời của chàng tác động “Tôi chỉ muốn – ” nàng ngập ngừng khi cơn đau bất ngờ xâm chiếm ngực nàng, trong một quả bóng lạnh lẽo không để chịu nổi. Nhìn thẳng vào gương mặt khó đoán của chàng, nàng cố lần nữa “Tôi chỉ muốn – ”

Có một tiếng động phát ra từ cánh cửa. Tay nắm cửa bắt đầu xoay. Bất ngờ, Annabelle nhận ra có ai đó đang bước vào phòng – và rồi mọi hy vọng kết hôn với Kendall sẽ tan thành cát bụi. Phản ứng theo bản năng, nàng chớp lấy cánh tay Hunt và kéo chàng về phía góc tường cạnh cửa sổ có thanh xà bằng đồng phủ màn. Vật duy nhất ở hốc tường là một cửa sổ được bọc nhung với một vài cuốn sách được xếp cầu thả một bên. Giật tấm màn xuống, Annabelle nhảy bổ vào Hunt và lấy tay bịt miệng chàng, khi có ai đó...đi vào phòng nhạc. Nàng có thể nghe những giọng nam trầm và những tiếng nổ hoặc lách cách làm nàng bối rối cho đến khi nàng nghe thấy tiếng dây đàn vĩ cầm rung nhẹ. Ô, Chúa ơi. Những nhạc công đã mở nhạc cụ trước khi vũ hội khai mạc. Rất có thể nàng sắp bị phát hiện trước toàn bộ ban nhạc.

Ánh sáng len lỏi từ chớp màn chỉ đủ phẳng phất khuôn mặt hai người – đủ để Annabelle nhìn thấy nụ cười ma mĩnh đột ngột xuất hiện trong mắt Simon Hunt. Một lời hay một tiếng động từ chàng trong tình huống đáng tội này và nàng sẽ hết đời. Tay nàng bịt kín miệng chàng, mắt nàng chỉ cách chàng vài inch nhưng tóe lửa chết chóc.

Giọng những nhạc công hòa vào âm điệu của nhạc cụ, những nốt kéo dài được giữ cho đến khi chúng ngân nga cùng nhau, sự khác nhau nhanh chóng biến mất vào nhịp điệu. Tự hỏi liệu họ có bị phát hiện hay không, Annabelle mù quáng nhìn vào tấm màn, giữ chúng vẫn sụp xuống. Nàng cảm thấy hơi thở của Hunt phả vào bàn tay nàng, và nhận ra quai hàm của chàng đang cứng hằn lại. Liếc nhìn chàng, nàng thấy vẻ thích thú ác ý đã bay biến khỏi tia nhìn của chàng, thay vào đó là một cái nhìn đáng báo động hơn. Nàng đông cứng, tim nàng bắt đầu đập dữ dội đến đau đớn và nàng nhìn chàng với đôi mắt mở to khi hai bàn tay tự do của chàng đang từ từ đưa lên. Ngón tay nàng vẫn còn trên miệng chàng...chàng bắt đầu cạy chúng ta nhẹ nhàng, từng ngón một, bắt đầu từ ngón nhỏ nhất, trong lúc hơi thở của chàng phỉ phò bên bàn tay nàng. Đầu nàng khê rung lên, và nàng miễn cưỡng giật ra khỏi chàng, ngay cả khi cánh tay chàng đang thắt chặt eo nàng. Nàng hoàn toàn bị giữ lại...bất lực trong việc kháng cự lại Simon Hunt thực hiện ý đồ.

Khi ngón tay cuối cùng bị kéo ra, và Hunt đẩy tay nàng xuống và chụp lấy cổ nàng. Ngón tay nàng vẩy vẩy vào ống tay áo chàng, phần trên cơ thể nàng cong vồng khi vòng tay của chàng quanh gáy nàng khẹp chặt lại. Chàng không làm nàng đau, nhưng chàng khiến nàng không thể di chuyển hoặc chống cự. Khi đầu chàng cúi xuống, môi nàng khê hở ra với một hơi thở lặng lẽ, và tâm trí nàng vụt tối.

Miệng chàng trên miệng nàng, dịu dàng nhưng chắc chắn khi chàng vỗ về nàng phản ứng. Người nàng như phát sốt, nóng rát khắp nơi, yếu đuối trước sự công kích dữ dội của ham muốn mãnh liệt nàng chưa từng biết. Kí ức về nụ hôn của họ không thể so sánh với lần này...có lẽ vì chàng không còn xa lạ với nàng nữa. Nàng muốn chàng một cách tuyệt vọng làm nàng phát hoảng. Áp lực từ môi chàng lơ lửng nhẹ nhàng trên môi nàng, rà rà trên cằm nàng, má nàng, để lại một vết lửa êm ái mỗi nơi nó đi qua, trước khi chàng quay trở lại miệng nàng với một áp lực mạnh mẽ hơn. Nàng cảm thấy phần đầu lưỡi của chàng áp vào nàng, cái chạm nhẹ như bông làm nàng ngỡ ngàng đến mức giật nảy lên nếu chàng không ôm chặt nàng.

Âm thanh hỗn tạp từ ban nhạc vang vọng vào tai nàng, nhắc nàng nhớ khả năng sắp bị phát hiện. Nàng buộc bản thân thả lỏng, cơ thể nàng run rẩy. Trong vài phút kế tiếp, nàng sẽ để chàng làm bất cứ điều gì với nàng, bất cứ điều gì, đủ lâu để chàng không phản bội lại sự hiện diện của họ. Hunt nếm nàng lần nữa, lần tìm bằng những đợt vuốt ve tinh tế của lưỡi chàng. Nàng bị sốc bởi khám phá thân mật này, và còn nhiều hơn bởi cảm xúc không thể nói thành lời đang tung tóe mọi nơi bên trong cơ thể nàng. Cảm giác yếu đuối tuyệt vời xâm chiếm nàng, và nàng loạng choạng khi chàng ôm, tay nàng vòng qua cổ chàng, tóc chàng, những lọn tóc dày và mượt xoắn xít giữa những ngón tay. Những ngón tay dò hỏi tinh tế của nàng làm chàng thở hổn hển, như thể cái chạm tay của nàng có ảnh hưởng khủng khiếp lên chàng. Chàng trượt một bàn tay lên một bên mặt nàng, e ấp má nàng khi chàng kéo ra vừa đủ để nhắm nháp và trêu chọc, dịu dàng ôm lấy môi trên của nàng, rồi đến môi dưới, làm nàng mê mết bởi những cú chạm ấm áp dịu êm. Một cách khiên cưỡng, nàng run rẩy gia tăng áp lực quanh cổ chàng, buộc chàng phải thấp xuống với nàng, và khi miệng chàng chiếm cứ lấy miệng nàng lần nữa trong một nụ hôn sâu sắc, thì nàng gần như rên rỉ thành tiếng. Trước khi âm thanh thoát ra khỏi cổ họng giãn nở của nàng thì nàng đã che miệng lại bằng cách vùi mặt vào vai chàng.

Nàng cảm nhận một vòm ngực phồng lên xẹp xuống nhanh chóng, và hơi thở nóng bỏng của chàng len lỏi trong tóc nàng.

Túm lấy mớ tóc rối bù sau gáy nàng, chàng ghì đầu nàng ra sau để lộ phần cổ. Đường đi rất buốt của môi

chàng bắt đầu từ điểm rỗng nhỏ xíu dưới tai phải nàng, đánh thức dây thần kinh nhạy cảm cực độ khi chàng lần theo mạch máu bằng lưỡi. Ngón tay chàng lướt trên vai nàng, ngón cái khám phá những đường cong mỏng manh trên cơ thể nàng. Rúc vào cổ nàng, chàng tìm thấy một điểm có thể làm nàng run lấy bầy, và chàng nấn ná ở đó cho đến khi cất thêm một tiếng rên khỏi đôi môi sưng tấy vì hôn

Điên cuồng đẩy chàng ra, nàng xoay sở làm chàng chệch hướng trong vòng 3 giây, sau khi chàng tìm miệng nàng cho một cái hôn đói khát. Lòng bàn tay chàng chà chà bên ngoài ngực nàng, một lần, hai lần, ba lần. Với mỗi lần chậm rãi đi qua, hơi nóng từ da chàng tỏa qua lớp vải. Khi núm vú nàng nóng ran và cứng lên thì chàng dịu dàng vuốt ve nó với lưng ngón tay co đến khi chúng săn lại hơn nữa. Áp lực gia tăng trong cái hôn của chàng buộc đầu nàng phải ngã ra sau trong tư thế của kẻ bại trận, tự mở bản thân cho cái lưỡi của chàng lưỡi nhát mơn trớn, và đôi bàn tay chàng khám phá đầy ma lực. Chuyện này không được dự tính trước, thần kinh nàng tan chảy trong khoái cảm, cơ thể nàng lạc mất trong sức nóng thể xác

Chàng làm cho nàng quên hết mọi thứ trong khoảnh khắc yên lặng, sốt vó – nàng lạc mất khái niệm không gian thời gian, ngay cả nàng là ai nàng cũng không biết. Tất cả những gì nàng biết là nàng cần chàng gần hơn, sâu hơn, chặt hơn...da chàng, bắp thịt cứng rắn của chàng, miệng chàng tha thẩn trên những đường cong cơ thể nàng. Nàng bầu vào áo sơ mi của chàng cho đến khi nó tuột khỏi quần chàng, ép chặt tay vào nếp vải để tìm kiếm hơi ấm từ làn da bên dưới. Chàng có vẻ hiểu là nàng không có kinh nghiệm kiểm soát ham muốn ở mức độ này – cái hôn của chàng trở nên dịu dàng, tay chàng bắt đầu vuốt ve sau lưng nàng. Tuy nhiên, chàng càng muốn làm dịu lại ham muốn của nàng thì nó càng trở nên mãnh liệt hơn, miệng nàng điên cuồng di chuyển dưới chàng, người nàng co giật theo một nhịp điệu khắc khoải.

Cuối cùng chàng tìm cách nhích miệng chàng đi và ôm lấy nàng, môi chàng khum khum quanh vòng cổ đồ lộng của nàng. Annabelle vô lý cảm kích cái ôm thô bạo của chàng, cánh tay vạm vỡ của chàng dễ dàng giữ nàng qua cơn run rẩy cuồng loạn. Họ đứng đó trong một khoảng thời gian tưởng chừng vô tận, cho đến khi Annabelle lơ mơ nhận ra căn phòng đã yên tĩnh. Đầu đó trong vài phút vừa qua, nhóm nhạc công đã xong phần chuẩn bị và rời khỏi phòng. Ngẩng đầu lên, Hunt chậm chạp với tay tới mép màn và lật nó qua một chút. Nhìn thấy căn phòng trống rỗng lần nữa, chàng quay sự chú ý về phía Annabelle, dùng đầu ngón tay vén lọn tóc còn vướng bên tai nàng

“Họ đi rồi” giọng chàng khô khè

Quá sốc nên không thể nghĩ mạch lạc, Annabelle nhìn chàng mà không nói gì. Ngón tay chàng chạm vào bên má nóng rát và đôi môi sưng phồng của nàng. Với chút gì đó thất vọng, nàng cảm thấy phản ứng tăng vùn vụt trong cơ thể khôn nguôi của nàng, mạch máu nàng căng tràn sức sống, luồng khoái cảm chảy qua da nàng. Đó là lúc kéo người khỏi chàng, hoặc việc nàng biến mất sẽ bị ai đó chú ý. Vì xấu hổ, nàng vẫn đứng yên, cơ thể nàng đói khát tiếp nhận những cảm xúc khi Hunt tiếp tục vuốt ve nàng. Tay chàng di chuyển ra sau váy nàng, và nàng cảm nhận được những ngón tay khéo léo của chàng, ngay cả khi chàng cúi đầu và hôn nàng lần nữa. Lần này nàng không thể nén tiếng kêu được nữa, vài tiếng nức nở thoát khỏi cổ họng nàng, tiếng thút thít nhẹ nhõm khi dây buộc váy được tháo lỏng. Nếp cắt khiến nàng không thể mặc áo ngực thông thường – thay vào đó nàng mặc kiểu nửa hở giúp ngực nàng không bị gò bó bên dưới áo lót.

Tiếp tục hôn nàng, Hunt kéo nàng thấp xuống khung cửa sổ. Chàng đặt nàng trên đùi chàng, ngón tay chàng vuốt phẳng cơ thể mất thăng bằng, và chàng tạo ra một tiếng kêu khoái cảm vào miệng nàng khi chàng khám phá bầu ngực đầy đặn của nàng. Bất thành linh kinh sợ vì nhận ra những gì nàng đang làm, Annabelle yếu ớt đẩy cổ tay chàng ra. Chàng nâng người nàng cao hơn và ấn miệng chàng giữa ngực nàng, nơi tim nàng đang đập dữ dội. Cánh tay hỗ trợ của chàng tiếp tục nơi đường vòng cung trên lưng nàng khi môi chàng trượt xuống thăm dò phần ngực phập phồng. Cái chạm đánh thức đam mê của chàng lên núm vú làm nàng ngừng co thắt và đứng yên, tay nàng bầu chặt vai chàng. Chàng đưa nàng lên miệng, lưỡi chàng rà rà dịu dàng cho đến khi điểm nút ẩm ướt và săn nhẹ, và huyết quản của nàng lấp đầy mặt ong. Chàng thì thầm trấn an khi tay chàng chăm sóc ngực nàng, ngón tay xoa xoa nước da ẩm ướt sáng bừng. Lầm bầm đứt quãng, nàng co tay quanh cổ chàng, và thở hổn hển khi miệng chàng chiếm lấy núm vú còn lại và liếm láp nhẹ nhàng.

Một cảm giác bức thiết khác quét qua người nàng, điều gì đó kéo theo những câu rên rỉ, và khiến cơ thể nàng nhấp nhô nhịp nhàng trên đùi chàng. Hunt cũng đau đớn vì nhu cầu tương tự - nàng có thể cảm nhận được nhịp tim điên loạn và bùng nổ hoạt động hết công suất của chàng. Nhưng chàng có vẻ kiểm

chế được đam mê tốt hơn nàng, vì bàn tay chàng vẫn di chuyển theo chiều hướng cẩn trọng và có chủ đích. Nàng đập vào vật vấy nhiều lớp, ngón tay nàng giằng lấy ống tay áo của chàng – quá nhiều quần áo, mọi nơi, và nàng sẽ điên lên vì muốn cảm nhận được da chàng chạm vào nàng.

“Bình tĩnh, bé cưng” chàng thì thầm vào má nàng “Thả lỏng. Không, nằm yên trong tay tôi...” Nhưng nàng không thể buộc cơ thể vâng lời, không thể ngừng hành động co quắp hông và những tiếng khản cầu đứt đoạn phát ra từ cái miệng đỏ mọng của nàng.

Hunt tiếp tục lằm bằm êm ái khi chàng ôm nàng, chà môi lên mặt nàng, ngón tay chàng xoa bóp phần lõm vào có mạch máu. Nàng cảm nhận được chàng đang chỉnh sửa quần áo nàng, cẩn thận bế nàng lên giống một con búp bê, và cởi bỏ mặt sau váy nàng. Lúc này chàng thậm chí còn buộc miệng phát ra một tiếng cười êm ái, run rẩy như thể bị kinh ngạc vì hành động của bản thân chàng. Sau đó, nàng sẽ đi đến kết luận là chàng cũng bị mù mị giống nàng, nhưng ngay lúc này, trong nỗi thèm khát mãnh liệt đến kiệt sức, nàng không thể làm rõ những ý nghĩ lộn xộn đó. Khi ham muốn lắng xuống khỏi cơ thể nàng nó bỏ lại phía sau nỗi hổ thẹn cực độ

Chống cự khỏi đùi chàng, Annabelle quay mặt đi, chân nàng lấy bẫy. Nàng không thể gom được hai chữ để phá tan bầu không khí nặng nề. Không nhìn chàng, giọng nàng khản đặc “Không bao giờ có lần nữa” Hắt tẩm màn qua một bên, nàng rời phòng nhanh hết sức và đâm bổ ra hành lang.

17. Chương 17

Sau khi Annabelle chạy qua phòng khiêu vũ, Simon vẫn ở lại ít nhất nửa tiếng đồng hồ, đấu tranh để nén niềm đam mê gầm gừ, để ngọn lửa trong máu chàng nguội lại. Chàng chỉnh trang y phục và vò tóc, chuẩn bị bước đi tiếp theo. “Annabelle” chàng thì thầm, trong đời chàng chưa từng rắc rối và bối rối như thế này. Sự thật là chàng bị một phụ nữ đưa vào tình trạng hiện nay khiến chàng bức dọc. Chàng, người được biết đến như một người thông minh và tự chủ, đã đưa ra lời đề nghị ngu ngốc không tin nổi cho nàng, và chàng đã bị từ chối thẳng thừng. Đáng bị như thế. Chàng lẽ ra không bao giờ kêu nàng ra giá trước khi nàng thừa nhận là nàng muốn chàng. Nhưng mỗi nghĩ rằng nàng đã ngủ với Hodgeham...Hodgeham, trong tất cả đàn ông, đã gần như khiến Simon phát điên vì ghen, và những kĩ năng thường ngày đã rời bỏ chàng.

Nhớ lại khi hôn nàng, mơn trớn làn da mềm mại, mỏng như lụa của nàng, Simon cảm thấy ham muốn lại sôi sục trong chàng lần nữa. Với tất cả kinh nghiệm của chàng, chàng đã nghĩ chàng quá quen thuộc với mọi cảm xúc thể xác mà một người có thể tưởng tượng ra. Nhưng chàng buộc lòng nhìn nhận ngủ với Annabelle sẽ là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt. Trải nghiệm đó sẽ bao gồm cảm xúc đồng hành cùng cơ thể chàng...cảm xúc đáng báo động đến mức chàng không dám kiểm chứng.

Hấp lực giữa họ đã trở nên nguy hiểm – với chàng cũng như với nàng. Và rõ ràng là Simon cần tăng cường một vài triển vọng trong tình huống này. Nhưng vào thời điểm hiện tại, tuy nhiên, chàng không thể nghĩ được gì nhiều.

Rời khỏi phòng nhạc với một tiếng rửa thẳm, chàng thất lại cả vạt. Rồi chàng đi như chạy ra hành lang, làm bước chân thường ngày của chàng ngắn lại và khiến chàng cảm thấy như đang sẵn mỗi ngay khi chàng bước vào phòng khiêu vũ. Ý tưởng có một buổi tối xã giao gần như làm chàng phát điên. Sức chịu đựng của chàng cho những buổi tiệc kéo dài thường không được cao – chàng không phải loại người thích thú tán dóc và khúc khích cười cợt suốt nhiều giờ liền. Lẽ ra chàng đã đi từ lâu nếu Annabelle không có mặt ở Stony Cross.

Ủ ê suy nghĩ, chàng đi vào phòng khiêu vũ và liếc mắt ánh chừng về phía đám đông. Ngay lập tức chàng nhìn thấy Annabelle, đang ngồi một góc với Ngài Kendall kề cận. Kendall rõ ràng bị nàng thu hút, tia nhìn mê mẩn của anh ta không hề giấu giếm thích thú. Annabelle trông có vẻ căng thẳng và đỏ mặt, có vẻ cảm thấy khó xử vì tia nhìn ngưỡng mộ của Kendall. Nàng nói rất ít và ngồi với tư thế hai tay đặt trên đùi. Simon nheo mắt quan sát nàng. Hiển nhiên khi Annabelle lơ đãng và không chắc chắn thì sự hứng thú của Kendall dành cho nàng rõ ràng là có căn cứ. Đó sẽ là một ngạc nhiên xấu xa cho Kendall sau này,

nếu Annabelle quàng dây vào anh ta, khi khám phá ra vợ mình không phải loại người bền lên như cô ta ra vẻ. Nàng là một phụ nữ có tinh thần kiên định và đam mê, một tạo vật tham vọng quả quyết cần một đối trọng có sức mạnh tương đương. Kendall không thể làm vừa lòng nàng. Anh ta là một quý ông ngoài tầm Annabelle – quá hòa nhã và trung bình, và thông minh theo cách sai lệch. Annabelle sẽ không bao giờ tôn trọng anh ta, hoặc hài lòng với phẩm chất của anh ta. Nàng sẽ khinh bỉ anh ta cho mọi thứ lẽ ra nàng nên ngưỡng mộ...và Kendall sẽ co cụm trong những chuẩn mực của Annabelle mà Simon lẽ ra sẽ thấy hứng thú

Kéo tia nhìn khỏi cặp trai gái, Simon đi về phía bên kia phòng, nơi Westcliff và một vài người bạn đang trò chuyện. Quay lại nhìn chàng, bá tước thì thầm “Thích chứ?”

“Không hẳn” Simon thọc tay vào túi áo choàng và nôn nóng nhìn khắp gian phòng “Tôi đã ở Hampshire đủ lâu – tôi cần trở về Luân Đôn để xem xét xương đực”

“Còn cô Peyton thì sao?” câu hỏi êm ái vang lên

Simon cân nhắc một lúc “Tôi nghĩ” chàng từ tốn nói “là tôi sẽ đợi và xem chuyện gì xảy ra giữa cô ấy và Kendall” chàng nhìn mặt Westcliff với một cái nhướn mày khó hiểu

Bá tước gật đầu đáp lại “Khi nào anh đi?”

“Sáng sớm mai” Simon không thể ngăn một tiếng thở dài ngao ngán

Westcliff nhăn nhó cười “Tình huống này sẽ tự nó kết thúc thôi” bá tước tế nhị nói “Về Luân Đôn đi, và trở lại khi đầu óc của anh đã ổn định”

Annabelle không thể rũ bỏ vẻ sầu muộn cứ bám vào nàng như một lớp băng. Giấc ngủ lãnh tránh nàng, và nàng không cần nổi một miếng nào trong bữa sáng xa hoa được tổ chức dưới lầu. Ngài Kendall đã quan sát bộ dạng xanh xao lặt lẽ của nàng là do ảnh hưởng còn sót lại của căn bệnh gần đây, và anh ta miệt mài bày tỏ sự cảm thông và an ủi cho đến khi nàng bức mình đến nỗi muốn đẩy anh ta đi. Bạn nàng cũng làm nàng bức mình tương tự vì sự tử tế của họ, và lần đầu tiên Annabelle không lấy làm hào hứng trò chuyện với nhóm bạn. Nàng cố xác định khoảnh khắc tinh thần nàng trở nên gay gắt, và nhận ra nó bắt đầu khi tiểu thư Olivia nói Simon Hunt đã rời Stony Cross.

“Ông Hunt đã đi công cán ở Luân Đôn” Tiểu thư Olivia khẽ nói “Anh ta đã ở lại khá lâu – tôi thắc mắc sao anh ta không rời khỏi đây sớm hơn. Không có hiểu lầm gì với anh ta đâu, để chắc chắn...”

Khi có ai đó đặt câu hỏi tại sao việc Hunt rời đi vội vàng đến vậy thì tiểu thư Olivia mỉm cười và lắc đầu “Ồ, Hunt đến và đi theo ý thích, như một con mèo. Anh ta bỏ đi đột ngột vì không thích nói từ biệt thôi”

Hunt bỏ đi mà không nói lời nào với Annabelle và kết quả là, nàng cảm thấy bị bỏ rơi và băn khoăn. Những ý nghĩ từ đêm trước – ôi, cái đêm gớm guốc! – cứ tua đi tua lại trong đầu nàng. Sau những việc đã xảy ra ở phòng nhạc, nàng bị mất phương hướng, hoàn toàn bận rộn với những suy nghĩ về Hunt đến mức nàng không thể tập trung tư tưởng. Nàng giữ mắt nhìn xuống để tránh né cái nhìn thoáng qua của anh ta, và nàng đã thầm cầu xin rằng anh ta sẽ không tiếp cận nàng. May thay Kendall vẫn giữ khoảng cách, trong lúc anh ta đứng ngay cạnh nàng. Kendall đã dùng cả đêm trò chuyện với nàng về những chủ đề nàng không hiểu nổi và cũng không quan tâm. Nàng khuyến khích anh ta qua những tiếng thì thầm vô thưởng vô phạt và nụ cười nhếch môi, và đã lơ mơ nghĩ rằng nàng nên cảm thấy phấn khích vì sự chú ý anh ta dành cho nàng. Thay vào đó, nàng chỉ ước anh ta biến đi.

Tâm trạng thờ ơ của nàng vào bữa sáng có vẻ còn thu hút Kendall hơn nữa. Cho rằng vẻ ngoài ngoan ngoãn của Annabelle chỉ là diễn kịch, Lillian Bowman lén lút thì thầm vào tai bạn “Làm tốt lắm, Annabelle. Anh ta sắp ăn đến tay cậu rồi”

Lấy cớ cần nghỉ ngơi để rời khỏi bàn ăn, Annabelle tha thẩn khắp dinh thự, cho đến khi nàng đến phòng khách màu xanh. Bàn cờ quây rữ nàng, và nàng từ từ đến gần, tự hỏi phải chăng người hầu cuối cùng cũng sắp cờ vào hộp, hay là có ai can thiệp vào ván đấu. Không, nó vẫn giống hệt lúc nàng bỏ đi...với một thay đổi nhỏ. Simon Hunt đã dời quân tốt sang vị trí phòng thủ, qua đó cho phép nàng có cơ hội chuyển sang phản công, hoặc tấn công quân Hậu của chàng. Đó không phải là nước cờ nàng mong mỏi ở chàng. Nàng đã nghĩ chàng sẽ cố gắng làm một cái gì đó tham vọng hơn kia. Gây chia rẽ hơn. Nghiên cứu bàn cờ, nàng

suy nghĩ về chiến lược của chàng. Liệu nước đi của chàng là do thiếu quyết đoán, hoặc là bất cẩn? Hoặc do một ý đồ nào đó nàng không thể nhận ra?

Annabelle với tay lấy một quân của nàng, lưỡng lự, và rút tay lại. Chỉ là một trò chơi, nàng tự bảo mình. Nàng gán cho mỗi nước đi một tầm quan trọng quá mức, như thể có một giải thưởng rất lớn đang treo trước mặt. Tuy nhiên, nàng lại cân nhắc quyết định một cách cẩn thận trước khi cầm cờ lần nữa. Nàng trượt quân Hậu về trước và ăn quân tốt, trải nghiệm một cảm giác thỏa mãn khi những quân cơ và vào nhau, ngà va vào cắm thạch. Cầm quân tốt trong lòng bàn tay, nàng kiểm tra trọng lượng của nó trước khi cẩn thận đặt qua một bên

Một tuần trôi qua và khoảng thời gian ở bên bàn cờ là lúc Annabelle vui vẻ hiếm hoi. Nàng chưa từng cảm thấy như vậy...không hạnh phúc, không buồn, không quan tâm đến tương lai. Nàng đơn giản chỉ bị tê liệt, giác quan và cảm xúc của nàng vật vờ cho đến khi nàng bắt đầu nghĩ nàng không còn quan tâm đến một điều gì khác lần nữa. Tình trạng thờ ơ hoàn toàn thỉnh thoảng làm nàng cảm thấy xa cách với chính con người nàng, nhìn nàng như một con búp bê di chuyển máy móc mỗi ngày.

Ngài Kendall đi cùng Annabelle ngày một thường xuyên...họ nhảy cùng nhau ở một vũ hội, ngồi cạnh nhau trong nhà hát, và tản bộ trong vườn với Philippa giữ một khoảng cách nhất định phía sau.

Kendall dễ chịu, đáng kính, và có sức quyến rũ âm thầm. Anh ta có sức chịu đựng, thật ra mà nói, là Annabelle bắt đầu nghĩ rằng khi nàng và nhóm cánh-hoa-cô-đơn gài bẫy anh ta thì anh ta sẽ không cảm ghét nó lắm, nếu bị buộc phải cưới cô gái anh ta tình cờ làm tổn thương danh dự. Anh ta thậm chí sẽ quen với việc đó, và, là một người có học thức, anh ta sẽ tìm được cách chấp nhận sự tình

Còn về Hodgeham, rõ ràng Philippa đã xoay sở đến ngăn ông ta gặp Annabelle. Hơn thế nữa, bằng cách nào đó Philippa đã thuyết phục ông ta không tiết lộ bí mật của họ với Kendall, mặc dù bà không thảo luận chi tiết cuộc nói chuyện. Quan tâm đến những vấn đề gây căng thẳng cho mẹ nàng, Annabelle ngập ngừng đề cập đến khả năng rời Stony Cross. Tuy nhiên, Philippa không thêm nghe. “Mẹ sẽ giải quyết Hodgeham” bà nói chắc nịch “Con chỉ cần tiếp tục với Ngài Kendall. Rõ ràng mọi người đều biết Kendall đang mê một con”

Phải chi Annabelle có thể xóa sạch kí ức ở phòng nhạc khỏi tâm trí nàng...nàng mơ về nó một cách rõ ràng đến ngạc nhiên và thức dậy trong đau khổ, với mền xoắn quanh chân và da nàng nóng như thiêu đốt. Nàng điều đứng vì nghĩ đến Simon Hunt, kí ức về mùi hương và sự ấm áp trong những cái hôn khiêu khích của chàng...cơ thể cứng rần bên dưới bộ lễ phục trang nhã.

Mặc dù những cánh-hoa-cô-đơn khác có hứa kể cho nhau nghe chi tiết những cuộc phiêu lưu tình ái của họ thì Annabelle cũng không đủ can đảm thổ lộ tất cả. Chuyện xảy ra với Hunt quá riêng tư. Đó không phải là chuyện những cô bạn háo hức có thể đem ra mổ xẻ vì họ cũng không biết gì về đàn ông hơn nàng. Và nếu nàng cố giải thích cảm giác đó với họ thì nàng biết họ cũng không hiểu. Không có từ nào có thể mô tả sự thân mật hút hồn và sự bối rối tàn phá theo sau.

Lạy Chúa tại sao nàng lại có cảm giác này với một người nàng từng khinh miệt? Trong hai năm nàng chán ghét phải thấy chàng trong những hoạt động xã giao – nàng đã xem chàng như một người đồng hành khó chịu nhất có thể. Thế mà bây giờ...bây giờ...

Ném những ý nghĩ không mong muốn qua một bên, Annabelle rút vào phòng khách của nhà Marsden vào một ngày nọ, hy vọng làm chệch hướng tâm trí rối tung của nàng bằng vài quyển sách. Nàng ôm dưới cánh tay một bộ sách nặng nề có khắc dòng chữ ép nhũ vàng phía trước :Xã hội làm vườn hoàng gia – những bài báo cáo tìm kiếm và kết luận được thông qua bởi những thành viên đáng kính vào năm 1843. Quyển sách nặng ngang ngửa cái đe, và Annabelle dứt khoát tự hỏi sao mà có người nghĩ ra lắm thứ để nói về cây thể nhĩ. Đặt sách lên bàn, Annabelle bắt đầu cúi người xuống trường kỷ cạnh cửa sổ, khi một cái gì đó từ góc bàn cờ thu hút sự chú ý của nàng. Chỉ là nàng tưởng tượng, hay là...

Nheo mắt tò mò, Annabelle sải bước đến bàn cờ và nhìn vào thứ tự quân cờ đã không nhúc nhích suốt một tuần qua. Đúng rồi...có gì đó khác. Nàng đã dùng quân Hoàng hậu để ăn quân tốt của Simon. Bây giờ quân hoàng hậu của nàng đã bị lấy khỏi bàn và đặt qua một bên

Chàng đã trở lại, dòng suy nghĩ bắn qua cơ thể nàng. Nàng chắc chắn Simon Hunt là người duy nhất chạm

vào bàn cờ. Chàng ở đây, ở Stony Cross. Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy ngoại sức nóng căng tràn làm cho hai bên má nàng đỏ lên như mào gà. Nhận ra phản ứng của nàng là mất cân bằng, nàng cố giữ bình tĩnh. Việc chàng trở lại chẳng có ý nghĩa gì cả - nàng đã không muốn chàng, không thể có chàng, và phải tránh xa chàng bằng mọi giá. Nhắm mắt lại, nàng thở sâu và tập trung khổng chế nhịp tim, để con tim cuồng loạn của nàng chậm dần nhịp đập ngoan cố.

Cuối cùng nàng cũng tìm lại tự chủ, nàng nhìn xuống bàn cờ, cố hiểu nước đi mới nhất của chàng. Sao chàng ăn quân hậu của nàng được? Nàng nhanh chóng tính toán vị trí những quân còn lại. Và nàng nhận ra...chàng đã lừa nàng tiến về trước với con tốt phòng thủ, và đặt nàng vào vị trí tuyệt vời để quân tượng của chàng bắt giữ. Và với quân hậu bị loại trừ, giờ đây quân vua của nàng bị đe dọa và...

Chàng bẫy nàng

Chàng đã nhử nàng bằng quân tốt khúm núm đó, và nàng rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Bất cười ngờ vực, Annabelle quay đầu khỏi bàn cờ và đi vòng vòng trong phòng. Những phương thức phòng thủ lấp đầy tâm trí nàng, và nàng cố tìm ra một cách nào đó chàng không mong đợi. Tuân theo bản năng, nàng quay lại bàn cờ, mỉm cười tự hỏi phản ứng của chàng sẽ ra sao một khi chàng khám phá ra nước đi phản đòn của nàng. Tuy nhiên, khi tay nàng lững lơ trên bàn, thì cảm giác hừng khởi ầm ập chết lặng hoàn toàn, và mặt nàng đanh lại như đá tảng. Nàng đang làm gì vậy? Tiếp tục trò chơi, lưu giữ mối dây liên hệ mỏng manh với chàng, thật là vô nghĩa. Không...nó nguy hiểm. Không có lựa chọn nào khác giữa an toàn và thảm họa

Tay Annabelle run rẩy một chút khi nàng với tay cầm hết quân này đến quân khác, sắp xếp cẩn thận vào hộp, dẹp bàn cờ. “Tôi bỏ cuộc” nàng nói to, cổ họng nàng thít lại đau đớn “Tôi bỏ cuộc” Nàng nuốt khan khi những chữ đó bật ra. Nàng không ngốc đến mức cho phép nàng ham muốn một điều gì đó...một ai đó...người rõ ràng là một sai lầm. Khi hộp cờ đóng lại, nàng đi ra xa bàn và đứng đó, nhìn lại một lúc. Nàng cảm thấy héo hon và đột ngột mệt lả, nhưng cương quyết.

Tối nay. Sự ve vãn nhập nhằng với Ngài Kendall sẽ được giải quyết rốt ráo. Buổi tiệc gần như kết thúc, và bây giờ Simon Hunt đã trở lại, nàng không thể mạo hiểm để mọi công sức đổ sông đổ biển chỉ vì còn vướng mắc với chàng. Nhún vai quyết tâm, nàng đến nói chuyện với Lillian, và bọn họ cùng đưa ra kế hoạch. Tối nay sẽ kết thúc bằng tuyên bố đính ước giữa nàng và Ngài Kendall

18. Chương 18

“Mẫu chốt của trò này là ở thời điểm” Lillian nói, đôi mắt nâu của cô ánh lên vẻ thích thú. Chắc chắn là sĩ quan quân đội cũng không thi hành một chiến dịch nào đó với vẻ quyết tâm cao độ như Lillian Bowman đang thể hiện. Cả bốn cánh-hoa-cô-đơn ngồi cùng nhau ở hàng hiên phía sau với những ly nước chanh mát lạnh, bông nước, ra vẻ biếng nhác trong khi thực tế là họ cẩn thận mưu tính cho kế hoạch tối nay.

“Mình đề nghị một cuộc dạo chơi trước khi ăn tối quanh khu vườn để kích thích vị giác” Lillian nói với Annabelle “Daisy và Evie sẽ đồng ý thôi, và chúng ta sẽ đi cùng mẹ tụi mình và Di Florence và bất kì ai đang noi chuyện với họ - hy vọng rằng trước khi mọi người đến được phía kia của vườn lê thì cậu sẽ bị bắt tại trận với Ngài Kendall”

“Cái gì mà bắt tại trận” Daisy hỏi “Nghe có vẻ phi pháp quá”

“Chị cũng không biết chính xác” Lillian thú nhận “Chị đọc được trong một cuốn tiểu thuyết...nhưng chị chắc chắn nó chỉ đơn giản là việc danh dự của một cô gái bị tổn hại”

Annabelle miễn cưỡng mỉm cười, ước rằng nàng có thể cảm nhận được dù chỉ một chút thích thú của chị em Bowman về tình cảnh hiện tại. Hai tuần trước, nàng có lẽ đã hăm hở bàn luận. Nhưng không biết sao bây giờ mọi chuyện có vẻ sai hết. Mọi được một lời cầu hôn từ quý tộc không còn đem lại cảm giác hào hứng cho nàng. Không hề cảm thấy nhẹ nhõm hay thích thú, hoặc cái gì đó tương đối lạc quan. Nó giống như một thứ trách nhiệm cần phải thực hiện. Nàng che dấu sự sợ hãi trong lúc chị em Bowman hoạch định kế hoạch như những chiến lược gia chuyên nghiệp

Tuy nhiên, có vẻ Evie, người có óc quan sát hơn mọi người trong nhóm cộng lại, đã nhận thấy cảm giác thật sự bên dưới vẻ ngoài của Annabelle. “Đây có phải là điều cậu muốn không, Annabelle?” cô dịu dàng hỏi, sự lo lắng đọng đầy trong cặp mắt xanh “Cậu không phải làm chuyện này, cậu biết chứ. Chúng ta sẽ tìm một người khác nếu cậu không muốn Kendall”

“Không còn thời gian để tìm người khác đâu” Annabelle thì thầm đáp “Không...phải là Kendall, và phải là tối nay, trước khi...”

“Trước khi?” Evie lặp lại, quay đầu quan sát Annabelle với vẻ bối rối khê khàng. Ánh nắng mặt trời sáng rực trên những đốm tàn nhang rải rác của cô, làm chúng trông như bụi vàng trên làn da mượt mà “Trước khi cái gì?”

Annabelle im lặng, Evie gục đầu và kéo đầu ngón tay quanh mép ly, thu nhặt những tép vụn bám vào thành ly. Chị em Bowman nói chuyện khoa trương, tranh cãi về câu hỏi liệu vườn lê có phải là địa điểm thích hợp nhất để rình rập Kendall hay không. Chỉ khi Annabelle nghĩ rằng Evie sẽ bỏ qua câu chuyện bên lề thì cô gái nhẹ nhàng thì thầm “Cậu có nghe gì chưa, Annabelle, Ông Hunt vừa trở lại Stony Cross tối qua?”

“Sao cậu biết?”

“Ai đó kể với dì mình”

Bắt gặp tia nhìn sắc sảo của Evie, Annabelle không thể không nghĩ rằng tai họa sẽ giáng xuống đầu kẻ nào dám đánh giá thấp Evangeline Jenner “Không, mình chưa nghe” nàng thì thầm

Xoay xoay ly nước chanh, Evie nhìn đắm đắm vào lớp đường vón cục dưới đáy “Mình tự hỏi sao anh ta chưa đón nhận đề nghị cho hôn của cậu” Evie từ tốn nói “Sau tất cả những hứng thú anh ta đã thể hiện trong quá khứ...”

Tia nhìn của họ gặp nhau, và Annabelle cảm thấy mặt nàng đỏ bừng. Mắt nàng van nài Evie đừng nói thêm nữa, và nàng nhanh chóng lắc đầu

Evie hiểu trong chớp mắt “Annabelle” cô nói chậm rãi “cậu có cảm thấy phiền nếu mình không hòa theo mọi người trong kế hoạch gài bẫy Kendall tối nay không? Sẽ có nhiều người chứng kiến sự việc. Mình không hề nghi ngờ là Lillian sẽ đem theo một số lượng đông đảo nhân chứng. Mình sẽ trở nên thừa thãi”

“Tất nhiên là mình không phiền” Annabelle nói, và hỏi với nụ cười bên lên “Tiêu chuẩn đạo đức hả, Evie?”

“Ồ, không đâu, mình không ra vẻ đạo đức giả như vậy. Mình khá sẵn lòng tham gia phạm tội...và dù mình có ra vườn tối nay hay không thì mình vẫn là thành viên của nhóm. Chỉ là...” nàng ngập ngừng rồi khê nói tiếp “Mình không n-nghĩ là cậu muốn ngài Kendall. Không phải với tư cách người đàn ông – không theo đúng con người anh ta. Và sau khi biết cậu rõ hơn, mình...mình không nghĩ rằng kết hôn với anh ta sẽ đem lại cho cậu hạnh phúc”

“Nhưng nó sẽ” Annabelle cãi, giọng nàng sắc cạnh cho đến khi thu hút sự chú ý của chị em Bowman. Họ ngừng nói và tò mò nhìn nàng trừng trừng “Không ai gần tuýp người lý tưởng của mình bằng Kendall”

“Anh ta hoàn hảo cho cậu” Lillian tán thành “Mình hy vọng cậu không gieo vài mầm móng nghi ngờ, Evie – quá muộn cho việc đó rồi. Chúng ta không thể gạt bỏ một kế hoạch hoàn hảo khi mà chiến thắng đã gần như nằm gọn trong tay”

Evie lập tức lắc đầu, có vẻ co ro trên ghế “Không, không...mình không phải đang cố...” Giọng cô nhỏ lại chỉ còn tiếng thì thầm, và cô ném cho Annabelle cái nhìn hối lỗi

“Tất nhiên là cậu ấy không làm vậy” Annabelle bảo vệ Evie, và mỉm cười liêu lỉnh “Hãy ôn lại kế hoạch một lần nữa đi Lillian”

Ngài Kendall tỏ vẻ hài lòng khi Annabelle Peyton giục anh ta ra ngoài vườn dạo mát trước bữa tối. Tiết trời vào lúc chạng vạng thật dễ chịu, tạo cho toàn bộ cảnh quan không một luồng gió nhẹ đủ sức gây xôn xao bầu không khí trĩu nặng. Hầu hết quan khách đều đang chuẩn bị cho bữa tối, hoặc uể oải vui chơi trong phòng đánh bài hoặc phòng khách, vậy nên không gian phía ngoài gần như không ai lui tới. Không người đàn ông nào lại có thể biết cô gái muốn điều gì khi cô ta đề nghị một cuộc dạo chơi không kèm người giám hộ trong những trường hợp như thế này. Hình như là không phản đối viễn cảnh có một hoặc hai cái hôn

thoáng chốc, Kendall cho phép Annabelle tán tỉnh anh ta suốt lúc đi qua hàng rào khu vườn và sau những bức tường đá có hoa hồng bao bọc.

“Tôi đã nghĩ chúng ta nên có người giám hộ” anh ta khẽ cười “Như thế này rõ ràng là không thích hợp, cô Peyton”

Annabelle nhướn miệng cười “Đi với tôi một lúc thôi” nàng thúc giục “Không ai để ý đâu”

Khi anh ta chiều ý nàng thì cảm giác tội lỗi dâng đầy trong lòng nàng. Nàng có cảm giác đang đưa một con cừu đi chọi tiết. Kendall là người tốt – anh ta không đáng bị bẫy vào một cuộc hôn nhân ép uống. Phải chi nàng có nhiều thời gian hơn thì nàng sẽ để mọi chuyện phát triển tự nhiên và moi ra lời cầu hôn chân thành từ anh ta. Nhưng đây đã là tuần cuối cùng của lễ hội, và nàng phải nhanh chóng cho anh ta vào rọ. Nếu nàng có thể hoàn thành tốt phần việc của mình thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Annabelle, Phu nhân Kendall, nàng cau mày tự nhắc nhở bản thân. Annabelle, Phu nhân Kendall...nàng có thể nhìn thấy hình ảnh một phụ nữ có chồng sống bình lặng trong xã hội Hampshire, thỉnh thoảng đến thăm Luân Đôn, mời em trai về nhà chơi mỗi dịp nghỉ lễ. Annabelle, Phu nhân Kendall sẽ có nửa tá con cái, vài đứa trong số đó sẽ mang cặp kính giống hệt Kendall. Và Annabelle, Phu nhân Kendall sẽ là một người vợ tận tụy dùng hết phần đời của mình để chuộc lại lỗi lầm khi xưa đã lừa gạt buộc chồng phải cưới nàng.

Họ đến khoảng đất trống phía trước vườn lê, nơi có chiếc bàn đá đặt giữa vòng xuyên đá sỏi. Kendall đưa mắt nhìn Annabelle, nàng đang dựa người vào mép bàn trong một tư thế xét nét. Anh ta đánh bạo đưa tay chạm vào lọn tóc xoắn rủ trên vai nàng, ngưỡng mộ ánh sáng lóe ra từ bím tóc nâu nhạt. “Cô Peyton” Kendall lẩm bẩm “rõ ràng cô biết tôi rất thích bầu bạn với cô”

Trái tim Annabelle bắt đầu đập dữ dội, cho đến khi nàng nghĩ nàng có thể nghẹt thở vì chuyện đó “Tôi...tôi cảm thấy rất vui khi được đi dạo và trò chuyện với ngài” nàng xoay sở nói

“Cô rất đáng yêu” Kendall thì thầm, tiến lại gần nàng “Tôi chưa từng thấy đôi mắt nào xanh đến vậy”

Một tháng trước có lẽ Annabelle sẽ nhảy cẫng lên vui mừng vì chuyện đang xảy ra. Kendall là một người tốt, không kể đến về quyền rũ, trẻ tuổi, và giàu có, và tước vị...ôi, cái quái quỷ gì đang xảy ra với nàng vậy? Cả người nàng tràn ngập miễn cưỡng khi anh ta cúi đầu xuống khuôn mặt căng cứng, đỏ hồng của nàng. Bối rối, hoang mang, nàng cố giữ người thẳng bằng. Tuy nhiên, trước khi môi họ chạm nhau, nàng thở hắt ra và quay mặt đi.

Im lặng bao trùm khoảng đất trống

“Tôi có làm cô sợ không?” Kendall hỏi thăm. Giọng điệu anh ta dịu dàng và lặng lẽ...khác hẳn tính cách ngạo mạn của Simon Hunt.

“Không...không phải vậy. Chỉ là...tôi không thể làm chuyện này” Annabelle xoa xoa vầng trán nhứt nhứt, vai nàng trở giữa chỗ phồng phình trên váy áo màu hồng đào. Khi nàng nói tiếp, giọng nàng tràn ngập thất bại và ghê tởm “Thứ lỗi cho tôi thưa ngài. Ngài là quý ông tử tế nhất tôi từng có vinh dự được biết. Đó là lý do tôi phải rời khỏi ngài. Tôi không thể khuyến khích sự quan tâm của ngài khi biết rõ chuyện đó sẽ chẳng đi đến đâu”

“Tại sao cô nghĩ vậy?” Kendall bối rối hỏi

“Ngài không thật sự biết về tôi” Annabelle mỉm cười đau xót “Giữ lấy lời tôi đi, chúng ta không xứng đôi. Dù tôi có cố gắng đến đâu đi nữa thì cuối cùng tôi cũng không thể ngăn mình giẫm lên ngài – và ngài là một quý ông nên sẽ không phản đối, kết quả là hai ta cùng đau khổ”

“Cô Peyton” anh ta thì thầm, cố tìm hiểu cơn bộc phát của nàng “Tôi không hiểu – ”

“Tôi cũng không chắc tôi có hiểu không nữa. Nhưng tôi xin lỗi. Tôi ước điều tốt đẹp nhất sẽ đến với ngài. Và tôi ước...” Hơi thở của nàng vọt ra bất thường, và đột ngột nàng cười to “Điều ước là một thứ nguy hiểm phải không?” nàng lẩm bẩm, và nhanh chóng bỏ đi.

19. Chương 19

Annabelle xỉ vả bản thân suốt đoạn đường trở về nhà chính. Nàng không thể tin nổi. Ngay khi mọi thứ nàng muốn nằm đã nằm trong tầm tay thì nàng lại quăng đi tất cả. “Ngu ngốc” nàng thì thầm với bản thân bên dưới hơi thở “Ngu ngốc, ngu ngốc...” nàng không thể bắt đầu hình dung ra nàng phải nói gì với các bạn nàng sau khi họ đến nơi hẹn trống không. Có lẽ Ngài Kendall vẫn còn ở lại nơi nàng đã bỏ rơi anh ta, trông giống như một con ngựa bị rút miếng ăn khỏi hàm trước khi nó có cơ hội được ăn.

Annabelle thì sẽ không nhớ những cánh-hoa-cô-đơn khác giúp nàng tìm một người chồng lý tưởng nào nữa – không phải khi nàng đã ném bỏ cơ hội họ trao cho. Nàng đáng phải chịu những gì xảy ra với nàng. Bước chân của nàng gia tăng khoảng cách, và nàng gần như là chạy khi nàng đâm đầu về phòng. Nàng quá chú tâm vào sự rút lui điên cuồng đến mức gần như đâm sầm vào một người đàn ông đang rẽ ra đi dọc con đường đằng sau bức tường thô. Ngừng lại đột ngột, nàng thì thầm “Xin thứ lỗi” và đi vòng qua anh ta. Tuy nhiên, chiều cao cách biệt và đôi tay rám nắng to bè rút khỏi túi áo choàng ngay lập tức lộ rõ thân phận của chàng. Thất kinh, nàng thụt lui khi Simon Hunt nhìn thấy nàng

Họ quan sát nhau với cùng kiểu nhìn trần trối

Vừa chạy khỏi Kendall, Annabelle khó lòng không nhận ra những khác biệt giữa họ. Hunt trông có vẻ ngăm đen dưới ánh sáng nhá nhem, cao lớn và đầy nam tính, với đôi mắt của cướp biển và vẻ nhẩn tâm của một ông vua ngoại giáo. Chàng không hề bớt ngạo nghễ...không thuần hóa, không tế nhị...và chàng theo cách nào đó đã trở thành đối tượng của mọi ham muốn mà Annabelle cứ tưởng nàng đã quên hết lâu rồi. Không khí giữa họ nặng nề, cọt kẹt với đam mê và mâu thuẫn

“Chuyện gì vậy?” Hunt hỏi không chút rào đón, mắt chàng neho lại vì vẻ bề bộn của nàng.

Công việc gom góp toàn bộ cảm xúc của nàng vào vài câu súc tích là không tưởng. Tuy nhiên, Annabelle cố làm. “Anh đã rời Stony Cross mà không báo cho tôi một tiếng”

Tia nhìn của chàng cứng rắn và lạnh như gỗ mun “Em đã thu dọn ván cờ”

“Tôi...” nàng ngoảnh mặt đi, cắn môi “Tôi không thể chịu nổi sự xao lãng”

“Bây giờ không có gì làm em xao lãng cả. Em muốn Kendall ư? – đến với anh ta đi”

“Ồ, cảm ơn nhé” nàng mỉa mai “Anh thật tử tế vì đã bước qua một bên, và giờ anh lại hủy hoại mọi thứ”

Chàng liếc mắt cảnh giác “Tại sao em nói vậy?”

Annabelle cảm thấy cơn lạnh ngổ ngẩn giữa tiết trời đêm hè ẩm áp. Một luồng run rẩy bắt đầu trong xương nàng và chạy dọc lớp da. “Đôi giày boots tôi đã nhận lúc tôi bị bệnh” nàng liều lĩnh nói “Cái đôi mà tôi đang mang đây này – là từ anh phải không?”

“Có vấn đề gì chứ?”

“Nhận đi” nàng cố chấp

“Đúng, chúng là từ tôi” Chàng nói cộc lốc “Vậy thì sao?”

“Tôi đang đi cùng Kendall trong một hoặc hai phút trước, và mọi thứ vẫn đi theo kế hoạch, và anh ta sắp sửa...nhưng tôi không thể. Tôi không thể để anh ta hôn tôi trong lúc tôi mang đôi giày đáng nguyên rửa này. Không nghi ngờ gì là bây giờ anh ta nghĩ tôi bị loạn trí, sau cái cách tôi bỏ đi. Nhưng anh đã đứng về mọi chuyện...anh ta quá tốt cho tôi. Và đây là một mối tồi tệ” Nàng ngừng lại để hít thở tã tơi khi nàng thấy mắt chàng lóe sáng. Cơ thể chàng như con thú săn trong trạng thái tĩnh lặng

“Vậy thì” chàng êm ái nói “bây giờ em đã ném Kendall qua một bên, thì kế hoạch của em ra sao? Trở về với Hodgeham à?”

Bị kích động bởi câu hỏi nhạo báng đó, Annabelle quắc mắt. “Nếu tôi có làm vậy thì cũng không liên can gì đến anh” Nàng quay gót bỏ đi

Hunt tóm được nàng với hai dải chân. Chàng xoay người nàng lại đối mặt với chàng, tay chàng vòng quanh phần trên cánh tay nàng. Khẽ lay nàng, chàng cúi miệng xuống tai nàng “Không chơi nữa” chàng nói “Nói tôi nghe em muốn gì. Bây giờ, trước khi tôi mất hết kiên nhẫn”

Mùi của chàng, xà phòng tươi mới và đậm chất đàn ông làm Annabelle choáng váng. Nàng muốn luồn tay vào bên trong quần áo chàng...nàng muốn chàng hôn nàng cho đến khi nàng bất tỉnh. Nàng thèm muốn một Simon Hunt đẹp trai, đáng khinh, ngạo mạn, mê hoặc, quỷ quyệt. Nhưng than ôi, chàng sẽ vô cùng nhẫn tâm. Lòng tự trọng bị đe dọa của nàng tự xác nhận, ngưng đọng trong cổ họng nàng cho đến khi nàng có thể khóc nhọc nói “Tôi không thể” nàng nói cộc lốc

Giật đầu lại, Hunt nhìn nàng chăm chú, mắt chàng lóe sáng ma mĩnh “Em có thể có mọi thứ em muốn, Annabelle...nhưng chỉ khi em có thể tự nói ra”

“Anh cương quyết hạ nhục tôi hoàn toàn phải không? Anh sẽ không cho phép tôi giữ lại chút ít tự trọng nào – ”

“Tôi, hạ nhục em?” Chàng nhướn mày mỉa mai. “Sau hai năm chỉ nhận được những lời từ chối và xúc phạm mỗi lần tôi mời em khiêu vũ – ”

“Ồ, được thôi” nàng độc địa nói, bắt đầu run rẩy toàn thân “Tôi sẽ nhận – tôi muốn anh. Đó, hài lòng chưa? Tôi muốn anh”

“Theo kiểu nào? Tình nhân, hay chồng?”

Annabelle ngớ ngàng nhìn chàng “Cái gì?”

Tay chàng trượt quanh người nàng, giữ cơ thể run lẩy bẩy của nàng dựa sát vào chàng. Chàng không nói gì, chỉ chú tâm quan sát nàng khi nàng cố thở hỗn hển về ngụ ý câu hỏi

“Nhưng anh không phải tuýp người chịu kết hôn” cuối cùng nàng yếu ớt nói

Đầu ngón tay chàng chạm vào tai nàng và lần theo đường cong thanh mảnh “Anh phát hiện ra rằng anh thuộc tuýp người đó nếu đối tượng là em”

Sự môn trớn tinh tế thổi bùng ngọn lửa trong máu nàng, khiến nàng khó tập trung suy nghĩ. “Chúng ta sẽ giết người kia trong vòng một tháng đầu tiên”

“Có thể” Hunt thừa nhận, cái miệng mỉm cười của chàng cọ vào thái dương nàng. Hơi ẩm từ môi chàng khiến cả người nàng lững lờ trong trạng thái dễ chịu. “Sao cũng được hãy lấy anh Annabelle. Theo những gì anh biết thì chuyện đó sẽ giải quyết hầu hết rắc rối của em...và một số của anh” Bàn tay to lớn của chàng lướt qua sống lưng nàng khiến nàng rùng mình. “Hãy để anh chiều chuộng em” chàng thì thầm “Hãy để anh chăm sóc em. Em chưa từng có ai để dựa dẫm phải không? Anh có đôi vai rắn chắc, Annabelle” Một tròng cười nắc nẻ vụt khỏi ngực chàng. “Và anh có thể là người duy nhất em biết đủ sức chi trả cho em”

Nàng sốc đến mức không đáp lại nổi lời tuyên bố chế giễu đó. “Nhưng tại sao?” nàng hỏi, và tay chàng chuyển lên phần gáy hờ hênh của nàng. Nàng thở hỗn hển khi ngón tay chàng nhẹ nhàng bấm vào chỗ lõm của xương sọ. “Tại sao là đề nghị kết hôn với em khi anh có thể có được em trong vai trò tình nhân?”

Chàng dịu dàng úp mặt vào cổ họng nàng. “Vì trong vài ngày gần đây anh nhận ra rằng anh không chịu nổi việc có ai đó nghi ngờ người có quyền sở hữu em. Đặc biệt là người đó lại là em”

Annabelle nhắm mắt, giác quan của nàng đắm mình trong trạng thái phờ phạc khi môi chàng vờn trên đôi môi khô khốc của nàng. Tay chàng ép da thịt mềm mại của nàng vào cơ thể cứng rắn. Nếu cái cách chàng ôm nàng là bậc thầy, thì nó cũng đầy kính trọng, ngón tay chàng khám phá những nơi nhạy cảm nhất trên làn da phơi bày của nàng và treu chọc cùng bằng những cái vuốt nhẹ hẫng. Nàng để chàng đùa giỡn với đôi môi hé mở, và nàng rên rỉ khi lưỡi chàng dịu dàng thăm dò. Chàng cướp nàng với những cái hôn mê hoặc giúp nàng khuấy khỏa nhu cầu nhưng lại khiến nàng liêu lĩnh mong ước được lấp đầy những lỗ hổng. Khi Hunt cảm nhận được bắp thịt co giật của nàng, chàng dỗ dành nàng bằng cái miệng môn trớn, trong lúc cánh tay chàng nâng đỡ cơ thể nàng. Đứng dựa bên má nóng bừng trong tay, chàng che ngón tay lên môi nàng “Cho anh câu trả lời của em” chàng thì thầm

Hơi ấm từ tay chàng chạy một luồng rung động khắp người nàng, và nàng rúc má vào sâu trong lòng bàn tay của chàng “Vâng” nàng thều thào.

Mắt Hunt lấp lánh chiến thắng. Chàng xoay đầu nàng lại và hôn nàng lần nữa, cướp đi hương vị thật sâu, thật sâu. Lòng bàn tay chàng dịu dàng ôm lấy phía bên kia đầu nàng, thay đổi góc độ cho giữa họ cho đến khi miệng họ khít vào nhau tuyệt đối. Nhịp điệu trong hơi thở nàng trở nên thất thường, và nàng đột ngột choáng đầu từ luồng khí oxy quá mức. Với tay ôm chàng, nàng níu chặt cơ thể vạm vỡ chống đỡ của chàng, ngón tay nàng cắm sâu vào gấu áo choàng. Không cắt ngang nụ hôn, Hunt giúp nàng dựa vào chàng, vòng tay nàng quanh cổ chàng. Khi chàng hài lòng vì nàng đã giữ thăng bằng, chàng chuyển tay ra phía sau áo lót và nhẹ nhàng kéo nàng sát lại. Chàng hôn nàng mãnh liệt, cho đến khi cái miệng thèm khát của chàng làm giảm bớt sự cuồng nhiệt của nàng

Thậm chí khi chàng nhấc miệng khỏi nàng và khiến nàng cảm lạnh thì nàng rên rỉ phản đối, lẩm bẩm gọi tên nàng. Với đôi mắt mơ màng và hoang dại, Annabelle ngoảnh mặt khỏi vòng tay chàng. Họ đang lộ thiên trước một nhóm nhân chứng khó lòng không thấy cảnh hai người ôm nhau ngay giữa lối đi trước tường khô. Lillian...Daisy...mẹ của họ...tiểu thư Olivia và vị hôn phu người Mỹ, Ông Shaw...và, cuối cùng, không ai khác ngoài Ngài Westcliff. “Ồ, Chúa ơi” Annabelle xúc động nói và úp mặt vào vai Hunt, như thể nếu nàng nhắm mắt thì họ sẽ biến mất

Tai nàng ù lên khi Hunt cúi đầu thì thầm với nàng, giọng chàng phẳng phất sự thích thú “Chiếu tướng”

Lillian là người đầu tiên lên tiếng “Cái quái gì đang diễn ra vậy Annabelle?”

Cúi đầu, Annabelle buộc bản thân nhìn thẳng vào mắt cô bạn “Mình không thể tiếp tục” nàng bẽn lẽn “Mình xin lỗi – kế hoạch rất tốt, và cậu đã hoàn tất phần việc của cậu một cách tuyệt vời – ”

“Và nó sẽ là một thành công lớn nếu cậu không hôn lầm người” Lillian ré lên “Cái quái gì vậy? Tại sao cậu không ở vườn lê với Ngài Kendall?”

Chuyện này thuộc loại khó nói rõ ràng trước đám đông. Annabelle ngáp ngừng và đưa mắt nhìn Hunt, người đang quan sát nàng với nụ cười chế giễu, có vẻ chàng cũng đang háo hức được nghe lời giải thích của nàng.

Trong khoảng thời gian im lặng kéo dài, Ngài Westcliff ra vẻ am hiểu, và nhìn từ Annabelle sang Lillian với vẻ kinh tởm. “Vậy đây là lý do để cô hăm dọa đi dạo đây à. Hai cô định gài bẫy Kendall!”

“Tôi cũng tham gia nữa” Daisy chống đối, quyết định chịu chung lời buộc tội.

Westcliff không thèm nghe lời xác nhận, tia nhìn của anh khóa chặt gương mặt ngoan cố của Lillian “Chúa nhân từ - trên đời này không có chuyện gì mà cô không dám làm phải không?”

“Nếu có” Lillian trơ mặt đáp “thì chắc là do tôi chưa tìm ra”

Nếu tình cảnh của nàng không kinh hãi quá mức thì có khi Annabelle sẽ cười phá lên trước nét mặt của bá tước

Lillian nhăn mặt chuyển sự chú ý sang Annabelle. “Cũng chưa quá muộn để thay đổi mọi chuyện” cô nói “Chúng ta sẽ yêu cầu mọi người hứa rằng không hé răng về sự cố tối nay. Không có nhân chứng thì không có chuyện gì xảy ra cả đâu”

Ngài Westcliff cân nhắc câu nói của Lillian với một cái quắc mắt. “Dù vô cùng khinh miệt việc phải tán thành ý kiến của cô Bowman” chàng ừ ừ “Tôi buộc phải đồng tình. Điều tốt nhất cho tất cả chúng ta là bỏ qua sự cố này. Cô Peyton và Ông Hunt không bị bắt gặp, và do đó, không ai bị tổn hại danh dự, điều đó có nghĩa không có hậu quả cho tình huống đáng tiếc này”

“Ôi, có chứ, cô ấy có bị tổn hại danh dự” Hunt quả quyết. “Bởi tôi. Và tôi không muốn né tránh hậu quả, Westcliff. Tôi – ”

“Có, anh có” bá tước thị uy “Chết tiệt tôi đi nếu tôi để anh hủy hoại cuộc đời trong tay con người này, Hunt”

“Hủy hoại cuộc đời” Lillian cảm phần lặp lại “Ông Hunt không thể cưới ai tốt hơn Annabelle! Sao ngài dám ám chỉ cô ấy không đủ tốt cho anh ta, khi mà rõ ràng anh ta là người – ”

“Không” Annabelle lo lắng cắt lời “Làm ơn đi, Lillian – ”

“Thứ lỗi cho chúng tôi” Ông Shaw thì thầm với vẻ lịch sự không chê vào đâu được, và làm một việc dễ tẻ để che dấu tràng cười nắc nẻ. Anh ta kéo tay tiểu thư Olivia luồn qua cánh tay mình rồi kính cẩn nghiêng người không theo một hướng nhất định. “Tôi tin là hôn thê của tôi và cả tôi nữa sẽ cáo lui khỏi quá trình này vì có chúng tôi thêm vào cũng bằng thừa. Tôi nghĩ tôi có thể chắc chắn chúng tôi sẽ giả vờ điếc, mù, dần như mấy con khỉ diễn trò” Đôi mắt xanh của anh ta hấp háy vẻ khôi hài tự nhiên. “Tôi sẽ để các vị giải quyết chuyện xảy ra tối nay...hoặc không. Đi thôi, em yêu” Kéo tiểu thư Olivia theo, anh ta thấp từng hôn thê về nhà chính

Bá tước quay sang mẹ chị em Bowman, một phụ nữ cao với khuôn mặt nhọn như cáo. Bà ta đã biểu lộ một nét mặt căm phẫn đạo đức, nhưng vẫn giữ lưỡi vượt ngoài ham muốn không để lỡ câu chuyện. Sau đó Daisy nhàn nhò giải thích rằng Bà Bowman chưa từng lên cơn điên giữa chừng vì thích giữ chúng lại cho lúc tạm nghỉ

“Bà Bowman” Westcliff hỏi “Liệu tôi có được sự im lặng của bà cho rắc rối tối nay?”

Nếu bá tước hoặc một người có tước vị khác trong tầm với yêu cầu Bà Bowman tham vọng đắm đầu vào bụi hoa cho anh ta vui thì bà sẽ lập tức lộn nhào vào đó một cách hoàn hảo. “Ồ, tất nhiên, thưa ngài – tôi sẽ không bao giờ loan truyền những tin đồn thất thiệt kiểu này. Mấy cô con gái của tôi hoàn toàn vô can – tôi rất buồn khi thấy chúng dính dáng với cô gái...không giữ ý tứ này. Tôi cam đoan một quý ông sáng suốt như ngài có thể thấy là hai thiên thần của tôi hoàn toàn vô tội trong tình huống này, chúng chỉ bị một phụ nữ trẻ mưu chước dụ dỗ kết bạn”

Liếc mắt soi mói về phía hai “thiên thần” Westcliff lạnh nhạt nói “Khá đấy”

Hunt vẫn vòng tay sở hữu quanh thắt lưng Annabelle, tỉnh rụi đảo mắt nhìn mọi người. “Cứ làm theo ý anh. Cô Peyton sẽ bị tổn hại danh dự tối nay, không cách nào cũng có cách khác” Rồi chàng bắt đầu kéo nàng đi dọc con đường. “Đến đây”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Annabelle hỏi, chống lại tay chàng níu nơi cổ tay nàng

“Về nhà chính. Nếu họ không muốn làm chứng thì anh buộc phải làm tổn hại em trước những người khác”

“Đợi đã!” Annabelle rít lên “Em đã đồng ý lấy anh! Tại sao em nhất định phải bị tổn hại danh dự lần nữa?”

Hunt phớt lờ phản ứng tiếng kêu phản đối của Westcliff và gia đình Bowman khi chàng nói ngắn gọn “Cho chắc ấy mà”

Annabelle níu gót, từ chối nhúc nhích khi chàng kéo tay nàng. “Anh không cần đảm bảo! Bộ anh nghĩ em sẽ thất hứa sao?”

“Một từ thôi, phải” Hunt bình tĩnh kéo nàng đi tiếp “Bây giờ, chúng ta nên đi đâu nhỉ? Lối vào, anh nghĩ vậy. Có nhiều người sẽ chứng kiến cảnh em bị cưỡng ép ở đó. Hoặc là ở phòng chơi bài – ”

“Simon” Annabelle phản đối, khi nàng bị chàng lôi đi một cách thô lỗ “Simon – ”

Cách nàng gọi tên chàng làm chàng ngừng lại đột ngột, quay ra sau nhìn nàng với nụ cười dò hỏi “Sao, bé cưng?”

“Lạy Chúa” Westcliff cầu nhàu “Thôi cái trò diễn kịch nửa mùa được rồi đó. Nếu anh quá mê mệt cô ta thì Hunt à, anh nên tha cho chúng tôi khỏi mấy màn trình diễn kiểu đó đi nhé. Tôi vui mừng chịu đựng làm chứng cho danh dự lem luốc của hôn thê anh, chỉ vì hòa bình nơi đây. Đừng có yêu cầu tôi đến dự đám cưới của anh vì tôi không có ham muốn đóng vai đạo đức giả”

“Không, chỉ là tên khốn thôi” Lillian lẩm bẩm trong miệng

Giọng nói tuy nhỏ nhưng có vẻ Westcliff đã nghe thấy. Anh quay đầu lại và bắt gặp vẻ mặt giả vờ ngây thơ của Lillian với một cái quắc mắt đe dọa “Còn cô – ”

“Vậy thì, chúng tôi đồng ý” Simon cắt lời, ngăn cản vì không muốn dự phần vào một đợt tranh cãi dài hơi. Chàng liếc sang Annabelle với một vẻ thỏa mãn dần ông ban sơ “Em đã bị tổn hại danh dự. Giờ chúng ta đi tìm mẹ em nhé”

Bá tước lắc đầu, thể hiện mức độ tự vệ lạnh nhạt chỉ có thể thực hiện bởi một quý tộc có những ước muốn bị chối từ. “Tôi chưa từng nghe nói có người đàn ông nào lại háo hức thú nhận với phụ huynh của cô gái vừa bị anh ta hủy hoại danh dự” Westcliff chua chát nói

20. Chương 20

Phản ứng của Philippa trước tin tức là một vẻ bình tĩnh đến rợn người. Khi cả ba ngồi trong phòng khách riêng của dòng họ Marsden, và Simon tường thuật tin tức đính ước của họ, và lý do cho chuyện đó, khuôn mặt Philippa chuyển sang trắng bệch, nhưng bà không nói tiếng nào. Trong khoảng im lặng ngắn ngủi theo sau lời trần thuật của Simon, Philippa chăm chú quan sát Simon, và thận trọng nói. “Vì Annabelle không còn cha để che chở cho con bé, Ông Hunt, tôi buộc lòng phải hỏi về những khoản đảm bảo của anh. Mọi người mẹ đều ước rằng con gái họ sẽ được đối xử tôn trọng và tử tế...và anh phải đồng ý rằng có những tình huống...”

“Tôi hiểu” Simon nói. Bất ngờ vì vẻ điềm tĩnh của chàng, Annabelle nhìn chàng chăm chú, trong lúc chàng tập trung hoàn toàn vào Philippa “Tôi sẽ hứa với bà rằng con gái bà sẽ không có gì phải than phiền”

Một vẻ nhần nhó thoáng qua khuôn mặt Philippa, và Annabelle bặm môi, biết rằng chuyện gì sắp xảy ra “Tôi ngờ rằng anh đã biết, Ông Hunt,” mẹ nàng thì thầm “rằng Annabelle không có cửa hồi môn”

“Vâng” Simon đáp gọn

“Và chuyện đó không quan trọng với anh” giọng Philippa du dương

“Không hề gì. Tôi có may mắn là không đặt nặng yếu tố tài chính trong việc chọn vợ. Tôi sẽ không quan tâm nếu Annabelle có đến với tôi mà không kèm theo một đồng lễ nào. Hơn thế nữa, tôi dự định để mọi chuyện dễ dàng hơn cho gia đình bà – bao gồm những món nợ, hóa đơn, và người cho vay, học phí và – những gì cần thiết để gia đình sống sung túc”

Annabelle nhìn thấy bàn tay nắm chặt của Philippa trên đùi cho đến khi ngón tay bà trắng bệch, và một cơn run phấn khích, nhẹ nhõm, xấu hổ hoặc cảm giác nào đó trộn lẫn cả ba không thể hiểu được làm giọng bà khê rung. “Cảm ơn, Ông Hunt. Anh phải hiểu nếu cha Annabelle còn sống thì mọi chuyện đã khác rất nhiều”

“Vâng, tất nhiên là vậy”

Một khoảng im lặng suy tư trước khi Philippa thì thầm “Tất nhiên, không có cửa hồi môn, Annabelle sẽ không có tiền dự trữ...”

“Tôi sẽ mở một tài khoản cho cô ấy ở Barings” Hunt điềm tĩnh nói “Chúng ta sẽ cho vào đó khoản, xem nào, 5 ngàn bảng?...và tôi sẽ rót thêm vào mỗi khi cần thiết. Tất nhiên, tôi sẽ chịu trách nhiệm duy trì xe ngựa...quần áo...trang sức...và Annabelle có thể mua sắm ở bất kì cửa hàng nào tại Luân Đôn”

Trước tin ấy Philippa dường như quên bằng Annabelle, lúc này tâm trí nàng đang quay vòng vòng như bông vụ. Ý nghĩ có 5 ngàn bảng trong túi...một gia tài...chỉ vừa mới có vẻ thật. Sự ngạc nhiên của nàng làm rộn lên cảm giác háo hức. Sau nhiều năm nghèo túng, giờ đã có thể đến những tiệm may lớn, và mua một con ngựa cho Jeremy, và sửa sang nhà cửa với những món đồ nội thất sang trọng và thích hợp. Tuy nhiên, buổi thảo luận thẳng thắn về tiền bạc đi kèm lời cầu hôn khiến nàng có cảm giác không yên là nàng đang bán mình vì lợi ích gia tộc. Cẩn trọng đưa mắt nhìn Hunt, nàng thấy một ánh sáng cay độc hấp háy trong mắt chàng. Chàng hiểu nàng quá rõ, nàng nghĩ thầm, trong lúc sức nóng không mong muốn gia tăng hai bên má nàng

Annabelle giữ im lặng khi buổi nói chuyện dẫn đến luật sư, hợp đồng và điều khoản, khám phá rằng mẹ nàng quyết tâm giải quyết rốt ráo những vấn đề cần được thương lượng. Công việc làm ăn khó lòng là một phần của mối dây lằng mạn. Hơn thế nữa, Annabelle nhận thấy Philippa không hề hỏi Hunt là liệu chàng có yêu Annabelle không, và chàng cũng không đề cập đến chuyện đó.

Sau khi Simon Hunt về, Annabelle theo mẹ nàng về phòng và nói chuyện thêm. Bị lo lắng vì vẻ im ắng bất thường của Philippa, Annabelle đóng cửa và cân nhắc chuẩn bị nói, tự hỏi mình có nên dè chừng về viễn cảnh Simon Hunt là con rể của mẹ không

Ngay khi họ ở riêng, Philippa đi về cửa sổ và trông ra màn đêm tối mịt, rồi lấy tay che mắt. Cảnh giác, Annabelle nghe thấy một tiếng thốn thức nghẹn ngào “Mama...” nàng ngáp ngừng khi thấy mặt lưng gồng cứng của mẹ nàng “Con xin lỗi, con – ”

“Cảm ơn Chúa” Philippa lão đảo thì thào, có vẻ không nghe Annabelle nói “Cảm ơn Chúa”

Mặc dù Westcliff thề rằng không chịu nổi đám cưới của Simon, anh vẫn đến Luân Đôn hai tuần sau để dự lễ. Đám chiêu nhưng lịch sự, anh thậm chí còn dẫn Annabelle đi đến bàn thờ thay cho người cha quá cố của nàng. Nàng cực kì mong muốn từ chối đề nghị đó, nhưng nó lại khiến Philippa hạnh phúc kinh khủng nên Annabelle đành nhận lời. Và nàng thậm chí còn tỏ ra vui vẻ hẳn học khi được bá tước đồng hành trong một công đoạn quan trọng của buổi lễ mà anh ta rõ ràng ghét bỏ. Chỉ có sự tận tụy của Westcliff với Hunt đã mang bá tước đến Luân Đôn, bộc lộ một tình bạn khăng khít giữa hai người đàn ông còn sâu sắc hơn những gì Annabelle đã đoán

Lillian, Daisy, và mẹ của họ cũng hiện diện tại nhà thờ, sự hiện diện của họ có lẽ là do có Ngài Westcliff. Bà Bowman đáng ra không bao giờ cho phép mấy cô con gái tham dự một lễ cưới mà cô dâu đã kết hôn với một người không thuộc tầng lớp quý tộc và có ảnh hưởng xấu. Tuy nhiên, cơ hội được gần gũi người độc thân danh giá nhất nước Anh đủ sức lay chuyển sự đời. Rõ ràng Westcliff hoàn toàn thờ ơ với cô em, và khinh miệt thái quá cô chị, là một chứng ngại nho nhỏ cho Bà Bowman có thể vượt qua.

Rủi thay, Evie, đã bị Di Florence và toàn thể gia đình cấm có mặt. Thay vào đó, cô gửi cho Annabelle một lá thư dài, cảm động, và một ấm sứ được vẽ những bông hoa hồng xen vàng như quà cưới. Những khách mời còn lại bao gồm cha mẹ và anh em Hunt, những người không giống những gì Annabelle mong đợi. Mẹ chàng có khuôn mặt góc cạnh và đáng người cứng cáp. Một phụ nữ vui tính có khuynh hướng nghĩ tốt về Annabelle cho đến khi một chuyện gì đó xảy ra thúc đẩy bà đi theo hướng khác. Cha chàng là một người cao lớn, gân guốc không hề nhếch môi cười trong suốt buổi lễ, mặc dù dấu cười hằn sâu trên khóe mắt chứng tỏ ông là một người đang ở vị thế thoải mái. Không ai trong số hai người đặc biệt xinh đẹp, nhưng họ đã sinh ra năm người con tuyệt vời, tất cả đều cao và tóc đen

Phải chi Jeremy có thể đến dự lễ cưới...nhưng cậu vẫn còn phải ở trường, còn nàng và Philippa đã quyết định tốt nhất cậu nên hoàn tất học kì và đến Luân Đôn khi Hunt và Annabelle hưởng tuần trăng mật trở về. Annabelle không chắc Jeremy sẽ phản ứng ra sao khi biết Simon Hunt trở thành anh rể cậu. Mặc dù Jeremy có vẻ thích Simon, nhưng cậu đã quen là người đàn ông duy nhất trong gia đình. Có khi cậu sẽ nổi cáu vì những giới hạn Hunt áp đặt cho cậu. Về vấn đề này, bản thân Annabele không ham gì phải khúm núm cầu xin người đàn ông mà nàng còn khôn hiểu hết.

Ý nghĩ theo cùng Annabelle tối đó là nàng sắp có đêm tân hôn, và nàng đang đợi chàng trong căn phòng ở khách sạn Rutledge. Tự suy luận rằng Hunt cũng ở một dinh thự nào đó giống những người độc thân khác, Annabelle khá ngỡ ngàng khi biết chàng vẫn ở trong một dãy phòng khách sạn.

“Tại sao không?” Vài ngày trước Hunt hỏi, thích thú vì vẻ lúng túng cởi mở của nàng

“À thì...sống trong khách sạn sẽ không có sự riêng tư...”

“Anh mong còn không được ấy chứ. Anh có thể đến và đi bất cứ lúc nào anh thích, không có một đám người hầu tám chuyện về mấy thói quen và cử chỉ của anh. Từ những gì anh được chứng kiến, sống trong một khách sạn tử tế còn tốt hơn rất nhiều khi cư ngụ trong một biệt thự tồi tàn”

“Đúng, nhưng ở vị trí của anh cần một số người hầu để thể hiện sự công với những người khác – ”

“Thứ lỗi cho anh” Hunt nói “nhưng anh luôn nghĩ ai đó thuê người nếu họ thật sự cần làm việc. Lợi ích từ việc khoe mẽ chưa từng gây ấn tượng cho anh”

“Họ đâu phải là nô lệ, Simon”

“Với mức lương của hầu hết người hầu thì điểm đó vẫn còn gây tranh cãi”

“Chúng ta sẽ cần rất nhiều người hầu nếu chúng ta chuyển đến một ngôi nhà thích hợp” Annabelle sổ sàng “Trừ khi anh định bắt em làm việc quần quật để chà sàn và làm sạch lò sưởi”

Đề nghị đó làm mắt chàng thấp thoáng nét ranh mãnh “Anh định bắt em làm việc quần quật đó, em yêu, nhưng anh đảm bảo em sẽ không phải lau dọn” Chàng khẽ cười trước vẻ hoang mang của nàng. Kéo Annabelle lại gần, chàng đặt một nụ hôn ngắn ngủi lên môi nàng

Nàng hơi căng thẳng khi chàng ôm “Simon...thả em ra...mẹ em sẽ không đồng ý nếu bà thấy hai ta thể này – ”

“Hả? Anh có thể làm bất kì điều gì anh thích với em, và mẹ em sẽ không phản đối lấy một lời”

Annabelle nhăn mặt che tay giữa họ. “Ồi, anh kiêu căng quá – không, ý em là, Simon! Em muốn ổn định...chúng ta có nhất định phải sống trong khách sạn mãi mãi không anh, hay là anh sẽ mua nhà?”

Đoạt thêm một cái hôn chớp nhoáng, chàng cười to. “Anh sẽ mua bất cứ ngôi nhà nào em thích, em yêu. Hoặc không anh sẽ xây một căn mới vì anh khá quen thuộc với những tiện nghi hiện đại rồi”

Annabelle cảm thấy bứt lung túng “Thật sao? Ở đâu kia?”

“Anh ngờ rằng chúng ta có thể tìm một mẫu đất rộng rãi ở Bloomsbury, hoặc ở Knightsbridge – ”

“Ở Mayfair thì sao?”

Simon cười như thể chàng đang mong chờ đề nghị đó “Đừng bảo anh là em muốn sống trong một tòa cao ốc như ở Grosvenor hoặc St. James nha, nhìn ra cửa sổ và thấy những quý tộc đứng đỉnh đi qua hàng rào sắt – ”

“Ồi, vâng, như vậy sẽ hoàn hảo” nàng nhiệt tình khiến chàng phải bật cười

“Được rồi, chúng ta sẽ mua nhà ở Mayfair, Chúa giúp anh. Và em có thể thuê bao nhiêu người hầu cũng được. Chú ý rằng anh không nói là ‘cần’ vì chuyện đó hoàn toàn nằm ngoài trọng điểm. Vậy trong lúc chờ đợi em có thể chịu đựng vài tháng ở Rutledge không?”

Nhớ lại cuộc thảo luận, Annabelle đi thám hiểm dãy phòng rộng lớn của họ, tất cả đều được lót da và nhung cùng đồ gỗ sáng bóng. Nàng phải thừa nhận là khách sạn Rutledge rõ ràng đã thay đổi quan điểm của một người về chuẩn mực của một khách sạn. Người ta đồn rằng ổng chủ bí ẩn của nó, Ông Harry Rutledge, lấy cảm hứng thiết kế ra khách sạn sang trọng và hiện đại bậc nhất châu Âu, pha trộn phong cách cổ điển với tân thời kiểu Mỹ. Khách sạn Rutledge là một tổ hợp đa dạng tọa lạc trong khuôn viên nhà hát, bao gồm 5 khu vực giữa nhà hát Capitol và Embankment. Chi tiết còn có tòa nhà 5 tầng, dãy chuyên phục vụ thức ăn, và một phòng tắm riêng cho mỗi dãy phòng, chưa kể một nhà hàng nổi tiếng, đã biến Rutledge trở thành điểm dừng chân ưa thích của giới tài phiệt Mỹ và châu Âu. Đi cùng sự thích thú của Annabelle, nhà Bowman đang sử dụng 5 trong số hàng trăm dãy phòng sang trọng ở đây, điều đó có nghĩa là nàng, Lillian và Daisy sẽ có cơ hội gặp nhau thường xuyên sau khi nàng hưởng tuần trăng mật trở về

Chưa từng bước chân ra khỏi nước Anh, Annabelle vô cùng háo hức khi biết ra Simon dự định dẫn nàng ghé thăm Paris trong hai tuần sắp tới. Chị em Bowman, những người đã từng du lịch Paris với mẹ của họ, đã đưa cho Annabelle một danh sách dài đẳng đẳng những tiệm may, làm đẹp, và nước hoa và trong nàng dần hình thành những ý niệm mơ hồ về thành phố ánh sáng. Tuy nhiên, trước khi họ khởi hành vào sáng mai, thì nàng còn một đêm tân hôn phía trước.

Chọn một chiếc đầm ngủ có đăng ten rườm rà chạy dọc thân áo và cánh tay, Annabelle đi qua đi lại không ngừng nghỉ trong phòng. Nàng ngồi gần giường và cầm lược từ bàn trang điểm. Nàng cẩn thận chải tóc, tự hỏi có phải cô dâu nào cũng thấy sợ hãi, không chắc chắn rằng những giờ kế tiếp sẽ là niềm vui hay kinh hoàng. Ngay lúc đó chìa khóa vặn nắm cửa, và dáng người ngăm đen của Simon vào phòng

Một cơn rùng mình căng thẳng chạy dọc sống lưng Annabelle, và nàng ép bản thân tiếp tục chải tóc với những lần vuốt diêm tĩnh, mặc dù tay nàng đang xoắn chặt cán lược, và ngón tay nàng thì lấy bầy. Tia nhìn của Simon lơ lửng xuống dải đăng ten và mu-xơ-lin quấn quanh người nàng. Vẫn mặc bộ lễ phục đen, chàng từ từ đến bên cạnh nàng trong lúc nàng còn ngồi trên ghế. Song hành cùng vẻ ngỡ ngàng của nàng, chàng quỳ xuống để mặt họ ngang hàng, cúi chàng khép hờ hai bắp chân mảnh mai của nàng. Bàn tay to

lớn nâng lên vén lọn tóc rũ, và chàng dùng tay chải tóc nàng, nhìn đầy thích thú khi những bím tóc nâu vàng lướt qua khớp tay.

Mặc dù Simon đang ăn mặc chỉnh chu, nhưng vẫn có một vài dấu hiệu nhếch nhác đủ sức cám dỗ nàng...một vài sợi tóc mai phất phơ trước trán, nút cà vạt lụa màu xám lạnh hơi lỏng. Đánh rơi lược xuống sàn, Annabelle trượt tay vào mái tóc chàng. Những sợi dày và sáng bóng, đàn hồi bướng bỉnh chống chọi ngón tay nàng. Simon yên lặng cho nàng tháo cà vạt, mảnh lụa nặng nề phẳng phất hơi ẩm từ chàng. Mắt chàng ẩn chứa biểu cảm làm dạ dày nàng trông chừng như người say sòng.

“Mỗi lần anh nhìn em” chàng thì thầm “Anh đều nghĩ là em không thể trở nên xinh đẹp hơn được nữa – và em luôn chứng minh là anh sai”

Vắt cà vạt qua cổ chàng, Annabelle cười cảm ơn lời khen. Nàng nhấp nhóm trên ghế một ít khi tay chàng vòng quanh người nàng. Miệng chàng khẽ cong lên khi chàng ném cho nàng cái nhìn dò hỏi “Em đang căng thẳng sao?”

Annabelle gật đầu, ngón tay thuận theo chàng khi chàng nắm và xoa dịu dàng. Simon lặng lẽ nói, có vẻ đang lựa chọn từ ngữ với một sự cẩn thận hiếm hoi “Em yêu...anh ngờ rằng những gì xảy ra giữa em và Hodgeham không lấy gì làm dễ chịu. Nhưng anh hy vọng em sẽ tin anh khi anh nói mọi chuyện sẽ không giống vậy. Dù nỗi sợ của em có là gì – ”

“Simon” nàng khản giọng cắt lời, và ngắt ngứ trong họng “Anh rất tử tế. V-và sự thật là anh đã chuẩn bị tinh thần để hiểu cho...à...em rất biết ơn anh vì chuyện đó. Nhưng...em sợ rằng em vẫn chưa sẵn sàng cho những gì sắp đến về mối quan hệ giữa em với Hodgeham” Thấy được sự sững sờ tò mò bên dưới dáng vẻ ngớ người vô cảm, nên Annabelle đành hít thật sâu và nói luôn “Sự thật là, Hodgeham có đến nhà em vào những buổi tối, và ông ta có trả tiền hóa đơn cho gia đình em để đổi lại...đổi lại...” Ngập ngừng, nàng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn cho đến khi kiềm đủ dũng khí nói tiếp “Nhưng...em không phải là người ông ta đến thăm”

Đôi mắt đen của Simon khẽ tròng mắt “Cái gì?”

“Em chưa từng ngủ với ông ta” nàng thú nhận “Ông ta có dàn xếp với mẹ em”

Chàng điếng người nhìn nàng trân trối “Quý thần ơi” chàng thở hắt ra

“Việc đó bắt đầu khoảng một năm trước” nàng nói, giọng nàng thấp thoáng tính chất phòng thủ. “Tình cảnh gia đình em đã rất tuyệt vọng với những hóa đơn vô tận và không có khả năng chi trả. Tài sản cha em để lại đã teo tóp hết cả vì mấy khoản đầu tư thua lỗ. Lão Hodgeham đã nắm được yếu điểm của mẹ em vào một lúc nào đó...em không biết chính xác những chuyến viếng thăm về đêm của ông ta bắt đầu từ khi nào...nhưng em có thấy mũ và gậy ba-toong của ông ta trên hành lang vào những giờ kì quặc, và những khoản nợ có thừa thớt đi một ít. Em biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng em chưa từng nói về nó. Và em có lẽ nên nói” Nàng thở dài và xoa xoa thái dương “Tại vũ hội, Hodgeham đã nói rõ là ông ta chán ngấy mẹ em và muốn em thế chỗ bà. Ông ta đe dọa sẽ tiết lộ toàn bộ bí mật... ‘với những câu thêm thắt’ ông ta nói vậy...và hai mẹ con em sẽ bị hủy hoại. Em từ chối, nhưng mẹ em đã xoay sở sao đó và buộc lão im miệng”

“Tại sao em lại để anh nghĩ là em đã ngủ với hắn ta?”

Annabelle khó nhọc nhún vai “Anh chỉ tự rút ra kết luận vậy thôi...và em không có lý do nào để đính chính vì em hoàn toàn không nghĩ chúng ta sẽ ra như thế này. Và rồi anh vẫn cầu hôn em, dẫn đến việc em kết luận là dù em còn trong trắng hay không cũng không quan trọng với anh”

“Không quan trọng” Simon lầm bầm, giọng chàng nghe có vẻ hơi lạ “Dù sao đi nữa anh vẫn muốn có em. Nhưng bây giờ anh...” Chàng ngập ngừng và lắc đầu thích thú “Annabelle – chỉ là cho rõ ràng thôi – có phải em chưa từng ngủ với đàn ông trước đây?”

Nàng giật tay vì vòng kèm tỏa của chàng bất ngờ thắt chặt “À thì...phải”

“Phải, em có hay là không, em chưa từng?”

“Em chưa từng ngủ với ai cả” Annabelle nói cho chính xác, và đưa mắt thăm dò “Có phải anh bực mình vì em không kể anh nghe sớm hơn? Em xin lỗi. Nhưng đây không phải kiểu chuyện có thể quảng bữa trong tiệc trà, hoặc ngoài hành lang ... ‘Nón anh này, mà tiện thể, em còn trong trắng đấy’ – ”

“Anh không bực mình” Tia nhìn của Simon trầm ngâm lướt khắp người nàng “Anh chỉ tự hỏi nên làm cái quái gì với em đây này”

“Việc tương tự anh định làm trước khi em kể anh nghe sự thật” nàng khắp khởi hy vọng

Simon đứng lên và kéo nàng theo cùng, rón rén ôm nàng như thể chàng sợ nàng sẽ quỵ ngã trước áp lực quá mức. Chàng vùi mặt vào mái tóc đỏ bóng và thở sâu “Tin anh đi, anh sẽ làm tốt” chàng nói, nghe có vẻ buồn cười “Nhưng trước tiên anh có vài điều cần hỏi em”

Annabelle đẩy cánh tay nàng vào trong áo choàng và vòng tay quanh thân hình rần rở của chàng. Thân nhiệt chàng thấm qua lớp áo sơ mi mỏng manh, và nàng khẽ rung lên vì hơi đàn ông ấm áp trong cái ôm của chàng “Vâng?” nàng giục

Cho đến tận lúc đó nàng chưa từng thấy một Simon ăn nói thiếu lưu loát đến vậy...nhưng chàng nói với vẻ ấp úng ngoại lệ, như thể đây là một dạng thảo luận chàng chưa từng thực hiện trước đây “Em có biết chuyện gì sắp xảy ra không? Em có...ờ, những thông tin cần thiết không?”

“Em nghĩ là có” Annabelle đáp, cười vì nghe được nhịp tim của chàng đang đập cực nhanh ngay bên má nàng. “Mẹ và em có nói chuyện trước rồi – sau khi em bị từ chối thẳng thừng”

Bất thành linh chàng cười gượng gạo “Anh sẽ thực hiện nghĩa vụ làm chồng ngay tức thì” Đưa ngón tay nàng lên miệng, hơi thở chàng chứa đựng hơi nước “Vậy mẹ nói với em chuyện gì?” chàng khẽ nói qua đầu ngón tay

“Sau khi truyền đạt vài thông tin cơ bản thì mẹ nói em hãy để anh làm mọi thứ anh muốn và cố đừng phàn nàn nếu chẳng may em có không thích một điều gì đó. Và mẹ đề nghị rằng nếu việc đó trở nên quá sức khó chịu thì em nên chuyển sang nghĩ về tài khoản ngân hàng khổng lồ anh đã mở cho em”

Ngay khi mấy câu đó tuột khỏi môi nàng thì Annabelle lập tức thấy hối hận, mong đợi Simon có lẽ sẽ bực tức vì sự bộc trực của nàng. Nhưng chàng bắt đầu cười nắc nẻ

“Quả là một thay đổi trong suy nghĩ ở nước Anh” chàng giật đầu lại nhìn nàng “Vậy anh sẽ tán tỉnh em bằng mấy lời thì thầm về cân bằng hối đoái và lãi suất ngân hàng được chứ?”

Loay hoay bàn tay, Annabelle để mặc đầu ngón tay lướt qua gương mặt Simon, từ đường viền trợn lẳng đến vết xước nam tính trên cằm “Chuyện đó không cần thiết. Chỉ cần nói những gì thông thường”

“Không...những chuyện thông thường không có hiệu quả với em” Simon vén một lọn tóc ra sau tai nàng và khum khum má nàng trong lòng bàn tay. Miệng chàng trêu chọc giục nàng mở cửa, trong lúc tay chàng khám phá đường nét bên dưới dải đăng ten rộng thùng thình. Không có áo ngực bó sát be sườn, nàng có thể cảm nhận từng cái chạm tay của chàng. Những đợt vuốt ve khắp phần cơ thể không gò bó khiến nàng run bắn, nụ hoa nàng trở nên cực kì nhạy cảm. Lòng bàn tay chàng di chuyển từ tốn khắp cơ thể nàng tìm bộ phận dễ uốn nắn của một bên ngực, và ngón tay chàng khép hờ xung quanh, nâng nhóm cơ mỏng manh. Hơi thở nàng ngắt quãng trong giây lát khi ngón tay chàng cọ xát với nụ hoa và gây ra cơn đau căng phồng

“Phụ nữ thường bị đau” chàng lẩm bẩm

“Vâng, em biết”

“Anh không muốn em đau”

Thú nhận đó làm nàng ngạc nhiên xen lẫn cảm động “Mẹ em nói chuyện đó sẽ không kéo dài” nàng nói

“Cơn đau?”

“Không, phần còn lại” nàng nói và không hiểu sao chàng bật cười lần nữa

“Annabelle...” Miệng chàng lướt qua vùng cổ “Anh muốn em ngay từ giây phút đầu tiên anh thấy em đứng ngoài rạp hát, cào cấu túi xách. Anh không thể rời mắt khỏi em. Anh không thể tin là em có thật”

“Anh nhìn em đắm đắm suốt cả buổi diễn” nàng nói, thở hắt ra khi chàng gặm viên tai nàng “Em ngờ rằng anh không biết cái gì về sự suy tàn của đế chế La Mã”

“Anh biết em có đôi môi mềm mại nhất anh từng được hôn”

“Anh có cách tự giới thiệu lãng mạn hết sức”

“Anh không chịu nổi” Tay chàng ve vuốt lên xuống “Đứng cạnh em trong bóng tối là cảm dỗ kinh khủng nhất anh từng trải qua. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là em đáng yêu quá chừng và anh rất rất muốn em. Khi ánh sáng phụt tắt thì anh không thể chịu đựng thêm nữa” Giọng chàng tự mãn “Và em không hề đẩy anh ra”

“Em bị kinh ngạc!”

“Đó là lý do em không chống đối?”

“Không” Annabelle thú nhận, cọ mặt vào má chàng “Em thích anh hôn. Em biết là vậy”

Chàng mỉm cười “Anh đã hy vọng cảm giác đó không phải là đơn phương” Chàng nhìn sâu vào mắt nàng, mặt họ gần nhau đến mức mũi họ suýt nữa đụng nhau. “Vào giường cùng anh” chàng thì thầm, một câu ỏi không thể cảm thấy trong giọng chàng

Nàng gật đầu với một tiếng thở dài run run và để chàng dẫn nàng vào chiếc giường 4 chân rộng lớn, kèm theo một tấm khăn phủ giường làm từ vải lụa màu rượu vang đỏ. Kéo tấm chăn ra, Simon bế Annabelle lên trên tấm vải lạnh trơn láng, và nàng nép qua một bên để chỗ trống cho chàng. Chàng đứng bên cạnh giường, quan sát khuôn mặt của nàng khi chàng cởi quần. Sự tương phản giữa áo quần cắt may khéo léo, rõ ràng văn minh, với sức mạnh nam tính đơn thuần của cơ thể bên dưới, làm nàng bối rối. Đúng như Annabelle dự đoán, chàng sở hữu một khung sườn vạm vỡ khác thường, lưng và vai chàng săn chắc, cơ bụng lộ rõ từng múi. Nước da ngăm đen lấp lánh dưới ánh sáng đèn ngủ, bờ vai chàng cứng như kim loại. Ngay cả lớp lông đen ngay trước ngực chàng cũng không làm dịu bớt sức mạnh của những cơ bắp đàn hồi. Annabelle tự nghĩ khó có thể tìm ra một người đàn ông khỏe mạnh, đầy sinh lực ở một nơi nào khác. Có lẽ chàng không phù hợp với những quý tộc tái nhợt, mảnh khảnh...nhưng Annabelle nghĩ chàng hoàn toàn tuyệt vời theo cách riêng.

Cảm giác phấn khích len lỏi trong bụng nàng khi chàng trườn lên giường. “Simon” nàng nói, thở gấp khi chàng quàng tay ôm “mẹ em không kể cho em biết...tối nay em nên làm gì cho anh”

Tay chàng bắt đầu chơi đùa với tóc nàng, ngón tay lần lữa trên da đầu và truyền sự náo nức nóng bỏng dọc sống lưng nàng. “Tối nay em không phải làm gì cả. Chỉ cần để anh ôm em...chạm vào em...tìm ra vài điều làm em vui...”

Tay chàng tìm thấy đường xẻ rãnh trên áo ngủ của nàng. Annabelle nhắm mắt lại khi nàng cảm thấy những dải đăng ten bông bồng đang tuột khỏi vai nàng. “Anh có nhớ cái đêm trong phòng nhạc không?” nàng thì thầm, thở hổn hển khi vấy ngủ xệ xuống ngực “Khi anh hôn em ở góc tường?”

“Mỗi giây mỗi phút” chàng thì thầm đáp, kéo tay áo khỏi người nàng “Sao em hỏi vậy?”

“Em không thể ngừng nghĩ về nó” nàng thổ lộ. Nàng uốn éo giúp chàng cởi hần vấy ngủ, cảm giác nóng rất bao phủ từng inch một trên da nàng

“Anh cũng không” chàng thú nhận. Tay chàng trượt lên ngực nàng, khum khum vòng tròn mát lạnh cho đến khi đỉnh vòng tròn trở nên sẫm màu và cứng lại trong lòng bàn tay. “Chúng ta có mối quan hệ cộng hưởng dễ bùng cháy hơn anh mong đợi”

“Vậy chuyện đó không phải lúc nào cũng giống thế này sao?” nàng hỏi, để ngón tay khám phá đường rãnh trên xương sống và nhóm cơ rắn rỏi ở hai bên

Cái chạm tay của nàng, đơn giản vô cùng, làm đứt quãng hơi thở của chàng khi chàng trườn lên người nàng. “Không” chàng lăm bắm, để một chân xen giữa hai mép đùi khép chặt của nàng “Khó lòng mãi mãi”

“Tại sao – ” nàng toan mở miệng hỏi, nhưng ngưng bật với một tiếng rên câm lặng vì ngón tay chàng đang lấn mò viên ngực nàng. Tay chàng bao quát xương sườn hẹp của nàng và chàng cúi đầu xuống. Môi chàng

nóng bỏng và nhẹ tênh khi chàng mở miệng dịu dàng trên núm vú nảy nở. Nàng nức nở với một lần chàng nhấp miệng, lưỡi chàng liếm láp phần thịt nhạy cảm cho đến khi nàng không thể nằm yên bên dưới được nữa. Chân nàng miễn cưỡng hé mở, và ngay lập tức bên đùi có lông thô ráp lấp vào chỗ trống. Khi tay và miệng chàng lả lướt chậm chạp khắp cơ thể nàng, Annabelle đưa tay lên đầu chàng, để những túm tóc dày xuyên qua kẽ tay như nàng thường muốn làm. Chàng hôn lớp da mỏng mảnh nơi cổ tay nàng, rồi xuống dưới khuỷu tay, và chỗ lõm giữa xương ức, không để sót bất kì chỗ nào trên cơ thể nàng. Nàng để yên cho chàng làm những gì chàng muốn, rung rung khi chàng thấy hàm râu về đêm lấm tấm tương phản cặp môi ướt đầm mềm mại. Nhưng khi chàng chạm đến rốn nàng và lưỡi chàng xoắn xít lỗ hồng bé xíu thì nàng lăn người tránh chàng với thở hồng hộc “Không...Simon, em...làm ơn...”

Ngay lập tức chàng nhóm người ôm nàng, cười với khuôn mặt tím tái của nàng “Nhiều quá sao?” chàng khàn khàn hỏi “Anh xin lỗi – anh quên mất là những chuyện này còn quá mới mẻ với em. Đây này, để anh ôm em. Em không sợ chứ?”

Trước khi nàng có thể trả lời thì miệng chàng đã áp lên nàng, nhẹ nhàng kéo tới kéo lui. Lớp lông trước ngực chàng cọ vào ngực nàng, núm vú nàng chà xát vào chàng mỗi khi nàng thở. Cổ họng nàng run rẩy với những âm trầm, chứng tỏ khoái cảm đang túa ra khỏi sự kiểm soát. Nàng hỗn hển khó nhọc khi tay chàng lướt ngang bụng và đầu gối chàng đi sâu vào giữa hai đùi nàng. Dang hai chân nàng ra, chàng đẩy ngón tay vào giữa đám lông mềm mại đầy nữ tính, khám phá phần thịt sưng phồng của nàng. Chàng chia cắt nàng, tìm kiếm điểm nút co giật khi chàng chạm đến, và nhún nhảy ngay trên nó với một xúc cảm ngọt ngào.

Nàng hỗn hển trong miệng chàng, cơ thịt nàng nóng bừng như thiêu như đốt. Một luồng đỏ bừng vì đam mê chiếm hết làn da, tạo ra một vài đốm trắng giữa những vệt hồng. Simon tìm lối vào cơ thể nàng, ngón tay dịu dàng của chàng cẩn thận ve vãn bộ phận đàn hồi ẩm ướt. Tim nàng đập điên cuồng, và tay chân thì cứng cả lại vì khoái cảm ngây ngất. Quay đầu nén một tiếng kêu nghẹn ngào, nàng nhìn vào đôi mắt to tròn của Simon

Chàng nằm bên phần của mình, chống khuỷu tay lên giường, mái tóc rối bù và tia nhìn sáng bừng trong đam mê và thích thú tinh tế. Có vẻ là chàng hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong nàng và cảm thấy thú vị bởi sự kinh ngạc ngây thơ của nàng. “Đừng đi đâu cả” chàng mỉm cười lăm bầm “Em sẽ không muốn lỡ mất phần hay nhất đâu” Chậm rãi, chàng kéo nàng quay lại dưới chàng, tay chàng cẩn thận xếp người nàng lại “Em yêu, anh sẽ không làm em đau” chàng thì thầm vào má nàng “Để anh làm em thoải mái..để anh vào bên trong em...”

Chàng tiếp tục thì thầm với nàng, trong lúc chàng hôn và mơn trớn lối vào cơ thể nàng. Trước khi đầu chàng chạm tới lối vào được che chắn giữ hai đùi nàng thì Annabelle rên rỉ liên tục. Miệng chàng tìm kiếm nàng, nhấm nháp những sợi lông xoắn và phần thịt hồng hào mềm mại, lưỡi chàng xoắn xít mê mụ. Nàng co ro một cách e thẹn, nhưng chàng ôm eo nàng trong tay và khám phá nàng một cách không thương xót, đầu lưỡi chàng cứ vụn xoắn khe hở pháp phũ. Hình ảnh đầu chàng giữa đùi nàng đánh một cú đòn choáng váng đầy bản năng vào giác quan. Căn phòng họ đang ở phút chốc xoay vòng vòng, và nàng cảm thấy nàng đang lững lơ giữa tầng tầng lớp lớp bóng tối và ánh lửa đèn cây, không còn nhận ra gì khác ngoại trừ cơn lốc sung sướng vô ngần. Nàng không thể giấu chàng bất kì điều gì, không thể làm gì ngoại trừ đầu hàng cái miệng đòi hỏi đang lôi kéo cảm giác vui thích tội lỗi từ da thịt nàng. Chàng ở ngay đỉnh điểm của nàng, nếm trải nhẹ nhàng, đều đặn, cho đến khi mọi chuyện trở nên quá sức chịu đựng, và hông nàng nâng lên trợ giúp, run rẩy trong miệng chàng, hơi nóng tỏa ra từ tay chân tê liệt sung sướng

Lưỡi chàng đung đưa lần cuối trước khi quay lại cơ thể nàng. Hai bên đùi nàng giờ đã mềm rũ khi chàng đẩy chúng ra xa, đầu ngón giáo của chàng bức bách trước lối vào cơ thể nàng. Nhìn xuống khuôn mặt sưng sốt của nàng, Simon vén tóc nàng khỏi trán

Môi nàng cong lên một nụ cười lảo đảo khi nàng đưa mắt nhìn chàng “Em quên tài khoản ngân hàng mất rồi” nàng nói và chàng cười êm ái

Ngón tay chàng ve vãn vầng trán nàng, nơi những sợi tóc ướt cứ bện vào da thịt. “Annabelle đáng thương...” Áp lực giữa hai chân nàng gia tăng, và cảm giác đau buốt bắt đầu. “Anh sợ rằng phần kế tiếp sẽ không dễ chịu lắm với em”

“Em không quan tâm...em...em chỉ vui vì đó là anh”

Câu nói rõ ràng là một điều kì quặc cô dâu nên nói với chú rể trong đêm tân hôn, nhưng nó vẫn khiến chàng cười. Chàng cúi đầu và bắt đầu thì thầm vào tai nàng, ngay cả khi chàng đẩy hông xâm nhập nơi chốn chưa được khai phá của nàng. Nàng buộc bản thân nằm im mặc dù bản năng muốn vận vẹo vì sự xâm nhập. “Em yêu...” Hơi thở chàng trở nên thô ráp, và khi chàng ngừng lại bên trong nàng thì chàng có vẻ đang đấu tranh giành sự tự chủ. “Đúng, đúng rồi đó...chỉ một chút nữa thôi...” Chàng nhích thêm một đoạn, và ngừng lại lần nữa. “Một chút nữa...” Chàng vào sâu hơn, cẩn thận mơn trớn cơ thể nàng “Chút nữa...”

“Bao nhiêu nữa?” nàng hỏi. Chàng quá cứng, áp lực quá nhiều, và nàng tự hỏi chuyện này rồi sẽ đi đến đâu

Simon nghiêng rặng với nỗ lực đứng yên. “Anh vào được khoảng một nửa rồi” chàng nói, giọng phảng phất cảm giác tội lỗi

“Một nửa – ” Annabelle rung rung cười đi kèm phản đối khi chàng đẩy vào lần nữa “Ôi, không thể nào, em không thể, em không thể - ”

Nhưng chàng vẫn thúc bản thân vào sâu hơn, cố gắng xoa dịu cơn đau của nàng bằng miệng và tay. Dần dần dễ dàng hơn, cơn đau tan biến thành cảm giác nóng bỏng êm dịu, kéo dài. Một tiếng thở dài thoát khỏi nàng khi nàng cảm nhận được cơ thể mình đang dần ra, và bộ phận trong trắng của nàng tiếp nhận sự chiếm hữu chắc chắn xảy ra của chàng. Lưng Simon hẳn rõ từng nhóm cơ, bụng chàng cứng như gỗ mun. Giữ mình sâu bên trong nàng, chàng rên rỉ, trong lúc một cơn rung mình chạy dọc đôi vai. “Em chặt quá” chàng khàn giọng

“Em-em xin lỗi – ”

“Không, không” chàng xoay sở nói “Đừng xin lỗi. Lạy Chúa” Giọng chàng lí nhí như thể chàng đang chìm đắm trong khoái cảm

Hai người nhìn nhau, một tia nhìn thỏa mãn, cái còn lại thấm đẫm khao khát. Cảm giác thắc mắc quét qua Annabelle khi nàng nhận ra chàng đã phủ nhận hoàn toàn những mong đợi của nàng. Nàng đã đoán chắc Simon sẽ nhân cơ hội này chứng tỏ quyền sở hữu lên nàng...vậy mà chàng lại đến với nàng cùng sự kiên nhẫn vô độ. Đây lòng biết ơn, nàng choàng tay qua cổ chàng. Nàng hôn chàng và để lưỡi nàng đi vào miệng chàng, và nàng luồn tay xuống lưng chàng cho đến khi lòng bàn tay chạm đến đường viền mông chàng. Nàng vuốt ve chàng trong sự khích lệ thẹn thùng, thúc chàng chìm sâu trong nàng hơn nữa. Hành động đó có vẻ đã đánh tan phần tự chủ còn sót lại của chàng. Với một tiếng gầm đói khát, chàng nhịp nhàng đẩy vào trong, rung rung cố gắng tỏ ra dịu dàng. Người chàng được giải phóng đi kèm cảm giác sung sướng cực độ làm rặng chàng nghiêng chặt. Vùi mặt vào mái tóc nhễ nhại mồ hôi của nàng, chàng đắm mình trong hơi ấm mê say. Sau một lúc cảm giác căng thẳng rời khỏi cơ bắp, và chàng thở đều đều. Khi chàng cẩn thận rút ra khỏi người Annabelle thì nàng hấp háy vì nỗi đau thầm kín. Nhận ra sự lo lắng của nàng, chàng nhẹ nhàng vuốt ve hông nàng.

“Có lẽ anh không rời chiếc giường này được nữa” chàng cầu nài, khóa nàng trong vòng tay

“Ồ, có chứ anh” Annabelle uể oải nói “Ngày mai anh sẽ đưa em đi Paris. Em sẽ không bị tước mất chuyến đi trăng mật mà anh đã hứa”

Rúc vào lọn tóc bù xù của nàng, Simon cười cười đáp “Không đâu, cô vợ yêu dấu...không có cách nào khiến em bị tước mất quyền làm vợ đâu”

21. Chương 21

Trong chuyến đi trăng mật kéo dài hai tuần của họ, Annabelle khám phá ra rằng bản thân nàng không từng trải như nàng tưởng. Với sự pha trộn giữa ngây thơ và ngạo nghễ của người Anh, nàng luôn có ý nghĩ Luân Đôn là trung tâm của mọi nền văn hóa và tri thức, nhưng Paris lại là một phát hiện động trời. Thành phố hiện đại đến kinh ngạc, khiến Luân Đôn trông giống một anh hàng xóm tồi tàn. Và bên cạnh những cải tiến

xã hội và kĩ thuật, đường phố Paris gần như vẫn còn đáng vẻ cổ xưa; tối, hẹp, và khúc khuỷu khi chúng kết hợp với những ngôi nhà đậm chất nghệ sĩ. Đó là một khối hỗn độn tươi tắn có sức công phá các giác quan, với kiến trúc đa dạng từ những nhà thờ có chóp nhọn theo trường phái gô-thic đến đại lộ hùng vĩ Arc de Triomphe.

Khách sạn họ ở, Coeur de Paris, tọa lạc bên tả mạn sông Seine, nằm giữa một dãy cửa hiệu chói lọi trên đường Montparnasse và tổ hợp hội chợ Saint-Germain-des-Pres, nơi tập trung đủ chủng loại vải vóc, đồ trang ten, tranh vẽ, và nước hoa. Coeur de Paris là một lâu đài, với những dãy phòng được thiết kế cho những cảm xúc nghệ thuật. Ví dụ như phòng tắm – salle de bain, theo cách người ở đây gọi tên – được xây dựng trên nền đá cẩm thạch và lát gạch Ý, một trường kỷ mạ vàng cầu kì cho phép người tắm nằm nghỉ sau khi tắm gội. Có đến hai bồn tắm bằng sứ, mỗi cái gồm hai mạch nước nóng và lạnh. Bồn tắm nổi bật với trần nhà có vẽ tranh sơn thủy, như vậy khách hàng có thể vừa tắm vừa thư giãn. Được nuôi dạy theo quan điểm tắm rửa là vấn đề vệ sinh dựa trên nhu cầu của tính thiết thực, Annabelle đã thấy buồn cười trước ý tưởng hành động tắm rửa nên là một loại hình giải trí mang tính chất suy đồi.

Với sự vui thích của Annabelle, đàn ông và đàn bà có thể ngồi ăn chung ở nơi công cộng mà không cần phải yêu cầu được dọn phòng riêng. Nàng chưa từng được ăn những món ngon như thế này...gà tơ mềm mại được hấp sôi với hành và rượu đỏ...vịt quay với lớp da bóng lưỡng giòn tan...cá chum chín tới với sốt nấm...rồi thì, tất nhiên, món tráng miệng...những lát bánh tẩm rượu và chất thành đông với bánh trứng đường, và bánh pudding xếp lớp với hồ đào và trái cây tươi. Khi Simon chứng kiến Annabelle khổ sở trong việc chọn lựa món tráng miệng mỗi tối chàng liền trình trọng cam đoan với nàng là đại tướng ra trận cũng không suy tính kĩ lưỡng như nàng lúc phân vân giữa bánh đào hay món trứng đánh vani

Một tối nọ Simon đưa nàng đi xem nhạc kịch với những vũ công thoát y, và bữa khác là một vở hài kịch với những câu pha trò thô tục không cần phiên dịch cũng hiểu. Họ cũng đến những buổi dạ hội được tổ chức bởi những mối quen biết của Simon. Vài người trong số đó là người Pháp, trong lúc những người khác là du khách và dân nhập cư từ Anh, Mĩ và Ý. Một số là cổ đông hoặc thành viên ban quản trị của những công ty chàng cổ phần, trong lúc những người khác có liên quan đến công ty vận chuyển và tàu lửa của chàng. “Làm sao anh lại quen biết nhiều người quá vậy?” Annabelle bối rối hỏi Simon, khi chàng được rất nhiều người lạ chào đón tại buổi dạ hội đầu tiên họ có mặt.

Simon đã cười và dịu dàng trêu chọc rằng người ta sẽ nghĩ là nàng chưa từng biết một thế giới khác bên ngoài xã hội thượng lưu Anh. Và sự thật là, nàng không biết. Nàng chưa từng nghĩ nhìn ra ngoài ranh giới hạn hẹp của cái xã hội kiêu dè sự đời cho đến lúc này. Những người giống Simon, chỉ lịch thiệp trong những mảnh khoe kinh tế, háng hái tham gia đầu tư đất đai, nhiều người trong số họ thực tế đã sở hữu phần còn lại của những thị trấn được mọc lên như nấm dưới sự phát triển không ngừng của nền công nghiệp. Họ sở hữu hầm mỏ, đồn điền, nhà xưởng, kho hàng, cửa hiệu, và nhà máy; và có vẻ hứng thú của họ hiếm khi bị giam cầm trong phạm vi một nước. Trong lúc những bà vợ mua sắm ở những cửa hiệu Paris thì đàn ông ngồi hàng giờ trong tiệm cà phê hoặc câu lạc bộ riêng cho những thảo luận vô tận về kinh tế và chính trị. Nhiều người hút thuốc trong những ống giấy gọi là xì gà, một xu hướng bắt nguồn từ binh lính Ai Cập và đã lan rộng ra lục địa. Vào bữa tối, họ bàn những chuyện Annabelle chưa từng nghe, chưa từng thấy hay đọc trên báo.

Annabelle nhận ra khi chồng nàng nói chuyện, những người khác thường rất tập trung lắng nghe và hỏi xin lời khuyên của chàng trên mọi lĩnh vực. Có lẽ Simon có chút ảnh hưởng trong xã hội thượng lưu Anh quốc, nhưng rõ ràng chàng còn có sức ảnh hưởng rộng lớn bên ngoài phạm vi đó. Bây giờ nàng đã hiểu tại sao Westcliff tôn trọng Simon như vậy. Sự thật là, Simon là người đàn ông quyền lực theo cách riêng của chàng. Thấy được sự kính nể của những người khác dành cho chàng, và chú ý đến những trạng thái quyền rũ chàng mời gọi ở những phụ nữ khác, Annabelle bắt đầu nhìn chồng với ánh mắt khác. Nàng thậm chí còn bắt đầu cảm thấy không muốn chia sẻ chàng với những người kia! Và khám phá cảm giác ghen tuông khi có một phụ nữ nào đó ngồi cạnh chàng trong bữa tối, cố thu hút sự chú ý của chàng, hoặc khi một quý bà nào đó mạnh dạn tán tỉnh và buộc Simon phải làm bạn nhảy với cô ta.

Tại buổi dạ vũ đầu tiên của họ, Annabelle đứng trong phòng khách với một nhóm mệnh phụ còn trẻ thạo đời, một trong số họ là vợ của một người Mĩ chuyên chế tạo đạn dược, hai người Pháp có chồng là chuyên gia buôn tranh. Vụng về trả lời những câu hỏi của họ về Simon và miễn cưỡng thú nhận nàng không biết nhiều về chồng, Annabelle có phần nhẹ nhõm khi chủ đề câu chuyện chuyển sang yêu cầu nàng khiêu vũ.

Trong bộ lễ phục đen hoàn mỹ, Simon trao đổi vài câu chào lịch sự với những phụ nữ đỏ mặt hớn hở kia rồi quay sang Annabelle. Tia nhìn của họ khóa lấy nhau, trong lúc giai điệu du dương bắt đầu vang lên. Annabelle biết bài hát này...một điệu valse phổ biến ở Luân Đôn, trầm bổng và ngọt ngào đến mức những cánh-hoa-cô-đơn phải đồng tình rằng đứng yên trong lúc bài hát vang lên là một dạng cực hình.

Simon dang tay, và Annabelle đón lấy, nhớ lại vô số lần trong quá khứ nàng đã hất hủi lời mời khiêu vũ của chàng. Nhận ra cuối cùng Simon đã đạt được ước muốn, Annabelle khẽ cười “Anh luôn thành công trong việc có được những gì anh muốn phải không?” nàng hỏi

“Thỉnh thoảng việc tốn nhiều thời gian hơn anh nghĩ” chàng nói. Khi họ vào sàn khiêu vũ, chàng đặt tay ngang eo Annabelle và hướng dẫn nàng giữa vô số người nhảy lượn lơ xung quanh

Nàng trải qua một cảm giác nhói đau chóng mặt, như thể họ đang chia sẻ một điều gì đó quan trọng hơn hẳn một điệu nhảy đơn thuần. “Đây là điệu valse yêu thích của em” nàng nói, và di chuyển trong vòng tay chàng

“Anh biết. Đó là lý do anh yêu cầu nó tối nay”

“Sao anh biết?” nàng hỏi với một nụ cười hoài nghi “Có phải một trong hai chị em Bowman nói cho anh biết?”

Simon lắc đầu, trong lúc ngón tay chàng đan vào tay nàng. “Hơn một lần anh thấy nét mặt em khi họ chơi bài này. Em luôn có vẻ muốn nhảy ra khỏi ghế”

Annabelle há hốc miệng ngỡ ngàng, và nàng nhìn chàng chăm chú với tia nhìn dò hỏi. Làm thế nào chàng có thể nhận ra một điều kín đáo như thế? Nàng luôn tỏ ra thờ ơ với chàng, vậy mà chàng vẫn chú ý đến từng cử chỉ của nàng với một đoạn nhạc và còn ghi nhớ nó. Suy nghĩ đó làm mất nàng ngấn nước, và nàng ngoảnh mặt đi ngay lập tức, cố gắng nén cảm xúc vào lòng.

Simon kéo nàng vào giữa những cặp đang nhảy, cánh tay chàng mạnh mẽ, bàn tay sau lưng nàng sẵn sàng nâng đỡ và dìu dắt. Bước theo chàng là công việc rất dễ, để cơ thể nàng thả lỏng trong nhịp điệu chàng tạo ra trong lúc vẩy nàng lả lướt trên sàn và xoay vòng quanh chân chàng. Giai điệu quyến rũ có vẻ xuyên thấu con người nàng, hóa giải cơn đau nơi cổ họng và lấp đầy trong nàng niềm vui phóng khoáng

Về phần Simon, chàng không nằm ngoài cảm giác chiến thắng khi chàng dẫn Annabelle băng ngang sàn nhảy. Cuối cùng sau hai năm kiên trì, chàng đã có điệu nhảy hằng mong được có với nàng. Và còn thỏa mãn hơn nữa, Annabelle vẫn sẽ là của chàng sau khi điệu valse kết thúc...chàng sẽ đưa nàng trở về khách sạn, và cởi bỏ quần áo nàng, và làm tình với nàng đến tận bình minh.

Cơ thể nàng mềm dẻo trong cánh tay chàng, tay nàng sáng bừng trên vai chàng. Một vài phụ nữ từng nhảy cùng chàng cũng dễ dàng như thế, như thể nàng biết chàng định dẫn nàng đi theo hướng nào trước cả khi chàng biết. Kết quả là một hoạt động hòa hợp giúp họ di chuyển duyên dáng khắp cả gian phòng như một đôi chim ríu rít

Simon không bị bất ngờ trước phản ứng dành cho cô dâu mới từ những người quen – những câu chúc mừng và tia nhìn thèm muốn tinh vi, và những tiếng thì thầm kín đáo của những kẻ đã nói họ không đổ kỵ chàng vì có cô vợ xinh đẹp. Gần đây Annabelle trở nên đáng yêu hơn, nếu có thể, căng thẳng đã biến mất khỏi khuôn mặt sau nhiều giấc ngủ về đêm không còn mộng mị. Trên giường nàng đam mê và thậm chí còn nô đùa – đêm trước nàng trèo lên giường với vẻ uyển chuyển của một con hải cẩu sôi nổi, hôn khắp ngực và vai chàng. Chàng không mong đợi nàng làm như thế khi chàng có biết rất nhiều phụ nữ đẹp trong quá khứ chỉ khư khư nằm thụ động một cách kiêu ngạo. Thay vào đó Annabelle đã trêu chọc và vuốt ve cho đến khi chàng cảm thấy đủ. Chàng lặn lên trên người nàng trong lúc nàng cười khúc khích và phản đối rằng nàng còn chưa xong với chàng “Anh sẽ xong với em” Chàng găm gừ vừa bốn cột vừa đe dọa, và đẩy vào bên trong nàng cho đến khi nàng rên rỉ sung sướng

Simon không hề ảo tưởng rằng mối quan hệ giữa họ sẽ tiếp tục yên bình – cả hai quá tự lập và có cá tính mạnh nên khó tránh va chạm thường ngày. Từ bỏ cơ hội kết hôn với quý tộc, Annabelle đã đóng cánh cửa cuộc đời nàng hằng mơ ước, và còn phải thích nghi với một cuộc đời quá khác biệt. Ngoại trừ Westcliff và hai hoặc ba người bạn tốt số khác, Simon có rất ít liên hệ với giới quý tộc. Thế giới của chàng chủ yếu bao gồm những người giống chàng, thô lỗ và hạnh phúc vì được kiếm tiền. Đám đông những nhà công nghiệp

không thể khác hơn tầng lớp có học thức Annabelle đã luôn thân thiết. Họ nói chuyện ào ào, dung tục và dài dòng, cũng như không tôn trọng truyền thống hay cử chỉ. Simon hoàn toàn không chắc làm thế nào Annabelle yên ổn với họ, nhưng nàng có vẻ đang cố gắng. Chàng thông hiểu và biết ơn những nỗ lực của nàng nhiều hơn nàng có thể biết.

Chàng biết rõ tình huống xảy ra hai đêm trước có thể khiến một phụ nữ trẻ nào khác phải cắn răng bật khóc, thế mà Annabelle đã đối mặt trong tư thế tương đối bình tĩnh. Họ đến dự một dạ hội được tổ chức bởi một kiến trúc sư người Pháp và vợ ông ta, quá nhiều khách và rượu mạnh dẫn đến không khí đi theo chiều hướng quá khích. Để Annabelle ngồi lại bàn ăn có vài người quen chỉ trong ít phút và nói chuyện với chủ tiệc, Simon quay về và thấy cô vợ bối rối của chàng đang bị dồn vào thế kẹt khi hai gã nào đó đang chơi bài để giành vinh dự được uống sâm panh trong giày nàng

Mặc dù trò chơi chủ yếu trên tinh thần vui là chính, thì việc này đem đến niềm vui thích lớn lao cho người chơi và cảm giác bức tức rõ ràng của Annabelle. Không gì sáng khoái hơn trêu chọc một người nào đó nhu mì, đặc biệt là khi nạn nhân của chúng rõ ràng quá ngây thơ. Bất chấp Annabelle đã cố coi nhẹ sự tình, thì trò chơi trớ trêu cũng khiến nàng căng thẳng, và nụ cười trên miệng nàng hoàn toàn méo mó. Đứng lên từ ghế ngồi, nàng liếc mắt khắp phòng tìm nơi ẩn náu.

Duy trí vẻ ngoài xã giao ôn tồn, Simon đến bàn và đặt bàn tay trấn an ra sau lưng Annabelle, ngón tay chàng xoa dịu những đốt sống cổ. Chàng cảm nhận được cơ thể nàng thả lỏng đi một chút, và màu đỏ ửng mắt dần khỏi mặt nàng khi nàng ngẩng lên “Họ cãi nhau xem ai được uống sâm panh trong giày em” nàng nín thở nói “Em không đề nghị chuyện đó, và em không biết làm sao mà – ”

“À, vấn đề dễ giải quyết thôi mà” Simon cắt ngang. Chàng biết đám đông đang tụ tập háo hức mong được nhìn thấy cảnh chàng lên cơn điên với mấy gã cả gan chọc ghẹo vợ chàng. Dịu dàng nhưng chắc chắn, chàng đưa Annabelle trở lại ghế “Ngồi đây đi, em yêu”

“Nhưng em không muốn – ” nàng bắt đầu thấy không thoải mái, và thở hắt ra khi Simon ngồi xuống trước nàng. Với tay bên dưới vạt váy, chàng tháo cả hai chiếc giày vải satin có gắn hạt “Simon!” Mắt nàng tròn tròn kinh ngạc

Đứng lên, Simon đưa hai đôi thủ mỗi người một chiếc “Các người có thể có giày – chỉ vừa đủ cho các ông nhận ra chúng thuộc về tôi” Rồi chàng bế nàng ra khỏi phòng, trong lúc đám đông cười lớn và vỗ tay. Trên đường đi, họ đi ngang một bồi bàn đang mang rượu sâm panh. “Chúng tôi sẽ lấy nó” Simon nói với viên phục vụ đang điếng hồn rồi anh ta trao cái chai nặng trĩu cho Annabelle

Simon bế Annabelle ra xe ngựa, trong lúc nàng kẹp chai rượu với một tay và vòng tay còn lại quanh cổ chàng “Em sẽ tiêu tốn của anh một gia tài cho chuyện giày dép đó” chàng nói

Tiếng cười lấp lánh trong mắt nàng “Em còn vài đôi trong khách sạn” nàng vui vẻ nói “Anh có định uống sâm panh trong đó không?”

“Không, tình yêu của anh. Anh sẽ uống từ em”

Nàng bắn cho chàng một cái liếc mắt kinh ngạc, và hiểu ý chàng nói, nàng vùi mặt vào vai chàng, tai nàng đỏ ửng

Nhớ lại sự việc và những giờ tràn ngập cảm xúc theo sau đó, Simon nhìn xuống người đàn bà trong vòng tay chàng. Ánh sáng mờ ảo từ tám ngọn đèn phản chiếu trong mắt nàng, lấp đầy trong chúng những đốm sáng làm trông mắt xanh thâm trông giống một ngôi sao đêm hè. Nàng nhìn chàng chăm chú với một xúc cảm chưa từng có, như thể nàng khao khát một cái gì đó. Cái nhìn buộc chàng im lặng, gợi ra một nhu cầu mạnh mẽ là khiến nàng hài lòng bằng mọi cách có thể. Bất kì điều gì nàng yêu cầu chàng trong giây phút đó, chàng sẽ cho đi không cần suy nghĩ.

Không nghi ngờ gì việc họ trở thành một mối nguy cho những đôi khác trên sàn khiêu vũ, khi căn phòng dần dần mờ ảo, và Simon không biết họ đang đi theo hướng nào. Họ nhảy cho đến khi có người nhận xét khô khốc rằng việc vợ chồng bày tỏ sự độc chiếm trong một vũ hội như thế sẽ khiến sau tuần trăng mật không chóng thì chày rơi vào tình trạng chán ngấy nhau. Simon chỉ còn biết cười toe toét với những câu nhận xét như vậy, và cúi đầu thì thầm vào tai Annabelle “Em có thấy tiếc vì chưa từng nhảy với anh không?”

“Không” nàng thì thầm đáp “Nếu em không phải là một thách thức thì anh đã mất hết hứng thú”

Phát ra một tiếng cười trầm, Simon choàng tay qua thắt lưng nàng và dẫn nàng ra mép phòng “Chuyện đó không bao giờ xảy ra. Mọi chuyện em nói hay làm đều thu hút anh”

“Thật sao” nàng hoài nghi “Vậy còn về chuyện Westcliff nhận xét em nông cạn và tự huyễn hoặc”

Khi nàng đối mặt với chàng, Simon vịn tay lên tường và rướn người bảo vệ. Giọng chàng vô cùng êm ái “Anh ta không biết em”

“Và anh thì biết?”

“Đúng, anh biết em” Chàng đưa tay vân vê mấy sợi tóc xoắn bám vào cổ nàng “Em bảo vệ bản thân quá kĩ. Em không thích dựa dẫm vào người khác. Em quyết đoán và mạnh mẽ, và em luôn có chủ ý. Không nói là bướng bỉnh nha. Nhưng không hề tự huyễn. Và bất cứ ai có trí thông minh như em thì không thể gọi là nông cạn” Chàng để ngón tay rà rà búi tóc sau tai nàng. Một tia sáng chọc ghẹo lượn lờ trong mắt chàng “Em còn dễ bị quyến rũ nữa”

Nở nụ cười bị tổn thương, Annabelle đưa nắm đấm như thể sắp đánh chàng “Chỉ với anh thôi”

Cười khùng khục, chàng túm lấy nắm tay của nàng trong bàn tay to lớn, và hôn lên từng khớp tay. “Bây giờ em là vợ anh, Westcliff tốt hơn nên không nên buông thêm một câu phản đối nào nữa về em hoặc về hôn nhân. Nếu anh ta còn làm vậy anh sẽ cắt đứt tình bạn mà không cần nghĩ lại”

“Ôi, nhưng em không muốn như vậy, em...” nàng sững sờ nhìn chàng “Anh sẽ làm điều đó vì em sao?”

Simon lần theo lọn tóc vàng xen lẫn màu nâu mật ong. “Không có gì anh không thể làm vì em” Lời thề là thật lòng vì Simon không phải loại người nửa vời. Đối lại sự tận tâm của Annabelle với chàng, nàng sẽ có sự chung thủy và ủng hộ chắc chắn của chàng

Annabelle im lặng mà không giải thích được một khoảng thời gian dài sau đó, khiến Simon kết luận là nàng bị mệt. Nhưng tới đó khi họ trở về căn phòng ở Coeur de Paris, nàng trao bản thân cho chàng với sự nhiệt tình hoàn toàn mới, cố tỏ bày bằng cơ thể nàng thay cho những gì nàng không thể diễn đạt thành lời.

22. Chương 22

Đúng như chàng hứa, Simon là một người chồng mẫu mực, chi trả một số lượng phong phú đầm dạ hội và phụ trang, sau đó tất cả sẽ được gửi đến Luân Đôn ngay khi chúng được làm xong. Khi chàng dẫn Annabelle đến hiệu trang sức một chiều nọ và bảo nàng chọn bất kì món nào nàng thích, nàng chỉ có thể lắc đầu bất lực trước những khay kim cương, hồng ngọc, và ngọc lục bảo trên lớp nhung đen. Sau nhiều năm đeo đá quý giả và áo đầm lộn mạt khiến thói quen hạn chế chi tiêu của nàng trở thành bệnh kinh niên

“Em không thích món nào cả sao?” Simon dò hỏi, cầm lên một dây chuyền gồm những viên kim cương trắng và vàng liên kết với nhau thành một chuỗi hoa nhỏ. Chàng ướm nó thử lên chiếc cổ trần của nàng, ngưỡng mộ vẻ lấp lánh của kim cương trên nước da sáng. “Cái này thì sao?”

“Có một đôi hoa tai cùng kiểu dây thưa bà” người bán hào hứng nói “Vòng tay này cũng rất tiện màu”

“Đẹp quá” Annabelle đáp. “Chỉ là...à, đi vào cửa hàng và mua một sợi dây chuyền như mua một viên kẹo thì thật kì quặc”

Khẽ lúng túng bởi sự rụt rè của nàng, Simon chú tâm quan sát nàng, trong lúc người bán trang sức tề nhị đi vào trong. Simon dịu dàng đặt dây chuyền quay lại hộp nhung và nắm tay Annabelle. Ngón tay chàng vuốt ve lưng bàn tay nàng. “Sao vậy em yêu? Còn nhiều cửa hàng trang sức khác nếu tiệm này không hợp sở thích của em – ”

“Ôi, không phải vậy đâu! Em không quen mua nhiều đồ, và hiện tại em chưa thích ứng được”

“Anh vô cùng mong mỏi là em sẽ nhanh chóng vượt qua vấn đề đó” Simon khô khốc đáp “Trong lúc chờ đợi, anh phát mệt vì nhìn em trong mấy món trang sức giả đó rồi. Nếu em không tự chọn được thì để anh chọn dùm em nhé” Chàng tiến đến chọn hai đôi hoa tai kim cương, một sợi dây chuyền hình hoa, một vòng tay, hai sợi ngọc trai, và một chiếc nhẫn 5 cara đính kim cương hình quả lê. Bực tức vì hành động tiêu xài hoang phí, Annabelle miễn cưỡng phản đối, cho đến khi Simon cười và bảo rằng nàng càng kêu ngừng thì chàng càng mua nhiều. Nàng nhanh chóng ngậm miệng và quan sát với đôi mắt mở lớn khi đá quý được mua bán và cất vào một hộp gỗ dẹt lót nhung có một cái chốt trên đỉnh. Mọi thứ ngoại trừ chiếc nhẫn Simon trượt vào tay nàng, xác định nó quá lỏng và đưa lại cho người bán

“Còn chiếc nhẫn của em thì sao?” Annabelle hỏi, giữa hộp gỗ bằng hai tay khi họ rời cửa hàng. “Chúng ta sẽ để nó lại đây sao?”

Simon thích thú nhướn mày và liếc nàng. “Ông ta sẽ sửa lại và gửi về khách sạn sau”

“Nhưng nếu nó bị thất lạc thì sao?”

“Mấy câu phản đối của em bị sao vậy? Trong cửa hàng em cư xử như thể em không muốn có chúng”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ nó là của em” nàng lo lắng nói, khiến chàng phải cười phá lên

Nàng nhẹ nhõm vì chiếc nhẫn đã được vận chuyển an toàn đến khách sạn ngay tối hôm đó, trong một chiếc hộp viền nhung. Trong lúc Simon ném một đồng xu cho người mang nó tới thì Annabelle vội vàng ra khỏi nhà tắm, lau khô người và mặc váy ngủ màu trắng mới tinh. Đóng cửa xong Simon quay lại khám phá rằng cô vợ của chàng đang đứng ngay phía sau, mặt nàng sáng bừng như đứa trẻ chờ quà Giáng sinh. Chàng không thể nhịn cười vì biểu hiện của nàng, nhìn kiểu cách nữ tính bị cuốn phăng bởi luồng cảm xúc thích thú. Chiếc nhẫn sáng lấp lánh khi chàng lấy nó ra khỏi hộp và cầm tay Annabelle. Chàng đeo nó vào ngón áp út của nàng, vừa khít với chiếc nhẫn vàng đơn giản chàng đã cho nàng trong ngày cưới

Họ cùng nhau nhìn ngắm viên kim cương trên tay nàng cho đến khi Annabelle vòng tay quanh người chàng và kêu lên vui sướng. Trước khi chàng có thể phản ứng thì nàng đã bỏ tay ra và nhảy nhót trên đôi chân trần. “Nó đáng yêu quá – nhìn nó sáng lấp lánh này! Simon, đi đi – em biết em đang đam mê vật chất khủng khiếp như thế nào. Đừng bận tâm, em có đam mê vật chất, và anh cũng biết nữa. Ồi, em yêu chiếc nhẫn này!”

Tận hưởng sự hưng khởi của nàng, Simon ôm lấy tấm thân mảnh dẻ của nàng. “Anh sẽ không đi đâu hết” chàng thông báo “Đây là cơ hội để anh kiếm lợi từ lòng biết ơn của em”

Annabelle nhiệt tình kéo đầu chàng xuống và cạ miệng nàng vào chàng. “Và anh sẽ có” Nàng ấn một thêm một nụ hôn nồng cháy vào môi chàng “Bây giờ”

Chàng cười rử trước cuộc tấn công toàn diện của nàng “Anh nên nói nhìn thấy em vui là phần đền đáp tương xứng. Mặt khác, nếu em khẳng khái – ”

“Có! Em đang khẳng khái” Annabelle rời khỏi chàng và đi về giường, trèo lên nệm, và ngã ra sau cho đến khi nàng đáp xuống tấm khăn trải giường rộng lớn. Simon theo nàng vào phòng, thích thú vì trò cười của nàng. Một Annabelle chàng chưa từng thấy trước đây, khô hài và quyến rũ thất thường. Khi chàng đến gần, nàng ngẩng đầu và động viên “Em là của anh. Đến mở quà của anh đi”

Chàng khéo léo cởi áo choàng và cả vạt, sẵn sàng nhiều hơn là bị thúc ép. Annabelle ngồi nhồm dậy để quan sát chàng. Hai chân nàng vãn trải ra bên dưới áo ngủ, tóc nàng xoa tự nhiên qua vai. “Simon...anh nên biết em vẫn sẽ lên giường với anh dù không có chiếc nhẫn này”

“Em tử tế quá” chàng khàn khàn đáp, bước ra khỏi quần dài. “Một người chồng luôn muốn nghe rằng anh ta đáng giá hơn khả năng tài chính của anh ta”

Tia nhìn của nàng trượt dài khắp cơ thể vạm vỡ của chàng “Trong tất cả những khả năng của anh thì tài chính có lẽ là cái sau cùng”

“Có lẽ?” Đi đến mép giường, Simon hôn lên mu bàn chân của nàng. “Em không có ý nói là ‘chắc chắn’ sao?”

Nàng ngã ra sau, thở hổn hển vì những vuốt ve ám áp từ lưỡi chàng, trong lúc viền áo ngủ vén lên tận đùi “Ồi...vâng, chắc chắn. Chắc chắn nhất...”

Cơ thể nàng ẩm ướt và ngọt ngào từ lần tắm vừa nãy, thi thoảng mùi xà phòng thơm và dầu hoa hồng. Bị làn da hồng hào, thơm ngát của nàng kích thích, Simon hôn và nhắm nháp từ mắt cá lên đến đầu gối nàng. Lúc đầu Annabelle khúc khích cười và lăn lộn bên dưới sự chăm sóc của miệng chàng, nhưng khi chàng di chuyển qua bên chân kia thì nàng im lặng, hơi thở nàng chậm và sâu. Chàng quỳ giữa hai bên đùi dang rộng của nàng, nhấc vẩy ngửa lên và hôn lên từng inch da thịt, cho đến khi chàng chạm đến lớp lông xoắn bờm xờm. Sau khi để cảm chàng trượt qua phần thịt mềm mại đàn hồi, chàng tiếp tục đi lên, trong lúc nàng tạo ra một âm thanh phản đối yếu ớt. Say sưa với làn da mượt mà của nàng, chàng hôn thất lạng và hai bên cạnh sườn, đến ngực nàng nơi con tim đang đập thành nhịp dưới môi chàng

Annabelle tạo ra một tiếng thổn thức cầu xin và nắm tay chàng, cố đưa nó vào giữa đùi nàng. Ngăn lại với tiếng cười lặng lẽ, Simon chộp lấy hai cổ tay nàng đưa lên đầu và đặt miệng lên nàng. Chàng cảm nhận được sự ngạc nhiên vì bị kiềm hãm của nàng. Và phản ứng tiếp theo, mắt nàng nhắm lại và hơi thở trở nên dồn dập. Duy trì việc giữ cổ tay nàng bằng một tay, chàng lả lướt tay còn lại trên khắp người nàng, đầu ngón tay xoắn xít trên núm vú. Cơ thể chàng cứng và nóng vì kích thích, cơ bắp chàng gồng lên vì đòi hỏi. Trong tất cả kinh nghiệm làm tình chàng có, chàng chưa từng biết sự say mê choáng váng đến vậy, tất cả mối liên hệ với thế giới bên ngoài hoàn toàn đứt gãy và chàng chỉ liên kết với Annabelle...về tươi vui của nàng là năng lượng của chàng...những phản ứng run rẩy của nàng làm khao khát của chàng thêm sâu sắc. Miệng nàng mở ra rung rung chào đón, tiếng rên cứ tuôn ra từ cổ họng nàng khi những cái hôn cuồng nhiệt của chàng càng lúc càng dữ dội. Chàng chạm vào khe hở giữa hai chân nàng, âu yếm phần thịt ẩm ướt mềm mại của nàng. Cơ thể nàng nhấc nhô lên cao, hông nàng uốn éo trong tay chàng, trong lúc hai cổ tay bị giam cầm của nàng co giật trong nắm tay chàng. Mọi di chuyển liên hệ với nàng đều cần được chiếm cứ và lấp đầy, và cơ thể chàng cứng đến mức cơn đói nguyên thủy tràn qua người chàng

Chàng từ tốn đi vào trong nàng với một ngón tay, và nàng rên rỉ trong miệng chàng. Nắm bắt khả năng uốn nắn của da thịt nàng, chàng vào thêm một ngón, dịu dàng vuốt ve cho đến khi nàng sững sờ vì khoái cảm. Ngay khi chàng thả miệng nàng, Annabelle van vãn đứt đoạn “Simon, làm ơn...làm ơn, em cần anh...” Nàng run rẩy khi chàng rút hết những ngón tay “Không, Simon – ”

“Suýt...” chàng ôm lấy hai đầu gối nàng và cẩn thận kéo nàng ngang qua giường “Được rồi” chàng thì thầm “Anh sẽ chăm sóc em...để anh yêu em theo cách này...” Mang nàng gần mép giường, chàng dịu dàng nâng người nàng lên cho đến khi cặp mông trắng phếu của nàng quay ngược lên. Chàng đứng trên sàn nhà, nhắm đứng vị trí giữa hai đùi nàng, phần đầu cứng rắn của chàng dễ dàng đi qua lối vào trơn mượt của nàng. Giữ hông nàng vững chắc, chàng đâm vào cho đến khi ngập chìm hoàn toàn. Một vệt hơi ẩm bao phủ cả cơ thể chàng, như thể chàng đứng trước lò sưởi, háng chàng đau đớn vì ham muốn gần như không thể chịu nổi. Chàng thở hồng hộc, cố kiểm soát cường độ khao khát trước khi chàng bùng nổ hoàn toàn. Annabelle nằm trơ ra trên nệm ngoại trừ ngón tay nàng bấu chặt tấm khăn trải giường. Sợ rằng chàng đang làm nàng đau, Simon cố xoay sở kiểm chế nhu cầu điên cuồng đủ lâu để cúi xuống và thì thầm khản đặc, “Em yêu,...anh làm em đau à?” Sự dịch chuyển thúc chàng đi sâu vào nàng hơn nữa, và nàng thút thít “Nói anh biết đi, anh sẽ dừng lại”

Nàng chậm chạp trả lời giống như phải mất khá nhiều thời gian câu hỏi mới dung nạp vào đầu nàng, và khi nàng đáp, giọng nàng khàn khàn vì sung sướng “Không, đừng dừng lại”

Chàng tiếp tục khom người cùng những cú thúc sâu khiến những cơ bắp bên trong nàng co quắp thêm khát quanh bộ phận cương cứng của chàng. Tay chàng tìm tay nàng, những ngón tay đan chéo vào nhau...một vị trí có sức chế ngự nàng tuyệt đối, và chàng vẫn chưa áp đặt nhịp điệu của riêng chàng. Chàng thích di chuyển theo đòi hỏi của cơ thể nàng, đẩy đưa theo từng đợt co giật của nàng...mỗi lần nàng bất lực rúm rỏ, chàng lại thúc sâu hơn, dùng chính cơ thể chàng để vuốt ve và khám phá độ sâu của nàng. Nàng lững lơ trong trạng thái mụ mị, và nàng vẫn chưa lên đỉnh, nàng thở hổn hển, cố ấn chặt vào bộ phận nam tính của chàng “Simon...”

Chàng với tay xuống dưới nàng, dễ dàng tìm thấy vị trí nàng duỗi ra chào đón. Dùng đầu ngón tay, chàng mở toang phần cơ thể ẩm ướt át và điều khiển tinh tế, xoay tròn và vuốt ve, thay đổi nhịp điệu cho đến khi chàng tìm thấy một điểm khiến nàng nấc lên và kẹp chặt xung quanh chàng. Nàng rên rỉ khi chàng đâm vào không một mảy may, lưng nàng quặn đau vì khoái cảm. Cơ thể nhục dục vụn xoắn của nàng vượt quá những giác quan bị kích thích cực độ của chàng...chàng thở hắt ra với đỉnh điểm của mình, đắm chìm trong sự ngọt ngào của da thịt nàng khi cảm giác khuấy khuấy găm giữ khỏi chàng trong những đợt bùng nổ không

thể kiểm soát.

Khoảng thời gian tồi tệ nhất trong chuyến đi trăng mật đến vào một buổi sáng Annabelle hào hứng bảo Simon là nàng nghĩ câu thành ngữ thật đúng – hôn nhân là biểu hiện cao nhất của tình bạn. Nàng có ý khiến chàng vui, nhưng Simon đã phản ứng với thái độ chống đối gây hoang mang. Nhớ lại câu nói nổi tiếng của Samuel Richardson, Simon cộc cằn nhận xét rằng chàng hy vọng sở thích văn chương của nàng sẽ được cải thiện, để chàng khỏi phải nghe những câu nói rẻ tiền thu nhặt trong mấy quyển tiểu thuyết. Nhói đau, Annabelle chìm vào im lặng, không thể hiểu nổi tại sao chỉ một câu nói của nàng lại chọc tức chàng đến vậy

Simon đi ra ngoài suốt buổi sáng và một phần giờ chiều, trở về tìm Annabelle đang chơi bài với một vài phụ nữ trong phòng khách. Đến gần nàng từ phía sau ghế, chàng thả tay lên vai nàng. Nàng cảm nhận được tay chàng xuyên qua lớp vải, và dây thần kinh xúc giác của nàng bắt đầu hoạt động. Vô cùng thèm muốn kéo dài sự oán giận của mình, Annabelle thoáng nghĩ hất tay chàng ra. Thay vào đó, nàng tự nhủ biểu lộ sự chịu đựng nhỏ nhoi với chàng thì có đáng gì. Mỉm cười, Annabelle ngẩng lên nhìn chàng “Chào buổi chiều, Ông Hunt” nàng thì thầm với đúng cách những cặp đã kết hôn gọi nhau nơi công cộng. “Em hy vọng anh có một ngày thú vị ở ngoài” Nàng ranh mãnh chìa bài cho chàng xem “Nhìn bài trong tay em này. Anh có lời khuyên nào không?”

Luồn tay vào tóc nàng, Simon cúi người và lẩm bầm vào tai nàng “Có – kết thúc ván bài nhanh lên”

Nhận thức được tia nhìn thích thú của những người cùng chơi, Annabelle giữ mặt vô cảm cho dù hơi nóng bắt đầu vòng vòng quanh cổ nàng “Tại sao?” nàng hỏi, trong lúc miệng chàng vẫn còn bên tai

“Vì anh sẽ làm tình với em trong vòng chính xác 5 phút nữa” chàng thì thầm “Cho dù chúng ta ở...đây...trong phòng riêng...hay trên cầu thang. Vậy nên nếu em muốn có chút ít riêng tư thì anh đề nghị em thua bài nhanh lên”

Chàng sẽ không làm vậy, Annabelle nghĩ, nhịp tim của nàng vang lên cảnh báo. Mặt khác, biết Simon, có khả năng...

Với suy nghĩ đó trong đầu, Annabelle thả ra một lá bài với ngón tay run rẩy. Người chơi tiếp theo tốn mất một khoảng thời gian tra tấn, và người phụ nữ sau đó dừng lại trao đổi vài câu hài hước với chồng cô ta, người cũng vừa vào bàn. Mồ hôi túa ra từ ngực và lông mày, Annabelle cân nhắc đến chuyện bỏ cuộc. Giọng nói của lý trí trấn tĩnh nàng, vì dù Simon có oái oăm đến mức nào đi nữa thì chàng cũng không cưỡng bức vợ chàng ngay trên cầu thang khách sạn. Tuy nhiên, giọng nói lý trí kia nhanh chóng bị bóp nghẹt khi Simon thông thả nhìn đồng hồ.

“Em còn ba phút” chàng lại thì thầm vào tai nàng

Đầu đó trong tâm trạng bối rối, Annabelle cảm thấy một cảm giác đáng xấu hổ giữa hai đùi nàng, cơ thể nàng hăng hái hợp cùng lời hứa ám khói trong giọng chàng. Khép đùi lại, nàng chờ đợi với một sức lực phi thường đến lượt chơi của nàng, trong lúc tim nàng sắp lộn ra ngoài. Những người chơi uể oải tán chuyện, và nhờ phục vụ đổi ly nước chanh. Cuối cùng cũng đến lượt Annabelle, và nàng ném ra quân bài cao nhất của nàng và rút một quân khác. Nhẹ nhõm quét qua người khi nàng thấy quân bài mới vô giá trị, và nàng đặt tay xuống bàn. “Tôi e rằng tôi bị loại rồi” nàng nói, cố gắng tránh tình trạng nói không ra hơi “Cảm ơn các vị vì ván bài đáng yêu này, tôi phải đi – ”

“Ở lại hết vòng sau đã” một phụ nữ giục, và những người khác ủng hộ

“Đúng đó”

“Ít nhất cũng uống một ly rượu trong lúc chờ chúng tôi chơi xong – ”

“Cảm ơn các vị, nhưng – ” Annabelle đứng lên và thở hắt ra khi nàng cảm nhận được bàn tay dịu dàng của Simon đang tựa hờ sau lưng nàng. Núm vú của nàng thẳng tưng trong váy. “Tôi chỉ đơn giản là quá mệt mỏi vì tối qua khiêu vũ suốt” nàng ứng biến “Tôi phải nghỉ một chút trước khi đến nhà hát tối nay”

Bỏ lại sau lưng vài lời từ biệt, một vài cái liếc mắt ẩn ý, Annabelle trang nghiêm rời khỏi phòng khách. Ngay khi họ đến cầu thang xoắn dẫn lên tầng trên, Annabelle ráng sức thở phào, và ném cho chồng cái nhìn quở trách. “Nếu anh cố gắng làm em bẽ mặt thì anh khá thành công rồi đó – anh đang làm gì vậy?” Váy nàng

bị lỏng phần vai, và nàng kinh hoàng nhận ra chàng đang cởi nút áo nàng “Simon” nàng rít lên “Anh dám! Không, dừng lại!” Nàng chạy khỏi chàng, nhưng chàng dễ dàng bắt kịp nàng

“Em còn một phút nữa”

“Dừng ngu ngốc như vậy” nàng đáp ngắn gọn “Chúng ta không thể lên phòng trong vòng 1 phút, và anh sẽ không – ” nàng ngừng bật và thét lên khi nàng nhận thấy chàng vừa giật đứt một nút áo khác, và quay lại vỗ mạnh lên bàn tay cướp bóc của chàng. Tia nhìn của họ gặp nhau, và nàng ngỡ nhận ra chàng thật sự có ý thực hiện lời đe dọa kia “Simon, không”

“Có” Mắt chàng vui thú, và cái nhìn trên mặt chàng đã dần trở nên quen thuộc với nàng

Annabelle vừa nâng váy lên vừa chạy như bay lên lầu, hơi thở của nàng đi kèm tiếng cười rưng rờ “Anh không thể tin nổi! Để em yên. Anh – ôi, nếu có ai thấy chúng ta lúc này, thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu”

Simon theo sau không chút vội vã – nhưng khi đó chàng không có một đồng áo xống và trang phục lót vương vís. Nàng lên đến bậc nghỉ và vòng qua góc, đầu gối nàng đau như dằm khi chân nàng treo cầu thang điên cuồng, hết tầng này đến tầng khác. Váy nàng trở nên nặng trĩu, và phổi nàng sắp hết hơi tới nơi. Ôi, chết tiệt chàng đi vì đã làm chuyện này với nàng – và chết tiệt nàng luôn vì mấy tiếng cười khúc khích cứ thoát khỏi cổ họng

“30 giây nữa” nàng nghe thấy tiếng chàng phía sau, và nàng khò khè khi nàng đến tầng hai. Còn ba hành lang dài ngoằng trước khi nàng đến phòng họ - và không đủ thời gian. Túm váy, nàng nhìn lên nhìn xuống hành lang trải dài từ bậc nghỉ. Nàng hối hả chạy đến cánh cửa đầu tiên nàng tìm thấy, và dẫn ra một phòng chứa đồ nhỏ xíu, tối om. Mùi hồ vừa cuộn cuộn, và những ngăn kệ sắp khăn trải giường và khăn lông dễ dàng nhìn thấy từ ánh sáng trên hành lang.

“Tiếp tục đi” Simon lăm bắm, kéo nàng vào phòng chứa đồ và đóng cửa lại

Annabelle ngay lập tức chìm vào bóng tối. Tiếng cười cứ bật ra khỏi ngực nàng, và nàng hất tay vô ích bàn tay đang chạm vào nàng. Có vẻ chồng nàng bất thành linh mọc ra nhiều tay giống bạch tuộc, cởi quần áo nàng và ném chúng đi nhanh hơn nàng có thể tự bảo vệ “Nếu anh khóa luôn hai ta ở trong này thì sao?” nàng hỏi, và váy nàng rơi xuống sàn nhà

“Anh sẽ phá cửa” chàng đáp, mò mẫm móc khóa áo ngực “Sau này”

“Nếu người hầu bắt gặp thì chúng ta sẽ bị ném khỏi khách sạn mất”

“Tin anh đi, người hầu đã thấy nhiều chuyện kinh khủng hơn thế này nhiều” Váy nàng nằm dưới chân Simon khi chàng tuột áo ngực của nàng xuống mất cả chân

Nàng miễn cưỡng phản đối, cho đến khi Simon chạm tay giữa hai đùi nàng và phát hiện chứng cứ khao khát của nàng, và khiến những lời can gián kia trở nên vô nghĩa. Miệng nàng mở ra chào đón cái hôn của chàng, háo hức đáp lại đôi môi thô ráp. Lối vào bờm xờm của nàng mở rộng đón nhận chàng, và một tiếng rên rỉ bật ra khỏi cổ nàng khi ngón tay chàng ở đó, dàn trải nàng để mọi lần đâm vào của hông chàng đều cọ vào đỉnh điểm của nàng

Họ ráng sức gần nhau hơn nữa, cơ thể họ quấn vào nhau, tan chảy, mỗi nụ hôn thâm nhập càng khuấy động nàng. Áo ngực của nàng quá chật những cảm giác thất chặt mang lại khoái cảm bất ngờ, như thể xúc cảm tăng cường đã làm chệch hướng nửa phần dưới cơ thể và đóng khung những cơ quan căng phồng mê mẩn. Ngón tay nàng bầu vịu vô vọng vào quần áo chàng vì ham muốn khiến nàng gần phát điên. Simon đột ngột đâm sâu vào nàng, nhịp độ của chàng dứt khoát, cho đến khi trạng thái sung sướng bắn tung tóe khắp cơ thể, và phổi họ hít hà mùi thơm từ những tấm khăn trải giường sạch sẽ, thẳng nếp, và tay chân họ xoắn xít vào nhau, cố lưu giữ cảm xúc vừa trải qua

“Chết tiệt” Vài phút sau Simon cầu nhàu, khi chàng có thể thở bình thường.

“Gì vậy?” Annabelle thì thầm, đầu nàng nặng nề trên ve áo choàng

“Từ đây đến hết đời mùi hồ vừa sẽ khiến anh cứng người”

“Đó là vấn đề của anh” nàng đáp với nụ cười uể oải, và hít vào khi cơ thể chàng, vẫn còn liên kết với nàng, nhòe dậy

“Của em nữa” chàng nói, trước khi miệng chàng tìm ra miệng nàng trong bóng tối.

23. Chương 23

Ngay khi Simon và Annabelle trở lại Anh, họ đương đầu với sự tương tác không thể tránh được giữa hai gia đình vốn không thể có nhiều khác biệt hơn nữa. Mẹ Simon, Bertha, yêu cầu mời gia đình Annabelle đến dùng bữa tối để tìm hiểu, vì hai bên chưa có dịp gặp nhau trước đám cưới. Mặc dù Simon đã cảnh báo Annabelle đừng mong đợi gì nhiều, và đổi lại nàng chuẩn bị cho mẹ và em trai với nghi ngại buổi gặp mặt sẽ kết thúc cùng những kết quả trái chiều.

Cảm ơn rằng Jeremy hạnh phúc với cái tin Simon đã thành anh rể cậu. Trong vài tháng gần đây Jeremy dần phát triển và giờ đã cao lêu nghêu, cậu hơn hẳn Annabelle khi họ ôm nhau trong phòng khách. Mái tóc nâu vàng của cậu sáng hơn vì những hoạt động ngoại trời, và đôi mắt xanh rạng ngời và tươi tỉnh trên khuôn mặt rám nắng. “Em không thể tin vào mắt mình khi đọc thư của Mama nói rằng chị đã lấy Simon Hunt” cậu nói “Sau những gì chị đã kể về anh ấy suốt hai năm qua – ”

“Jeremy” Annabelle quắc mắt “Khỏi cần em nhắc lại!”

Jeremy cười cười, tiếp tục vòng tay quanh người chị trong lúc đưa tay kia cho Simon “Chúc mừng anh” Khi họ bắt tay, cậu tiếp tục một cách lấu lỉnh “Thật ra mà nói em không ngạc nhiên lắm đâu. Chị em rất thường than phiền về anh đến mức em biết chị ấy có cảm giác mạnh mẽ dành cho anh”

Tia nhìn ám áp của Simon chuyển sang cô vợ đang sưng cổ. “Anh chẳng biết cô ấy có gì để than phiền” chàng ôn tồn

“Em tin là chị ấy đã nói – ” Jeremy bắt đầu, và nháy mắt khoa trương khi Annabelle thúc mạnh vào be sườn “Được rồi, em sẽ im lặng” cậu nói, cong tay tự vệ và cười rũ rượi “Em chỉ vừa nói chuyện phiếm với anh rể mới thôi mà”

“ ‘Nói chuyện phiếm’ là về thời tiết hoặc thăm hỏi sức khỏe” Annabelle cho biết “Chứ không phải những nhận xét có nguy cơ khiến chị gái mình xấu hổ”

Vòng tay qua thắt lưng Annabelle, Simon kéo nàng dựa vào ngực chàng và cúi đầu thì thầm vào tai nàng “Anh có một ý tưởng công bằng về những chuyện em đã nói. Sau cùng, em đã sẵn sàng nói ngay trước mặt anh”

Nghe thấy giọng điệu buồn cười của chàng khiến Annabelle cảm thấy nhẹ lòng.

Chưa từng thấy chị gái thoải mái với một người đàn ông, và nhận ra những thay đổi của chị, Jeremy cười. “Em phải nói rằng hôn nhân có vẻ rất hợp với chị, Annabelle”

Ngay lúc đó Philippa vào phòng, và bà nhanh nhẩu chào đón con gái “Con yêu, mẹ nhớ con quá!” Bà ôm hôn nồng nhiệt con gái, rồi quay sang Simon với nụ cười thân thiện “Ông Hunt thân mến, mừng trở về. Con có thích Paris không?”

“Hơn cả mong đợi” Simon thư thái đáp, hôn phớt lên má bà. Chàng không nhìn Annabelle khi nói thêm “Con đặc biệt thích sâm panh ở đó”

“Tại sao, tất nhiên rồi” Philippa đáp “Mẹ chắc ai cũng..Annabelle, con yêu, con đang làm gì vậy?”

“Chỉ mở cửa sổ thôi” giọng Annabelle nghèn nghẹn, mặt nàng quay ra cửa để che dấu mấy giọt đồ lấm tẩm vì nhớ lại cái đêm chàng đã đặt ly sâm panh vào vị trí vô cùng sáng tạo. “Ở đây nóng khủng khiếp – tại sao cửa sổ lại đóng vào thời điểm này trong năm?” Giữ mặt ngoảnh đi, nàng vật lộn với then cài cho đến khi Jeremy đi đến giúp nàng

Trong khi Simon và Philippa trò chuyện, Jeremy đẩy khung cửa kính bật ra và toe toét nhìn Annabelle ngửa bên má nóng hừng hực ra ngoài luồng gió mát lạnh. “Một chuyến đi trăng mật thú vị phải không chị” Cậu nhoẻn miệng cười

“Em không nên biết mấy chuyện như thế” Annabelle thì thầm

Jeremy khịt mũi thích thú “Em 14 rồi, Annabelle, không phải 4” Đầu cậu nghiêng nghiêng gần chị hơn “VẬY...tại sao chị lấy Hunt? Mama nói đó là vì anh ấy đã khiến danh tiếng của chị bị tổn hại, nhưng em biết chị mà, phải có chuyện gì khác. Có một điều em tin chắc – là chị sẽ không để bản thân bị tổn hại trừ khi chị muốn như vậy” Về hải hước rồi khỏi mắt cậu thay vào đó là vẻ rầu rĩ “Có phải vì tiền của anh ta không? Em đã thấy tài khoản của nhà mình – rõ ràng chúng ta còn không có hai đồng cọ vào nhau”

“Không hoàn toàn là vì tiền” Annabelle luôn thẳng thắn với em trai, nhưng lần này thì thật khó để thú nhận sự thật, ngay cả với chính bản thân nàng “Chị bị bệnh lúc ở Stony Cross, và Hunt đã tử tế đến mức đáng ngạc nhiên. Và rồi khi chị bắt đầu dễ chịu với anh ấy, và chị phát hiện ra anh ấy và chị có ...à...quan hệ gần gũi...”

“Về tinh thần hay thể xác” Nụ cười quay lại với Jeremy khi cậu đọc ra câu trả lời trong mắt chị gái “Cả hai hả? Tốt đó. Kể em nghe đi, có phải chị - ”

“Hai con to nhỏ chuyện gì vậy?” Philippa vừa cười vừa hỏi, vẫy tay kêu họ rời bậc cửa

“Con đang cầu xin chị đừng bắt nạt chồng” Jeremy đáp và Annabelle tròn tròn mắt

“Cảm ơn em” Simon trang trọng nói “Như em có thể hình dung, chịu đựng một cô vợ giống thế này đòi hỏi sự cố gắng ghê gớm, nhưng đến giờ anh vẫn xoay sở được – ” Chàng cười rạng ngời khi bắt gặp cái liếc mắt hăm dọa của Annabelle “Anh có thể thấy rằng em trai em và anh sẽ chia sẻ một số kinh nghiệm đàn ông bên ngoài trong lúc em kể mẹ nghe về Paris. Jeremy – em có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Em trai nàng không cần thêm một lời thúc giục nào nữa “Để em lấy nón và áo choàng – ”

“Khỏi cần nón” Simon khuyên ngăn gọn “Em sẽ không thể giữ nó trên đầu nhiều hơn một phút”

“Ông Hunt” Annabelle gọi với theo “nếu anh tổn thương hoặc giết em trai em thì anh sẽ không được ăn tối đầu đây”

Simon ném ra sau lưng câu nói mơ hồ nào đó rồi cả hai biến mất khỏi lối vào

“Xe ngựa rất nhẹ và nhanh, và cũng dễ lật úp lắm” Philippa thoáng chút lo âu “Mẹ hy vọng Hunt có khả năng điều khiển tốt”

“Cực kì” Annabelle cười trấn an “Anh ấy đã điều khiển xe ngựa dễ dàng trong lúc chúng con ở Paris làm con còn nghĩ đang ngồi trên một chiếc xe ngựa bốn bánh cũ kĩ. Con hứa với mẹ là Jeremy không thể an toàn hơn”

Trong một giờ kế tiếp, hai người phụ nữ ngồi trong phòng khách và cùng uống trà trong lúc thảo luận mọi chuyện đã xảy ra suốt hai tuần qua. Đúng như Annabelle mong đợi, Philippa không hỏi những câu liên quan đến chủ đề tế nhị của tuần trăng mật, kiên nhẫn không xâm phạm sự riêng tư của cặp đôi. Tuy nhiên, bà nhiệt tình thăm hỏi họ đã gặp bao nhiêu người nước ngoài, và dự bao nhiêu vũ hội. Những thương gia giàu có không mấy quen thuộc với Annabelle, và bà chăm chú lắng nghe khi Annabelle cố gắng miêu tả bọn họ

“Rất nhiều người tìm đến nước Anh” Philippa nhận xét “để kết hợp tài sản của họ với tước hiệu”

“Như nhà Bowman” Annabelle nói

“Đúng. Mỗi mùa lễ hội đều có tình trạng đó, chúng ta đang dần bị những người Mỹ đẩy lui – và có Chúa biết, tiền chưa hẳn đã đủ cho một quý tộc. Chúng ta chắc chắn không cần tăng thêm đối thủ. Mẹ sẽ rất vui khi lòng nhiệt tình của mấy thương gia đó cuối cùng cũng ổn định, và mọi chuyện trở lại quỹ đạo của nó”

Annabelle nhăn nhó cười khi nàng tự hỏi làm thế nào giải thích với mẹ nàng rằng từ những gì nàng thấy và nghe, thì quá trình bành trướng của thương nghiệp chỉ vừa bắt đầu...và mọi chuyện sẽ không bao giờ trở lại quỹ đạo trước kia. Annabelle vừa mới hiểu một mảng nhỏ trong sự chuyển mình của tàu lửa, tàu chân

vật, và nhà máy cơ giới hóa sẽ tác động nước Anh và cả thế giới. Đó là những chủ đề được Simon và những người quen biết chàng thảo luận trong bữa tối thay vì săn bắn và hội hè của giới quý tộc

“Kể mẹ nghe đi, mọi chuyện giữa con và Hunt vẫn tốt chứ?” Philippa hỏi “Mẹ thấy có vẻ vậy”

“Ôi, vâng. Dù con phải nói rằng Hunt không giống bất kì người đàn ông nào mẹ con mình đã biết. Những quý ông chúng ta đã quen thuộc...đầu óc của anh ấy hoạt động khác họ mẹ à. Anh ấy...anh ấy cấp tiến...”

“Trời đất ơi” Philippa tỏ vẻ chán ghét mơ hồ “Con muốn nói đến phạm vi chính trị sao?”

“Không...” Annabelle tạm ngừng và nặn ra một khuôn mặt hài hước vì nàng cũng không biết chồng mình thuộc đảng phái nào “Thật ra mà nói thì sau khi nghe một vài quan điểm của anh ấy con nghĩ anh ấy thuộc đảng Whig, hoặc thậm chí là đảng Tự do – ”

“Trời ơi. Có lẽ đã đến lúc con thuyết phục chồng con đi theo đường lối khác”

Annabelle phì cười. “Con không tin tưởng lắm. Nhưng chuyện đó không thực sự là vấn đề, bởi vì...Mama, con bắt đầu tin rằng một ngày nào đó ý kiến của giới thương nhân sẽ có trọng lượng hơn tầng lớp quý tộc. Những ảnh hưởng tài chính của họ - ”

“Annabelle” Philippa dịu dàng ngắt lời “Mẹ nghĩ việc con ủng hộ chồng là rất tuyệt vời. Nhưng một người đàn ông làm việc buôn bán sẽ không bao giờ có sức ảnh hưởng như một quý tộc. Chắc chắn không phải ở Anh”

Bất thành linh cuộc chuyện trò bị cắt ngang bởi tiếng bước chân huyền ảo của Jeremy. Cậu trông có vẻ bù xù và hoang dại

“Jeremy?” Annabelle lo lắng ré lên, nhảy khỏi ghế “Chuyện gì vậy? Ông Hunt đâu?”

“Dắt ngựa đi lòng vòng để hạ nhiệt cho chúng” Cậu lắc đầu và hỏn hển nói “Con người đó bị loạn trí rồi. Chúng tôi gần như bị lật xe ít nhất ba lần, suýt giết nửa tá người, và em choáng váng cho đến khi phần dưới cơ thể em có màu đen và xanh. Nếu em còn hơi thì em đã dùng để cầu nguyện vì gần như là chết tới nơi. Hunt là một tay nài ngựa ác ý nhất em từng thấy, anh ấy chửi thề bậy bạ đến mức chỉ một từ trong số đó cũng đủ khiến em bị đá khỏi trường – ”

“Jeremy” Annabelle kinh hãi xin lỗi vì Simon đã đối xử tệ hại với em trai nàng “Chị rất – ”

“Không nghi ngờ gì nữa đây là buổi chiều tuyệt nhất trong đời em!” Jeremy hân hoan nói tiếp “Em đã van nài Hunt ngày mai dẫn em ra ngoài lần nữa, và anh ấy nói nếu anh ấy có thời gian – ôi chao, anh ấy là một thợ đào lò, Annabelle! Em sẽ đi lấy ít nước – có cả inch bụi đất bám vào cổ em nè” Cậu bỏ đi với vẻ vui sướng thiếu niên, trong lúc mẹ và chị gái cậu nhìn theo bóng cậu với cái miệng há hốc

Tối đó Simon đưa Annabelle, Jeremy và mẹ vợ đến ngôi nhà nằm sau cửa hàng thịt, nơi cha mẹ chàng vẫn sống. Gồm ba phòng chính và một cầu thang hẹp dẫn lên gác xép, căn nhà tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi. Ngay cả như vậy, Annabelle có thể đọc được vẻ bất đồng phức tạp trên mặt mẹ nàng, vì Philippa không hiểu nổi tại sao gia đình Hunt không chọn sống trong một căn hộ ngay trong thành phố hoặc một dinh thự nào đó. Annabelle càng cố giải thích rằng gia đình Hunt không cảm thấy nghề nghiệp của họ có gì đáng phải hổ thẹn và cũng không muốn ra khỏi nơi đánh dấu tầng lớp lao động chân tay thì Philippa càng trở nên bối rối. Ngờ rằng về câu bản của mẹ nàng sẽ trở nên âm ỉ, Annabelle đã ngăn cản mọi nỗ lực thảo luận về gia đình Hunt và ngầm chỉ đạo Jeremy giữ Philippa không nói hớ hênh những câu khinh miệt trước mặt mọi người

“Em sẽ cố” Jeremy nghi ngại nói “Nhưng chị biết là Mama chưa từng giao tiếp tốt với những người khác chúng ta”

Annabelle cau tiết thở dài “Lạy trời cho chúng ta có thể ở chung một tối với những người không giống y hệt chúng ta. Chúng ta có thể học được vài điều. Hoặc tệ hơn, chúng ta có thể vui thích,...ôi trời, xấu hổ thật!”

Nụ cười tò mò chạm đến môi Jeremy “Đừng gay gắt với mẹ, Annabelle. Cũng không lâu trước đây chị đã có cùng sự khinh khi với những người ở tầng lớp thấp”

“Chị không có! Chị...” Annabelle quắc mắt hung dữ, rồi thở dài “Em nói đúng, chị có làm vậy. Mặc dù bây giờ chị không thể biết lý do. Lao động dẫu phải là chuyện đáng hổ thẹn. Chắc chắn đáng kính trọng hơn là những người ăn không ngồi rồi”

Jeremy tiếp tục mỉm cười “Chị thay đổi rồi” cậu nhận xét đơn giản, và Annabelle đắm chiêu đáp

“Có lẽ đó không phải chuyện xấu”

Bây giờ, khi họ đi lên cầu thang hẹp dẫn từ cửa hàng thịt đến nhà Hunt, Annabelle nhận ra sự thận trọng bí ẩn của Hunt, dấu hiệu duy nhất của cảm giác ngờ vực. Chắc hẳn chàng đang lo lắng không biết gia đình hai bên sẽ ‘trò chuyện’ theo cách nào đây. Quyết tâm có một buổi tối thành công, Annabelle đóng khung nụ cười tự tin lên mặt, không nao núng ngay cả khi nàng nghe thấy tiếng rì rào trong nhà Hunt...giọng người lớn chói tai, trẻ con quấy khóc, và tiếng đồ gỗ lật nhào ồn ào.

“Lạy Chúa” Philippa kêu lên “Nghe giống như...như...”

“Một cuộc ẩu đả?” Simon thêm vào “Có thể lắm. Trong gia đình con không phải lúc nào cũng dễ dàng phân biệt giữa tán gẫu trong phòng khách với trao đổi bằng nắm đấm”

Khi họ vào phòng lớn, Annabelle cố điểm qua hết những khuôn mặt...có chị gái Simon, Sally, mẹ của nửa tá con đang trấn giữa phòng như con bò trong rạp xiếc...chồng Sally và cha mẹ Simon cùng ba em trai, một em gái trên Meredith, người có vẻ ngoài điềm tĩnh đối nghịch với khung cảnh náo loạn xung quanh. Từ những gì Simon đã kể, Annabelle biết chàng đặc biệt thân thiết với Meredith, cô khá khác biệt với những anh chị thô lỗ, cô nhút nhát và mê đọc sách

Những đứa trẻ bủa vây Simon, chàng chơi đùa với chúng dễ dàng đến kinh ngạc, ném bóng chúng lên trời vừa kiểm tra răng sữa và nhét khăn vào một cái mũi đang sụt sịt. Vài phút đầu tiên diễn ra trong sự lúng túng của đôi bên, với một loạt tiếng la hét giới thiệu, và những đứa trẻ chạy loạn xạ ngược xuôi, và tiếng mè o kêu nghêu ngao vì bị một con chó tọc mạch cắn phải. Annabelle đã mong mọi chuyện sẽ lắng dịu sau đó, nhưng không khí thận trọng vẫn tiếp tục suốt buổi tối. Nàng nhìn thoáng qua nụ cười gượng gạo của mẹ nàng, và trạng thái hồn nhiên thích thú của Jeremy, và sự cáu giận oái ăm của Simon khi những nỗ lực hóa giải cái cảnh hỗn loạn ồn ào chỉ là công cốc

Cha Simon, Thomas, là một người đàn ông khổng lồ, bệ vệ, với nét mặt dễ khiến mọi người liên tưởng đến sự khắc khổ nhiều năm. Thỉnh thoảng khuôn mặt và đôi mắt ông dẫn ra với một nụ cười tuy không quyến rũ bằng Simon nhưng cũng có sức hút riêng. Annabelle cố trò chuyện được vài câu với Thomas khi nàng ngồi kế ông trong bữa ăn. Rồi thay, hai bà mẹ lại không giao tiếp tốt gì lắm. Nguyên do của chuyện đó có vẻ là vì họ không tìm thấy một điểm chung nào. Cuộc sống của họ, tích lũy từ kinh nghiệm đã định hình quan điểm mỗi người, không thể trái ngược hơn được nữa

Bữa tối bao gồm bò bít tết dày cui, bên cạnh bánh pudding và rau trộn. Nén tiếng thở dài tiếc nuối nền ẩm thực Pháp, Annabelle cắn mẫn cắt thịt bò

Sau đó, Meredith tham gia tán gẫu với nàng, “Annabelle, chị phải kể cho mọi người nghe về Paris đó. Em và mẹ sắp đi du lịch châu Âu rồi”

“Tuyệt vậy sao” Annabelle kêu lên “Khi nào hai người khởi hành?”

“Tuần sau. Chúng tôi sẽ đi ít nhất một tháng rưỡi, bắt đầu ở Calais và kết thúc ở Rome...”

Những câu chuyện du lịch tiếp tục đến tận lúc bữa ăn kết thúc, và đầu bếp đi ra dọn đĩa trong lúc cả gia đình vào phòng khách uống trà và ăn đồ ngọt. Với sự thích thú của lũ trẻ, Jeremy ngồi với chúng trên sàn gần lò sưởi, chơi rút bài và giúp giữ con chó con. Annabelle ngồi gần đó, quan sát sự điên loạn nháo nhào của họ trong lúc trò chuyện với chị gái Simon. Nàng không thể không nhận thấy Simon đã biến mất với mẹ chàng, người mà nàng đoán có rất nhiều câu hỏi cho cậu con trai lớn nhất về đám cưới chớp nhoáng và tình trạng hiện tại của cuộc hôn nhân vội vã đó

“Trời đất!” Jeremy hét toáng “con cún con ‘làm bậy’ trên lò sưởi rồi”

“Ai đó đi tìm cô hầu và nói cho cô ta biết đi” Sally nói, trong lúc những đứa trẻ cười chú cún xấu nét om sòm

Vì Annabelle ngồi gần cửa ra vào nhất nên nàng đi ngay tức thì. Vào phòng kế bên, Annabelle nhận thấy người giúp việc vẫn đang dọn bàn. Sau khi thông báo sự cố nho nhỏ, cô gái đó nhanh chóng đi vào phòng khách với một nụ cười rách. Lẽ ra Annabelle sẽ theo sau cô ta, nhưng nàng nghe có tiếng nói chuyện vọng từ gian bếp, và thế là nàng dừng lại nghe giọng nói khàn khàn bất mãn của Bertha

“...vậy cô ta có yêu con không, Simon?”

Annabelle chết đứng, chăm chú lắng nghe tiếng Simon đáp “Người ta kết hôn vì nhiều lý do khác”

“Vậy là cô ta không yêu con phải không” Bertha thẳng thừng tuyên bố “Mẹ không ngạc nhiên đâu. Phụ nữ như cô ta không bao giờ - ”

“Cẩn thận” Simon lẩm bẩm “Mẹ đang nói về vợ con đấy”

“Cô ta giống một vật trang trí xinh đẹp trên tay con” Bertha khẳng định “khi con đi giữa giai cấp quý tộc. Nhưng liệu cô ta có lấy con nếu con không có tiền? Cô ta có ở bên cạnh con trong những lúc con khó khăn hoặc có muốn không? Phải chi con chịu liếc thêm một lần nữa cô gái mẹ đã cố giới thiệu cho con. Như Molly Havelock, hoặc Peg Larcher...những cô gái tốt, khỏe mạnh sẽ là một trợ thủ thực thụ...”

Annabelle không thể nghe thêm được nữa. Kiểm soát nét mặt, nàng quay lại phòng khách huyền ảo và sáng trưng. À, từ một lần nghe trộm, nàng cau có tự bảo mình, tự hỏi liệu ý kiến của Bertha về nàng còn có thể trầm trọng hơn nữa không. Lời chỉ trích làm nàng đau...nhưng Annabelle biết đó không phải lý do nổi trội cho gia đình Simon, hoặc mẹ chàng, để thích nàng. Annabelle nhận ra những toan tính dựa trên lợi ích từ việc kết hôn với Simon đã khiến nàng đặt ra câu hỏi liệu nàng có thể cho chàng cái gì

Nàng bối rối không biết có nên nói cho Simon biết những gì nàng vô tình nghe lỏm được và ngay lập tức bác bỏ ý định này. Khoan sâu vào chủ đề sẽ chỉ buộc chàng đưa ra một vài sự đảm bảo, hoặc lời xin lỗi cho mẹ chàng, mà cả hai việc đều không cần thiết. Nàng biết sẽ tốn khối thời gian trong việc chứng minh rằng nàng xứng đáng với Simon, và gia đình chàng...và có lẽ sẽ đến bản thân nàng nữa.

Khuya hôm đó, khi Annabelle và Simon đã trở về Rutledge, chàng choàng tay qua vai nàng, khẽ cười “Cảm ơn em” chàng nói

“Tại sao?”

“Vì đã cố hòa hợp với gia đình anh” Kéo nàng lại gần, chàng đặt môi lên trán nàng. “Và chọn cách bỏ qua sự thật là họ quá khác biệt với em”

Annabelle đỏ mặt sung sướng vì được chàng tặng bốc, đột ngột nàng cảm thấy khá hơn “Em thích tối nay lắm” nàng nói dối, và Simon cười rử

“Em không cần làm quá vậy đâu”

“Ôi, có lẽ trong một hoặc hai thời điểm, khi cha anh bàn về bộ ruột của thú vật...hoặc khi chị anh nói về những gì đứa bé làm trong bồn tắm...nhưng nhìn chung thì họ rất, rất...”

“Ồn ào?” Simon đỡ lời, mắt chàng long lanh cười cợt

“Em sắp nói là ‘tốt’ ”

Simon trượt tay ra sau lưng nàng, xoa xoa bờ vai gồng cứng của nàng “Em đóng vai vợ thương nhân khá đạt rồi đó”

“Cũng không hẳn là tệ” Annabelle mơ màng. Nàng chạy bàn tay nhẹ tênh, tán tỉnh khắp mặt trước cơ thể chàng rồi liếc mắt gợi tình “Em có thể bỏ qua khá nhiều, đổi lại cái này...ấn tượng...phong phú...”

“Tài khoản ngân hàng hả?”

Annabelle cười và luồn tay vào cặp quần chàng “Không phải tài khoản ngân hàng” nàng thì thầm, chỉ trước khi miệng chàng khóa lấy miệng nàng

Ngày tiếp theo, Annabelle hồi hộp tái ngộ với Lillian và Daisy, hóa ra đây phòng của họ cùng mạn với đây của nàng. Cười ré lên khi ôm nhau, cả ba ồn ào đến mức Bà Bowman phải cho người hầu qua kêu họ im lặng

“Mình muốn gặp Evie” Annabelle phàn nàn, khóa tay với Daisy khi họ đi vào phòng khách. “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Evie dính vào rắc rối lớn 2 tuần trước vì cố gặp mặt cha cậu ấy” Daisy thở dài “Bệnh tình của ông ấy ngày càng nặng, và giờ đã nằm liệt giường. Nhưng Evie bị bắt quả tang đang trốn khỏi nhà, và giờ thì bị Di Florence và cả gia đình nhốt lại

“Trong bao lâu?”

“Không chắc nữa” lời đáp nhát gừng

“Những con người đáng ghét” Annabelle cầu nhàu “Mình ước gì chúng ta có thể đi và giải cứu Evie”

“Không phải thú vị lắm sao?” Daisy suy tư, ngay lập tức bị ý kiến kia dẫn dắt “Chúng ta nên bắt cóc cậu ấy. Chúng sẽ sẽ đem theo một cái thang và đặt nó bên dưới cửa sổ, và - ”

“Di Florence sẽ xua chó ra cắn chúng ta” Lillian âm thầm nói “Họ có hai con chó lớn chuyên giữ nhà vào buổi tối”

“Chúng ta sẽ dụ chúng đi bằng một vài miếng thịt” Daisy phản công “Và trong lúc mọi người say ngủ - ”

“Ôi trời, bỏ cái kế hoạch nông nổi của em dùm đi” Lillian kêu lên “Chị muốn nghe Annabelle kể chuyện trăng mật”

Hai cặp lông mày nâu quan sát Annabelle với vẻ quan tâm không đoan chính lắm “Sao?” Lillian hỏi “Nó như thế nào? Có đau như người ta thường nói không?”

“Nói đi, Annabelle” Daisy hỏi “Nhớ là tụi mình đã hứa sẽ kể cho nhau nghe mọi chuyện!”

Annabelle toét miệng cười, khá thích thú với vị thế hiểu biết về một chuyện vẫn còn vô cùng bí ẩn với hai cô bạn. “À thì, cũng có vài thời điểm khá khó chịu” nàng thừa nhận “Nhưng Simon rất tốt, và...ân cần...và mặc dù mình không có kinh nghiệm trước đây để so sánh, mình không thể hình dung bất kì người đàn ông nào có thể tuyệt vời hơn anh ấy”

“Ý cậu là sao?” Lillian hỏi

Một vệt hồng lượn lờ trên má Annabelle. Ngập ngừng, nàng tìm từ ngữ giải thích điều gì đó đột ngột có vẻ không thể mô tả. Ai đó có thể kể từng chi tiết một cách máy móc, nhưng rất khó truyền đạt sự dịu dàng thâm kín đi kèm. “Sự thân mật vượt xa những gì các cậu có thể hình dung...lúc đầu các cậu muốn chết đi trong xấu hổ, nhưng rồi có vài lúc chuyện đó tuyệt diệu đến nỗi cậu muốn quên đi bản thân, và việc cậu quan tâm là gần anh ấy hơn nữa”

Hai chị em im lặng nghiền ngẫm câu nói của Annabelle

“Chuyện đó kéo dài bao lâu?” Daisy đánh bạo

Annabelle đỏ hết cả mặt “Thỉnh thoảng chỉ vài phút....có khi là vài giờ”

“Vài giờ?” cả hai lặp lại cùng một lúc, nhìn nhau ngỡ ngàng

Lillian chun mũi chán ghét “Chúa ơi, nghe dễ sợ quá”

Annabelle cười nắc nẻ “Không dễ sợ lắm đâu. Thật ra thì rất đáng yêu”

Lillian lắc đầu. “Mình sẽ tìm ra cách khiến chồng mình nhanh chóng kết thúc chuyện đó. Còn nhiều thứ để làm hơn là nằm trên giường nhiều giờ chỉ để làm chuyện đó”

Annabelle khúc khích “Nói với quý ông bí ẩn một ngày nào đó sẽ trở thành chồng cậu ấy...chúng ta nên bắt đầu dự tính cho chiến dịch tiếp theo. Mùa lễ hội sẽ không bắt đầu cho đến tận tháng giêng, vậy là chúng ta có rất nhiều thời gian chuẩn bị”

“Daisy và mình cần một quý tộc bảo trợ” Lillian thở dài “Chưa đề cập đến những bài học giao tiếp. Và rồi thay, Annabelle à, vì cậu đã kết hôn với một người bình thường, nên cậu sẽ không có ảnh hưởng xã hội sâu rộng, và chúng ta sẽ gặp khó khăn để bắt đầu” rồi nàng vội vã nói thêm “Không có ý châm chích đâu nha”

“Không sao” Annabelle ôn tồn đáp “Nhưng mà, Simon có một vài người bạn trong giới quý tộc – chẳng hạn như Ngài Westcliff”

“Ôi, không” Lillian nói thẳng “Mình không muốn dính líu gì với anh ta cả”

“Tại sao không?”

Lillian nhướn mày như muốn nói ‘chuyện-này-mà-cũng-cần-giải-thích-nữa-sao’. “Vì anh ta là người đàn ông đáng ghét nhất mình từng gặp”

“Nhưng Westcliff có địa vị cao” Annabelle dỗ ngọt “Và anh ta là bạn thân của Simon. Mình có thích anh ta đâu, nhưng anh ta có thể là một đồng minh hữu dụng. Người ta nói tước vị của Westcliff thuộc hàng cổ xưa nhất nước Anh. Không dòng dõi nào danh giá hơn anh ta đâu”

“Và anh ta cũng biết như thế” Lillian chua chát nói “Bất chấp mấy bài nói chuyện dân túy của anh ta, ai đó có thể thấy trong thâm tâm anh ta thích thú được làm quý tộc với rất nhiều kẻ bợ đỡ xung quanh chờ anh ta ra lệnh”

“Mình tự hỏi tại sao Westcliff vẫn chưa kết hôn” Daisy thích thú “Bỏ qua mấy thói xấu thì cũng phải thừa nhận anh ta là một con cá voi”

“Chị sẽ rất vui khi có ai đó móc câu được anh ta” Lillian cau có, làm cả hai phì cười

Mặc dù Luân Đôn thường vắng lặng ‘xã hội tốt đẹp’ trong những tháng nóng nhất mùa hè thì cuộc sống thành phố không có nghĩa bị đình trệ hoàn toàn. Cho đến khi Nghị viện dời phiên họp vào 12 tháng 8, trùng hợp vào đúng ngày khai mạc mùa săn gà gô, một dịp hiếm hoi có các quý tộc vẫn còn ở lại vào buổi chiều. Trong lúc những người đến Nghị viện hoặc vào câu lạc bộ, vợ của họ sẽ đi mua sắm, tán gẫu và viết thư. Vào buổi tối, họ đến những bữa ăn tối, vũ hội thường kéo dài đến tận hai ba giờ sáng. Đó là lịch trình của một quý tộc, hoặc những người được xếp vào hàng có nghề nghiệp đáng kính trọng như giáo sĩ, sĩ quan hải quân, hoặc bác sĩ

Với vẻ chán nản, rõ ràng chồng nàng không được xếp vào nhóm người có nghề nghiệp đáng kính, bất chấp sự giàu có và thành công không thể chối cãi. Vì lẽ đó, họ thỉnh thoảng bị cách ly khỏi những sự kiện quý tộc mà nàng đã từng là một phần trong đó. Chỉ khi một người nào đó có liên quan đến vấn đề tài chính, hoặc anh ta là bạn thân của Ngài Westcliff, thì anh ta sẽ mời Hunt đến nhà. Annabelle nhận được rất ít lời mời của những phụ nữ có chồng đã từng là bạn nàng, và mặc dù nàng chưa từng bỏ đi khi đến thăm thì cũng thật khó để có thể quay lại. Muốn bước qua anh giới của giai cấp và địa vị xã hội là chuyện không thể. Ngay cả vợ một tử tước bị nghèo túng vì thói cờ bạc và hoang phí của chồng, sống trong căn nhà tồi tàn với hai người giúp việc vẫn tỏ vẻ vênh váo với Annabelle. Sau hết, chồng cô ta, dù có những khiếm khuyết, là một quý tộc, và Simon Hunt là một nhà buôn đáng ghét

Nổi đóa vì vẻ tảng lờ của vợ tử tước kia, Annabelle đi về phía Lillian và Daisy, để trút bớt những tức giận nàng vừa nhận được. Cả hai lấy làm thích thú và đồng cảm khi lắng nghe những lời than phiền đầy cảm xúc của nàng. “Lẽ ra cậu phải thấy phòng khách của cô ta!” Annabelle nói, đi qua đi lại trước mặt hai chị em đang ngồi trên trường kỷ trong phòng. “Mọi thứ đều bám bụi và xác xơ, có vết rượu trên thảm, và những gì cô ta có thể làm là héch mũi nhìn và tiếc nuối cho mình vì đã kết hôn với tầng lớp thấp kém. Thấp kém, cô ta nói trong lúc ai cũng biết chồng cô ta là một kẻ nghiện rượu ngốc nghếch ném của cải lên bàn xúc xắc! Anh ta có thể là tử tước, nhưng còn không đáng liếm giày của Simon, và mình phải cố gắng nín nhịn không nói cho cô ta biết điều đó”

“Sao cậu phải nhịn?” Lillian uể oải hỏi “Mình sẽ nói ngay vào cái mặt sỉ diện hão của cô ta”

“Vì cãi nhau với loại người đó chẳng có lợi gì” Annabelle quát mắng “Nếu Simon có cứu một tá người khỏi cơn túng quẫn thì anh ấy cũng không được kính nể như một lão quý tộc già nua béo phệ chỉ ngồi và không thèm nhấc tay giúp đỡ”

Daisy khẽ nhướn mày “Có phải cậu thấy tiếc vì không kết hôn với quý tộc?”

“Không” Annabelle nói ngay, và gục đầu xấu hổ “Nhưng mình cho là..cho là có một vài lúc mình đã ước Simon là quý tộc”

Lillian tỏ vẻ quan tâm “Nếu cậu có thể quay ngược thời gian và thay đổi, liệu cậu có chọn Ngài Kendall thay vì Hunt không?”

“Lạy Chúa, không” Thở dài, Annabelle ngồi xuống tay vịn, phần váy xòe điểm hoa nhỏ xíu bông bênh xung quanh nàng “Mình không hối hận. Nhưng mình thấy tiếc vì không được dự vũ hội ở Wymark. Hoặc dạ hội ở nhà Gilbreath. Hoặc những sự kiện của tầng lớp quý tộc. Thay vào đó, Hunt và mình thường đến những buổi tiệc với những loại người rất khác”

“Loại người thế nào?” Daisy hỏi

Vì Annabelle ập ứng, Lillian trả lời thay với giọng điệu nặng trĩu vì thất vọng “Chị có thể đoán Annabelle đang ám chỉ những kẻ trèo cao. Những người chỉ có tiền mới, giá trị của giai cấp thấp, và tính cách thô tục. Nói cách khác, những người giống chúng ta”

“Không phải” Annabelle đánh chính ngay tức thì làm hai chị em bật cười

“Đúng mà” Lillian dịu dàng nói “Cậu đã kết hôn với người giống tụi mình, và cậu không còn thuộc giới quý tộc, nếu tụi mình không kiếm được một người chồng có tước hiệu thì cũng sẽ như vậy. Sự thật là, mình không chịu nổi phải hòa nhập với mấy người ở Wymark hay Gilbreath, họ ngu ngốc và chỉ biết có bản thân họ thôi”

Annabelle sững sờ quan sát Lillian, bất ngờ thấy được vị trí của nàng từ một góc nhìn mới. “Mình chưa từng thắc mắc là họ có ngốc hay không” nàng lẩm bẩm “Mình cho rằng mình luôn muốn trèo lên thật cao mà không thêm biết mình có thích quan cảnh bên dưới hay không. Nhưng bây giờ câu hỏi đó chỉ là thừa, tất nhiên rồi. Và mình phải tìm ra cách thích ứng với một cuộc đời khác cái mình đã nghĩ mình muốn” Thả khuỷu tay xuống gối, Annabelle chống cằm và nhấn nhá nói thêm “Khi nào một bà vợ tử tước quá quắc nào đó hếch mũi với mình mà mình không cảm thấy đau thì mình thành công rồi đó”

Trở trêu thay, Hunt được mời đến vũ hội trong tuần đó của Ngài Hardcastle - người bí mật mang ơn Simon cho những lời khuyên cân bằng kinh tế suy thoái của gia đình. Đó là một sự kiện lớn, và dù Annabelle kiên quyết không quan tâm đến những vũ hội giai cấp quý tộc tổ chức, thì nàng cũng không khỏi háo hức. Chọn bộ áo đầm màu vàng chanh bằng vải sa tanh, tóc nàng bó xoăn trong tấm vải nhung, Annabelle khoát tay Simon vào phòng khiêu vũ. Căn phòng gồm những cột trụ cẩm thạch, và tấm thảm trong ánh sáng rạng ngời từ tám ngọn đèn treo, mùi nước hoa từ vô số hoa hồng và mẫu đơn. Đón lấy một ly sâm panh ướp lạnh, Annabelle hào hứng gặp gỡ bạn bè và người quen, đắm mình trong sự trang trọng thanh bình. Có một số người nàng đã luôn thấu hiểu và cố gắng đua – lịch sự, kiêu cách, hiểu biết về âm nhạc, nghệ thuật và văn chương. Những quý ông không bao giờ nói chuyện chính trị hay kinh doanh trước mặt phụ nữ, và bất kì ai trong số họ thà chọn bị bắn còn hơn thảo luận giá cả của những món hàng nào đó hoặc nghiên cứu công khai giá trị của một người nào đó

Nàng nhảy thường xuyên, với Simon hoặc những người khác, cười đùa và chuyện trò thoải mái và tế nhị làm chệch hướng những lời khen dành cho nàng. Giữa tối, nàng liếc trộm Simon phía bên kia phòng đang nói chuyện với bạn, và nàng trải qua một cơn thúc bách muốn được đến bên chàng. Xoay sở tách khỏi hai vị khách trẻ tuổi cố chấp, nàng từ tốn đi quanh phòng khiêu vũ, có một lối đi hơi tối đằng sau những cột trụ. Giữa những cây cột, trường kỷ và một số ghế nhỏ cho phép khách khứa thư giãn và nói chuyện. Nàng đi ngang một nhóm mệnh phụ...rồi một nhóm cánh-hoa-cô-đơn phiền muộn vừa mỉm cười cảm thông. Tuy nhiên, khi nàng đứng sau lưng hai phụ nữ nọ, thì có vài câu của họ khiến nàng ngừng lại, lòng bàn tay nắm chặt

“...không biết tại sao họ được mời đến đây tối nay” một trong hai người giận dữ nói. Annabelle nhận ra đó là giọng của một người bạn cũ của nàng, giờ là Phu nhân Wells-Troughton, người vừa trò chuyện với nàng vài phút trước đây với sự ăn ý dễ vỡ. “Cô ta thật thiển cận quá đi, khoe khoang viên kim cương tâm thường trên ngón tay và người chồng vô giáo dục đó, thật không còn gì đáng xấu hổ hơn”

“Cô ta sẽ không tự mãn được mãi đâu” bạn cô ta đáp. “Cô ta còn có vẻ chưa nhận ra họ chỉ được mời đến những buổi tiệc mà chủ nhà có quan hệ tiền bạc với chồng cô ta. Hoặc những người là bạn của Westcliff”

“Westcliff là một đồng minh quan trọng” Phu nhân Wells-Troughton thừa nhận. Sự thật là, họ nên biết thân biết phận mà không ăng ngữ ở những nơi họ không thuộc về. Cô ta đã kết hôn với một người bình dân, và

vì vậy cô ta nên hòa nhập với bọn họ. Mặc dù tôi cho là cô ta còn nghĩ cô ta quá tốt so với họ...”

Cảm thấy muốn bệnh và trống rỗng, Annabelle lúi lại tránh mặt hai người đàn bà kia và tiến về góc phòng. Tôi thật sự phải thừa nhận thói quen nghe trộm thôi, nàng khổ sở hài hước, nhớ lại buổi tối nàng đã nghe những nhận xét của Bertha Hunt về nàng. Tôi luôn nghe trộm những chuyện không tốt về tôi

Những tin đồn về nàng và Simon không làm nàng ngạc nhiên – cái làm nàng ngỡ ngàng chính là giọng điệu cay nghiệt của hai người phụ nữ. Thật khó đo lường nguyên do gây ra mối ác cảm như vậy...ngoại trừ, có lẽ, đổ kỵ. Annabelle đã giành được một người chồng đẹp trai, sung sức, giàu có, trong khi Phu nhân Wells-Troughton phải lấy một quý tộc già hơn cô ta ít nhất 30 tuổi, người có đủ đức tính của một cây trong chậu. Việc đó khiến Phu nhân Wells-Troughton và người cùng hội cương quyết bảo vệ một đặc quyền họ đang sở hữu...tư cách thành viên của giai cấp quý tộc.

Annabelle nhớ lại lời nhận xét của Philippa “Một thương nhân sẽ không bao giờ có sức ảnh hưởng như một quý tộc...” Nhưng với nàng thì có vẻ giới quý tộc đang e sợ sức mạnh đang trỗi dậy của giới thương nghiệp. Rất ít người trong số đó thông minh như Ngài Westcliff để nhận ra phải làm nhiều hơn là bầu vùi vào quyền lực từ sở hữu đất đai. Bằng qua hai cây cột, Annabelle nhìn quanh đám đông quý tộc...quá tự mãn, quá sa đà trong lối suy nghĩ và hành xử truyền thống...quá kiên trì phớt lờ thế giới đang đổi thay xung quanh. Nàng vẫn thấy họ dễ chịu hơn những đồng nghiệp thô lỗ, thẳng thắn của Simon. Tuy nhiên, nàng không còn nhìn họ với con mắt ngưỡng mộ hoặc trầm trồ. Mà thật ra –

Dòng suy nghĩ của nàng bị cắt ngang khi một quý ông tiến đến gần, cầm theo hai ly sâm panh ướp lạnh. Ông ta hơi đầu và béo tốt, ngấn thịt quanh cổ lồi ra khỏi cổ áo. Annabelle than thở khi nàng nhận ra ông ta – Ngài Wells-Troughton, chồng của người phụ nữ vừa khinh miệt nàng dữ dội. Từ cách nhìn thèm thuồng của ông ta xuống bầu ngực được vải sa tanh xanh nhạt che kín, có vẻ ông ta không có cùng ý kiến với vợ là Annabelle nên bị xua đuổi khỏi vũ hội

Wells-Troughton, người có xu hướng thích ngoại tình nổi tiếng, đã tiếp cận Annabelle vào một năm trước, lập lời việc ông ta sẵn sàng giúp đỡ nàng vượt qua những khó khăn tài chính, đổi lại có nàng bên cạnh bầu bạn. Việc nàng từ chối ‘thiện ý’ của ông ta dường như không làm tổn hại hứng thú của lão chút nào. Ngay cả tin nàng đã kết hôn cũng không. Với những quý tộc như Wells-Troughton, hôn nhân không phải là chương ngại cho ngoại tình – nếu có, thì đó là sự khuyến khích. “Không bao giờ ngủ với gái chưa chồng” là một quan điểm thường gặp trong giới quý tộc...và những mối quan hệ ngoài luồng là đặc quyền của những quý ông quý bà. Không gì hấp dẫn một quý tộc bằng cô vợ trẻ của một người đàn ông khác.

“Bà Hunt” Wells-Troughton vui vẻ nói, đưa tận tay nàng ly sâm panh, Annabelle cười nhạt nhẽo “Cô đẹp như hoa hồng mùa hè tối nay”

“Cảm ơn ngài” Annabelle e dè nói

“Tôi có được phép biết do đâu mà cô có vẻ miễn nguyện đó không?”

“Do đám cưới gần đây của tôi thưa ngài”

Wells-Troughton tắc lưỡi “À, tôi nhớ lại những ngày đầu mới cưới. Tận hưởng niềm vui trong lúc nó còn đó, vì nó chỉ là phù du mà thôi”

“Có lẽ đối với ai đó. Còn những người khác có khi sẽ kéo dài đến suốt đời”

“Cô gái yêu quý của tôi, thật là ngây thơ” Ông ta nhếch miệng cười khẩy, tia nhìn lại rơi xuống ngực nàng lần nữa. “Nhưng tôi sẽ không phá hỏng những ý niệm lãng mạn của cô đâu, vì chúng sẽ biến mất theo thời gian”

“Tôi nghi ngờ chuyện đó” Annabelle nói khiến ông ta cười nắc nẻ

“Vậy Hunt chứng tỏ anh ta là một người chồng đáng hài lòng phải không?”

“Trên mọi phương diện” nàng cam đoan

“Đến đây, tôi sẽ làm người bạn tâm tình của cô, và chúng ta sẽ tìm một góc nào đó thuận tiện để nói chuyện. Tôi biết nhiều chỗ lắm”

“Tôi tin chắc ngài biết” Annabelle nhẹ nhàng đáp “Nhưng tôi không cần tìm một người bạn tâm tình thưa ngài”

“Ta chỉ yêu cầu cô đi cùng ta một lúc thôi mà” Wells-Troughton đặt bàn tay ú núc ra sau lưng nàng “Cô không ngốc đến mức làm rối tung mọi chuyện lên chứ hả?”

Biết rằng cách tự vệ duy nhất là phớt lờ sự dai dẳng của ông ta, Annabelle mỉm cười và lùi bước, nhấp một ngụm sâm panh với vẻ vô tâm cố ý “Tôi không dám đi với ngài đâu. Tôi sợ rằng chồng tôi là người hay ghen”

Nàng nhảy dựng lên khi nghe thấy giọng Simon từ phía sau “Lý do hay đó” Mặc dù chàng nói lặng lẽ, có một mối nguy trong giọng cảnh báo Annabelle. Nàng nhìn chăm chăm chàng với vẻ van xin câm lặng, mong chàng đừng gây chuyện không hay. Ngài Wells-Troughton khiến người ta bực bội nhưng ông ta vô hại, và Simon sẽ biến mọi người thành đề tài đàm tiếu nếu chàng cư xử thái quá

“Hunt” lão quý tộc béo phệ lăm bắm, cười cười vì xấu hổ “Anh là người may mắn được sở hữu một giải thưởng quý giá như vậy”

“Đúng thế” Tia nhìn của Simon giờ chỉ còn nét giết người công khai “Và nếu ông còn tiếp cận cô ấy một lần nữa – ”

“Anh yêu” Annabelle cắt ngang với nụ cười nhả nhỏ “Em yêu tính thẳng thắn của anh. Nhưng hãy giữ lại chúng sau vũ hội”

Simon không trả lời nhìn trừng trừng Wells-Troughton cho đến khi cơn giận tím tái của chàng thu hút đám đông gần đó. “Tránh xa khỏi vợ tôi” chàng êm ái nói, nhưng đủ khiến người đàn ông kia trắng bệch

“Chào buổi tối, thưa ngài” Annabelle nói, uống cạn ly sâm panh và gượng cười “Cảm ơn ly sâm panh của ngài”

“Rất hân hạnh, Bà Hunt” Wells-Troughton cúi kính đáp, và vội vã bỏ đi

Đỏ mặt xấu hổ, Annabelle né tránh những cái nhìn tọc mạch của những vị khách xung quanh và rời phòng với Simon theo sát gót. Ra ngoài ban công, nàng đặt ly xuống và để cơn gió cuốn làm dịu hai má nóng bừng

“Hắn đã nói gì với em?” Simon cộc cằn hỏi, đứng lù lù bên cạnh nàng

“Không có gì quan trọng”

“Hắn ta ép buộc em – ai cũng thấy vậy”

“Chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì với ông ta, hoặc bất kì người nào ở đây. Bọn họ là như thế đó – anh biết vấn đề này không bao giờ bị xem là trầm trọng. với họ chung thủy chỉ là ...quan điểm của tầng lớp trung lưu. Và nếu một người nào đó tiếp cận vợ người khác như của Ngài Wells-Troughton đã làm, thì cũng chẳng có gì đáng nói – ”

“Anh thấy nó đáng nói vì vợ anh là người bị tiếp cận”

“Còn anh tỏ ra hiếu chiến như vậy sẽ biến chúng ta thành trò cười – bên cạnh đó, việc đó không thể hiện lòng chung thủy trong sự trung thực của em”

“Em vừa nói giai cấp của em không tin vào sự trung thực”

“Họ không phải giai cấp của em” Annabelle cúi kính “Không phải vì em đã lấy anh. Em không biết em thuộc về nơi nào – không phải với những người đó, không phải với những người của anh”

Nét mặt chàng không thay đổi, nhưng nàng có cảm giác chàng bị tổn thương. Hối hận tức thì, nàng thở dài và xoa trán “Simon, em không có ý ám chỉ - ”

“Được rồi” chàng cộc lốc “Vào trong thôi”

“Nhưng em muốn giải thích – ”

“Em không cần giải thích”

“Simon...” nàng cau mày và khép miệng khi chàng đưa nàng quay lại phòng khiêu vũ, trong lúc nàng ước nguyện bằng cả con tim rằng nàng có thể rút lại mấy câu nói bốc đồng vừa này

24. Chương 24

Đúng như Annabelle lo sợ, cáo buộc bão táp của nàng tại vũ hội nhà Hardcastle đã tạo ra một vách ngăn không thể chối bỏ giữa nàng và chồng. Nàng cố xin lỗi và giải thích rằng nàng không đổ lỗi cho chàng. Tuy nhiên, nỗ lực nói rằng nàng không hối hận lấy chàng đã bị cự tuyệt thẳng thừng. Simon, người luôn sẵn lòng thảo luận bất kì chủ đề nào, đã vẽ đường ranh cho riêng chuyện này. Sự vô ý của nàng đã găm vào chàng cảm giác tội lỗi vì đã buộc nàng rời bỏ thế giới quý tộc nàng đã luôn mơ ước

Annabelle nhẹ nhõm khi quan hệ của họ nhanh chóng trở lại bình thường, sự tương tác bốn cột, đôi đầu, và còn cuồng nhiệt. Nhưng nàng vẫn có cảm giác bức rút rằng mọi chuyện không hoàn toàn giống lúc trước. Có những lúc Simon khẽ nâng tấm khiên chắn lên, và giờ cả hai đều biết nàng có khả năng tổn thương chàng. Có vẻ chàng cho phép nàng đến đủ gần, nhưng chàng vẫn giữ một khoảng cách nhất định giữa họ. Tuy nhiên, chàng sẽ giúp đỡ và ủng hộ bất cứ lúc nào nàng cần...và chàng đã chứng minh trong tối đó rằng vấn đề có thể nảy sinh từ những tình huống không ngờ

Sau một ngày làm việc ở xưởng đầu máy Consolidated, Simon về muộn hơn thường lệ. Nặng mùi bụi than, dầu và kim loại sau một ngày gần quặng, chàng trở về Rutledge với quần áo lấm bẩn

“Anh đã làm gì vậy?” Annabelle kêu lên vì buồn cười và kinh ngạc trước bộ dạng của chàng

“Đi khảo sát xưởng đúc” Simon đáp, cởi áo khoác và áo sơ mi ngay khi chàng đi qua ngưỡng cửa phòng ngủ. Annabelle liếc mắt sẫm soi “Anh làm nhiều hơn chỉ ‘đi khảo sát’. Những vết đen trên quần áo anh là cái gì vậy? Anh trông như thể vừa tự chế tạo đầu máy xe lửa vậy đó”

“Cũng có lúc phải nhúng tay vào làm” Những nhóm cơ căng phồng lộ rõ khi Simon quăng áo ra sàn nhà. Chàng có vẻ đang ở trong tâm trạng cực kì phấn chấn. Là một người có sức mạnh thể chất, Simon thích nỗ lực làm việc, đặc biệt là những việc có yếu tố mạo hiểm

Annabelle nhăn mặt lấy một cái khăn cho chàng trong phòng tắm gần đó, và trở lại thấy chồng quần băng khắp người. Có một vết bầm to tổ chảng trên chân chàng, và một dấu cháy xém trên cổ tay, khiến nàng re lên giận dữ “Anh bị thương kia! Có chuyện gì vậy?”

Simon trông có vẻ ngỡ ngàng vì sự quan tâm của nàng, và cách nàng bay đến bên chàng nữa. “Không có gì” chàng nói, ôm eo nàng

Đẩy tay chàng ra, Annabelle khuyu gối và xem xét vết bầm “Cái gì gây ra vết thương này?” nàng hỏi, lướt đầu ngón tay qua vết thương “Nó xảy ra trong xưởng đúc phải không? Simon Hunt, em muốn anh tránh xa chỗ đó ra! Những bếp lò, cần trục, bể lò...lần sau có thể bị đè bẹp hoặc thiêu cháy hoặc té xuống mấy cái hố - ”

“Annabelle...” giọng Simon phảng phất thích thú. Khom người đỡ khuyu tay nàng, nàng kéo nàng đứng lên “Anh không thể nói chuyện với em khi em cứ quỳ trước mặt anh thế này. Không rõ ràng lắm đâu. Anh có thể giải thích chính xác chuyện gì - ” Chàng ngập ngừng, cặp mắt đen rạng rỡ kì quái khi chàng thấy nét mặt nàng “Em buồn sao?”

“Người vợ nào thấy chồng về nhà trong tình trạng này mà không thấy buồn chứ hả”

Simon trượt tay ra sau cổ nàng và siết nhẹ. “Em phản ứng hơi quá với một vết bầm và dấu cháy xém rồi đó”

Annabelle quắc mắt “Hãy kể em nghe chuyện gì xảy ra trước, rồi em sẽ quyết định phải phản ứng ra sao”

“Bốn người đàn ông cố dỡ một vĩ kim loại khỏi lò với cái kìm lưỡi dài. Họ phải đưa nó đến hệ thống mà ở đó nó có thể lăn tròn và vào khuôn. Vĩ kim loại hóa ra lại nặng hơn bọn họ dự đoán, và khi họ sắp đánh rơi cái thứ chết tiệt đó thì anh phải cầm một thanh kim và giúp đỡ”

“Sao anh không để một công nhân khác làm việc đó?”

“Vì lúc đó anh đứng gần lò luyện nhất” Simon nhún vai trong nỗ lực giảm nhẹ tình hình “Anh bị bầm khi anh kê gối dưới bệ đỡ trước khi mọi người cố gắng hạ thấp vĩ kim loại – và vết cháy xém xảy ra khi ai đó lỡ tay quệt cái kìm vào tay anh. Không đau gì cả. Anh lành nhanh lắm”

“Ồ, hết rồi hả?” nàng hỏi “Anh chỉ nâng có tấm kim loại nặng hàng trăm pao lên ống tay áo? - em phải ngu lắm nên mới lo lắng”

Simon cúi đầu chà môi lên má nàng “Em không phải lo lắng cho anh”

“Ai đó cần phải” Annabelle hăm hở nhận ra sức mạnh cơ bắp toát ra từ chàng, đứng gần nàng. Khung xương to khỏe căng tràn sức mạnh và sự uyển chuyển nam tính. Nhưng Simon không phải mình đồng da sắt. Chàng chỉ là con người, và việc nhận ra sự an toàn của chàng quan trọng với nàng đến mức nào càng không khiến nàng bớt lo âu. Lùi khỏi tay chàng, Annabelle đi vào kiểm tra nước tắm, nói với ra sau vai “Anh có mùi như một toa tàu”

“Kèm theo mùi khói” chàng đáp trả và theo chân nàng

Annabelle khịt mũi nhạo báng “Nếu anh đang cố tỏ ra thích thú thì khỏi làm nữa. Em đang điên tiết với anh đây”

“Tại sao?” Simon thì thầm, với tay ôm nàng từ phía sau “Vì anh bị thương à? Tin anh đi, những phần em thích nhất vẫn làm việc tốt” Chàng hôn viền cổ nàng

Annabelle lạnh cả sống lưng, kháng cự lại cái ôm ghì “em không thể bớt lo nếu anh cứ đâm đầu vào lò luyện kim, nếu anh quá ngốc nghếch để dám đi vào xưởng đúc mà không có trang phục bảo vệ và – ”

“Hell-broth” Simon rúc đầu vào bím tóc nàng trong lúc bàn tay mơn man tìm kiếm bầu ngực

“Cái gì?” Annabelle hỏi, thắc mắc không biết có phải chàng vừa chế thêm mấy từ dung tục mới

“Hell-broth...là tên người ta dùng để gọi sắt nóng chảy” Ngón tay chàng vẽ một đường cong quanh ngực nàng, nhào nặn khung áo ngực cao và cứng “Chúa ơi, em mặc cái gì dưới váy vậy?”

“Khung áo ngực mới” Loại áo lót thời trang được nhập khẩu từ New York, được dán chắc và đóng khung kim loại, giúp nó có thêm sự vững chắc hơn hẳn áo ngực thông thường

“Anh không thích nó. Anh không thể cảm nhận được ngực em”

“Anh vốn không nên” Annabelle giả vờ kiên nhẫn, tròn mắt khi chàng đưa ra hai tay lên ngực nàng và xoa bóp kiểm chứng “Simon...nước tắm...”

“Thằng ngốc nào lại chế ra áo ngực vậy hả?” chàng gắt gỏng hỏi và để nàng đi

“Tất nhiên là một người Anh”

“Có lẽ vậy” Chàng theo sau khi nàng đi tắt nước bồn tắm

“Thợ may của em bảo áo ngực đã từng là váy và được dùng như dấu chỉ sự phục tùng”

“Sao em lại sẵn lòng mặc một cái dấu chỉ sự phục tùng?”

“Vì mọi người đều làm vậy, và nếu em không mặc thì eo của em sẽ trông giống con bò”

“Đúng là phù phiếm như phụ nữ” chàng trích dẫn, tháo mấy dải băng xuống sàn gạch

“Vậy em cho rằng đàn ông thất cà vạt vì chúng hết sức dễ chịu?” Annabelle ngọt ngào hỏi trong lúc chồng nàng bước vào bồn tắm

“Anh thất cà vạt vì nếu không thì người ta sẽ nghĩ anh không lịch sự bằng họ” Khom lưng kiểm tra bồn tắm không được thiết kế cho cỡ người của chàng, Simon rít lên thoải mái khi nước nóng cuộn lên giữa người

Đứng bên cạnh chàng, Annabelle luồn tay vào tóc Simon, và lẩm bẩm “Họ không biết một nửa của nó. Đây – đứng cho tay vào nước. Em sẽ giúp anh tắm”

Khi chà xát phòng cho chàng, Annabelle vui thích thám hiểm cơ thể vạm vỡ của chồng. Tay nàng chậm chậm ve vuốt các cơ bắp, một vài nơi cuộn cuộn và sắc cạnh, những nơi khác lại cứng như đá và trơn tuột. Là một con người của nhục cảm, Simon không che dấu khoái cảm đang có, lưỡi nhấc nhìn nàng qua đôi mắt khép hờ. Hơi thở của chàng hồi hã, dù vẫn rõ ràng, và cơ bắp chàng đàn hồi theo nhịp tay của nàng

Sự yên tĩnh của căn phòng lát đá chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thoát nước và tiếng thở của họ. Annabelle mơ mộng lả lướt trên lớp lông trên ngực chàng, nhớ lại cảm giác của nó trên ngực nàng trong lúc cơ thể chàng nằm bên trên. “Simon” nàng thì thầm

Bờ mi chàng hấp háy, và đôi mắt đen nhìn nàng đắm đắm. Một cánh tay to bè cầm lấy tay nàng, ấn nó vào khoang ngực “Gì?”

“Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh thì em...” Nàng ngừng nói vì nghe có tiếng gõ cửa âm ầm. Mơ tưởng của nàng đã bị tiếng động chói tai phá vỡ. “Hmm...ai thế nhỉ?”

Việc bị gián đoạn khiến nét bực tức chạy ngang mặt Simon “Em có yêu cầu gì không?”

Annabelle lắc đầu, đứng lên và với tay lấy khăn lau

“Kệ nó đi”

Annabelle nhăn nhó cười khi tiếng đập ngày càng dữ dội. “Em không nghĩ vị khách của chúng ta sẽ bỏ cuộc dễ dàng. Em cho là nên ra xem người đó là ai” Nàng rời phòng tắm và nhẹ nhàng đóng cửa, cho phép Simon hoàn tất trong riêng tư

Sải bước dọc lối đi, Annabelle mở cửa “Jeremy!” Niềm vui từ chuyến thăm viếng bất ngờ của em trai tan biến nhanh chóng khi nàng nhìn kỹ mặt cậu. Khuôn mặt non nớt đang tái nhợt và cứng đờ, miệng cậu mím chặt. Cậu không có mũ hay áo choàng, và tóc thì rối bù “Jeremy, có chuyện gì à?” nàng hỏi, và kêu cậu vào phòng

“Chị có thể nói thế”

Đọc được sự kinh hoàng còn nguyên trong mắt em, nàng nhìn trừng trừng với vẻ quan tâm “Nói chị biết chuyện gì đã xảy ra”

Jeremy vò đầu, ép những lọn tóc nâu vàng thẳng thớm. “Sự thật là – ” cậu ngừng lại với một nét mặt choáng váng, như thể cậu không biết mình đang nói cái gì

“Sự thật là cái gì?” Annabelle hỏi

“Sự thật là...mẹ chúng ta vừa đâm một người nào đó”

Mặt Annabelle trắng bệch bối rối. Dần dần một cái quắc mắt cắt ngang khuôn mặt nàng “Jeremy” nàng sắc cạnh “Đây là trò đùa đáng ghét nhất mà em từng – ”

“Không phải đùa! Em thề nó là sự thật”

Annabelle không che dấu vẻ soi mói “Vậy ai là người bị đâm?”

“Ngài Hodgeham. Một người bạn cũ của Papa – chị có nhớ ông ta không?”

Màu sắc rời khuôn mặt Annabelle, và cảm giác kinh hãi chực khắp người nàng “Có” nàng nghe mình thì thầm “Chị nhớ ông ta rồi”

“Hình như ông ta đến nhà lúc em ra ngoài với bạn – em trở về nhà sớm – và khi em bước qua bậc cửa, em đã thấy máu trên lối vào”

Annabelle khẽ lắc đầu, cố dung nạp những từ ngữ kia

“Em lần theo vệt máu vào phòng khách” Jeremy tiếp tục, “người hầu đang hoảng loạn, và quần gia đang cố chùi máu khỏi tấm thảm, trong khi Mama đứng sững như tượng, không nói một lời. Có một cái kéo đâm

máu trên bàn – cái dùng để may vá ấy. Từ những gì em thu thập được từ người hầu thì Hodgeham đã vào phòng khách với Mama, có tiếng cãi nhau, rồi Hodgeham rời khỏi với hai tay che ngực”

Đầu óc Annabelle bắt đầu hoạt động với công suất gấp hai lần bình thường, những suy nghĩ của nàng đổ ra điên loạn. Nàng và Philippa luôn che giấu sự thật với Jeremy, người luôn học xa mỗi khi Hodgeham đến. Theo như những gì Annabelle biết thì Jeremy chưa từng có một ý tưởng nào về những đợt thăm nhà về đêm của Hodgeham. Cậu sẽ sụp đổ mất nếu nhận ra một ít trong số tiền đó được dùng cho việc trang trải học phí của cậu là từ...không, em trai nàng không thể biết được. Nàng phải bịa ra một lời giải thích nào đó. Sau này. Việc quan trọng nhất hiện nay là bảo vệ Philippa.

“Hodgeham đang ở đâu?” Annabelle hỏi, “Ông ta có bị thương nặng không?”

“Em không biết. Có vẻ ông ta ra ngoài bằng cửa sau vì xe ngựa của ông ấy vẫn còn đứng đợi, rồi để người của mình chở đi” Jeremy điên cuồng lắc đầu “Em không biết Mama đem ông ta ở đâu, hay bao nhiêu lần, hoặc lý do tại sao. Mẹ không nói – chỉ nhìn em như thể mẹ không thể nhớ nổi tên mình”

“Mẹ đang ở đâu? Đừng nói là em bỏ mẹ ở nhà một mình đó nha”

“Em đã bảo người hầu trông chừng mẹ rồi, và không để mẹ - ” Jeremy sững lại và nhìn ra sau vai Annabelle “Xin chào, Ông Hunt. Em rất tiếc vì đã làm phiền buổi tối của anh, nhưng em đến là vì - ”

“Anh nghe rồi. Giọng em vang đến phòng bên cạnh” Simon bình tĩnh mặc bỏ đuôi áo sơ mi vào lưng quần và nhìn Jeremy chăm chú

Annabelle quay đầu và lạnh toát khi nhìn thấy chồng. Đã vài lần nàng quen mắt Simon đáng sợ ra sao, nhưng ngay lúc này, với đôi mắt nhẩn tâm và hoàn toàn vô cảm, chàng trông như một tay đâm thuê chém mướn

“Tại sao Hodgeham lại đến nhà vào giờ đó?” Jeremy hỏi to, khuôn mặt trẻ thơ tràn ngập lo âu. “Và tại sao Mama cho ông ta vào? Và cái gì khiến mẹ làm vậy? Có lẽ ông ta đã lừa gạt mẹ. Ông ta có lẽ đã nói điều gì đó về Papa...hoặc lợi dụng mẹ, gã con hoang bẩn thỉu”

Sự căng thẳng ngột ngạt theo sau những câu nói ngây thơ của Jeremy, Annabelle toan mở miệng nói gì đó, và Simon khẽ lắc đầu. Chàng dồn sự chú ý cho Jeremy với một giọng lạnh lùng và nhẹ tênh “Jeremy, chạy ra chuồng ngựa sau khách sạn và kêu người đem ngựa của anh đến đây. Và nói họ buộc yên cho ngựa luôn. Sau đó, về nhà thu gom tấm thảm và quần áo dính máu rồi mang chúng đến xưởng sản xuất đầu máy xe lửa – tòa nhà đầu tiên của lô đất. Nói tên anh, và viên quản lý sẽ không hỏi thêm gì. Có một cái lò nung - ”

“Được” Jeremy hiểu chuyện ngay tức thì “Em sẽ đốt mọi thứ”

Simon gật đầu cụt lủn rồi cậu trai rời khỏi không nói thêm tiếng nào

Khi Jeremy rời khỏi dãy phòng, Annabelle quan sát chồng “Simon, em...em muốn đến gặp mẹ - ”

“Em có thể đi cùng Jeremy”

“Em không biết chuyện gì xảy ra cho Ngài Hodgeham...”

“Anh sẽ tìm hấn” Simon nói dứt khoát “Chỉ cầu nguyện là vết thương của hấn không nghiêm trọng. Nếu hấn chết thì việc giải quyết tàn cuộc sẽ khó hơn rất nhiều”

Annabelle gật đầu, cắn môi trước khi nói “Em đã nghĩ cuối cùng chúng ta cũng thoát khỏi Hodgeham. Em không bao giờ ngờ được lão lại dám quấy mẹ em lần nữa, sau khi em đã lấy anh. Có vẻ không gì có thể ngăn cản được lão”

Chàng đưa tay lên vai nàng, và nói, với vẻ êm dịu kinh khủng “Anh sẽ ngăn hấn lại. Em có thể yên tâm”

Nàng sững người bắn khoả “Anh định làm gì - ”

“Chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ đi lấy áo choàng của em đi”

“Được rồi, Simon” nàng thì thầm, và chạy đến tủ áo

Khi Annabelle và Jeremy về đến nhà Philippa thì họ thấy bà đang ngồi trên cầu thang, tay cầm một ly rượu mạnh. Bà trông nhỏ bé và ngờ nghệch, và tim Annabelle thắt lại khi nàng nhìn thấy đầu bà gục xuống. “Mama” nàng lẩm bẩm, ngồi xuống cạnh mẹ. Nàng choàng tay sau lưng bà. Trong lúc đó, Jeremy tập trung vào công việc, cậu cùng lão quản gia thu dọn thảm lót sàn và mang ra xe ngựa. Vì quá lo lắng, Annabelle không thể nhận ra em trai đã giải quyết tình huống đặc biệt tốt so với một cậu bé 14 tuổi

Philippa ngẩng đầu lên, và nhìn chằm chằm Annabelle với tia nhìn ma quái “Mẹ xin lỗi”

“Không, đừng – ”

“Chỉ khi mẹ nghĩ mọi chuyện cuối cùng cũng tốt đẹp thì Hodgeham lại đến...hắn ta nói muốn tiếp tục đến thăm mẹ, và nếu mẹ không đồng ý, hắn ta sẽ kể mọi người nghe thỏa thuận trước đây. Hắn ta nói sẽ hủy hoại tất cả chúng ta và biến mẹ thành đề tài nhạo báng của công chúng. Mẹ khóc và cầu xin hắn, và hắn cười...rồi, khi hắn đặt tay lên người mẹ, mẹ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mẹ thấy cây kéo gần đó, và mẹ không thể ngăn mình dừng cầm nó lên và...mẹ cố giết hắn ta. Mẹ hy vọng là mẹ đã làm. Mẹ không biết sao nữa – ”

“Không sao, Mama” Annabelle thì thầm, đặt tay lên vai bà “Không ai trách cứ gì mẹ đâu – Lão Hodgeham là một con quái vật, và – ”

“Sao?” Philippa điếng người hỏi “Vậy hắn chết rồi à?”

“Con không biết. Nhưng mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi – Jeremy và con đã ở đây, và Hunt sẽ không để chuyện gì xảy ra cho mẹ”

“Mama” Jeremy gọi, cầm một đầu tấm thảm cuộn tròn và cùng ông quản gia đi ra bằng cửa sau “Mẹ có biết cây kéo ở đâu không?” Cậu hỏi bật ra dễ dàng đến mức ai đó có lẽ đã nghĩ cậu cần nó để cắt dây thừng

“Cô hầu đang giữ nó, mẹ nghĩ vậy” Philippa đáp “Cô ta đang cố lau chùi nó”

“Được rồi, con sẽ đi lấy nó” Cậu bắt đầu rời khỏi hành lang và gọi ra sau vai “Nhìn thử xem quần áo của mẹ có vết máu nào không đi mẹ. Con phải đem tất cả đi”

“Được rồi, con yêu”

Nghe hai người nói chuyện, Annabelle không thể không thắc mắc làm thế nào mà nàng và gia đình lại đang thảo luận cởi mở về việc tiêu hủy chứng cứ trong một vụ giết người. Và nàng có một chút cảm giác mạnh mẽ hơn gia đình Hunt...nàng rung mình với ý nghĩ đó

Hai giờ sau, Philippa yên giấc trên giường, Simon và Jeremy đến ngôi nhà trên phố trong vòng vài phút. Họ trao đổi vài câu ngay hành lang. Khi Annabelle xuống cầu thang, nàng ngừng lại giữa chừng khi thấy Simon ôm chầm em trai nàng và vò vò mái tóc vốn đã tả tơi của cậu. Cử chỉ hiền từ như cha có vẻ đã trấn tĩnh Jeremy, và nụ cười tươi rói nở ra trên mặt cậu. Annabelle sững người khi nàng nhìn hai người

Jeremy đã chấp nhận Simon dễ dàng đến bất ngờ, khi mà Annabelle đã lo lắng cậu em sẽ chống đối tích cách chuyên quyền của Simon. Chứng kiến mối dây liên hệ vừa được hình thành giữa hai người là một trải nghiệm lạ kì của Annabelle, nhất là khi nàng biết có được lòng tin của Jeremy là chuyện không dễ. Đến tận lúc này nàng đã không biết được thấy em trai có chỗ dựa tinh thần, ai đó có thể cung cấp giải pháp cho những vấn đề cậu không thể đảm đương ở tuổi 14 thật sự đem lại cho nàng cảm giác nhẹ nhõm. Ánh sáng vàng vọt từ chiếc đèn hành lang phản chiếu trên tóc Simon và làm xương gò má của chàng nổi cao

Choáng ngợp giữa nhiều luồng cảm xúc, Annabelle tiếp tục đi xuống cầu thang và hỏi “Anh có tìm được Hodgeham không? Và nếu – ”

“Có, anh tìm ra hắn rồi” Với tay lấy áo choàng mắc trên lan can, Simon vắt nó qua vai “Đến đây, anh sẽ em nghe mọi chuyện trên đường về nhà”

Annabelle quay sang em trai “Jeremy, nếu chị đi em có ổn không?”

“Em sẽ giải quyết tốt” cậu trai tự tin đáp

Mắt Simon lóe lên vui thích khi chàng đặt tay sau eo Annabelle “Đi thôi” chàng lẩm bẩm

Ngay khi họ vào trong xe ngựa, Annabelle quăng hàng loạt câu hỏi về phía Simon cho đến khi chàng lấy tay che miệng nàng “Anh sẽ kể cho em nếu em chịu im lặng trong một hoặc hai phút” chàng nói. Nàng gật đầu sau tay chàng, và chàng toét miệng cười, nhào người về trước thay miệng chàng vào chỗ bàn tay đang bịt miệng nàng. Sau một nụ hôn chớp nhoáng, chàng quay lại chỗ ngồi, nét mặt chàng chuyển sang nghiêm túc “Anh tìm thấy Hodgeham ở nhà hắt, đang được bác sĩ gia đình chăm sóc. Và chuyện tốt đẹp là khi anh đến đó thì họ đã gọi cảnh sát và đang chờ ông ta tới”

“Làm thế nào anh thuyết phục người hầu mở cửa cho anh vào?”

“Anh xông thẳng vào nhà hắt và yêu cầu được gặp Hodgeham ngay lập tức. Vì gia đình đó quá bối rối nên không ai dám cản anh. Anh bảo người hầu dẫn anh lên phòng ngủ trên lầu nơi bác sĩ đang chữa trị vết thương cho hắt” Về hài hước lửng lơ trên mặt chàng “Tất nhiên là anh có thể tìm được căn phòng đó dựa vào mấy tiếng tru tréo đau đớn của hắt”

“Tốt” Annabelle cảm thấy thỏa mãn ghé góm “Dù lão Hodgeham có chịu đựng nỗi đau như thế nào thì vẫn chưa đủ đâu. Tình trạng của lão ra sao, lão có nói gì lúc anh vào phòng hay không?”

Khóe miệng Simon cong lên kinh tởm “Đó là một vết thương ở vai – nhỏ thôi. Và phần lớn những gì hắt nói không nên được lặp lại. Sau khi cho hắt vài phút huênh hoang, anh bảo bác sĩ sang đợi ở phòng kế bên trong khi anh nói chuyện riêng với Hodgeham. Anh nói anh cảm thấy tiếc cho vết thương nghiêm trọng của hắt – một nhận xét khiến lão lúng túng cho đến khi anh giải thích rằng sẽ tốt cho hắt nếu mô tả cơn bệnh cho gia đình và bạn bè như là một cơn đau dạ dày hơn là một vết dao đâm”

“Và nếu lão không chịu?” Annabelle cười yếu ớt

“Nếu hắt không chịu thì anh nói rõ anh sẽ xiên lão như thịt xông khói Yorkshire. Và nếu anh mà nghe một lời đồn nào về làm nhơ nhục thanh danh của mẹ em, hoặc gia đình em, anh sẽ đổ hết tội đó cho hắt, và lão sẽ kết thúc với một tang lễ trọng thể. Trước khi anh nói xong thì Hodgeham đã khiếp sợ đến mức thở không nổi. Với ông bác sĩ, anh gửi tiền khám bệnh cho ông ta và yêu cầu hãy quên hết chuyện tối nay. Sau đó anh bỏ ra ngoài, nhưng anh còn phải đợi cảnh sát”

“Vậy anh nói gì với cảnh sát?”

“Anh bảo ông ta chuyện này chỉ là nhầm lẫn, và ông ta không còn cần thiết. Đền bù cho chuyến đi công cốc, anh bảo ông ta hãy đến quán rượu Gấu Nâu sau ca trực và ăn uống thỏa thuê, tất nhiên hóa đơn sẽ ghi cho anh”

“Cảm ơn Chúa” Nhẹ nhõm không nói nên lời, Annabelle xích lại gần chàng. Nàng thở dài và dựa vào chàng “Còn Jeremy thì sao? Chúng ta sẽ nói gì với nó?”

“Không cần phải cho cậu ấy biết sự thật – nói chỉ làm cậu bé tổn thương và hoang mang. Điều anh quan tâm lúc này là Philippa đã cư xử thái quá với những mưu tính của Hodgeham và tự mất bản thân” Simon sờ một bên hàm “Anh có một đề nghị có thể khiến em bận tâm”

Tự hỏi liệu ‘đề nghị’ có phải là một mệnh lệnh trá hình, Annabelle nhìn chàng hoài nghi “Sao?”

“Anh nghĩ tốt nhất Philippa nên tránh xa Luân Đôn – và Hodgeham – cho đến khi mọi chuyện chìm vào quên lãng”

“Xa bao nhiêu? Và mẹ sẽ đi đâu?”

“Bà có thể đi du lịch châu Âu với mẹ và em gái anh. Vài ngày nữa họ sẽ đi – ”

“Đó là ý tưởng tệ nhất em từng nghe” Annabelle ré lên “Em muốn mẹ ở ngay đây để em và Jeremy chăm sóc. Thứ hai, em có thể bảo đảm mẹ và em gái anh sẽ không thích – ”

“Chúng ta sẽ cho Jeremy đi cùng. Cậu ấy có đủ thời gian trước học kì mới, và cậu bé sẽ là một người bạn đường tuyệt vời cho cả ba người kia”

“Jeremy đáng thương...” Annabelle thử mượn tượng hình ảnh cậu bé tháp tùng ba phụ nữ đi khắp châu Âu. “Em không mong chuyện gì xảy ra cho kẻ địch tồi tệ nhất của em”

Simon cười “Hắt có lẽ đã học được rất nhiều về phụ nữ”

“Và không cái nào là dễ chịu” nàng vặn lại “Tại sao anh nghĩ đuổi mẹ em khỏi Luân Đôn là việc cần thiết? Hodgeham vẫn có thể gây nguy hiểm sao?”

“Không” chàng thì thầm, dịu dàng ngửa mặt nàng lên “Anh nói rồi, hẳn ta sẽ không bao giờ dám bén mảng đến gần Philippa lần nữa. Tuy nhiên, nếu vẫn còn dây dưa với Hodgeham thì anh thấy cách tốt nhất là để bà đi xa. Hơn thế nữa, Jeremy có nói bà gần như không còn là bà nữa. Điều này khiến tình hình có thể ngoài tầm kiểm soát. Và một vài tuần du lịch sẽ giúp bà khỏe hơn”

Khi Annabelle cân nhắc ý kiến của chàng, nàng phải thừa nhận rằng nó có lý. Đã quá lâu Philippa chưa được nghỉ ngơi. Và nếu Jeremy đi cùng bà, có lẽ việc đồng hành với gia đình Hunt cũng không khó khăn lắm...bà có vẻ không tự đưa ra quyết định được. Và vì thế bà sẽ đồng ý với mọi kế hoạch Annabelle và Jeremy đề xuất. “Simon...” nàng từ tốn hỏi “Anh đang hỏi ý kiến em, hay chỉ nói cho em biết một việc đã được quyết định?”

Tia nhìn của Simon quét qua mặt nàng với một vẻ đánh giá khéo che giấu “Cái nào có khuynh hướng khiến em đồng ý vậy?” Chàng cười êm ái khi đọc được câu trả lời trên mặt nàng “Tốt thôi...anh đang hỏi ý kiến em đây”

Annabelle gượng cười và dựa vai chàng “Vậy nếu Jeremy đồng ý...thì em cũng vậy”

25. Chương 25

Annabelle không hỏi Simon làm thế nào Bertha và Meredith Hunt tiếp nhận tin tức chuyến du lịch của họ sẽ có thêm người, và nàng hiển nhiên không hào hứng được nghe câu trả lời. Vấn đề ở đây là Philippa sẽ đi khỏi Luân Đôn và những gì khiến bà nhớ đến lão Hodgeham. Annabelle hy vọng rằng khi mẹ nàng quay lại, bà sẽ tươi tắn và dễ chịu, và sẵn sàng cho một khởi đầu mới. Chuyến đi đem đến niềm vui cho Jeremy, người đang trông đợi được nhìn thấy những nơi cậu vốn chỉ biết qua sách vở.

Gần một tuần trước khi họ khởi hành, Annabelle giúp mẹ và em trai thu dọn hành lý, nàng cố gắng chuẩn bị đủ nhu yếu phẩm cho chuyến du lịch sáu tuần. Ngạc nhiên trước số lượng đồ đạc Annabelle đã mua, Simon tặc lưỡi nhận xét rằng dám có người nghỉ nhà nàng chuẩn bị đi đây đến một vùng đất hoang vu chứ không phải trú chân trong những khách sạn đầy đủ tiện nghi

“Du lịch nước ngoài đôi lúc cũng có bất tiện” Annabelle đáp, bận rộn xếp hộp trà và bánh quy vào túi da. Một chồng bưu kiện và hộp giấy đặt trên giường để nàng phân chia theo danh sách. Những món còn lại nàng tổng hợp từ tiệm thuốc, một đôi bao gối và khăn trải, một thùng sách, và một hộp thực phẩm khô. Cầm lên một lọ thức ăn, nàng kiểm tra tỉ mỉ “Thức ăn châu Âu khác với – ”

“Đúng” Simon trang trọng nói “Không giống của chúng ta, thức ăn của họ thường có nhiều mùi vị hơn”

“Và thời tiết có thể thất thường”

“Trời xanh và rực nắng?Ồ, họ sẽ muốn tránh việc đó bằng mọi giá”

Nàng đáp trả câu mỉa mai của chàng bằng một cái liếc mắt tinh nghịch “Rõ ràng anh phải có chuyện khác cần làm hơn là ngồi nhìn em mở hộp”

“Khi mà em mở nó trong phòng ngủ sao?”

Annabelle đứng thẳng lên và khoanh tay ngang ngực, ra vẻ thách thức hờ hững “Em sợ rằng em sẽ phải kiềm chế nhu cầu của anh, Ông Hunt thân mến. Có lẽ anh không để ý, nhưng tuần trăng mật kết thúc lâu rồi”

“Trăng mật chỉ kết thúc khi nào anh nói vậy” Simon nói, vờ lấy nàng trước khi nàng có thể lẩn tránh. Chàng hôn nàng mạnh bạo và ném nàng lên giường. “Nghĩa là không có hy vọng nào cho em đâu”

Annabelle khúc khích cười ngã vào túm váy lộn xộn cho đến khi nàng thấy mình nằm trên trường kỷ với cơ thể chàng đè bên trên “Em còn nhiều thứ phải đóng gói lắm” nàng phản kháng lúc chàng ánh mắt giữa hai đùi nàng “Simon – ”

“Anh có từng đề cập đến khả năng cởi quần áo bằng răng của anh chưa?”

Một tràng cười hỗn hển thoát khỏi nàng, và nàng vịn vẹo khi đầu chàng cúi thấp xuống “Kĩ năng này không được nhuần nhuyễn lắm thì phải?”

“Nó hữu ích trong một số tình huống nhất định. Để anh cho em xem...”

Rất ít đồ đạc được đóng gói trong suốt phần còn lại của ngày hôm đó

Tuy nhiên, khi Annabelle đứng trước cửa nhà của mẹ nàng, quan sát mẹ và em trai lên xe ngựa đi Dover, nơi họ sẽ gặp lại gia đình Hunt và cùng đi Calais.

Simon đứng cạnh nàng, tay chàng thả nhẹ sau lưng nàng khi xe ngựa khuất bóng sau góc cua. Nàng khỏ sở vẫy tay theo sau, tự hỏi họ sẽ ra sao nếu thiếu vắng nàng

Kéo nàng quay lại nhà, Simon đóng cửa “Việc này là cho điều tốt nhất” chàng trấn an

“Cho họ hay cho chúng ta?”

“Cho tất cả các bên liên quan” Khẽ cười, chàng quay mặt nàng lại đối diện chàng. “Anh đoán những tuần kế tiếp sẽ trôi qua rất nhanh. Trong lúc chờ đợi em sẽ rất bận rộn đấy bà Hunt. Bắt đầu là việc gấp kiến trúc sư cho kế hoạch xây nhà, rồi em sẽ quyết định giữa hai mẫu đất chúng ta tìm thấy ở Mayfair”

Annabelle tựa đầu lên ngực chàng “Cảm ơn Chúa. Em đang tuyệt vọng tự hỏi chừng nào sẽ rời Rutledge. Không phải em không thích nơi đó, nhưng bất kì người phụ nữ nào cũng muốn có một ngôi nhà của riêng mình, và...” Nàng ngừng nói khi cảm nhận được tay chàng đang bôn cọt tóc nàng. “Simon” nàng cảnh cáo “Đừng tháo kẹp tóc của em. Chải tóc lên rất mất thời gian, và...” Nàng thở dài và sững sờ nhìn chàng khi nàng cảm thấy kiểu tóc dày công chải chuốt của mình tuột ra và một tiếng cộp của những chiếc kẹp răng lược chạm xuống sàn nhà.

“Anh không dừng được” Ngón tay chàng tham lam vuốt ve mái tóc suôn thẳng của nàng “Tóc em đẹp quá” Chàng đưa từng lọn tóc óng mượt lên mặt và xoa má vào đó “Mềm quá. Và có hương hoa. Sao em làm được vậy?”

“Xà phòng” Annabelle khô khan đáp, cố giấu nụ cười bằng cách rúc vào ngực chàng. “Thật ra là xà phòng của nhà Bowman. Daisy cho em một ít – cha họ đã gửi từ New York”

“Ừm. Không ngạc nhiên tại sao ông ta là triệu phú. Mọi phụ nữ nên có mùi hương này” Chàng dùng ngón tay chải tóc nàng và cúi đầu hít hà cổ nàng “Em còn dùng nó ở đâu nữa vậy?” chàng thì thầm

“Em sẽ để anh tự tìm hiểu” nàng nói “Nhưng chúng ta sẽ gặp kiến trúc sư, nhớ chứ?”

“Anh ta có thể đợi”

“Anh cũng có thể đợi” Annabelle gay gắt, dù tiếng cười cứ chực chờ nơi cuống họng “Lạy Chúa, Simon, em đã cố hết sức thỏa mãn – ”

Chàng đóng miệng trên nàng với một nụ hôn ẩm áp và vỗ về mọi ý nghĩ hợp lý nào đó còn sót lại trong tâm trí nàng. Tay chàng nắm lấy tóc nàng, chàng đẩy nàng dựa vào tường lối vào và dùng lưỡi xâm nhập miệng nàng, nhàn nhã nếm trải cho đến khi Annabelle mê mẩn và choáng váng, ngón tay nàng bầu vào tay áo chàng. Miệng chàng dần dần rút lui, và cắn nhẹ lên lớp da mỏng manh nơi cổ họng. Chàng thì thầm gì đó khiến nàng kinh ngạc, bộc lộ bản thân không phải bằng những cụm từ hoa mỹ, nhưng với bản năng của một người đàn ông mà sự mị mị dành cho nàng là không có giới hạn. “Anh không tự chủ được nữa. Mỗi phút anh không ở bên em, tất cả những gì anh có thể nghĩ là được ở bên trong em. Anh ghét mọi thứ buộc em phải xa anh”

Chàng với tay ra sau và kéo mạnh phần lưng áo, nàng thổ hỗn hển khi thấy một hàng nút đã bị giật đứt, một vài mảnh ngà văng tứ tán. Ậm ừ trong miệng, Simon kéo cái váy khỏi cánh tay nàng và cổ tình đập lên vật áo. Phần trang phục lót rườm rà rơi xuống sàn nhà. Chàng kéo nàng ép sát vào người chàng, nắm cổ tay

nàng và đưa nó vào giữa háng. Annabelle nuốt khó nhọc khi ngón tay nàng lướt trên chiều rộng cứng rắn của chàng, và mắt nàng khép hờ “Anh muốn làm cho em la lên, cào xé và ngắt lịm trong tay anh” Chàng thì thầm, những sợi lông nam tính rả rả khắp da nàng. “Anh cần em chạm vào em mọi nơi, bên trong lẫn bên ngoài, càng xa càng tốt – ” Chàng ngừng nói và giam cầm miệng nàng với một áp lực đều đều, bất ngờ liêu linh cùng đam mê của chàng, như thể chính mùi hương kì lạ của nàng đã đánh thức bản năng và khiến chàng điên đảo. Nàng ngỡ ngỡ nhận ra chàng đang sờ soạng trong túi áo choàng, và rồi một vật gì đó giật phăng khuy áo ngực...chàng đã cắt chúng bằng con dao chàng thường mang theo, những khoải cảm không còn bị giam hãm phút chốc tràn qua xương sườn và thắt lưng nàng.

Nhận ra nàng sắp bị cưỡng đoạt ngay cửa ra vào, Annabelle trượt chân lui lại, cười và run rẩy. Ngay cả trong thời khắc kích thích cao nhất, Simon đã vẫn tỏ vẻ kiềm chế, và đặt một vài chuẩn mực cho dự vọng của chàng. Nàng chưa từng sợ rằng chàng sẽ không dịu dàng với nàng...cho đến lúc này. Chàng trông có vẻ gần như mất trí, mặt chàng tối sầm với màu đỏ lạ kì. Tim nàng bắt đầu đập thành thịch, và nàng liếm môi. Lưỡi nàng đưa đẩy trong căng thẳng càng thu hút sự chú ý của chàng, và chàng nhìn theo miệng nàng với xúc cảm đáng ngạc nhiên

“Phòng ngủ của em...” nàng nói khó nhọc, quay người lên cầu thang. Nàng bắt đầu leo từng bậc một với đôi chân yếu ớt. Chỉ sau vài bước đầu tiên, nàng cảm thấy Simon nhanh chóng bám theo, tóm lấy nàng vào vòng tay rắn chắc. Trước khi nàng có thể tạo tiếng động, chàng bế nàng lên đi hết cầu thang một cách cực kì dễ dàng

Chàng đưa nàng vào phòng ngủ, nơi dáng người rám nắng của chàng lấp lánh giữa những sợi đăng ten sờn rách và những mẫu may vá vụng về của nàng. Thô lỗ cởi bỏ quần áo nàng, Simon đặt nàng lên tấm trải giường trắng thớm hơi cũ vì đã lâu không dùng. Áo quần của chàng cũng nhanh chóng đáp xuống sàn, rồi cơ thể chàng quấn lấy nàng. Nàng đương đầu với nhu cầu cấp thiết của chàng với sự sẵn sàng rõ rệt, cánh tay nàng dang rộng ôm chàng, chân nàng đưa ra với cái chạm nhẹ nhất. Chàng đẩy vào bên trong nàng, lấp đầy nàng với một cú trượt nặng nề, và nàng hỗn hển gồng mình tiếp nhận chàng. Một khi chàng đã nối liền với nàng, chàng trở nên dịu dàng hơn, sự bức thiết của chàng chuyển sang một cường độ mãnh liệt. Có vẻ mỗi bộ phận của chàng đều được tạo ra để thỏa mãn nàng, nhóm cơ bắp căng cứng trơn mịn, lớp lông ngực êm dịu cọ xát nụ hoa nàng, mùi cơ thể chàng đầu độc các giác quan của nàng.

Choáng ngợp bởi sự thân mật mù người, Annabelle cảm thấy những giọt nước mắt lấp ló nơi khóe mắt, và Simon dỗ dành nàng với những lời thì thầm trong lúc chàng đẩy vào sâu hơn, lâu hơn, lấy đi của nàng nhiều hơn những gì nàng nghĩ nàng có thể cho. Miệng chàng ve vuốt nàng, nuốt vội từng hơi thở trái nhịp, khi chàng di chuyển liên tục với những lần đẩy đủ sức khiến toàn thân nàng săn lại. Nàng rên rỉ qua môi chàng, lặng thầm cầu xin chàng giải phóng nàng. Mũi lờn vào phết cuối, chàng tăng nhịp điệu và đưa nàng lên đỉnh, sự kết hợp của họ nguyên sơ, hứng khởi và khoái cảm lạ lùng

Nhiều phút sau, khi Annabelle lả người nằm trên chàng, má nàng úp vào vai chàng, nàng cố định nghĩa cảm giác hoang mang đang ngự trị. Nàng chưa từng cảm thấy thỏa mãn như vậy, từng dây thần kinh dờ dẩn vì sung sướng. Và nàng linh hội một cái gì đó rất mới trong chuyện làm tình của họ...một tâm cao chưa thể chạm tới thấp thoáng phía trước những gì họ đã trải qua...một khả năng chưa rõ ràng cứ cuộn tròn ngoài tầm với. Một cảm giác...một lời ước nguyện...một cái gì đó trên người không tên. Nhắm mắt lại, Annabelle đắm mình trong sự gần gũi của hai cơ thể, trong lúc lời hứa khó nắm bắt cứ lửng lơ trong không khí như một linh hồn nhân từ

Tò mò gia tăng về kế hoạch đòi hỏi quá nhiều sự chăm chú của chồng, Annabelle hỏi xin Simon đưa nàng đi thăm nhà máy đầu xe lửa, và chỉ gặp những từ chối, thoái thác và đủ loại thông số cốt giữ nàng không đến nhà máy. Biết rằng vì vài lý do Simon không muốn đưa nàng đến nơi làm việc, nàng càng quyết tâm hơn “Chỉ tạt ngang thôi mà” một tối nọ nàng cố nài “Những gì em muốn chỉ là nhìn thoáng qua nhà máy. Em sẽ không chạm bất kì cái gì. Vì Chúa, sau khi nghe anh nói mãi về nhà máy, em không được phép nhìn thấy nó sao?”

“Ồ đó quá nguy hiểm” Simon đáp thẳng thừng “Một người phụ nữ không có việc gì để làm với một nơi đầy máy móc và những vĩ sắt nóng chảy nặng hàng ngàn pao – ”

“Anh đã nói với em suốt mấy tuần liền là nó an toàn ra sao, và không có lý do gì để em lo lắng mỗi khi anh đến đó...vậy mà giờ anh nói ở đó nguy hiểm hả?”

Nhận ra sai lầm chiến thuật, Simon sững sờ “Nó an toàn với anh không có nghĩa nó cũng an toàn với em”

“Tại sao không?”

“Vì em là phụ nữ”

Nóng bừng bừng như vôi sắt nóng chảy đã được đề cập ở trên, Annabelle se mắt nhìn chàng “Em sẽ đáp lại câu đó ” nằng lăm bằm “nếu em có thể xoay sở chế ngự mong muốn ném vật nặng gần nhất vào anh”

Simon đi vòng vòng trong phòng khách, vẽ một mỗi hần rõ trên từng đường nét căng thẳng của cơ thể chàng. Chàng ngừng lại trước trường kỷ nàng đang ngồi và che phủ nàng “Annabelle” chàng cộc cằn “Ghé thăm xưởng đúc giống như là đi qua cửa địa ngục vậy đó. Chúng ta có thể sắp xếp cho chỗ đó thành một nơi an toàn, nhưng ngay cả như thế, nó cũng ồn ào, thô tục, và dơ dáy. Và luôn có nguy hiểm rình rập, và em...” Chàng bỏ lửng câu nói và lấy tay vò đầu, nôn nóng nhìn xung quanh, như thể chàng bất thành linh gặp khó khăn trong việc nhìn thẳng vào mắt nàng. Rồi chàng nỗ lực ép bản thân nói tiếp “Em quá quan trọng với anh. Anh không thể để sự an toàn của em bị đe dọa dưới bất kì hình thức nào. Trách nhiệm của anh là bảo vệ em”

Annabelle tròn mắt. Nàng cảm động vì chàng đã thú nhận nàng rất quan trọng với chàng. Khi họ nhìn nhau chằm chằm, nàng nhận ra một sự căng thẳng khác thường...không dễ chịu, nhưng cũng không làm người ta lo lắng. Nàng nhồm người nghiến cứu chàng “Anh hoàn toàn có thể bảo vệ em” nàng thì thầm “Tuy nhiên, em không muốn bị khóa trong tháp ngà” Đánh hơi được cuộc đấu tranh nội tâm của chàng, nàng tiếp tục nói lý lẽ “Em muốn biết những gì anh làm lúc anh xa em. Em muốn thấy những nơi rất quan trọng với anh. Làm ơn đi”

Simon lặng lẽ suy tư một lúc lâu. Khi chàng đáp giọng chàng hần học không thể nhầm lẫn “Được rồi. Vì rõ ràng em không chịu để anh yên, mai anh sẽ đưa em đến đó. Nhưng đừng có đổ lỗi cho anh nếu em thất vọng. Anh đã cảnh báo trước rồi đó”

“Cảm ơn anh” Annabelle vui vẻ nói, trao chàng nụ cười bừng sáng trước khi nó héo đi một ít với câu nói tiếp theo của chàng

“May thay là Westcliff cũng sẽ đến xưởng đúc ngày mai. Đây là cơ hội tốt cho ai người kết thân”

“Tốt thật” Annabelle cố tỏ ra dễ chịu và không trừng mắt với tin vừa nhận. Nàng vẫn không tha thứ cho bá tước vì những nhận xét thâm độc của anh về nàng và dự đoán hôn nhân của họ sẽ hại đời Simon. Tuy nhiên, nếu Simon nghĩ việc phải đi chung với một gã ngốc vênh váo như Westcliff sẽ ngăn cản nàng thì chàng lăm to rồi. Đóng lên mặt một nụ cười mong tang, nàng dùng cả buổi tối suy nghĩ chuyện làm vợ mà không thể chọn bạn cho chồng thật là đáng tiếc

Sáng hôm sau, Simon đưa Annabelle đến nhà máy đầu xe lửa Consolidated rộng 9 acre. Những tầng tầng lớp lớp tòa nhà với vô số ống khói trời lên, phì phò thải những bụi khói bay lơ lửng khắp lối đi. Khuôn viên nhà máy lớn hơn Annabelle nghĩ, cùng những trang thiết bị khổng lồ khiến nàng gần như lạc giọng. Lúc đầu họ đến tham quan khu lắp ráp được hỗ trợ 9 động cơ với nhiều công đoạn sản xuất. Mục tiêu của công ty là sản xuất 15 động cơ trong năm đầu tiên và gấp đôi trong những năm tiếp theo. Dựa vào sổ sách, hiện tại nhà máy kiếm được trung bình 1 triệu bảng một tuần, với vốn điều lệ gấp hai lần số đó, Annabelle kinh ngạc nhìn chồng “Chúa ơi” nàng yếu ớt nói “Anh giàu đến mức nào?”

Đôi mắt đen của Simon nhảy lên cười cợt vì câu hỏi sỗ sàng, và chàng cúi đầu thì thầm vào tai nàng “Đủ giàu để giữ cho bà có đủ giày da ngoại, thưa bà”

Kế đó họ đến phòng tạo mẫu, nơi những bức vẽ chi tiết sản phẩm được kiểm tra cẩn thận và chế tạo thành những mẫu thử bằng gỗ theo chỉ dẫn riêng. Sau đó, Simon có giải thích thêm rằng những bộ phận bằng gỗ đó sẽ được dùng để làm khuôn, và sắt nóng chảy sẽ được đổ vào đó và làm nguội. Annabelle hứng khởi hỏi thêm về quá trình chuẩn bị và những máy tán đinh, và tại sao sắt được làm nguội nhanh lại cứng hơn nguội chậm

Bất chấp nỗi lo ban đầu, Simon tỏ vẻ thích thú suốt chuyến tham quan nhà máy của nàng, thỉnh thoảng mỉm cười trước vẻ mặt mê mẩn của nàng. Chàng tỉ mỉ chỉ nàng trong xưởng đúc, nơi nàng phát hiện chuyện chàng mô tả nó giống địa ngục trần gian cũng không phải là cường điệu quá mức. Không có gì phải phàn

nàn về điều kiện làm việc của công nhân, họ có vẻ được đối đãi tốt, cũng không phải vấn đề của tòa nhà, chúng được xây dựng tương đối ổn. Mà thật ra là ở bản chất công việc, nơi đây hỗn loạn như một cái bệnh viện tâm thần, sắc mùi khói thuốc và tiếng động đinh tai nhức óc, những lò nung đỏ rực luôn phả hơi ùng ục vào những công nhân trong trang phục nặng trĩu. Rõ ràng tay sai của quý cũng không vất vả như những công nhân ở đây. Lách người qua mê trận của lửa và thép, một công nhân cúi người né cần trục và vĩ sắt nóng, rồi ngừng lại cho một tấm kim loại khổng lồ cắt ngang đường đi. Annabelle nhận ra có vài cái liếc mắt thoáng qua, nhưng phần lớn công nhân đều tập trung vào công việc

Những cần trục chuyển động được đặt khắp nơi trong xưởng đúc, nhấc hết những thanh sắt to nhỏ, hay than cốc lên đỉnh lò cao hai mươi feet. Hỗn hợp sắt được rót đầy trên đỉnh lò, rồi nung chảy và chảy vào những cái môi tổ bố, sau cùng được những cần trục khác rót ra khuôn. Mùi xăng dầu, kim loại, và mồ hôi chuyển choáng trong không khí. Khi Annabelle quan sát vĩ sắt nóng chảy được chuyển từ bể chứa sang cần trục, nàng tự động xích lại gần Simon

Ngập chìm trong những tiếng rít và rên xiết khi nâng kim loại, một đầu máy hơi nước kêu cọt két, và tiếng hợp lực nện búa của sáu người đàn ông, cơ thể Annabelle giật lên thon thót với mỗi lần tài nàng bị tấn công. Ngay lập tức tay Simon vòng ra sau lưng nàng, trong lúc chàng nói chuyện thân thiện, nhưng hơi to tiếng với quản lý cửa hàng tạo gờ, ông Mawer

“Anh có thấy Ngài Westcliff không?” Simon hỏi “Anh ta đã định đến xưởng vào đầu giờ chiều – mà tôi thì chưa từng biết anh ta đi trễ”

Công nhân trung niên lau mồ hôi trên mặt với một cái khăn tay và đáp “Tôi tin rằng bá tước đang ở chỗ lấp rấp. Ngài ấy quan tâm kích cỡ của khuôn xi lanh, và muốn thanh sát trước khi đưa vào sử dụng

Simon đưa mắt sang vợ, “Chúng ta ra ngoài thôi” chàng bảo “Ở đây quá nóng và ồn ào”

Nhẹ lòng vì sắp được ra khỏi xưởng đúc ầm ĩ, Annabelle tán thành ngay lập tức. Bây giờ nàng đã nhìn toàn cảnh nhà máy, sự tò mò của nàng đã được thỏa mãn, và nàng sẵn sàng ra khỏi đây – dù nó đồng nghĩa là nàng phải đi cùng Westcliff. Khi Simon đứng lại trao đổi vài câu với Mawer, nàng nhìn theo một ống bê cao áp được ném giữa trời vào giữa lò nung. Luồng hơi phả ra khiến khối kim loại nóng chảy từ từ đổ vào môi, mỗi cái chứa hàng ngàn pao chất lỏng dao động

Một tấm sắt động ầm xuống sàn nhà...quá nóng, hình như vậy, nên viên quản đốc la hét vào mặt người vừa điều khiển trục đỡ. Annabelle nheo mắt quan sát. Một vài tiếng thét báo động từ những người trên nóc phòng đưa tin có một ống bê hơi nước bị nổ...và lần này, thảm họa thật sự. Sắt nung nhanh chóng tràn ra ngoài môi và nổi bọt trên mặt lò, một số khác chảy ngược vào cần trục. Simon không nói tiếp, chàng và người quản lý phân xưởng tạo gờ đều ngước lên nhìn cùng một lúc

“Giê-su” Simon nói, và nàng thoáng nhìn qua mặt chàng trước khi chàng đẩy nàng ra đất và che chắn cho nàng. Cùng lúc đó hai tấm sắt nóng chảy cỡ trái bí rơi khỏi ống làm mát, và gây ra một loạt tiếng nổ vang trời

Sự va chạm giáng đòn nặng vào toàn thân nàng. Annabelle nức nở khi Simon phủ người trên nàng, vai chàng trở thành tấm khiên bảo vệ đầu nàng. Và rồi –

Im lặng

Lúc đầu có vẻ thế giới đột nhiên ngừng chuyển động. Annabelle lão đảo chớp mắt, và kích động vì ngọn lửa phừng phực, những hình thù lở mờ của máy móc giống hệt những con quái vật bước ra từ mấy quyển sách thời trung cổ. Những vụ nổ dây chuyền nóng rát như muốn cào xé da thịt nàng. Những mảnh vụn kim loại đua nhau bắn tung tóe trong không khí. Nàng bị bao vây trong sự hỗn loạn, tất cả đều được một sự yên tĩnh chết người bóp nghẹt. Bất thành lình có một tiếng tí tách bên tai nàng, và một giọng run rẩy, cao vút vang lên

Nàng được kéo khỏi sàn. Simon túm lấy cánh tay vợ và dựng nàng dậy. Bất lực trước tình cảnh hiện tại, nàng gục đầu vào ngực chồng. Chàng nói gì đó với nàng...nàng gần như có thể nghe thấy chàng nói, và nàng bắt đầu cảm nhận một vài tiếng nổ nhỏ hơn, ngọn lửa gầm gừ thềm khát tòa nhà. Nhìn đăm đăm Simon, nàng cố diễn giải câu nói của chàng, nhưng nàng bị phân tâm vì một mẫu kim loại xì xèo trên mặt và cổ nàng như những con côn trùng dơ bẩn

Simon lôi nàng đi xuyên qua chốn quỷ quái trong lúc bảo vệ nàng bằng chính cơ thể chàng. Một nỗi hơi to kèn lặn tròn trước mặt họ, thông thả cuốn phăng mọi thứ trên đường đi. Simon chửi thề rồi kéo Annabelle trở lui trong khi vật kia lặn đến âm âm. Công nhân ở khắp mọi nơi, chống chọi, bám víu và la hét, mắt họ trắng dã ham muốn sống sót khi chạy bỏ về phía lối ra ở cuối tòa nhà. Một cơn chấn động mới làm rung chuyển nhà xưởng, đi cùng những tiếng nắc nù xì. Nóng đến không thở nổi, Annabelle sửng sốt tự hỏi liệu họ có bị nướng sống trước khi ra đến cửa hay không “Simon” nàng la lên, bầu vào thắt lưng chàng “Thứ hai...em cho rằng anh đã đúng”

“Về cái gì?” chàng hỏi, tia nhìn của chàng tập trung về phía lối ra

“Nơi này quá nguy hiểm đối với em”

Simon khom người và bế nàng lên vai, đi xuyên qua những cần trục ngã chổng gọng và thiết bị nát bét, cánh tay chàng kẹp chặt đầu gối nàng. Yếu ớt lắc lư, Annabelle thấy những chấm máu trên áo chàng, và nhận ra vụn nổ đã ghim mặt cửa và mảnh vỡ vào lưng chàng trong lúc che chắn cho nàng. Băng qua hết chướng ngại này đến chướng ngại khác, cuối cùng Simon cũng đến cánh cửa cỡ đại và đặt Annabelle xuống. Chàng làm nàng kinh ngạc khi đẩy nàng về phía một người nào đó, rồi thét lên kêu anh ta đưa nàng đi. Annabelle vặn người và nhận ra Simon vừa quăng nàng cho Mawer. “Đưa cô ấy ra ngoài” Simon khàn khàn ra lệnh “Đừng ngừng lại cho đến khi cô ấy hoàn toàn ra khỏi tòa nhà”

“Vâng, thưa ngài!” Ông quản lý túm lấy Annabelle và lôi đi

Annabelle buộc phải rời khỏi lối ra vào, nhưng nàng quay đầu nhìn Simon hoang mang “Anh sẽ làm gì?”

“Anh phải đảm bảo mọi người đều ra ngoài”

Toàn thân nàng giật bắn “Không! Simon, đi với em – ”

“5 phút nữa anh ra” chàng cộc cằn nói

Khuôn mặt Annabelle nhăn nhúm, và nàng thấy mắt nhòe nước. “Trong 5 phút nữa cả tòa nhà này sẽ cháy rụi”

“Đi đi” chàng nói với Mawer, và quay đi

“Simon!” nàng kêu thất thanh, bóng chàng mất hút trong xưởng đúc. Trần nhà bốc lửa xanh thẫm, trong lúc hệ thống máy móc trong xưởng kéo kẹt dưới sức nóng kinh người. Khói ngập ngụa dọc các lối đi, những đám mây trắng giờ đây chỉ còn một màu xám xịt. Annabelle không tài nào thoát khỏi đôi tay lực lưỡng của Mawer. Nàng hít thở liên hồi, phổi nàng hoạt động hết công suất để thải hết bụi khói. Mawer không ngừng nghỉ một giây nào cho đến khi ném nàng xuống con đường rải sỏi, và đề nghị nàng ở yên đấy

“Ông ấy sẽ ra ngay thôi” ông ta nói ngắn gọn “Bà nên ở đây và đợi ông nhà. Xin hứa là đừng đi đâu cả, bà Hunt – tôi phải cố tìm hết những công nhân của tôi, và tôi không muốn phải lo lắng thêm cho bà”

“Tôi sẽ không đi đâu cả” Annabelle tự động nói, mắt dán chặt lối ra vào xưởng “Đi đi”

“Vâng thưa bà”

Nàng trở lại đứng trên sỏi, trong lúc một cảm giác điên tiết quán lấy nàng. Những người đàn ông chạy ra trời chết, trong khi những người khác ôm ghì vết thương. Một số ít, giống nàng, thì đứng sững như tượng, nhìn quanh quất vô hồn. Ngọn lửa gầm rú với một sức mạnh có thể khiến nền đất chấn động trong lúc nó nhấn chìm nhà xưởng. Một máy bơm nước được hai tá đàn ông khiêng đến – nó chắc hẳn được dùng trong tình huống khẩn cấp và không còn thời gian chờ cứu viện. Nhóm người kia điên cuồng tìm mối nối mạch nước ngầm. Cùng giữ ống nước, họ phối hợp hành động, tạo ra đủ áp suất trong khoang khí động cơ để bắn những cột nước xa hàng trăm feet trong không khí. nỗ lực đó tiếc thay không thấm thắp gì so với sự cổ ngoài tầm

Mỗi phút chờ đợi của nàng dường như dài bằng cả năm. Môi nàng chuyển động, tạo ra những âm thanh câm lặng...Simon, ra đi...Simon, ra đi...

Nửa tá người rầm rập chạy khỏi nhà xưởng, khuôn mặt và áo quần ám khói. Annabelle lướt mắt qua những người đàn ông. Và nàng biết chồng mình không nằm trong số đó, nàng quay sang chú ý máy bơm nước.

Nhóm người kia đang chìa vôi nước vào những khu vực kế cận nhà xưởng, nỗ lực ngăn chặn ngọn lửa không lan rộng thêm. Annabelle lắc đầu kinh hãi khi nàng nhận ra bọn họ đã bỏ qua xưởng đúc. Họ chấp nhận mất nó...bao gồm những người có thể còn kẹt bên trong. Kích động tột cùng, nàng chạy sang mặt kia nhà xưởng, tuyệt vọng kêu gào xem có ai thấy chồng nàng không

Bất gặp một viên quản lý đang sơ tán nhân công, Annabelle vồ lấy ông ta “Ông Hunt đâu?” nàng the thé hỏi, lặp lại câu hỏi trước khi ông ta chú ý nàng

Người đàn ông sốt ruột trả lời “Bên trong bị sập, ông Hunt cố giúp một công nhân bị gạch đè. Sau đó không ai thấy ông ấy cả”

Bất chấp sức nóng khủng khiếp tỏa ra từ xưởng đúc, Annabelle cảm thấy lạnh buốt tận xương tủy. Miệng nàng run lập cập. “Nếu anh ấy có thể ra ngoài” nàng nói “Thì bây giờ anh ấy phải ở đây rồi chứ. Anh ấy cần được giúp. Ai đó vào trong tìm anh ấy đi”

Ông quản đốc nhìn nàng như thể nàng bị mất trí. “Vào đó? Là tự tử đó bà” Rồi ông ta bỏ đi về phía một người bị ngất trên đất, và cúi người quẩn vãi quanh đầu anh ta. Khi ông ta nghĩ nên liếc xem Annabelle thế nào, thì nàng đã bốc hơi từ lâu.

26. Chương 26

Nếu có ai đó nhận thấy một phụ nữ lao đầu vào nhà xưởng thì họ cũng không cố ngăn nàng lại. Lấy khăn che miệng và mũi, Annabelle xuyên qua khói lửa mịt mù làm mắt nàng cay xè chảy nước. Ngọn lửa, bắt đầu phía bên kia xưởng đúc, đang ăn dần từng xà nhà với những đóm tí tách đủ màu sắc từ xanh đến trắng và vàng. Đáng sợ hơn hơi nóng là tiếng ồn, lửa khắp nơi, tiếng chói tai và gãy đổ của kim loại, tiếng kêu lanh lảnh của máy móc nặng nề gãy răng rắc như đồ chơi trẻ con bị giẫm lên. Kim loại lỏng bắn tung tóe như đạn đại bác

Vụng về tùm vầy, Annabelle suýt vấp vào đồng gạch vụn cao ngang đầu gối, nàng gào thét tên Simon, giọng nàng mất hút trong sự hỗn độn. Ngay khi nàng thất vọng vì không tìm thấy chàng thì nàng thấy đồng gạch vụn chuyển động

Gọi lớn, nàng phóng tới dáng người dài ngoằn, ngã sóng soài. Là Simon, còn sống và chưa ngất, chân chàng bị kẹt bên dưới một tấm thép nứt ra từ trần trực. Khi chàng thấy nàng, gương mặt lấm đầy bồ hóng của chàng méo đi vì kinh hoàng, và chàng vật lộn trong tư thế nghiêng người “Annabelle” chàng khàn khàn, ngừng lại vì cơn ho “Chết tiệt, không – ra khỏi đây đi! Em đang làm cái quỷ gì vậy?”

Nàng lắc đầu, không rảnh phí hơi tranh cãi. Trần trực quá nặng, không ai trong hai người có thể nhấc nó lên – nàng phải tìm cách...cần một vật kê làm đòn bẩy. Quẹt đôi mắt bông rát, nàng tìm thấy một chồng khuôn, một tảng đá vỡ và một đồng vật nặng làm đối trọng. Mọi thứ đều trơn tuột vì dầu còn bỏ hóng thì làm nàng trượt ngã trong lúc đi qua chỗ gạch vụn. Một hàng bánh lái dựa vào bức tường đang lắc lư, vài cái trong đó cao hơn nàng. Nàng đi về phía chúng và tìm thấy một số trục xe và mối nối dày bằng nắm tay nàng. Chộp lấy một mối nối nặng trĩu, bắm đầy dầu mỡ, nàng kẹp nó vào trục xe và kéo nó về phía chồng

Chỉ cần liếc Simon một cái cũng đủ biết chàng sẽ giết nàng ngay lập tức nếu chàng có thể chạm tay tới nàng. “Annabelle” chàng gầm rú, giữa những cơn ho thất vọng “Ra khỏi đây ngay!”

“Với anh” nàng mò mẫm với khối gỗ được đặt cuối một cái bơm thủy tĩnh

Quần quai ôm bên chân bị kẹt, Simon ném cho nàng một loạt câu nói đe dọa và chửi rủa trong khi nàng kê khối gỗ vừa tìm được bên trên chàng và bắt đầu đẩy cần trục

“Nó nặng lắm” chàng hầm hè, khi nàng lui cui với cái mối nối “Em không xê dịch nó được đâu! Ra khỏi đây. Chết tiệt, Annabelle – ”

Nàng cầu nhàu trong lúc gấn mối nối vào khối gỗ và chêm khúc đuôi của nó bên dưới cần trục. Nàng đẩy cật lực. Cần trục vẫn ở nguyên vị trí, không suy chuyển chút nào. Thở hổn hển kiệt sức, nàng giằng co với thanh đòn bẩy cho đến khi mối nối kêu kẹ kẹ phản đối. Không có hiệu quả - cần trục vẫn không nhúc nhích

Một tiếng gậy to đùng, và mảnh sắt vỡ bay tứ tán trong không khí, nàng phải thụp xuống và che đầu lại. Nàng thấy cánh tay nhói đau với một lực đủ quật nàng ra đất. Cẳng tay nàng nhúc nhút, và nàng nhìn xuống thì biết một mảnh kim loại đã cắm vào da thịt nàng, máu đang chảy ròng ròng từ vết thương. Bò về phía Simon, chàng vội ôm nàng vào lòng, che chở nàng cho đến khi cơn mưa bụi sắt giảm bớt “Simon” nàng hổn hển, ngửa ra nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của chàng “Anh luôn mang theo một con dao cơ mà. Nó đâu rồi?”

Simon sững người khi câu hỏi đập vào đầu chàng. Trong nửa giây chàng cân nhắc khả năng sự việc, rồi chàng lắc đầu “Không” chàng khò khè “Nếu em có thể cắt rời chân anh thì em cũng không kéo anh ra khỏi đây được” Rồi chàng đẩy nàng ra “Không còn thời gian nữa rồi – em phải ra khỏi cái nhà xưởng chết tiệt này thôi” Khi chàng nhìn thấy khuôn mặt khước từ của nàng, nét mặt chàng giờ đây xoắn lại nỗi sợ ghê gớm, không phải cho chàng mà là cho nàng “Chúa tôi, Annabelle” chàng nghiêng rặng kèn kẹt, giọng chàng chỉ còn là lời cầu xin “Đừng làm thế này. Làm ơn. Nếu em quan tâm anh – ” Một cơn ho dữ dội xé toạc cơ thể chàng “Đi. Đi”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Annabelle muốn làm theo lời chàng, khao khát được biến khỏi cơn ác mộng kinh hoàng ở trong một nhà xưởng bốc cháy gần như lán át nàng. Nhưng khi nàng nhấc chân lên, và nhìn xuống chàng, nằm đó, to kền và bất lực, nàng không thể bước tiếp. Thay vào đó nàng nhặt mối nối lên lần nữa, và kẹp nó vào khối gỗ, trong lúc cơn đau chạy bờ vai nàng. Máu rỉ ra từ tai nàng, khiến nàng không thể phân biệt giữa tiếng gào rống thất thanh của Simon với âm thanh gậy vụn của tòa nhà. Mà vậy cũng hay vì chàng trông có vẻ điên lên vì giận dữ. Nàng đẩy kéo đòn bẩy, trong lúc hai lá phổi đáng thương của nàng hít hà không khí và co thắt chống chọi. Nàng cảm thấy choáng váng, nhưng nàng tiếp tục tập trung sức lực vào thanh sắt, cơ thể mỏng manh của nàng gồng lên xô đẩy

Bất thành lòng nàng nghe có tiếng thở hổn hển sau lưng. Nếu còn hơi thì nàng đã hét toáng lên rồi. Quá kinh ngạc, Annabelle đứng chết trân sau khi bị kéo lùi lại, và tay nàng cạy khỏi khối gỗ. Nghẹn ngào và thẫn thờ, nàng nhìn đăm đăm dáng người rần rỏ qua đôi mắt mờ khói. Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng trong tai nàng “Tôi sẽ nâng cần trục. Khi nào tôi hô thì kéo chân anh ta ra”

Nàng nhận ra giọng điệu độc đoán ngay trước khi thấy mặt người nói. Westcliff, nàng ngỡ ngàng. Đúng là bá tước, với áo sơ mi trắng rách tươm và quần đùi, khắp người vằn vện bồ hóng. Ngoài tình trạng nhếch nhách, anh có vẻ bình tĩnh và khỏe mạnh khi chỉ đạo nàng đến chỗ Simon. Nhấc thanh sắt dễ dàng, Westcliff khéo léo điều chỉnh đòn bẩy bên dưới. Mặc dù chỉ có chiều cao trung bình, nhưng cơ thể anh rắn chắc và dẻo dai, kết quả của nhiều năm tập luyện chăm chỉ. Khi Westcliff ra sức đẩy, Annabelle nghe có tiếng rạn nứt của kim loại, và cần trục khổng lồ được nhấc lên vài inch. Bá tước hét vào mặt Annabelle, nàng đang giữ chân Simon, phớt lờ tiếng rên đau đớn khi chàng lún dưới mảnh vỡ

Hạ cần xuống ầm ầm, Westcliff đến giúp Simon, kê vai bên dưới cánh tay chàng ở bên chân bị thương. Annabelle đỡ nửa người bên kia và nhìn mặt khi Simon bầu chặt vào nàng. Khói và hơi nóng giăng kín mọi lối, khiến nàng không thể thấy hay nghĩ gì cả. Những cơn ho rung chuyển cả khung xương mảnh mai của nàng. Nếu nàng tự đi thì chắc nàng không bao giờ rời khỏi xưởng đúc được. Nàng bị Simon kéo theo, thỉnh thoảng nhấc chân tránh mấy tảng gạch vụn, ống quyển, mảnh cá chân và đầu gối va đập đau nhói. Chuyển hành trình tra tấn có vẻ kéo dài vô tận, quá trình đó cứ tiếp diễn, trong lúc nhà xưởng lão đạo và găm giữ như một con quái vật đang truy đuổi con mồi bị thương. Tâm trí Annabelle lững lơ. Nàng cố tỉnh táo, trong lúc tâm nhìn tràn ngập những đốm sáng và màn đêm cứ lượn lơ phía xa xa

Nàng không bao giờ nhớ giây phút họ chạy khỏi xưởng đúc với quần áo đầy khói, tóc tai cháy xém và khuôn mặt nóng bừng...tất cả những gì nàng có thể nhớ sau đó chính là có vô số bàn tay chạm vào người nàng, hai chân đau đớn của nàng bất ngờ được giải thoát khỏi sức nặng của phần thân bên trên. Ngã gục vào cánh tay một ai đó, nàng cảm thấy như có ai đã bế nàng trong lúc phổi nàng tìm kiếm oxy. Một mảnh vải ướt đắp trên mặt nàng, và những bàn tay xa lạ luồn bên dưới váy để cởi áo ngực. Nàng không có sức để quan tâm. Trùm kín trong một trạng thái thờ ơ đến kiệt quệ, nàng chịu thua sự giúp đỡ thô lỗ và nuốt một ngụm nước ần vào miệng nàng

Khi Annabelle tỉnh táo trở lại, nàng nhấp nháy liên tục để quen dần ánh sáng “Simon...?” nàng lầm bầm, cổ rướn người. Nàng bị đẩy xuống dễ dàng

“Nghỉ thêm chút đi” một giọng trang nghiêm vang lên “Chồng cô khỏe. Một vài vết thương và cháy xém, nhưng hoàn toàn an toàn. Tôi không còn không nghĩ cái chân chết tiệt của anh ta bị gãy”

Ngay khi tỉnh táo hoàn toàn, nàng kinh hãi nhận ra nàng đang ngồi trên đùi Ngài Westcliff, ở giữa bãi đất, với áo xống được cởi một phần. Liếc nhìn khuôn mặt kín bưng của bá tước, nàng nước da ngăm đen của anh ta lốm đốm đen, và tóc thì rối bù. Vị bá tước hoàn hảo thường ngày giờ đáng cảm thông, nhếch nhác và ra dáng con người đến mức nàng không nhận ra

“Simon...” nàng thì thầm

“Anh ta đang ở trong xe ngựa của tôi. Không cần phải nói, hiện giờ anh ta đang nôn nóng có cô ở cùng. Tôi sẽ đưa cả hai đến dinh thự Marsden – tôi đã gọi bác sĩ đến đó” Westcliff nhắc người nàng lên cao hơn một chút trong tay “Tại sao cô lại vào tìm Simon? Suýt nữa cô có thể trở thành một quả phụ cực kì giàu có” Câu hỏi không có tính chất mỉa mai, nhưng chỉ là sự quan tâm dịu dàng đủ khiến nàng bối rối

Thay vì trả lời, Annabelle chuyển sự chú ý sang đốm máu trên vai Westcliff “Ngồi yên” nàng thì thầm, dùng móng tay gây khều một mẫu kim loại găm vào áo Westcliff. Nàng nhanh chóng kéo nó ra, và mặt bá tước nhăn lại vì đau

Đưa mảnh vỡ lên cho Westcliff quan sát, bá tước lắc đầu cau có “Chúa ơi. Tôi không để ý”

Săm soi món đồ trên tay, Annabelle thận trọng hỏi “Thưa ngài, tại sao ngài lại vào trong?”

“Tôi được thông báo là cô đã đâm bổ vào nhà xưởng tìm chồng, và tôi nghĩ có lẽ tôi có thể giúp gì đó...như mở cửa, dọn đường đi...đại loại vậy”

“Ngài giúp nhiều đó chứ” nàng nói, cố tình dùng giọng điệu nhạt nhẽo của Westcliff, và bá tước cười, hàm răng trắng tinh tương phản với khuôn mặt sạm đen vì khói

Westcliff cẩn thận giúp nàng ngồi lên. Vòng tay sau lưng nàng, bá tước khéo léo khép lại áo nàng, trong lúc tự phải bớt những tàn tích từ nhà xưởng “Chỉ có hai người chết, và một mất tích” Westcliff lầm bầm “Đúng là kì tích với một thảm họa thế này”

“Như vậy có nghĩa nhà máy sản xuất dầu máy xe lửa sẽ kết thúc sao?”

“Không, tôi hy vọng nó sẽ được xây lại sớm thôi” bá tước dịu dàng quan sát gương mặt mệt mỏi của nàng “Sau này cô có thể kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Còn bây giờ, cho phép tôi được đưa cô ra xe”

Annabelle phờ phạc đứng lên trong lúc Westcliff dang tay ra giúp “Ồ - không cần đâu –”

“Ít nhất đó là việc tôi có thể làm” Westcliff nở nụ cười hiếm hoi khi nâng nàng lên dễ dàng “Tôi có vài chuyện cần xin lỗi, nếu cô quan tâm”

“Ý ngài là bây giờ ngài đã tin tôi thật sự quan tâm Simon chứ không phải lấy anh ấy vì tiền?”

“Đại loại vậy. Có vẻ tôi đã hiểu lầm cô đấy, Bà Hunt ạ. Cảm phiền chấp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi”

Ngờ rằng bá tước hiếm khi đưa ra lời xin lỗi trong bất kì tình huống nào, Annabelle choàng tay quanh cổ anh “Tôi cho là tôi sẽ làm vậy” nàng miễn cưỡng nói “Vì ngài đã cứu mạng chúng tôi”

Westcliff nhích nàng sang một tư thế thoải mái hơn “Vậy là hòa nhé”

“Hòa” nàng tán thành, và họ xù xụ vào vai bá tước

Trong lúc bác sĩ khám cho Simon trong phòng ngủ dành cho khách ở dinh thự Marsden, Westcliff để Annabelle đứng kề bên và chỉ ra vết thương trên cẳng tay nàng. Sau khi tách mảnh kim loại ra nửa ghim trong da nàng, bá tước rửa lại bằng cồn trong lúc Annabelle kêu rên đau đớn. Westcliff chấm thuốc lên vết cắt, băng bó tinh tươm, và đưa nàng một ly brandy để dịu lại cơn đau. Không biết Westcliff có bỏ thêm gì vào rượu, hay là sự kiệt sức nguyên chất đã phát huy tác dụng, nhưng Annabelle sẽ không bao giờ biết chính xác. Sau khi uống chất lỏng đen quán quào hai lóng tay, nàng cảm thấy mụ mị và nhẹ tênh. Giọng nàng líu nhíu khi nàng bảo Westcliff thế giới đã gặp may vì anh không chọn nghề y, vì bản thân anh còn không biết cái

gì là đúng. Nàng lão đảo trong cơn say để tìm Simon, và bị quần gia và hai cô hầu ngăn cản, vì họ dự định sẽ tắm cho nàng. Trước khi Annabelle nhận biết chuyện gì đang diễn ra thì nàng đã tắm xong và thay một bộ đầm mới từ tủ quần áo của mẹ Westcliff, rồi nằm trên một chiếc giường êm ái, sạch sẽ. Ngay khi nàng nhắm mắt, nàng chìm ngay vào giấc ngủ phiêu bồng.

Với sự chán nản, sáng hôm sau nàng dậy từ sớm, vật lộn với mớ thông tin rối rắm về chuyện nàng đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Khoảnh khắc nàng nhớ đến Simon, nàng bay thẳng xuống giường, không thêm để tâm khung cảnh tươi đẹp xung quanh, và lộ chân trần khắp hành lang. Nàng chắn ngang đường một cô hầu, người rõ ràng đang kinh ngạc khi thấy một phụ nữ với mái tóc bù xù hoang dại, khuôn mặt đầy vết xước và đỏ au, một váy ngủ sai cỡ...một phụ nữ, người mặc dù đã được tắm rửa kĩ lưỡng tối qua, vẫn còn nồng nặc mùi khói nhà máy

“Anh ấy ở đâu?” Annabelle hỏi ngay

Với sự tinh ý của một người hầu, cô ta tiếp nhận câu hỏi đột xuất và chỉ Annabelle phòng khách lớn ở cuối hành lang

Đến cánh cửa mở, Annabelle nhìn thấy Ngài Westcliff đứng bên cạnh giường, nơi Simon đang dựa người bên một chồng gối nằm. Simon để ngực trần, vai và thân mình ngăm đen có che chắn trắng ngang ngực. Annabelle nhả mặt khi thấy người chàng chỉ chít vết băng, nàng có vài ý tưởng về những đau đớn mà chàng phải chịu đựng khi những mảnh găm được lấy ra hết. Hai người đàn ông ngừng nói ngay khi nhận ra sự hiện diện của nàng

Tia nhìn của Simon khóa chặt khuôn mặt nàng và tỏ ra khó chịu cực kì. Một luồng xúc cảm cuộn trào trong phòng, dìm cả hai trong sự căng thẳng nhưc nhói. Khi Annabelle nhìn đắm đắm gương mặt sắt đá của chồng, không nói được lời nào phù hợp. Nếu nàng nói với chàng ngay lúc này, thì nó chỉ là lời cường điệu trẻ con hoặc tuyên bố sáo rỗng. Vô lý cảm thấy biết ơn sự hiện diện của Westcliff như một tấm nệm giảm xóc, Annabelle quyết định nói chuyện với anh ta.

“Thưa ngài” nàng nói, quan sát những vết cắt và cháy xém trên mặt anh “Ngài trông giống kẻ thua cuộc trong một trận ẩu đả”

Westcliff bước đến đón tay nàng và cúi người hoàn hảo. Anh ta làm nàng ngạc nhiên bằng một nụ hôn nghĩa hiệp lên mặt lưng cổ tay nàng. “Nếu tôi mà có tham gia một trận ẩu đả nào đó, thưa bà, thì tôi có thể cam đoan với bà là tôi không thua”

Annabelle cười khúc khích, nàng không thể tin chỉ 24 giờ trước đây nàng đã khinh miệt sự tự tin ngạo nghễ của anh ta, trong khi bây giờ nàng thấy tính cách đó quá ư là dễ mến. Westcliff thả tay nàng sau khi siết nhẹ thân tình “Nếu bà cho phép, bà Hunt, tôi xin được rút lui. Rõ ràng bà đang cần trao đổi vài câu với chồng”

“Cảm ơn ngài”

Khi bá tước ra ngoài và đóng cửa lại, Annabelle đến gần giường. Simon ngoảnh mặt đi trong một vẻ tư lự, thân hình cứng rắn của chàng tỏa sáng dưới ánh mặt trời

“Chân anh có bị gãy không?” Annabelle khàn khàn

Simon lắc đầu, tập trung nhìn những hoa văn trên giấy dán tường. Giọng chàng vẫn còn mang âm hưởng của vụ ngạc nhiên “Nó sẽ ổn thôi”

Tia nhìn của Annabelle chạm đến chàng, lướt khắp nhóm cơ trên cánh tay và ngực chàng, những ngón tay thuôn dài, hay cách một lọn tóc đen rơi dưới lông mày. “Simon” nàng êm ái hỏi “Sao anh không nhìn em?”

Mắt chàng nheo nheo trong lúc chàng ném cho nàng cái nhìn căm ghét “Anh muốn làm nhiều hơn là chỉ nhìn em. Anh muốn bóp cổ em”

Sẽ thật ngây thơ nếu Annabelle hỏi lý do, vì nàng đã biết nó rồi. Thay vào đó, nàng kiên nhẫn chờ đợi, trong lúc vòm họng Simon hoạt động hết công suất “Những gì em làm hôm qua là không thể tha thứ” cuối cùng chàng cầu nhàu

Nàng đưa mắt kinh ngạc “Cái gì?”

“Nằm dưới cái đồng sắt quỹ quái đó, anh đã đưa ra một yêu cầu mà anh nghĩ đó là yêu cầu cuối cùng trong đời. Thế mà em đã từ chối”

“Mà giờ hóa ra nó có phải là yêu cầu cuối cùng của anh đâu” Annabelle nhăn nhó đáp “Anh sống sót, và em cũng vậy, và giờ mọi thứ sẽ tốt đẹp – ”

“Không tốt chút nào” Simon cúi kính, mặt chàng sạm đen vì giận “Trong suốt quãng đời còn lại anh sẽ mãi nhớ cảm giác nhìn em chết bên cạnh anh, trong lúc anh không thể làm gì để ngăn cản em” Chàng quay mặt đi khi hơi thở đã khản đặc với luồng xúc cảm không mong đợi

Annabelle sờ chàng, rồi tự kiểm tra mình, tay nàng ngần ngừ “Làm thế nào anh có thể bảo em bỏ đi, trong khi anh nằm đó, đau đớn và cô độc? Em không thể”

“Lẽ ra em phải làm những gì anh bảo”

Annabelle không hề nao núng, hiểu rằng nỗi sợ đang đội lốt bên dưới cơn giận của chàng “Anh sẽ không bỏ em mà đi nếu người nằm trên sàn là em – ”

“Biết ngay là em sẽ nói như thế” chàng phẫn nộ nói “Tất nhiên là anh sẽ không bỏ em. Anh là đàn ông. Đàn ông phải bảo vệ vợ anh ta”

“Và vợ sẽ là người giúp đỡ” Annabelle vặn lại

“Em không giúp anh” Simon đốp chát “Em tra tấn anh. Chết tiệt, Annabelle, tại sao em không làm theo lời anh?”

Nàng hít thật sâu trước khi đáp “Bởi vì em yêu anh”

Simon tiếp tục ngoảnh mặt đi, trong lúc câu nói êm ái kia gây ra một cơn sốc chạy khắp cơ thể chàng. Bàn tay to lớn bấu vào khăn trải giường khi sự phòng vệ của chàng đang vỡ tan từng mảnh. “Anh sẽ chết hàng ngàn lần” chàng nói, giọng chàng run run “Để tránh cho em khỏi những tổn thương dù là nhỏ bé nhất. Vậy mà em lại sẵn sàng hy sinh mạng sống một cách vô nghĩa như thế, anh không thể chịu nổi”

Mắt Annabelle nhòe nước khi nàng nhìn chàng đắm đắm, khi nhu cầu và sự dịu dàng vô tận khiến cơ thể nàng đau nhói “Em nhận ra điều này” nàng khàn khàn “khi em đứng bên ngoài nhà xưởng, nhìn nó cháy và anh thì ở bên trong” nàng nuốt khó nhọc như có vật gì đó mắc trong cổ “Em thà chết trong tay anh, Simon, hơn là sống một cuộc đời mà không có anh. Những năm tháng vô tận đó...tất cả mùa đông, mùa hè...một trăm mùa hội em muốn có anh mà không bao giờ có được. Già đi trong lúc anh mãi trẻ trung trong kí ức của em” Nàng cắn môi và lắc đầu, nhạt nhòa nước mắt “Em đã sai khi nói em không biết mình thuộc về đâu. Em biết. Với anh, Simon. Mọi thứ không là gì cả, chỉ cần được ở với anh. Anh bị kẹt với em mãi mãi, và em sẽ không bao giờ lắng nghe khi anh bảo em bỏ anh đi” Nàng xoay xở nở một nụ cười ngập ngừng “Vậy nên anh đừng than phiền nữa và chấp nhận sự thật đi nhé”

Simon bất ngờ quay sang ôm lấy nàng. Chàng rúc mặt vào mái tóc rối như tơ vò của nàng. Giọng chàng lâu lâu đau khổ

“Chúa ơi, anh không thể chịu nổi! Mỗi ngày anh không thể để em ra ngoài, mỗi phút anh đều sợ có gì đó xảy đến với em, biết rằng mỗi gram thần trí đều đặt vào em. Anh không thể cảm thấy thế này...quá mãnh liệt...ôi, chết tiệt. Anh sẽ trở thành một gã lụy tình. Anh chưa từng bị như thế. Nếu anh có thể giảm bớt ...chỉ yêu em một nửa thế này...anh có thể sống với nó được”

Annabelle rung rung cười vì lời thú nhận chân thật của chàng, trong lúc niềm vui cứ trào dâng trong nàng. “Nhưng em muốn tất cả tình yêu của anh” nàng nói. Khi Simon ngửa đầu ra nhìn nàng, nét mặt chàng đánh bật không khí ra khỏi phổi nàng. Và cần nhiều phút để nàng có thể hồi phục. “Cả con tim và trí óc anh” nàng tiếp tục với một nụ cười ma mãnh, và giọng nàng gợi tình “Và cả cơ thể anh nữa”

Simon rùng mình và nhìn đắm đắm khuôn mặt rạng ngời như thể chàng không bao giờ có thể đưa mắt ra chỗ khác “Chuyện đó chắc rồi. Mà hôm qua em hình như rất háo hức cắt chân anh với con dao bỏ túi thì phải”

Miệng Annabelle cong lên chế nhạo, và ngón tay nàng vuốt ve lớp lông ngực chàng, chơi đùa với những sợi lông bóng mượt. “Em dự định bảo toàn phần lớn nhất của anh và đem anh ra ngoài”

“Nếu anh nghĩ nó có hiệu quả thì anh cũng để em làm rồi” Simon nắm tay nàng, và ấn má vào lòng bàn tay trái trả “Em là một phụ nữ mạnh mẽ, Annabelle. Mạnh hơn anh có thể tin”

“Không, tình yêu em dành cho anh mới mạnh” Ném cho chàng cái liếc mắt ẩn chứa nét láu lỉnh bên dưới hàng mi, Annabelle lẩm bẩm “Anh biết đó, em không thể cắt chân một người nào khác”

“Nếu em còn dám mạo hiểm lần nữa, vì bất kì lý do gì, anh sẽ siết cổ em. Đến đây” Tay vòng qua đầu nàng, Simon kéo nàng lên. Khi mũi họ gần như chạm nhau, chàng hít thở thật sâu và nói “Chết tiệt, anh yêu em”

Nàng chà môi trên choker “Đến mức nào?”

Chàng tạo ra một âm thanh nhẹ tênh, ra chiều nụ hôn có ảnh hưởng mãnh liệt đến chàng “Không giới hạn. Mãi mãi”

“Em yêu anh nhiều hơn” Annabelle nói, và đưa miệng lên miệng chàng. Một luồng khoái cảm tuyệt diệu ập đến với nàng, theo cùng là cảm giác trọn vẹn khó tả mà họ chưa từng biết trước đây. Nàng đắm chìm trong hơi ấm cùng lúc tâm hồn nàng ngập lặn trong ánh sáng. Lui lại, nàng thấy tia nhìn kinh ngạc của Simon, chàng cũng có cảm nhận giống nàng

Giọng chàng ngân nga lạ kì “Hôn anh lần nữa đi”

“Không, anh sẽ đau mắt. Em đang ngồi lên chân anh này”

“Có phải chân anh đau” chàng tỉnh ngịch đáp, và nàng phì cười

“Anh hư hỏng quá”

“Em rất đẹp” Simon thì thầm. “Bên trong lẫn bên ngoài. Annabelle, vợ anh, tình yêu ngọt ngào của anh...hôn anh lần nữa đi. Và anh chưa kêu ngừng thì không được ngừng đó nha”

“Được rồi, Simon” nàng lẩm bẩm, và vui sướng vâng lời

phần kết

“...Không, đó chưa phải phần hay nhất” Annabelle sôi nổi nói, vẫy vẫy một xấp giấy ra hiệu chị em Bowman im lặng. Ba người đang ngồi trong dãy phòng của Annabelle ở Rutledge, vừa uống rượu vừa đưa chân “Để mình đọc tiếp... ‘khi mọi người dừng chân ở Loire Valley để ghé thăm một lâu đài thế kỉ 16 đang được trùng tu, Cô Hunt đã gặp một quý ông độc thân, Ông David Keir, ông ta cùng hai em họ đi du lịch vòng quanh thế giới. Hình như ông ta là chuyên gia hội họa, tham dự vào một hội thảo về cái này-hoặc-cái khác, và đã trò chuyện rất nhiều với Cô Hunt. Theo lời hai bà mẹ - tức là Mama và Bà Hunt vì giờ họ luôn đi cùng nhau và hợp tác giải quyết mọi vấn đề - ”

“Chúa lòng lành” Lillian cười ré lên “Sao em trai cậu cứ thích viết mấy câu dài lê thê vậy?”

“Im đi” Daisy la rầy “Jeremy sắp kể hai bà mẹ nghĩ gì về Ông Keir! Tiếp đi, Annabelle”

“ ‘ – họ có chung ý kiến rằng Ông Keir là một quý ông dễ mến và duyên dáng – ’ ” Annabelle đọc

“Có nghĩa là đẹp trai hả?” Daisy hỏi

Annabelle cười toe toét “Chắc vậy rồi. Và Jeremy còn nói rằng Ông Keir đã xin phép được viết thư cho Meredith, và ông ta dự định tìm cô ấy ngay khi cô trở về Luân Đôn”

“Đáng yêu làm sao!” Daisy kêu lên, chìa ly rượu cho Lillian “Rót thêm cho em đi chị yêu – em muốn uống mừng cho hạnh phúc sắp đến của Meredith”

Họ cùng uống mừng, và Annabelle đặt lá thư qua một bên rồi thở dài an ủi “Mình ước gì có thể kể chuyện này cho Evie”

“Mình nhớ Evie” Lillian buồn bã nói “Có lẽ mấy tên cai ngục – nói lộn, gia đình cô ấy – sẽ mau chóng cho chúng ta đến thăm”

“Em có ý này” Daisy nhận xét “Tháng tới khi cha chúng ta trở về từ New York, chúng ta sẽ cùng ông đến Stony Cross. Hiển nhiên Annabelle và Ông Hunt sẽ được mời vì họ là bạn của Ngài Westcliff. Có lẽ chúng ta

có thể hỏi cho Evie và cô của cậu ấy. Rồi chúng ta sẽ có một buổi gặp gỡ chính thức của hội ‘cánh-hoa-cô-đơn’ – chưa kể sẽ có thêm một trận bóng nữa”

Annabelle giả dờ rên rỉ, nuốt một ngụm rượu to tướng “Chúa giúp mình” Đặt ly rượu xuống chiếc bàn gần đó, nàng thọc tay vào túi và lấy ra một gói giấy nhỏ, bên trong có đựng một món gì đó. “À mình nhớ ra cái này, Daisy – cậu giúp mình một chuyện được không?”

“Tất nhiên là được” cô gái nhanh chóng đáp và mở gói giấy. Mặt cô nhăn lại vì tò mò khi thấy một mảnh ghim “Cái quái gì đây?”

“Mình lấy nó từ vai của Ngài Westcliff vào hôm nhà xưởng bị cháy” Nàng cười khùng khục trước vẻ mặt thất kinh của hai chị em với mảnh sắt dài ngoằn “Nếu cậu không phiền, thì hãy mang nó đến Stony Cross và ném nó xuống cái giếng ước kia nhé”

“Mình sẽ ước gì?”

Annabelle cười êm ái “Điều ước cậu đã ước cho mình, lần này là cho Westcliff già cỗi đáng thương”

“Westcliff già cỗi đáng thương?” Lillian khịt mũi, và nghi ngại nhìn hai người còn lại “Mà em đã ước gì cho Annabelle?” Cô hỏi em gái “Em chưa từng kể với chị”

“Em cũng có kể Annabelle nghe đâu” Daisy lẩm bẩm, nở nụ cười tò mò với Annabelle “Làm thế nào mà cậu biết mình đã ước gì?”

Annabelle cười đáp “Mình biết mà” Khoanh chân lại, nàng nhào người về trước và thì thầm “Còn bây giờ, về chuyện kiếm chồng cho Lillian ...mình có một ý tưởng khá thú vị...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-dem-he-secrets-of-a-summer-night>